

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

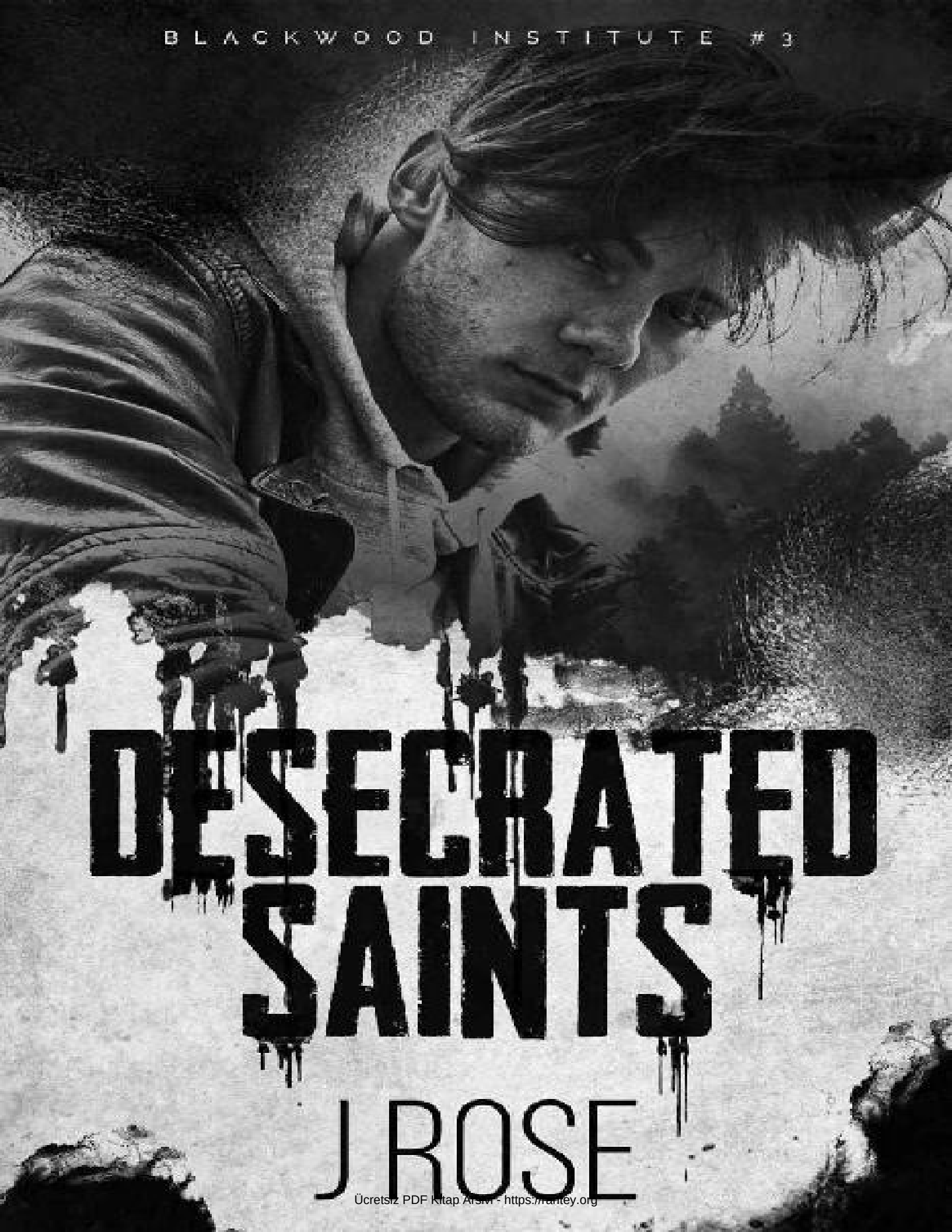
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DESECRATED SAINTS

J ROSE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

AZİZLERE SAYGISIZLIK

BLACKWOOD ENSTİTÜSÜ 3

J ROSE

İÇİNDEKİLER

[Adanmışlık](#)
[Tetikleyici Uyarı](#)
[Alıntı](#)
[Önsöz](#)

[Önsöz](#)

1. [Brooklyn](#)
2. [Brooklyn](#)
3. [Kade](#)
4. [Brooklyn](#)
5. [Phoenix](#)
6. [Brooklyn](#)
7. [Brooklyn](#)
8. [Eli](#)
9. [Brooklyn](#)
10. [Brooklyn](#)
11. [Hudson](#)
12. [Brooklyn](#)
13. [Phoenix](#)
14. [Brooklyn](#)
15. [Yedi](#)
16. [Brooklyn](#)
17. [Brooklyn](#)
18. [Phoenix](#)
19. [Brooklyn](#)
20. [Kade](#)
21. [Brooklyn](#)
22. [Brooklyn](#)
23. [Brooklyn](#)
24. [Eli](#)
25. [Brooklyn](#)
26. [Hudson](#)
27. [Brooklyn](#)
28. [Yedi](#)
29. [Brooklyn](#)
30. [Brooklyn](#)
31. [Eli](#)
32. [Brooklyn](#)
33. [Hudson'ın Mektubu](#)

34. [Phoenix'in Mektubu](#)

35. [Kade'in Mektubu](#)

36. [Eli'nin](#)

[Mektubunun](#)

[Sonsözü](#)

[Dizi Duyurusu Sneak](#)

[Peek](#)

[Çalma Listesi](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Bülten](#)

[J Rose](#) tarafından [da](#) yazılmıştır

Copyright © 2022 J Rose
Written & Published by J Rose
Düzenleyen: Nice Girl Naughty Edits Düzeltme:
Lauren at DarkbyDesign
Books and Moods tarafından Kapak Tasarımı ve
Biçimlendirme İlk Ciltsiz Baskı Temmuz 2022

Tüm hakları saklıdır. Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler ve olaylar hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, kurumlarla veya olaylarla olan benzerlikler tesadüfidir. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesi veya makale bağlamında kısa alıntılarının kullanımı dışında, yazarın açık izni olmadan çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

www.jroseauthor.com

✿ Vellum ile oluşturuldu

Konuşmaktan korkan genç versiyonum için. Artık sesini buldun.

TETİKLEYİCİ UYARI

Desecrated Saints bir neden seçme, ters harem romantizmidir, bu nedenle ana karakterin aralarında seçim yapmak zorunda kalmayacağı birden fazla aşk ilgisi olacaktır.

Bu kitap çok karanlıktır ve bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek sahneler içermektedir. Kendine zarar verme, grafik şiddet, psikolojik işkence ve psikoz, travma ve intihar düşüncesi gibi güçlü akıl sağlığı temaları içerir.

Ayrıca baştan sona açık bir dil kullanılmış ve kan oyunu, nefes oyunu, bıçak oyunu, boğulma ve karşılıklı kendine zarar verme içeren cinsel sahneler var.

Bu içerikten herhangi biri sizi tetikliyorsa, lütfen bu kitabı okumayın.
Bu karanlık bir romantizm ve bu nedenle kalbi zayıf olanlar için değil.

Ayrıca, bu kitap eğlence amacıyla yazılmıştır ve ruh sağlığı sorunlarının tedavisini doğru bir şekilde temsil etmesi amaçlanmamıştır.

Mendillerinizi alın ve vahşi bir yolculuğa hazır olun. Brooklyn'in hikayesinin sonu nihayet geldi!

"İnsanlığının kabul edilmesi için yalvaran biri kulağa çok fazla öfke gibi gelebilir."

Kalen Dion

*Burada, yolculuğun sonunda, yeniden başlıyoruz.
Travma ve kendini yok etme yılları bir bulanıklık içinde geçti.
Zaman bazı yaraları iyileştirirken, açık kalan yaralara da tuz basmıştır.
Seni affetmenin beni özgürleştireceğini düşünmüştüm. Bir kez daha uçmaya
kararlı, yaralı bir Anka kuşu olarak duman ve külden yükselmeme izin ver.
Kimse size gerçek bağışlamanın yalnızca içeriden gelebileceğini söylemiyor.
Geçmişin canavarlarını sadece gölgelere indirgemek yeterli değildir.*

Acı devam ediyor.

Yapışkan.

Yıkıcı.

Zehirli.

*Bu yolun sonunda gerçek, kan ve boşa akan gözyaşlarıyla boyanmıştır. Şimdi
çok net görüyorum. Mağduriyet bir seçimdir, ölüm cezası değil.*

Kendimi affetmeyi seçiyorum.

*Hak ettiğim hayatı yaşamayı
seçiyorum.*

Bırakmayı seçiyorum.

Şimdi, geleceğe ilk adımlarımı atıyorum.

PROLOGUE

YEDİ - 2016

Be Invited - The Twilight Singers

Ütülenmiş mavi gömleğimi ve uyumlu ince çizgili kravatımı düzelterek yansıma kararlı bir baş selamı veriyorum. Vakit geldi. Artık etrafta sinsice dolaşmak, bir yığın kâğıt çalmak ya da kilitli kapılar ardında gizlice dinlemek yok.

Kanıtı ihtiyacım var.

Dünya burada neler olduğunu bilmeli.

Konforlu ofisimin güvenliğini arkamda bırakarak, prestijli Blackwood Enstitüsü'nün kalın halılarla kaplı koridorunda ilerliyorum. Burası benim iş yerim ve son altı aydır sürekli bir endişe kaynağı. Kafamda kurduğum romantik hayalden çok uzak.

"Doktor Farlow?"

Donup kalıyorum, yüzüme vurdumduymaz bir maske takıyorum.

Tanrı aşkına.

Bayan White'ın tasarım topuklu ayakkabıları yumuşak halıya batarak bana katılıyor ve gözlerini kaslı göğsümde gezdiriyor. Burada çalıştığım süre zarfında çapkınlığı daha da arttı ve beni rahatsız eden profesyonel olmayan seviyelere ulaştı.

"Sizin için ne yapabilirim, Müdür Bey?" Kibarca gülümsedim.

"Lütfen, Jude. Bunu daha kaç kez tartışmamız gerekiyor?" Kırmızı boyalı tırnakları pazumun üzerinde geziniyor. "Bana Elizabeth de. Sadece nasıl olduğunu görmek istedim. Geçen hafta zor zamanlar geçirdiğini duydum."

Ben de onun gülümsemesine eşlik ediyorum. "Doğal olarak böyle bir ortamda çalışmanın zorlukları var. Ama benim için endişelenmeyin. Kendi başımın çaresine bakabilirim... Elizabeth."

Çınlayan kahkahası kafatasımı gıcırdatıyor.

"Oh, Jude. Beni eğlendiriyorsun. Sizi gününüze devam etmeniz için yalnız bırakayım, ama bir şeye ihtiyacınız olursa... beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz. Saat kaç olursa olsun."

Son bir bakışla, hastalıklı tatlı bir parfüm bulutu içinde geri çekiliyor. Koridorun sonundaki ofisine dönüşünü izliyorum. Kalın kirpiklerinin ve sarkık dudaklarının birçok günahı gizlediğinden hiç şüphem yok.

Bahsettiği olay, yönettiğim grup seansında tam bir psikotik çöküş yaşayan bir hastayla ilgiliydi ve stajyerliğime çok dikkat çekti. Sorularını savuşturabilir ve etkilenmemiş gibi davranabilirim ama doğrusu o seans tabuta çakılan son çiviymiş.

Hastanın, Lucia'nın, bir süredir mücadele ettiğini biliyordum. Her zamanki klinisyeni, tedavi yöntemlerini benimle tartışmayı reddeden bir dinazor, ama aynı zamanda benim patronum. Sonuç olarak çok dikkatli davranmak zorunda kaldım.

Blackwood hakkında pek çok sıra dışı şey var. Ve cevaplanmamış birçok soru.

Kimlik kartımı okutarak kendimi dolambaçlı merdivenlerden aşağı inen kasvetli koridora bırakıyorum. Yalnızlar kanadı bu gotik delilik müzesinde en az sevdiğim yer. Zorunluluktan kaçınıyorum. Benim işim Profesör Lazlo'nun bodrumunda hapsedilenlerle ilgili değil ama Lucia bütün hafta kayıptı.

Onun kötüleşmesinde Blackwood'un parmağı olduğu konusunda kendime yalan söylemekten bıktım. Kilitli hücrelerin ve dolu tabelalarının yanından geçerken, her kapıya iliştilmiş kâğıtlarda yazılı isimleri okumak için duraklıyorum. Koridorun sonuna geldiğimde Lucia'nın adını henüz bulamamıştım.

O burada değil.

Şimdi ne olacak? Düşün!

Her zaman mevcut olan CCTV kameralarına bir bakış atarak, tedbiri elden bırakıyorum. Tedbirli davranarak bu gizemi çözemeyeceğim. Lazlo'nun ofis kapısını geçerek bir sonraki merdivenden aşağı iniyorum. Bu merdiven, tüm dünyayı rahatsız edici gölgeler içinde bırakan zayıf ampullerle aydınlatılıyor.

Bodrumun en alt katına çıktığımda sıcaklık daha da düşüyor. Daha fazla hücre hapsi beklerken, bunun yerine bulduğum şey beni tedirgin ediyor. Bunlar Manchester ve Clearview'de gördüğüm en hasta hastalarla başa çıkmak için donatılmış dolgulu hücreler değil.

Kan lekeli ve penceresiz işkence odalarına bakıyorum.

Kalbim dehşet içinde parçalara ayrılmak üzereyken en yakın odaya giriyorum. Kapı, endüstriyel çamaşır suyu kokusunu dışarı atmak için aralık bırakılmış. Ortada paslanmış bir küvet duruyor ve midemi bulandıran ortaçağ tarzı prangalarla övünüyor. Kusmamak için ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum.

Küvetin içi kıpkırmızı, kanlı suyla dolu, sanki içerideki kişi bir damarını kesmiş de ölümün acımasız adaletine maruz kalmış gibi. Odanın etrafına bakarken, beton duvarlara dağılmış çizik izlerini ve ezikleri fark ediyorum. Birisi buraya kilitlenmiş.

Hayır, biri değil. Bir hayvan.

İnsanlıktan sıyrıldığında bir insandan geriye ne kalırsa. "Doktor Farlow. Seni burada görmek ne güzel evlat."

Yerimden sıçrayarak döndüğümde Profesör Lazlo'nun kapı aralığında durduğunu görüyorum. Kollarını kavuşturmuş, boynuna asılı tel çerçeveli gözlükleriyle bana sırtıyor.

"Sonunda gözlerini açtın, değil mi?"

"Burası neresi? Lucia nerede?" Talep ediyorum.

"Sesini yükseltmene gerek yok. İkimiz de profesyoneliz, değil mi?" Odayı işaret ederek gülüyorum. "Buna profesyonel mi diyorsun?"

Hastam nerede?"

"Lucia benim hastam, Jude."

"Onun sağlığı hakkında bilgi almaya hakkım var!"

Lazlo iç çeker. "İyi. Lucia'yı mı görmek istiyorsun? Misafirim ol."

Topuklarının üzerinde dönerek karanlık koridorda ilerlemeye başladı. Onu takip ediyorum, sıfırın altındaki sıcaklıktan ve çok daha kötü bir şeyden titriyorum - gerçek, somut bir korku. Cinayetten şüphelenmiştim ama böylesini hiç görmemişim. Boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Lazlo pas lekeli ve kalın, geçilmez metalden yapılmış son kilitli kapının önünde duraksıyor. Siyah bir kaydırma kartı alıp gizli tarayıcının üzerinde sallıyor ve eski menteşelerin gıcırtısı kulaklarımı dolduruyor.

İçerisi görünmeden önceki o kısa saniyelerde kaçmayı düşünüyorum. Gerçekten kaçmayı. Ama faydası yok, çünkü kişisel korumalarından ikisi bize katıldı ve şimdi beni her iki taraftan sıkıştırıyorlar. Tedirginliğim üçe katlandı.

"Beş mi? Bir ziyaretçiniz var," diye şarkı söylüyor Lazlo.

Panik içinde boğulurken nemli hücreye bakıyorum. Köşede eski tip bir karyola duruyor, üzerinde ağır bağlarla bağlanmış tanıdık bir kemik torbası var. Bana tanımadan göz kırpan Lucia'nın ağzı tek kelime etmeden açılıp kapanıyor.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum.

"Gördüğünüz gibi durumu çok kötü ve burada kalması gerekiyor." "Ona ne yapıyorsunuz böyle?"

Lazlo arkamdan kıkırdıyor. "Yenileme."

Kendimi savunamadan, başımın arkasında keskin bir ağrı oluşuyor. Dizlerimin üzerine düştüm, görüşüm bulanıklaştı. Etrafım şok tabancalı zalimler tarafından sarıldı. Elektrik akımına karşı çığlık atıyorum, işkence sona erene kadar sarsılıyor ve çırpınıyorum.

Lazlo basitçe, "Yukarıda kalmalıydın," diyor. "Bununla... kaçamayacaksın!"

Yerine taktığı gözlükleriyle bana bakarken, hastalıklı insan merakıyla dolu ölü gözleri ödümü koparıyor. Lazlo iki muhafızına dönmeden önce, hâlâ seğirmekte olan halime bakıp sırtıyor.

"Augustus'u özel hattan ara. Gelip almasını söyle; iki yeni alımım var. Sakinleştiricileri de getir. Onları hazırlayalım."

Lazlo bana son bir kez bakıp başını sallıyor.

"Blackwood Enstitüsü'ne hiç adım atmamış olmayı dileyeceksiniz."

BÖLÜM 1

BROOKLYN

SANA YETECEK KADAR ÖLDÜ - KÖR KANAL

Kumlu tepede uzanan dik bir yamaç, dalgaların gürültülü çarpışmasına doğru uzanıyor. Bir parçam, arkamdaki insanlarla yüzleşmektense kendimi uçurumdan aşağı atmayı tercih ediyordum. Bunun yerine güneşin ufukta batışını izliyorum.

Dört bir yanımızı açgözlü okyanus dalgalarından başka bir şey çevrelemiyor. En yakın kasaba kilometrelerce uzakta ve bu kadar kuzeyde toplam nüfusu elli. Birkaç gün önce gecenin karanlığında hareket ederek vardık. Plan mükemmel bir şekilde uygulandı.

İlk birkaç günü bilincim kapalı geçirdim. Vücudum beni kapatmıştı. Keşke şimdi o unutulmuşluğa geri dönebilsem. Denize sırtımı döndüğümde, çıplak ellerimle oluşturduğum derin çukur beni bekliyor. Kazmak neredeyse bir saatimi aldı. Aylarca hapis kaldığım için güçsüzüm.

Kade'e göre dört ay olmuş. Başta ona pek inanmadım.

İnsanlar çok dayanıklıdır. Zihnimiz devre dışı kaldığında bile bedenimiz devreye girer ve bizi hayatta tutar. Son birkaç ay benim için bir bulanıklık, düzenli dozlarda dehşetle noktalandı. Geride bıraktığım dört adamın da yıkıcı bakışları gerçeği doğruluyor.

Uzun, çok uzun bir süre Hasta Sekiz'dim. Şimdi kim olduğumu bilmiyorum. Brooklyn West gitti, Hasta Sekiz de. Geriye başka biri kaldı. Kan ve acıdan doğan kırık bir yaratık.

"Blackbird?"

Arkama baktığımda ailemin beni beklediğini görüyorum. Hepsi bana rahatlatma ve suçluluk duygusuyla bakıyor. Bundan nefret ediyorum. Çömeliyor, atılmış deri ceketimden günlüğü alıyorum.

"Bunun için burada olmana gerek yok," diye mırıldandım.

Geçici ayak sesleri yaklaşıyor.

"Olmak istiyoruz," diyor Kade nazikçe.

"Bakamazsın. Hiçbiriniz bana bakmaya dayanamıyorsunuz."

Elini garip, doğal kahverengi saçlarının üzerinde gezdirirken Phoenix'in ırkıldığını fark ediyorum. Hatırladığım kişiye benzemiyor. Kahretsin, hiçbiri benzemiyor. Adamlarım gitti, tıpkı kızları gibi. Bilinmezlikte boğuluyoruz, kurtarılma umudumuz olmadan denizde kaybolduk.

Kardeşine katılmak için öne çıkan Hudson'ın bakışları dayanılamayacak kadar yoğundur. Güneşe bakmak gibi, ateş ve kükürt dolu, öfke ve bağlılık eşit ölçüde. Artık tüm grubun gücünü elinde tutuyor.

"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun," diye ısrar ediyor.

"Yetkililer bizi yakalamadan önce buraya gelmemiz gerekiyordu," diye ekliyor Kade. "Bunun başka bir nedeni yoktu, Brooke. Sen de çok yorgundun. Dinlenmene izin vermek istedik."

Gözlerimi onlardan kaçırıyorum ve bir şekilde bunca yıldır beni takip eden günlüğüme dönüyorum. Blackwood'dan kaçarken yanlarında eşyalarımın oluştuğu bir çanta getirdiklerini görünce şaşırdım. Eskiden benim için dünyalara bedel olan eşyalarımı tespit etmek imkânsız bir iş.

O zamanlar çok önemsiyordum, tüm varlığım parçalara ayrılmadan önce. Şimdi, hafızam aylarca süren istismar yüzünden çürük ve yaralı. Günlüğün karıştırırken, mürekkeple ölümsüzleştirilmiş kayıp ailemin isimleriyle birlikte sayısız karanlık yazı bana saldırıyor.

Blackwood'a girerken yanımda taşıdığım hırpalanmış polaroid fotoğraflar hâlâ çantamda duruyor. Onlara bakmaya dayanamıyorum. Ağır yüklü sayfalara son bir kez bakıp günlüğü yerdeki çukura bırakıyorum. Bu cenazede söylenecek hiçbir söz, hiçbir methiye ya da duygusal konuşma yok.

Logan'ın hayaletinin yasını tutacak bir tek ben kaldım.

O yanımda olmadan kendimi çok yalnız hissediyorum.

Sarı at kuyruğu ve sıcak, esprili gözleriyle, aklımı işkencenin saldırısından uzaklaştırmak için her zaman bir cevapla hazır. Ölülerin yasını tutmak yanlış geliyor. Neden tutalım ki? Acı çekenler yaşayanlardır, geride kalanlar serpentinin içinden geçerler.

"Seni unuttuğum için özür dilerim. Senden daha iyi bir ağabey isteyemezdim. Umarım her neredeyse... huzur içindedir. Seni tekrar görene kadar huzurlu olamayacağımı biliyorum."

Gözlerimi kapattığımda Logan'ın hayali yüzünün beni beklediğini görüyorum. *Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok.*

Kendini affet, evlat. Bırak gitsin.

Hayatına devam etmek için iznimi aldın.

Çömelip ıslak kumu tekrar deliği itiyorum. Vahşi, umutsuz hıçkırıklar tüm bedenimi sarıyor. Hudson sessizce dizlerinin üzerinde bana katılıyor. Omuzlarıma dolamaya çalıştığı kolunu içgüdüsel olarak savuşturuyorum ve kısık bir hırıltı çıkarıyorum.

"Sadece benim, bebeğim," diye mırıldanıyor. "Lütfen... Şu anda bana dokunulmasına izin veremem."

Başını sallayarak sessizce deliği doldurmama yardım ediyor. İşimiz bittiğinde günlüğüm gözden kayboldu ve Logan da ortadan kayboldu. O artık sadece başka bir hayalet, hayatıma musallat olan pek çok hayaletten biri. Ayaklarımı buluyorum ve gözyaşlarımı silerek çocuklara dönüyorum.

"Beni korurken öldü," diye kabaca itiraf ediyorum. "Annemin sanrıları ve paranoyası kötüleştiğinde beni döver ve bir şeyleri kırıp dökerdi. Logan her zaman aramızda durdu, ta ki durmayana kadar."

"Ne oldu?" Kade dikkatlice sorar. Olayı geçiştirmenin bir anlamı yok.

Onlara söyleyecek çok daha kötü şeylerim var.

"Ben on yaşındayken onu öldürdü. Babam olayı örtbas etmek için yardım etti. O zaman bile onu kaybetmekten korkuyordu. İkisi de öyle ya da böyle onun hastalığının kurbanıydı."

Kimse buna ne diyeceğini tam olarak bilmiyor. Halüsinasyonumu Hudson'a açıklamaya çalıştım, aylarca bana arkadaşlık eden hayalete. Augustus onu travma geçirmiş beynimin derinliklerinden çekip çıkarana kadar hafızamdan sildiğim bir kişi.

"Nasıl biriydi? Kardeşin mi?" Phoenix sorar.

"Hayattaydı."

Söyleyecek başka bir şey yok. Geçmişin zehirli atıklarına henüz dalamam. Yol boyunca kaybettiğim her şeyin bilgisi çok acı verici. Logan yeniden ölmüş ve beni dünyada yalnız bırakmış gibi hissediyorum.

Hudson elini uzatarak, "İçeri gelin," diye emretti. "Hepimizin soruları var. Eminim sizin de vardır. Artık onlardan kaçmanın bir anlamı yok."

"Yapamam. Boşluğa ihtiyacım var."

Kolunu omuzlarıma doluyor. Elimde olmadan onun sıcak kucağına düşüyorum. Hudson yaralı omzunu sarsarken yüzünü buruşturuyor, bu da son birkaç günün gerçekten yaşandığını bir kez daha hatırlatıyor.

"Yeterince yeriniz vardı. Sana şimdi ihtiyacımız var."

"Hayır, yok."

Gözlerimin içine derin derin bakıyor. "Sana ihtiyacım var, tamam mı? Tartışmayı bırak. Gerekirse seni omzumun üzerinden atarım, kurşun yarasını siktir et."

Diğer üçünü incelediğimde, hepsi de benden bir şey almak için aynı derecede çaresiz görünüyor. Eğer tutunacak bir şeye ihtiyaçları varsa, aşık oldukları kız çoktan ölmüş olsa bile, gözümü kırpmadan kendimden şeritler koparırım. Yine de bir şekilde hâlâ buradayım.

Blackwood'dan ayrıldığımdan beri tuttuğum nefes içimden fışkırıyor. Bu bir numara değil, gerçekten kaçtık. Yeniden başlamak için hayatlarımızı ve inançlarımızı geride bıraktık. Ama bu o kadar kolay değil. Şeytanlarımız bizi takip etti. Ayrı geçen ayların çözülmemiş acıları görmezden gelinemez.

"Buna gerek kalmayacak," diye kabul ediyorum.

Phoenix gözle görülür bir şekilde sönüyor ve yanındaki Eli'a yaslanıyor. Kıvrık saçlı ikiz alevim bana öyle bir yoğunlukla bakıyor ki, derim kemiklerimden sıyrılıp en karanlık sırlarımı ortaya çıkaracakmış gibi hissediyorum. Yeniden bir araya geldiğimizden beri beni neredeyse hiç yalnız bırakmadı, kendi korku dolu baloncuğuna hapsolmuş durumda. On yıldır görmediği bir dünyaya geri döndük.

Burada uyandığımda, o oradaydı.

İzliyordu. Çalışıyordu. Bekliyordu.

Kollarındaki derin ve acımasız kesikleri gördüm. Kade'in kilo kaybı, Phoenix'in kahverengi saçları ve Hudson'ın yeni yara almış eklemeleri gibi, bu da ben Augustus'un zihinsel hapisanesinde yaşarken zamanın geçtiğinin inkâr edilemez bir kanıtı. Hayatları benim yokluğumda acı da olsa devam etti.

"Hudson?"

"Evet, karatavuk?"

Tıraşsız çenesini kavrayarak kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

Benim canavar günahkârım beni karanlıktan kurtarmak için her şeyini feda etti, geçmişte yaptığı tüm insanlık dışı eylemlerin kefareтини ödedi. Her şeye rağmen ona hayatımı borçluyum. En azından geriye ne kaldıysa.

"Bizi kurtaran sensin, bebeğim."

BÖLÜM 2

BROOKLYN

KARANLIĞIN DIŞINDA - ROYAL BLOOD

ELLERİMLE BİR FİNCAN ÇAYI TUTARAK boş şöminenin yanındaki kanepeye yerleşiyorum. Yazın sonundayız ama burada hava soğuk. Yakında daha kalın giysilere ve yakacak odunlara ihtiyacımız olacak. Günlerimizin geri kalanını burada geçireceksek, hazırlık yapmalıyız.

Gidecek başka yerimiz yok. Artık kanun kaçağıyız. Önceden olduğumuzdan daha da fazla, toplumun kısıtlamalarının çok ötesinde. Kade'in annesinin bizim için organize ettiği kulübeye bakarken, bunun uzun sürmeyeceğini fark ediyorum. Neredeyse bir haftadır kayıptık.

Bizim için gelecekler.

Kaçmak için yaptıklarımız cezasız kalmayacak.

Mutfakta, Kade ve Sadie alçak ve acil tonlarda sohbet ediyorlar. Hiçbir hazırlık yapmadan bize kuzeye kadar eşlik etti. Seven'ın -ya da onun deyimiyle Jude'un- varlığı her şeyi değiştirdi. Geçici barışın patlamak üzere olduğuna dair bir his var içimde.

"Firecracker?"

Elinde birasıyla tereddüt eden Phoenix, yanımdaki boş alana özlemle bakıyor. İçimi çekiyorum ve oturması için mindere vuruyorum.

"Sormana gerek yok."

"Varsaymak istemedim."

"Ben camdan yapılmadım, Nix. Otur şu lanet olası yere."

Yanıma kıvrılıyor, başını geçici olarak kucağıma koyuyor. Kahverengi saçlarını okşamadan önce tereddüt ediyorum, parmak uçlarımla garip saçları eliyorum. Bu renk çok yanlış görünüyor. Sanki tanıdığım kişi de yitip gitmiş gibi.

Eli'nin sessiz bir nöbetçi gibi yaklaşması uzun sürmüyor. İzin isteme zahmetine girmiyor, Phoenix'in yanına sokuluyor, böylece üçümüz

bir köpek yığınının içinde kıvrılmışlar. Tanıdık kokuları etrafımı sarıyor, tenimin altına süzülüyor ve kalbimin boş kabuğunu ısıtıyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldıyor Phoenix.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Sen de öyle."

"Seni bir daha görebileceğimi sanmıyordum. Hiçbirimiz düşünmedik."

Eli bir onay sesi çıkarıyor ama tek kelime etmiyor. Birbirimizi küllerin içinde bulduğumuzdan beri konuşmuyor, küçük bakışlar ve derin kaş çatmalarla iletişim kuruyor.

"Evet," diyorum beceriksizce.

"Bizi özledin mi, Brooke? Bizim seni özlediğimiz kadar mı?"

Kasılmakta olan parmaklarımı esnetiyor, uzuvlarımın kontrolünü yeniden kazanmak için savaşıyorum. Sorduğu soru kendimi berbat hissetmeme neden oluyor. Eli elimi tutuyor. İsyanda aldığı kötü morlukların altında ıslıl ıslıl parlayan yeşil bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Hayatta kalmak için sizi bir kenara bırakmak zorunda kaldım," diye itiraf ediyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmediğin şeyler var. Eğer seni hatırlasaydım, Augustus'un bana yaptırdığı şeyden sağ çıkamazdım. Bunu atlatmanın tek yolu kendimi kaybetmekti."

"Sana ne yaptırdı?" "Tanrım, Nix. Rahat bırak."

Başını kucağımdan kaldırıp bana ters ters bakıyor. "Bilmeyi hak ediyoruz. Son dört ayda neler yaşadığımız hakkında bir fikrin var mı? Siktir, Brooke. Bunu zar zor atlatan tek kişi sen değilsin."

Tüm odanın tartışmamızı dinlediğini görüyorum. Hepimiz çürükler, kesikler, bandajlar ve acı içinde yüz buruşturmalarla kaplı üzgün bir görüntüyüz. Kade ve Sadie dağınık mutfak masasında oturuyor, Hudson ise tezgâha yaslanmış. Her biri bana bakıyor.

"Bizi yine dışarıda bırakma," diye yalvarır

Phoenix. "Şu anda bunu yapamam."

Onu kucağımdan itiyorum ve boş bir köşeye çekiliyorum. Bir ayağım hâlâ o bodrumdayken hiçbirinin bana dokunmasına izin veremem. İçimde Hasta Sekiz'den bir parça yaşıyor ve tekmeliyor. Yüzeyin altında, damarlarıma pompalanan şiddetli bir güç.

Hudson, "Onlara resimleri göster," diye emretti.

Kade'in ela gözleri beni delip geçiyor, şimdiden af diliyor. Herkesin görebilmesi için dizüstü bilgisayarını çevirdiğinde tüm oda boşalıyor. Her biri

puslu fotoğraf cehennemin farklı bir dilimini gösteriyor. İzlerken kanım donuyor.

Z Kanadı.

Hücre hapsi. Tecrit odaları.

Küvetler ve prangalar.

Boş şırıngalar ve deli gömlekleri.

"Bu ne lan?" Phoenix daha yakından bakmak için yaklaşıyor. "Delikteyken bunları gördüğümü hatırlamıyorum."

Kade, "Bu delik değil, tamamen başka bir şey," diye tahmin yürütüyor.

Benimle göz temasını kesmiyor, bir kez bile. Bu sinir bozucu. Merhamet göstermeden gerçeği istiyor. Onaylamama gerek yok. Vücudumun titremesinden fotoğrafların gerçek olduğunu anlayabilir.

"Bunları onu bulmaya giderken aldım." Hudson birasını geri deviriyor. "Orası tam bir korku filmi gibiydi. Mariam tutulan bazı hastaları kurtarmamıza yardım etti."

"Onları korunmaları için yetkililere teslim ettik," diye ilk kez konuşuyor Sadie. "Canlı çıkabildiler mi bilmiyorum. Incendia'nın erişim alanı bizim kavrayabileceğimizden çok daha geniş."

Köşemin güvenliğine yaklaşırken Hudson'ın ayak sesleri silah sesi gibi çınlıyor. Yüzüne kazanmış gerginlik beni olacaklar konusunda uyarıyor. Nazik tutumu sona ermek üzere.

"Bize bilmemiz gerekenleri söyle," diyor, elleri kalçalarında. "Bir yılı aşkın süredir birbirimizin etrafında dans ediyoruz. Hiçbirimiz çekip gitmedik. Gerçeği söyle ve sakın bir şey atlamaya kalkma."

"Hud," diye uyarıyor Kade kaşlarını çatarak.

"Bu işe karışma. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerek." "Buna hazır olduğuna emin misin?" Karşı çıkıyorum.

Hudson'ın ifadesi sertleşir. "Bizi korkutup kaçıramazsın."

"Ya sana o bodrumda bırakılmayı hak ettiğimi söyleseydim? Son birkaç ayda sana asla anlatamayacağım şeyler yaptım. Bazılarını hatırlayamıyorum. Biz Augustus'un kaba kuvvetiydik. Ben ve Seven."

"Bu ne anlama geliyor?" Sadie araya girer.

Köşeye daha da gömülerek kollarımı kemikli bacaklarıma doluyorum. "Kontrol edebileceği insanlara ihtiyacı vardı. Ne emrederse etsin itaat etmekten başka seçeneğimiz yoktu. Reddetmek cezayla sonuçlanırdı."

Phoenix kahverengi saçlarını yumrukluyor. "Bu resimlerdeki gibi mi?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Arkasını döndüğünde, dişlerini sıkarak öfkeleniyor, onu hiç görmediğim kadar öfkeli. Kafa karışıklığıyla başım dönüyor. Hepsi çok farklı. Artık onları tanıımıyormuşum gibi hissediyorum ve bunu düşünmek beni içten içe öldürüyor. Kaybettiğim zamanı geri getiremem.

Gerçek şu ki, hiçbirimiz Blackwood'dan sağ çıkamadık. Hepimiz o isyanda öldük.

Sadece ruhlarımızın kırıntıları kaçtı.

"Hepimiz biraz sakinleşelim." Kade dizüstü bilgisayarını kapatır. "İncelememiz gereken çok fazla kanıt var ve Augustus'un sabit diskine erişmeyi henüz başaramadık. Bu uzun bir süreç olacak."

Titriyorum, üşümüyorum ama Augustus'tan söz edildiğinde zihnimde gerilen görünmez iplerden korkuyorum. Ölü ya da değil, keskin pençeleri içimde duruyor.

"Ayrıca Incendia'nın merkezinden çaldığım veriler de var," diyor Sadie.

Güvenlik görevlisinin son anlarının zihnimdeki görüntüsü gözümün önüne geliyor. Sadie'nin benim ve kardeşinin o zavallı herife ne yaptığımızı bilmesine gerek yok. Hâlâ boğazının kıpkırmızı açıldığını ve gülen suratının damladığını görebiliyorum. En kötüsü de, bundan zevk aldım.

"Ne aldın?" Tarafsızca soruyorum.

"Çoğunlukla hissedarların ve hisselerin kayıtları, temel kurumsal şeyler. Hepsini deşifre etmek zaman alacak."

"Babamın dosyalarının kopyaları bende var. Kanıtları bir araya getirmeli ve oradan başlamalıyız." Kade dalgın dalgın gözlüklerini temizliyor. "Incendia'nın izini ona ve Augustus'a kadar sürebilirsek, işe koyuluruz."

"Ben, uh, onunla tanıştım."

Ellerimi ağzıma kapatma isteğimle savaştım. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim. Kade bana kaşlarını çatmış bir şaşkınlıkla bakıyor, sanki her seferinde ona karşı koyan bir yapbozu birleştirmeye çalışıyor.

"Babam mı?"

Sarsıntılı bir baş sallama hareketi yapıyorum. Kade'in üzerinden tuhaf bir karanlık geçiyor, ifadesi şekil değiştiriyor ve değişiyor. Gözlerinde daha önce hiç olmayan gölgeler var.

"Ne zaman?" diye bağılıyor. "Neden bana söylemedin?" "Bu... karmaşık. Bir iş üzerindeydim."

Çınlamalar zihnimi doldururken sonraki sözleri karmakarışık bir bulanıklığa dönüşüyor. Asit midemi çalkalarken tek yapabildiğim Kade'e bakmak.

Babasıyla arasındaki benzerlikler. Martin'in sıcak, yapışkan kanının tadını ağzımda hissedebiliyorum. Kurşunlarım onu paramparça ettikten sonra tüm vücudumu ıslattı.

Sadie bana yaklaşıp kadar hiperventilasyon geçirdiğimi fark etmiyorum. Dudaklarındaki kelimeleri okudum. *Nefes al. Dörde kadar al, dörde kadar ver.* Yüzümü ovarken tırnaklarım derime batıyor ve bu korkunç hissi yok etmeye çalışıyorum. Hâlâ kanla kaplıyım. Bunu hissedebiliyorum.

Çocuklar çaresizce dağılmamı izliyorlar. Kendimi bu kadar savunmasız bırakmak beni hasta ediyor. Aylardır kalın kalkanlarımı korudum, hayatta kalmak için histeriyi bastırdım. Artık gömülü kalmayacak. Sadie'nin sözleri nihayet yankılanmaya başlıyor ve ben de dikkatimi dağıtacak bir şey yakalıyorum.

"Benden sonra tekrar et... Bugün günlerden ne?" "Salı," diye ısırdım.

"Saat kaçta?"

Şöminenin üstündeki saate bakarak zamanı sayıyorum.

Sadie sakinleştirici bir gülümseme deniyor. "Güzel. Senin adın ne?" "Ben... Ben... Bilmiyorum."

Sıcak eli benimkinin içine giriyor ve canımı acıtacak kadar sıkıyor. Ciğerlerimi rahatlatmak için en küçük nefesleri almaya çalışarak kendimi bu hisle topraklamaya çalışıyorum.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor. "Sen Brooklyn'sin. Tamam mı? Başka kimse değilsin." "Başka kimse değil," diye fısıldıyorum kısık bir sesle.

"Brooke, bilmem gerek. Jude... o seninle miydi? Bu işlerde?" "Bir takım olarak çalıştık."

"Tam olarak ne yapıyorsun?"

Sonunda onun kasvetli bakışlarıyla karşılaştım. "Augustus ne isterse."

Odadaki gerilim bir kırılma noktasına ulaşır. Kade gözlüklerini bir kenara fırlatıp şakaklarını ovuştururken Hudson küfürler savurarak mutfığa dalıyor. Phoenix, köşede sessizce susan Eli'nin tam tersine, canlı bir tel gibi ayaklarının üzerinde zıplıyor.

Başka bir adama bel bağlarken hepsini engellediğim gerçeğinin onları incittiğini biliyorum. Çaresizlik zalim bir metres. Pazarlık yapmaz ya da size kolay seçenekler bırakmaz, sadece bir ayağınızı diğerinin önüne koymanın imkansızlığını gösterir.

"Ona ne oldu?" Sadie fısıldıyor.

Sanki patlamalar geçici evimizi yok ediyormuş gibi ani bir gürültü korusu duyuyoruz. Hepimiz yatak odalarının bulunduğu bölme kapısına bakıyoruz.

ötesinde yatıyordu. Bir mücadele sesi süzülüyor ve bir şey bana bu gürültüyü yapanın İki ya da Beş olmadığını söylüyor.

Hepimiz bunun olacağını biliyorduk. Uyandı.

"Onu yine bağlamadın mı?" Hudson bağıyor.

Sadie'nin yüzü acıyla buruşur. "Ben sadece... Bir an için bile olsa onunla konuşmak istiyorum. Onu sakinleştirici verip bir hayvan gibi kilit altında tutamayız."

Kapı çarparak açılır. Uzun boylu, çelimsiz ve vahşi gözlü Seven ayaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde durmaktadır. Üzerinde Hudson'dan ödünç aldığı bir çift eşofman var ve yara bere içindeki göğsünü çıplak bırakıyor. Onu neredeyse öldüren elektrik çarpmasının iyileşme izlerini hâlâ görebiliyorum.

Bize şöyle bir baktı ve saldırıya geçti. Çıplak ayakları ve karmakarışık kahverengi saçlarıyla bana arkadaşlık eden hayvan kendini mutfığa fırlatıyor. Hudson kimseye saldıramadan onun önünü kesti. İkili yere yuvarlanıp güçlü yumruklar savuruyor.

"Durun! Bırakın onu!" Sadie bağıyor.

Kurtlar gibi güreşen ve hırslayan bu ikiliden kimsenin Seven'ın galip gelmesini beklediğini sanmıyorum. Hudson grubun en irisi, kasları ve kötü kararları var. Ama Seven'ı benim tanıdığım gibi tanımıyorlar. Tek eliyle bile acımasız bir ölüm makinesi.

Mutfak dolabından hızla bir bıçak alıp Kade'in yanından dans ederek geçiyorum. Onun korumasına ihtiyacım yok. Seven kalan tek yumruğunu Hudson'ın yüzüne indiriyor, taze kan görünce çılgına dönüyor. Sevdiğim adamı öldüremeden önce kendimi ona doğru attım.

Çarpıştık ve parke zeminde yuvarlandık, bıçağın keskin baskısı aramızda sıkışıp kaldı. Yanlış bir hareket yaparsak ikimiz de kan kaybından öleceğiz. Seven yarı açlıktan ölmek üzere olduğu için hâlâ zayıf, bu yüzden adrenalın patlamasına rağmen avantajı ele geçirmeyi başarıyorum. Sonunda göğsüne yapıştım.

Hudson ağzındaki kanı temizliyor. "Yakalayın onu!"

"Bekle! Onu sakinleştirebilirim!"

Seven içgüdüsel olarak hırslıyor ama gözleri dehşetten çılgına dönmüş. Öfkesinin altında beni tanıyor. Hareketleri hafifçe yavaşlıyor. Bıçağı boğazına dayıyorum, dişlerimi gösteriyorum. Neredeyse gülümsüyor, sonra da hiç umursamadan kendi derisini kesiyor. Onu öldürmemi istiyor.

"Seven! Kesin şunu! Güvendesin!"

Boğazı kanamaya başladığında acı yüz ifadesine yansımıyor. Hudson beni saçımdan tutup sürüklemeye hazır görünüyor, ben de bıçağı odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve sol ayağının hemen yanında yere saplanmasını izliyorum. Geri sıçradı ve bana birkaç değerli saniye kazandırdı.

Seven'ın kanayan boğazını tutup sıkmaya başlıyorum ve nefes borusunu kolayca eziyorum. Karşı koymayı bırakıyor, hiç şikâyet etmeden morartan kavramama boyun eğiyor. Bana olan doğal güveni baş döndürücü.

"Sev?" Daha yumuşak bir sesle tekrarlıyorum.

"Korkmana gerek yok." "Onun adı Jude," diye havlıyor

Sadie.

"Bunun şu anda gerçekten bir önemi var mı?"

Seven'ın gözlerinin içine bakarken, tırnaklarım etinin derinliklerine saplanıyor. Yaralardan kan sızmaya başladı. Yakında bayılacak. Onu bilincinin sınırında tutarak, bir damla bilincin geri gelmesini bekliyorum. Rahatlamak için sonsuz çığlıklardan başka bir şeyimiz yokken bana eşlik eden adamı terk etmeyeceğim.

"Benim, Sekiz. Seni bırakmayacağım."

Tutuşumu biraz gevşettiğimde, Seven'ın nefesi kesiliyor. Başı yere çarpıyor, tüm vücudu gevşiyor. İçindeki öfke tükenmiş ve tamamen teslim olmuş durumda. Kehribar rengi gözleri benimkilerle buluştuğunda, küçük bir farkındalık titreşimi oluyor.

"Neredeyiz?" diye mırıldanıyor.

"Özgürsün, Sev. Artık Augustus yok. Artık bizi eşit say." En ince gülümseme, kaybolmadan önce dudaklarında dans ediyor.

"Asla özgür değiliz prenses. O bizim kafamızın içinde."

Uyanık kalamayacak kadar kendinden geçmiş olan Seven bayıldı. Hızla moraran boğazını hızla bırakıp alnındaki bir tutam gevşek saç fırçalıyorum. Bir anda kenara itilince yerime Sadie geçiyor ve onun bedenini kucaklayıp nabzını kontrol ediyor.

"Bu ne içindi? Ona zarar verdin!"

Ayakta durmaya çabalıyorum, öfkeli yüzünü yumruklama dürtümle boğuşuyorum. Şiddet benim varsayılan alışkanlığım haline geldi, bu yüzden onu kapatmak beklediğimden daha zor. Yüzümü buruşturarak, insan maskemin altındaki öfkeyi görmesine izin veriyorum.

"Acı, anladığımız tek şeydir."

Kardeşini sıkıca tutarak irkiliyor, ama ben daha bitirmedim.

"Augustus bizi aç bıraktı, dövdü, zavallı parçalara ayırdı ve isteğimiz dışında bir savaşa gönderdi. Eğer onun adına öldürmezsek, kırbaçlı ve yumruklu muhafızlar gönderdi."

"Brooke..."

"İşim bitmedi. Seven'a -ısrar ediyorsan Jude'a- günde en az bir kez elektrik veriyorlardı, genellikle de onu benimle konuşurken yakaladıklarında. Bu onun elini de almalarından önceydi."

Hudson kolunu tekrar bana dolamaya çalışıyor. Onu sertçe itiyorum, mutfak dolaplarına çarptığında yüzüne yayılan acıyı görmezden geliyorum. Onun tarafından bile dokunulamayacak kadar öfkeliyim.

"Blackbird, lütfen-"

"Geri çekil!"

Hepsine zarar vermek istiyorum. Lanet olası ailem, ama onları görmek dönüştüğüm kişiyi hatırlatan bir başka şey. Onları dövmek, çürütmek istiyorum. Hepimizi masum kanına bulamak istiyorum. Eskiden dünyaya karşı bizdik. Şimdi kendi cehennemimde kilitliyim ve onlar bile bana ulaşamıyor.

"Augustus insanlığımızı almak istedi ve başardı." "Bunu konuşmamız gerek-"

"Siktir git, Sadie. Hiçbir fikrin yok. Hem de hiç."

Hışımınla dışarı çıkıyorum ve ön kapının arkamdan çarpmasına izin veriyorum. Şu anda hiçbirine bakamam, Augustus'un hayaleti enseme nefes alıp verirken olmaz. Kafamın içinde yaşıyor ve bana ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım... zihnimin her zaman ona ait olacağını hatırlatıyor.

BÖLÜM 3

KADE

VER - SEN VE BEN ALTIDA

Kırsaldaki evimizi çevreleyen verandada ayakta dururken sigaramı içmeyi bitiriyorum ve cebimden kullan-at telefonumu çıkarıyorum.

Annem dün gece aradı ve eşyalarını topladığını, Cece ile birlikte güvenli bir yere taşınmaya hazır olduğunu söyledi. Babamdan boşanmak için dava açmış. Babamın Blackwood'un operasyonuna dahil olduğunu anladığında her şey bitmişti. Her ne kadar ikimiz de aylarca sahte gülümsemeler takınarak en ufak bir kaçış umudu vermek zorunda kalmış olsak da.

Kapı arkamdan tıkırdayarak açılıyor ve sabahın erken saatlerini rahatsız ediyor. Brooklyn kül beyazı saçlarını at kuyruğu yapmış. Hudson'ın tişörtlerinden birini giymiş, çok mükemmel görünüyor. Bir şey söylemek istiyorum, herhangi bir şey, ama o koşuya başlamak için kalkıyor.

Egzersizle boğuşarak gidişini izliyorum. Bacakları iğne gibi, tehlikeli derecede ince ve zayıf. Yaşadığı onca şeyi görmezden gelmek mümkün değil. Bu benim başarısızlığımın sürekli bir hatırlatıcısı. Bizi dışarı çıkarmış olabilirim ama o zamana kadar çok geçti. Olan olmuştu.

Şimdi, bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Brooklyn döndüğünde verandaya yaslanmış, nefes nefese kalmıştı. Birkaç saniye boyunca sessizce onu inceliyorum, gözlerimle buluşmaktan korkuyor gibi görünmesinden nefret ediyorum. Sırları bizi boğuyor.

"Ne istiyorsun, Kade?"

"Uyuyor olman gerekirdi. Saat altı oldu."

"Uyuyamıyorum lan. Beni rahat bırak," diye tersliyor.

"Yapacak işe yarar bir şey ister misin?"

Eskiden tanıdığım kişinin gri gözlerinin vücudumda gezinmesiyle ödüllendiriliyorum. Kollarımı açarak yaklaşıyorum, ona dokunma ihtiyacıyla kaşınıyorum. Kanlı cinayet çılgınlıkları atsa bile.

"Aklında ne vardı?"

"Erzağa ihtiyacımız var. Kasabaya gideceğim." Tek bir parmak ucumu çıplak kolunda gezdiriyorum. "İhtiyacımız olan her şey için bir liste yapmak ve alışveriş yapmak için bir yardıma ihtiyacım olabilir."

Gülümsemesi beni acınası bir lapaya çeviriyor. Onu tekrar canlı ve nefes alırken görmek, kahretsin. Bu kadar uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra asla eskimeyecek. Onu sonsuza dek izleyebilir ve mutlu bir adam olarak ölebilirim.

Brooklyn, "Üzerime bir şeyler giyeyim," diye karar verir. "Bensiz gitme."

"On dakika. Başka kimseyi uyandırmamaya çalış."

Bana küçük bir sırtıttı attı. "Peki efendim."

İki ve Beş ile paylaştığı odaya gitmesi için onu bırakarak Hudson ile birlikte kaldığım yatak odasına dönüyorum. Kızlar hâlâ kendinde değil. Sadie gece yarısı onlara biraz daha çalıntı ilaç verdi. Kabus gördüklerinde çılgınlıkları şeytanı uyandırabilir.

Blackwood'dan kaçmayı başardığım iki gömleğime dokunmadan üzerime birkaç eşofman geçiriyorum. Burada o kişi olmama gerek yok. Hudson ikiz yatağında kayıyor, uykusunda inliyordu. Phoenix'le birlikte bir şişe votkayı bitirdikten sonra sızmıştı.

Bazı ev kuralları koymalıyım.

Çok fazla özgürlük kötü bir şey olabilir.

Çiftlik sobası ve çevredeki ormana bakan büyük cumbalı penceresiyle kır evi tarzındaki mutfığa dönerek başka bir hareket belirtisi olup olmadığını dinliyorum. Phoenix ve Eli kendi odalarında uyurken, Sadie ve Seven başka bir odayı paylaşıyorlar.

"Hazır mısın?"

Koridordan çıkan Brooklyn, Hudson'ın çalınan tişörtüne uyacak bir çift yoga pantolonu buldu. Bakışlarını kıyafetimin üzerinde gezdiriyor, beğeniyle mırıldanıyor.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Arsızca sordum.

"Hayır. İyi görünüyorsun, rahat falan."

"Burada, ormanda etkileyecek kimse yok."

Sandalyenin arkasından deri ceketini alan Brooklyn homurdanıyor. "Belki de bu saçmalık bize bir şeyler öğretmiştir. Senin kimseyi etkilemeye ihtiyacın yoktu."

"Sadece sen."

Yıpranmış deriden derin bir nefes almak için durakladığımda, dudaklarını süsleyen belli belirsiz gülümsemeyi yakalıyorum. Ben bir şeyler karalamak için tezgahın üzerine bıraktığım not defteri ve kalemi alıyor.

"Kızların bir şeye ihtiyacı var mı?"

Brooklyn omuz silkiyor. "Daha fazla kıyafet, sanırım." "Seninle konuştular mı?"

"Çok az. Onları oturtup konuşmalıyız." "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Kaşlarımı çattım.

"Muhtemelen onlardan bir şey alma konusunda herkesten daha iyi bir şansım var." Brooklyn boş bir dolabı tarıyor. "Seven onları benden daha iyi tanıyor ama kimseyle konuşabilecek durumda değil. Sadie ona yine sakinleştirici verdi."

"Yakında tükenecek." "Kendine gelecektir."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

Tunç grisi gözleri benimkilerle buluşuyor ve anlamayı umamayacağım ağır bir yük taşıyor. İçimdeki kontrol manyağı denememi istese de, hiçbirimiz verilen tüm zararı geri alamayız.

"Buna inanmak zorundayım," diye itiraf ediyor. "Eğer inanmazsam, o zaman ne anlamı kalır ki? Seven iyileşebiliyorsa ben de iyileşebilirim. Dönüştüğümüz insanları geride bırakabiliriz."

Brooklyn kapıya doğru yönelirken elini tutuyorum ve onu kendime çekiyorum. İlk başta isteksizce geliyor, hala rahatlığı kabul etmekte zorlanıyor ama sonunda göğsüme yaslanarak rahatlıyor.

"Sen hâlâ sensin, aşkım."

"Kendimden çok uzaktayım. Her şeyden sonra geriye ne kaldı bilmiyorum..." Sesi kesiliyor. "Bana pek bir şey bırakmadı. Hayatta olduğum için minnettarım sanırım."

"Bu çok ironik, sence de öyle değil mi?" "Neymiş o?"

Brooklyn iç geçirir.

"Bir yıl önce, hayatta olduğunuz için minnettar olacağınızı düşünür müydünüz?"

Bir kıkırdamayla beni şaşırtıyor. "Sanırım hayır. Eğer minnettarlık terapisi deniyorsan, sana vazgeçmeni tavsiye ederim. Çektiğimiz onca acı için asla minnettar olmayacağım."

"Ben de değilim. Ama hayattayız, Brooke. Bu da bir şeydir."

"Haklısın. Bu da bir şeydir."

Diğerleri için bir not karalayarak, annemin kullanmamız için bıraktığı cipe doğru yola koyuluyoruz. Brooklyn yolcu koltuğuna atlıyor ve ben de motoru çalıştırıp medeniyete giden ormanla kaplı toprak yola çıkıyorum. İkimiz de düşüncelerimizde kaybolmuş bir halde, rahat bir sessizlik içinde yolculuk ediyoruz.

Bir saat sonra en yakın İskoç kasabasının şirin, Arnavut kaldırımlı sokaklarına ulaştığımızda güneş doğmuş oluyor. Brooklyn'in midesinin guruldadığını buradan duyabiliyorum. Döndüğümüzde ayrıldığımız için ikimiz de azar işiteceğiz, bu yüzden bu anı en iyi şekilde değerlendireceğim.

"Kahvaltı yapmak ister misin?" Kaşlarımı oynatıyorum. "Dikkat çekmeyeceğimizi sanıyordum."

"Bu biraz eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmez. Gerçek dünyaya gözetimsiz çıkmayalı ne kadar oldu? Noel gezisi sayılmaz."

Brooklyn morarmış parmak eklemlerini inceliyor. "İki yıl sanırım. Hatırlayamıyorum, çok uzun zaman oldu."

"Aynen öyle. Ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum, Kade. Herhangi bir şey."

"Hayatınızda ilk kez bir seçeneğiniz var. Her şeyi yapabiliriz, her şey olabiliriz." Bir park yerine çekerken, onun hüznü gülümsemesiyle karşılaştım. "Hadi ama aşkım. Bir şeyler olmalı."

Dudağını ısırarak Brooklyn kendi kendine başını sallıyor. "Saçımı kestirmek istiyorum."

"Saçın mı?"

"Çok uzun. Bundan nefret ediyorum. Aynaya baktığımda bana bakan kişiyi tanımak istemiyorum. Başka biri olmak istiyorum."

"Bu ayarlanabilir, ama ben senin kim olduğunu seviyorum."

Dudaklarını nazik bir öpücükle kendime çektim. Brooklyn karşılık veriyor, dili ağzımın içine kayıyor, lanet ruhumu kendi ruhu olarak geri alıyor. Tadının nasıl olduğunu unutmuşum, yumuşatılmış bir kabuğun içindeki nefret ve öfke. Öpücük derinleşiyor ve tişörtümü avuçlayarak daha fazla temas istiyor.

Canı cehenneme.

Onu kalçalarından tutup konsolun üzerine sürüklüyorum, etrafımızdaki halka açık caddeyi umursamadan. Bu saatte ıssızdır. Kucağıma oturmuş, lezzetli ağırlığı ereksiyonuma baskı yapıyor. Kontrolü onun çılgın dudaklarına teslim ediyorum, kendimi kaybetmekten memnunum. Var olan tek şey onun teninin benimkine verdiği his.

"Kade," diye nefes alıyor Brooklyn.

"Öyle mi?"

"Sana ihtiyacım var, hemen şimdi."

Burnumu onun kine sürüyorum. "Bir otoparktayız."

"Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Kendimi gezegendeki en kötü insan gibi hissetmeden diğerlerine bakamıyorum." Gözleri üzerimde geziniyor. "Neden burada olduğumu bilmem gerek, yerin altında değil."

Ellerimi Hudson'ın tişörtünün altında kaydırarak çıplak göğüslerini buluyorum. İç çamaşırı satın alınması gerekenler listesinde ama şikayet etmiyorum. Meme uçları kaya gibi sert ve dokunulmak için yalvarıyor.

"Sen de mi külot giymiyorsun?" Mırıldanıyorum.

"Neden öğrenmiyorsun?"

Kucağımdan kalkıp elini eşofmanımın içine daldırarak sertleşmiş sikimi buluyor. Bir avuç alıp uzunluğumu okşarken bir nefes tıslıyorum. Eli taşaklarıma değdiğinde gözlerimin yuvalarından fırlamasına izin veriyorum. Son yattığımızdan beri kimse bana dokunmamıştı ve bu belli oluyordu.

"Siktir, aşkım. Lanet bir çocuk gibi boşalmadan önce dursan iyi olur."

"Benim için boşalmanı görmek istiyorum," diye kışkırtıyor.

Etrafın hala temiz olduğundan emin olmak için elini eşofmanımdan çekip direksiyona yapıştırıyorum. Brooklyn'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Yoga pantolonunu indirip çıplak amını ortaya çıkarırken karşı koymuyor, ilgim için yalvarıyor.

"Burada yetkili olan sen değilsin," diye hırlıyorum ona. "Benim küçük pis fahişem olduğunu unuttun mu? Bu işin nasıl yürüdüğünü sana hatırlatmama gerek var mı?"

Sulu alt dudağını ısıırıyor. "Hatırlatmaya ihtiyacım var."

Elimi bacaklarının arasına kaydırıp, sırlıslıklam amını buluyorum. Benim için çoktan ıslanmıştı, çok kolay sarılıyordu. Başparmağımı hassas memesinin üzerinde döndürmeden önce bir parmağımı içine sokuyorum. Bir parmak daha ekleyerek dudağını ısırarak için eğiliyorum.

Arkasındaki direksiyon bizi birbirimize yaklaştırıyor ve kaçacak yer bırakmıyor. Oynayışıma sabrı tükenen Brooklyn kayıyor ve parmaklarımı onun ıslak sıcaklığından çıkarıyor. Amcığı sikime doğru bastırılmış, kurtuluşa birkaç santim kalmıştı. Ben son hamleyi yapmasını beklerken, o tereddüt ediyor.

"Ne oldu?"

Yüzünde güvensizlik ifadesi beliriyor. "Başka biri... var mıydı?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Eğer olduysa sorun değil... lanet olsun, neden sorduğumu bilmiyorum. Aylar oldu. Beklemenizi beklemiyorum. Söylediklerimi unutun."

Acı veren keskin çene çizgisini okşayarak Brooklyn'i tekrar bana bakmaya zorluyorum. Endişeli ve kararsız, buz gibi katmanlarının altındaki savunmasız kız tüm dünyanın görmesi için çırlıçıplak soyunmuş. Birçok kişiliği baş döndürücü, ama onun bu versiyonunu ortaya çıkarabilmeyi seviyorum.

"Bir saniye bile değil," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden. "Hiçbirimiz. Phoenix ve Eli bile birlikte değildi. Sensiz çalışamayız, aşkım. Sen bizim merkezimizsin."

Brooklyn cevabımdan ilkel bir düzeyde memnun görünüyor. Daha fazla güvence veremeden, sikimi kendi içine yönlendiriyor. İnliyorum, hareketlerini yönlendirmek için onu kalçalarından yakalıyorum. Ellerimi kenara iterek, kontrolünü yeniden teyit eden sert bir bakışla beni iğneliyor.

"Sana dokunan herkesi öldüremediğim için hayal kırıklığına uğradım." "Seni sadist küçük orospu."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "*Senin* sadist küçük kaltağın."

Onun itişine karşılık vermek için hareket ederken, içimdeki sıcaklık yanarken zar zor konuşabiliyorum. Sikimi o kadar sıkı sarıyor ki. Aylarca onun kokusundan başka bir şey duymadan uzun duşlar aldıktan sonra, uzun süre dayanamayacağım.

Brooklyn umursamıyor, her çılgınca hamleyi kabul ediyor. Birbirimize doyamıyoruz, dillerimiz savaşıyor ve dişlerimiz hayvanlar gibi çarpışıyor. Yanımızdan bir araba geçtiğinde eğiliyor ama yakalanma ihtimaline rağmen bana sürtünmeye devam ediyor.

Başını göğsümde tutuyorum ve geçen herkese karşı nötr bir ifade takınıyorum. Tüm dünyanın görmesi için malımı işaretlemek bunu daha da ateşli hale getiriyor. Belki de Eli'nin kitabından bir yaprak alıp baş harflerimi onun kışına kazımalıyım. Bu kesinlikle boktan ailemizin geri kalanına bir ders olur.

Brooklyn şeytani bir kahkahayla taşaklarımı tekrar avuçluyor. "Lanet olsun, aşkım," diye bağıryorum.

"Bırak bizi yakalasınlar. Neden olmasın?"

"Burası Blackwood değil. Yasaları çiğniyoruz." "Bu umurunda mı?"

"Çok da umurumdaydı. Benim için parçalan, Brooke. Daracık amcığının içine boşalırken ne kadar güzel olduğunu göster bana. Damladığını görmek istiyorum

senden."

"Lanet olsun, Kade."

Serbest kalmamı en uç noktaya kadar teşvik ederek kendini üzerime bırakıyor ve beni bekleyen uçuruma itiliyor. Orgazmlarımız çarpışırken duvarlarının etrafımda kenetlendiğini hissedebiliyorum. Miyavlamasını susturmak için dudaklarını ısırarak, benden son damlasına kadar sağmasına izin veriyorum.

Terli bir şekilde göğsüme doğru yığıldı. Neredeyse histerik kahkahalara boğulmadan önce ikimiz de nefesimizi tutmak için mücadele ediyoruz. Tam anlamıyla halka açık bir otoparktayız ve azgın gençler gibi boşalıyoruz.

"Az önce annenin arabasında mı seviştik?"

"Teknik olarak satın aldı. Sanırım biz de aldık."

"Bilmediği şey ona zarar vermez."

Yüzüne dökülen sarı saçlarını okşayarak ağzının kenarını çiziyorum. "Parçalanırken ne kadar inanılmaz görüldüğünü unutmuşum. Seni daha sonra tekrar becermek istiyorum, herkesin sikimi ne kadar sevdiğini duyabileceği bir yerde."

Gözleri büyüdü. "Tanrım, Kade. Sen pis bir orospu çocuğusun." "Hey, dört aydır bekâırım. Daha fazlasına hazır ol."

Brooklyn'i yolcu koltuğuna geri kaldırarak, temizlenmesi için ona biraz mahremiyet veriyorum. Cipten inip kasabaya doğru yürümeye başladığımızda, kaçtığımızdan beri ilk kez memnun görünüyor. Kollarımızı birbirimize dolamış, sabahın erken saatlerindeki mükemmel manzarayı inceleyerek yürüyoruz.

"Ne almamız gerekiyor?"

Karalanmış listeye bir göz atıyorum. "Giysiler, taze yiyecekler ve uzun ömürlü dolap malzemeleri. İlaçlar, ilk yardım çantası. Tuvalet malzemeleri. İçki. Sigara."

"İçki ve sigara mı?" Gülüyor.

"Keşfedilmeden herhangi bir ilaç alamıyoruz. Grubumuzun en az dörtte üçü çeşitli nedenlerle ilaç alıyor. İçki benim kısa vadeli çözümüm."

"Yani Phoenix bir manik ataktan içerek kurtulabilir mi?"

"Gerekirse."

"Tamamen boku yedik, değil mi?"

Yanağını okşadım. "Tamamen becerdin, ama özgür."

Şehir merkezi yaklaştıkça sessizliğe gömülüyoruz. Medeniyete yaklaştıkça, Brooklyn'in iyi ruh hali daha da buharlaşıyor. Gözleri

Endişeli bir şekilde zıplıyor ve üzerindeki ince titremeyi hissedebiliyorum. Her saniye daha da kötüleşiyor.

"İyi misin?" Endişeyle sordum.

"İyiyim."

Ana caddeyle çevrili sayısız mağaza açılmaya başlıyor. İnsanlar hafta sonu işlerine başlarken daha fazla araba park ediyor. Gürültü kakofonisi birbirine karışıyor, şartlandığımız katliamın ortasında bir parça normallik. Bu sinir bozucu.

Genç bir adam kafesinin penceresini açtığı anda, radyosunun gürültüsü bardağı taşıran son damla olur. Aniden durduğunda Brooklyn'in eli benimkinden koptu. Kaldırımın ortasına çömelip ellerini kulaklarına götürüyor.

Kendini olabildiğince küçültmeye çalışıyor, sıkı bir top gibi kıvrılıyor. Neredeyse kalbim ikiye bölünecekti. Endişeli kafe sahibine el sallayıp yanına diz çöküyorum.

"Aşkım? Güvendesin. Ben senin

yanındayım." "Bunu yapamam, Kade."

"Anlat bana. Neler olduğunu anlat." "Bu çok fazla!

Nefes alamıyorum."

Sessiz talimatlarımı takip ederek panik atağa karşı savaşıyor. Etrafımızdaki dünya uyanırken biz burada uzun süre oturuyoruz. Etraftaki birkaç kişi yardım etmeyi teklif ediyor ama ben hemen bahaneler uydurup daha fazla şüphe çekmeden onu uzaklaştırıyorum.

Kafeye kaçıp boş bir masaya oturuyoruz. Kafe sahibi ona sert bir bakış attığı anda hemen radyoyu kapatıyor ve mutfaka geri dönüyor. Etrafımızı saran kırık plastik koltukların güvenliğiyle Brooklyn nihayet gözlerini açıyor.

Kalbim göğsümde durdu. O yıkıcı gri gözleriyle bana bakmıyor. Benim kızım gitmiş. Yüzü gevşek ve duygusuz. Ben tepki veremeden üzerine atladı. Elleri şaşırtıcı bir güçle boğazımı sıkıyor.

Bileklerinden tutup ellerini nefes borumdan çekmeye çalışıyorum. Brooklyn beni kabinden itti ve parke zemine yuvarlandık. Yumruğu çeneme çarpıp dengemi bozmadan önce bizi yuvarlamayı başardım.

"Brooklyn! Dur!"

İsmine cevap vermeden beni yakındaki bir masaya düşürüyor ve masa kırılıyor. Kırık bir masa bacağını kapıp bana tekrar hırlarken şok içinde bakakalıyorum. Adını haykırmak, alnımdan kan akana kadar bana vurmasını engellemek için hiçbir şey yapmıyor.

"Benim! Brooklyn, lütfen-"

Kuduz bir hayvan gibi hırlayarak, üstünlüğü yeniden ele geçirmek için platin saçlarından bir avuç tutmam gerekiyor. Yanımda yere düşüyor ve iyi bir önlem için kafasını yere çarpıyorum.

"Benimle dövüşmeyi bırak, lanet olası!"

Acı neredeyse hiç hissedilmiyor. Boş bir kabuk gibi. Tırnakları yanağımdan aşağı iniyor, gözümü kıl payı kaçırıyor. Kanıyor ve gücüm tükeniyor, nükleer seçeneğe gidiyorum. Acı mesajı iletmiyor. Kafasının içinde isyan çıkaran canavar her neyse onu dışarı çıkarmalıyım.

Geri çekilmeyi ve başka bir bar taburesi kapmayı başarak masif ahşabın ağırlığını test ediyorum. Eğer onun deli kıcını bayıltabilirsem, ikimizin de saldırı ve cezai hasar nedeniyle bir hapisane hücreğine düşmemizi gerektirmeyecek bir plan yapmak için zamanım olacak.

"Özür dilerim, Brooke. Affet beni."

Son sürat koşarak bar taburesini kafasının yan tarafına çarptım. Brooklyn bir anda düşüyor, bilinci yerinde. Hâlâ kıvranıyor ve görünmez seslere boyun eğmiş durumda. Kollarını iki yana açtığım bacaklarımla bastırıyorum ve bana bakmaya zorlamak için iki yanağını kavriyorum.

"Hasta Sekiz."

Bir anda Brooklyn gevşedi.

"Benimle dövüşmeyi bırakacaksın."

Fişi çekilmiş akılsız bir makine gibi, bir sonraki komuta hazır boş bir kap bana bakıyor. İçindeki boşluk beni dehşete düşürüyor; çok açık bir şekilde görülebiliyor. Bu canavar tüm kontrolü ele geçirdiğinde tanıdığım kişi bir anda yok oldu.

Bana tekrar saldıramadan önce bir özür daha mırıldanıyorum ve Brooklyn'in suratına bir yumruk atıyorum. Baygınlık geçirirken kafası yere çarptı. Onu sabit tutarak etrafımızdaki yıkımı gözden geçiriyorum, tam o sırada kafe sahibi kulağında bir telefonla yeniden ortaya çıkıyor.

"Lütfen polisi aramayın," diye mırıldandım.

BÖLÜM 4

BROOKLYN

CRAZY - ECHOS

Ellerimi banyo lavabosuna dayamış, aynada kendime bakıyorum. Renkli bir mor göz ve şişmiş bir yüzle karşı karşıyayım. Kade dünkü yumruğu atmamıştı. Parmaklarımın, olduğunu iddia ettiği şeyin kanıtı olan acıyan etin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum.

Kendimi kaybettim ve dünya gözümün önünden kayboldu. O devrıldı. Hasta Sekiz. Artık bu bedende başka biriyle yaşıyorum. Dikkatli bir hesaplama ve deneyin sonucu. Akıl sağlığımın ıssız çorak topraklarını kendine yuva yaptı.

Hudson ve Kade'in başka bir erzak işi için didişme seslerini duymazdan gelerek duşu açıyorum. Kasabadaki performansından sonra ikisi de beni bırakmak istemiyor. O zamandan beri odamdan çıkmayı reddediyorum, artık gerçek beni gördüğü için Kade'e bakamıyorum.

Kızlar sessizliklerini korudular ve ben de dün gece bunu bozmaya zahmet etmedim. Hiçbirimiz ihtiyacımız olan cevaplara sahip değiliz; hala çözülmesi gereken onca şey hakkında konuşmak beyhude hissettiriyor. Kavurucu suyun ritmi altında, hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Bir saat boyunca hiç kıpırdamadan spreyin altında durmalı ve kendimi kontrol etmeye çalışmalıyım. Sıcak suya rağmen hala dondurucu soğuk hissediyorum. Blackwood'dan ne kadar uzakta olursam olayım bodrumdaki hücremdeki soğuk çözülmeyi reddediyor.

Duş kapısı kayarak açıldığında irkiliyorum.

"Kade, yemin ederim-"

Omzumun üzerinden baktığımda bekleyen başka birini görüyorum. Eli, asitle yıkanmış tişörtü ellerinden sarkarak duruyor. Sevimli, çikolatamsı lüleler, seslendiremediği sorularla dolu anlayışlı gözleri çerçeveleyiyor.

"Şimdi olmaz, Eli. Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Kımıldamıyor.

"Ben evet diyene kadar orada öylece duracak mısın?"

Eli sırtarak başını sallar.

"Tanrı aşkına. Sadece bin."

Kapı kapandığında arkamı dönüyorum, sonra onun sıcaklığı sırtıma vuruyor. İnce, ağır yara izli kolları belimi sarıyor. Uzun bir süre sessizlik içinde duruyoruz, etrafımız buhar ve meyveli vücut yıkama suyu kokusuyla çevrili.

"Seni buraya beni çözmen için mi gönderdiler?"

Eli cevap olarak omzumu ısıyor.

"Ben iyiyim. Hepiniz bu kadar endişelenmeyi bırakmalısınız."

Yüzümü ona dönmem için beni çeviren Eli'nın gözleri beni delip geçiyor. Acaba yalanlarımın tadını alabiliyor mu, dilinde dumanın buruk tadı gibi ağırlaşıyor mu? Vücudunu inceliyorum, aynı olduğunu görünce garip bir şekilde rahatlıyorum. Bazı şeyler değişmemiş.

Yanık izleri hâlâ tüm gövdesini kaplıyor, ağaç kabuğu gibi kalın ve boğumlu. Elimi onun yerine pazusundaki taze kesiklerin üzerinde gezdirerek sessiz bir soru soruyorum. Bir haftadan daha eski olamazlar ve derinler; acımasızca öyle. Koyu renk gözleri bana cevap veriyor, sırlarla dolu.

"Phoenix onunla aylardır konuşmadığını söylüyor." *Ne*

olmuş yani der gibi başını eğdi.

"Benden önce bir hayatın vardı. Ben gittiğimde neden içine kapandın ve çekip gittin? Yapayalnızdın. Kendine zarar veriyordun. Mücadele ediyordun. Nedenini bilmek istiyorum."

İnanılmaz kalınlıktaki kirpiklerine yapışan suyla, gözleri iskeletimden aşağıya doğru iniyor. Eli parmak uçlarının en kısa fısıltısıyla sol kalçamdaki parlak, iyileşmiş yara izlerini takip ediyor. Çoktan geçmiş bir zamanın ve kanla mühürlediğimiz ebedi sözün kalıntıları.

Donec mors nos separaverit.

"Ölüm bizi ayırana dek," diye fısıldıyorum.

Eli bana uğursuz bir gülümseme sunuyor, başparmağı eliyle yaptığı hassas bıçak izlerini okşuyor. Ben de onunkilerle eşleşen yara izlerini buluyorum ve her bir kelimeyi takip ederek soruma cevap arıyorum.

Herkesten daha iyi anlıyorum. Var olmak yaşamakla aynı şey değildir. Birbirimiz olmadan hayatta kaldık ama bizi ayıran uçurumda sahip olduğumuz her şeyi kaybettik. Bizi ölüm ayırmadı. Hayat ayırdı.

"Sevdiğin kız öldü, Eli. Hayatta kalmayı başaramadı."

Yanaklarımı avuçlayarak düşen gözyaşlarımın perdesini kenara siliyor. Kısık sesi hâlâ ortaya çıkmayı reddediyor ama ne düşündüğünü tam olarak bilmem için konuşmasına gerek yok.

"Bu oyunu oynayamayız. Ben buna değmem."

Eli duşu kapattıktan sonra kaşlarını kaldırıyor ve beni takip etmem için dışarı çıkıyor. Kalın bir havlunun içine gömülüyorum, beni domaltıp o karmaşık beyninde tam olarak ne düşündüğünü bana göstermediği için hayal kırıklığına uğruyorum. Düşüncesi bile içimi sıkıyor.

Tanrım, Brooke.

Sakin ol.

Bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra cinsel dürtülerim çıldırıyor. Fırçalanmış pamuğun yumuşak bulutuyla kurulanırken libidomla boğuşuyorum ve Eli'yi elinde elektrikli usturayla beklerken bulmak için dışarı çıkıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Sırılsıklam saçlarımı işaret ediyor.

"Oh, saç kesimi. Beynim çıldırmaya karar vermeden önce bunu yapmaya fırsatımız olmadı." Uzun sarı saçlarımı avuçladım. "Sadece hepsinden kurtul."

Kapalı tuvalet kapağının üzerine oturan Eli beni kalçalarımın tutup kucağına yatırıyor. Tıraş makinesini fişe takıyor ve doğru bıçakları takarken kaşlarını çatıyor. Çarpık gülümsemesi karşısında heyecandan tüylerim diken diken oluyor.

"Elinden geleni yap."

Eli ayak parmaklarımı kıvıran bir öpücükle onayını gönderiyor ve bacaklarımın arası yeniden kayganlaşıyor. Jilet kafa derimle buluşurken nefesimi tutarak gözlerimi kapatıyorum. Yavaş ve metodik bir şekilde çalışıyor, parmakları birkaç saniyede bir başımı eğiyor. Zonklayan ereksiyonu tüm zaman boyunca bana baskı yapıyor.

Eli işini bitirdiğinde sanki bir sonsuzluk geçmiş gibi geliyor. Usturanın yumuşak titreşimini kesiyor ve şakağıma bir öpücük kondurarak onayladığını belirtiyor. Beni o kadar zekice izlediğini fark ediyorum ki çılglık atarak kaçmak istiyorum.

"Lütfen bana öyle bakma." Kaşları

şaşkınlıkla çatıldı.

"Artık içimi görmeni istemiyorum. Burası oldukça karanlık Eli. Senin bile başa çıkamayacağın kadar karanlık. Kendimi tekrar kaybetmekten korkuyorum."

Dudakları boğazımın genişliğinde geziniyor, t  y kadar hafif   p  c  klerle bana cevap veriyor ve g  ğ  slerimin kabarıklığına ulaşıyor. Dişleri sert meme ucumu   ekiştiriyor, i imde bir sıcaklık oluyor. Aletini altımda hissedebiliyorum. Kucağında kıvranarak neredeyse doğru pozisyonu alabiliyorum-

Kapının g  r  lt  yle vurulması bizi su lu gen  ler gibi zıplatıyor.

"Siktir git," diye bağırıyorum.

"Aile toplantısı!" Hudson tekrar kapıya vurur.

"Meşgul  z, seni otuzbirci."

"Kur yapmayı bırakın ve k   n  zı kaldırıp buraya gelin. Bu bir emirdir, lanet bir davet değil."

Eli'nin alnı g  ğ  s  me d  ş  yor, bukleleri tenimi g  d  kl  yor.

"Kapıyı kırmadan   nce gitmeliyiz."

Elini yeni tıraş edilmiş başımda gezdiren Eli isteksizce başını sallıyor. Ayağa kalkıp birlikte sisli aynanın karşısına ge iyoruz. Nemi bir kenara bırakıp yeni halime bakıyorum.

"şey... biraz sa  bırakmışsın."

Eli kısa, platin sarısı pixie kesimimi inceliyor, sa larımdan   st kısmı dağınık bırakılarak yanlardan yukarı doğru tıraş edilmiş. Beni   evirip ıslak bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, bu sırada hırıltılı sesi kalbimi sonsuza dek durdurmakla tehdit ediyor.

"  ok g  zel."

Alay ediyorum.

"Pek sayılmaz."

"Evet."

Kollarımı boynuna dolayarak dudaklarımızı bir   p  c  k i in bir araya getiriyorum. "Neden hayatta kaldığımı merak ediyordum. şimdi anlıyorum. Hayatımın geri kalanında her g  n o m  kemm  l sesi duyabilmek i inmiş."

Eli'nin dudakları seğiriyor, neredeyse g  l  ms  yor.

Havlumu kapıyorum ve o karşılık vermeden ka ıyorum. Kurulandıktan sonra onun koleksiyonundan *Highly Suspect* tiş  rtlerini giyiyoruz ve mutfağa gitmeden   nce birbirimize sırtıyoruz. İki ve Beş de dahil olmak   zere t  m grup gergin bir sessizlik i inde toplanmıştı.

Hudson   nce beni fark ediyor, elinde bir birayla mutfakta oyalanıyor. Yeni halimi g  r  nce dudakları keskin bir nefesle aralanıyor. Sanki a lıktan   lmek   zereymiş ve ben de onun akşam yemeğiyimişim gibi bana bakıyor. Herkes izlerken beni tezg  ha yaslayıp becereceği d  ş  ncesi aklımdan ge iyor.

"Lanet olsun, karatavuk."

Onun sözleri üzerine diğer ikisi dönüyor ve ağızları açık kalıyor. "İyi görünüyorsun, fişek."

Kade sırtıyor.

"Anlaştık." "Bir değişikliğe ihtiyacım vardı."

Hudson'ın yarısı boş birasını çalıyorum ve kendimi koltuklardan birine bırakıyorum. Sadie ben geçerken bana bir bakış atıyor ama tek kelime etmiyor. Seven hakkındaki tartışmamızdan sonra hâlâ öfkeliyim. Yakındaki ekose kanepeye kıvrılmış olan İki ve Beş birbirlerine sıkıca sarılmışlar.

Beş'in ürkek bakışlarıyla karşılaşıyorum ve başımı sallayarak onu selamlıyorum. Fosforlu kahverengi saçları o kadar uzun ki poposuna değiyor olmalı. Bir deri bir kemik kalmışlığının ve çürüklerinin altında güzel bir kız. Bu arada, İki'nin saçları kafatasının şekilsiz yumrularını gösterecek şekilde kafa derisine kadar kırılmış.

"Bizi dışarı çıkardığın için teşekkürler, Sekiz."

Çocuklar bu ismi duyunca kaşlarını çatıtlar.

Beş'in utangaç gülümsemesine karşılık veriyorum. "Olanlardan sonra seni orada bırakmayacaktım. Yedi'yi de."

"Nerede o?"

"Uyuyor," diye cevaplıyor Sadie.

Beş, İki'nin titreyen eline bir öpücük kondurarak onu sakinleştirmeye çalışır. Çocuklar odanın etrafında oturacak kadar rahatlar, öğle yemeği vakti olmasına rağmen hepsi biralalarını yudumlamaktadır. Kade içtiği için Phoenix'e ters ters baksa da bu konuşma için alkole ihtiyaç vardır.

"İkinizin de adı var mı?" Sonunda sordum.

Two sesimi duyunca başını eğiyor ve yara izli göz çukurlarını doğrudan görmemi sağlıyor. "Hatırladığım kadarıyla değil. Augustus'un ilk projelerinden biriydim."

Onu ilk kez konuşurken dinledim.

Sesindeki kin beni şaşırttı.

"Neyin işe yaradığını bulması biraz zaman aldı," diye devam ediyor. "Önce beni küvete koydu ve suya elektrik verdi. Sonra aşırı duyusal yüklenme, tıpkı senin gibi. Geceleri hücremden senin çılgınlıklarını dinlerdim. Sanırım sen de benim gibi emirlere uymayı öğrendin."

Tüm oksijen odayı terk etmiş gibi görünüyor.

Boğazımı temizlemek için mücadele ediyorum.

"Onun gibi bir şey." "Aşırı duyusal yüklenme mi?"

Kade kaşlarını çatıyor.

"Uyumluluğunuza işkence etmek için gürültü dalgalarını kullanmak," İki malzeme. "Dinlenmek ya da uyumak yok. Orada öylece uzanır ve kulaklarının kanamasına izin verirsin. Hiçbir şey yok."

ondan kaçmak."

Hepsinin bakışlarının sıcaklığı alnımda ter damlaları oluşturuyor.

Hudson, "Küvetlerin fotoğraflarını gördük," diye araya giriyor.

İki yudum. "Dondurucu, sıfırın altındaki sudan sonra elektrik en sevdiğiydi. Başka bir hasta daha vardı ama adını hatırlayamıyorum. Çok uzun süre su altında kaldığı için birkaç ayak parmağını kaybetmişti."

"Yedi bana Üç, Dört ve Altı'nın öldüğünü söyledi," diye fısıldamayı başarıyorum.

Kade bunu not defterine yazıyor, gözlüklerinin arkasındaki bakışları temkinli. Bu kabus buzdağının sadece görünen kısmı. Karanlıkta neler olduğunu bilmelerini istemiyorum. Resimler bir şeydir, gerçek başka bir şey.

Konuyu değiştirmek için Beş'e bakıyorum. "Peki ya sen? Bir adın var mı?"

"Hatırlıyorum," diye cevap veriyor isteksizce.

İki'nin elini bırakarak rahatlamak için kollarını kendine doluyor. "Benim adım Lucia. Başlarda örnek bir hastaydım. Onu tutmak için her şeyi yaptım. mutlu olmak ve emirlere uymazsam cezadan kaçınmak. İki'yle ilk tanıştığımda yıkılmıştım. Karanlıkta yalnızdım. O bana umut verdi."

İki kişi Lucia'nın sözlerine gülümsüyor ve bir kolunu omuzlarına dolayarak onu kendine çekiyor. Parmakları birbirine geçtiğinde Jefferson'ın bodrumdaki sözleriyle ne demek istediğini anlıyorum. Bildikleri tek şekilde yaşayarak isyan ettiler.

Jefferson'ın aylar önce bana yönelttiği tehdidi, "Gözler olmadan tensel zevklerle dikkatim dağılamaz," diye seslendiriyorum.

Lucia homurdanıyor. "Jefferson bu saçmalığı sana da mı söyledi?"

Adamların bana attığı bakışlara aldırmandan uzanıp İki'nin elini tutuyorum, onu ürkütmemeye dikkat ederek. Lucia beni yakından izliyor, hâlâ tetikte. Şimdi anlıyorum. İki onun endişelenmesi gereken kızı.

"Bilmelisiniz ki Jefferson'ın boğazını kesmeden önce gözlerini çıkardım," diye bilgi verdim. "Çılgılık attı ve sonunda ölmek için yalvardı. Bir daha asla kimseye zarar veremeyecek. Bundan emin oldum."

"Buna lanet olası erkekler," diyor İki.

Hudson bana sırtıyor, sadist herif. Bıçağımı Jefferson'ın göz çukurlarına saplama anısı beni biraz tatmin ediyor. O zavallı kıcının derisini canlı canlı yüzmeyi ve bunu birkaç saate yayarak vücudunu parça parça kesmeyi tercih ederdim.

Bir kız hayal kurabilir, değil mi?

"İkiniz de ne zamandır Augustus'un programı altındaydınız?" Kade soruyor, tamamen işle ilgili.

İki yine omuz silkiyor, kesin bir cevap veremiyor. Bize anlattıklarına bakılırsa, en az birkaç yıl. En başından beri Augustus'un kobayıydı. Bu onur için ona hiçbir ayrıcalık tanımamış, onun yerine gözlerini almış.

Lucia uzun saçlarıyla oynuyor. "2016 yılında Blackwood'a ilacımı kullanmadığım sırada saldırı girişiminde bulunduğum için yatırıldım. Hatırladığım son tarih bu."

"Altı yıl mı?" Sadie haykırır.

"Birkaç ay içinde Lazlo'nun dikkatini çektim ve o da seanslara başladı. Çalışması tamamlandığında tüm kontrolümü kaybettim ve bir daha asla Z Kanadından çıkmadım."

Beni izleyen endişeli bakışların ağırlığını görmezden gelerek odada adımlamaya başlıyorum. Blackwood'un iblislerinin elinden çektiğim onca şeye rağmen, Lazlo'dan bahsetmek bile beni germeye yetiyor. Her şeyin başladığı yer oydu, kendi kişisel cehennemime inen bu karanlık ve dolambaçlı yol.

Augustus mimar iken, Lazlo öncüydü. Umarım cesedi lanet bir gölün dibinde çürüyordur.

Lucia endişeyle, "Bilmen gereken bir şey daha var," diye söze başlıyor.

Kade ona güven verici bir gülümseme sunuyor. "Devam et."

"Augustus için birçok işte çalıştım. Bazen yalnız, bazen değil. Hasta Yedi... Augustus'un favorisiydi. Yaklaşık aynı zamanlarda işe alındık ama o hepimizden daha başarılıydı. Saf, katıksız kötülük."

Sadie'nin ayakkabılarına olan ani ilgisini görmezden gelerek can alıcı noktayı bekliyorum. Lucia ellerini yumruk yapıp birini alnına vurarak örümcek ağlarını serbest bırakıyor. Bir sonraki sözcükleri zorlanarak çıkıyor.

"Bodruma götürülmeden önce başka bir klinisyenle tanıştım." Sadie hemen canlandı. "Onu daha önce tanıyor muydun?"

"Evet. Doktor Farlow iyi biriydi, hastalara yardım etmekle gerçekten ilgileniyordu.

Enstitüdeki hayatı daha katlanılabilir kılmak için elinden

geleni yaptı." Sadie'nin yanaklarından süzülen gözyaşlarını izliyorum.

"Bir süre önce Augustus için bir iş yaptım... bir çalışan dışarıya bilgi sızdırıyordu," diye açıklıyor Lucia. "Onu infaz etmem emredildi. Seven, o da oradaydı. Zavallı adamı çıplak elleriyle öldüresiye dövdü, ter bile dökmedi."

"Doktor Farlow nasıl bu hale geldi?" Phoenix ekler.

"Lazlo onu Augustus'a verdi. Birlikte götürüldük, uyuşturulduk ve bağlandık."

"Başka bir tesise mi?" Kade soruyor.

"Sanırım öyle," diye cevap veriyor. "Bir süre önce Blackwood'a geri döndük, ancak enstitülerin hepsi aynı görünüyor. Hapishane hapishanedir, nereye gidersen git. İki'yle o zaman tanıştım. Hücrelerimiz yan yanaydı. Onun sesi beni hayatta tuttu."

Yeni bilgileri sindirirken sessizliğe gömülüyoruz. Herkes eşit derecede tedirgin ve hasta görünüyor. Sadie en kötüsü, Jude'un kaderini tanıdığım adamın, Seven'ın doğumuyla bağdaştırmak zorunda kaldığı için sessizce hıçkırıyor. Çocukluk anılarının böylesine kirletilmesi kolay olmasa gerek.

"Sadie, değil mi?" Lucia usulca sorar. "Onun kız kardeşi olduğunu biliyorum." "Ne olmuş ona?"

"Sadece olanlar için üzgün olduğumu söylemek istedim. Kardeşin iyi bir insandı ama Seven tüm Z Kanadı programının toplamından daha fazla insan öldürdü. Augustus beni tedaviye hazırlarken övünmeyi severdi. Onunla karşılaştırıldığında ben çok az iş yaptım."

"Bana onun gittiğini söylediler," diye hıçkırdı Sadie. "Hatta sahte bir mektup, seyahat belgeleri, her şeyi hazırladım. Kimse bana inanmadı. Başından beri oradaydı, yavaş yavaş yontuluyordu."

Lucia nazıkçe, "Zor olduğunu biliyorum," dedi. "Ama gerçek şu ki, Jude... Doktor Farlow öldü. Eğer herhangi birimiz hayatta kalacaksak, Seven'ı sonsuza dek kilitlemeli ve anahtarı atmalıyız."

BÖLÜM 5

PHOENIX

ZAMAN HER ŞEYİ DEĞİŞTİRİR - İÇİNİZDEKİ OLAY ÖRGÜSÜ

Yiyecekleri paketinden çıkarıp her boşluğa yerleştirdikten sonra işin bittiğini ilan ediyorum. Kade dizüstü bilgisayarının arkasından dağınık organizasyonuma kaşlarını çatarak bakıyordu. Onu ve Sadie'yi Augustus'un sabit diski üzerinde çalışmaya devam etmeleri için bırakarak kaçmayı teklif ettim.

"Gerçekten o kadar alkol almak zorunda mıydın?" Kade iç geçirir. "Bu çok önemli bir şey."

"Dikkat et, Nix. Burası içinde bir sürü insanın yaşadığı küçük bir ev. Senin sarhoş kığın kavga çıkarmaktan kendini alamadığı için zaten yaşadığımız sorunlardan daha fazlasına ihtiyacımız yok."

Sefil pisliğin önüne bir bira koyarak kendime bir şişe rom alıyorum. Bir yılı aşkın süredir, bazılarımız birkaç yıldır hapisteyiz. Hayatımızı yaşamamanın ve Blackwood'un dışında kim olduğumuzu anlamamanın zamanı geldi.

"Diktatör olmaya çalışmıyorum," diye ekliyor. "İkimiz de son birkaç aydır işlerin... hassas olduğunu biliyoruz. İlaçlar olmadan daha da kötüleşecek. Sadece dikkatli olun. Rehabilitasyon merkezi işletmiyorum."

Ellerimi dağınık mutfak masasının üzerine koyuyorum. "İlaçlar zaten hiç işe yaramadı. Brooklyn elimden alındığından beri kıt kanaat geçiniyorum, senin sayende değil. O yüzden bir içki istersem, içeceğim. Anladın mı?"

"Sadece benden parçaları toplamamı bekleme."

"Senden başka hiç kimse bunu yapmaz."

Brooklyn ve Hudson'ı avlamak için dışarı çıktım. Bu kadar çok şeyin olduğu bir yerde yaşamak gergin bir hafta oldu. Henüz hiçbirimizin nefes almak için durduğundan emin değilim. O da bizden kaçıyor, hâlâ inatçı tavırlarını sürdürüyor. Kızımı geri getirmeye kararlıyım.

Yakındaki ormana kadar uzanan geniş bahçede yaz sonu güneşi ufukta batıyor. Çimenlikteki aşırı büyümüş ormanı parlak, sıcak bir ışıkla yıkıyor. Odun yaran bir baltanın sesi dikkatimi Brooklyn'e çekiyor.

Bir odun yığını üzerinde çalışırken, küçük bir kütüğü yakalayıp çıplak elleriyle şiddetle parçalamasını izliyorum. Parmaklarının buradan kanlı ve parçalanmış olduğunu görebiliyorum. Hudson çaresizce izliyor, hala silahla vurulduğu için sargılı olan omzuna bakıyor.

Elimde bir romla barış teklifine doğru ilerliyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?" "Hayır," diye tersliyor Brooklyn.

"Hediyelerle geldim."

Hudson'ın yanındaki çimlerin üzerine çökerek, kocaman rom şişesini önüne bırakıyorum. Takdir dolu bir homurtu çıkarıyor ve çok ihtiyacı olan bir yudum alıyor.

"Bu iyi bir bok."

"Tadı özgürlük gibi, dostum."

Gözlerini deviriyor. "Gidip biraz yiyecek alacağım. Ona göz kulak olur musun?" "Lanet olası bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok," diye homurdanıyor Brooklyn. Hudson'a bir selam veriyorum. "Git, ben hallederim."

Romu geri alarak Brooklyn'in öfkeli oduncu rutinini bitirmesini izliyorum. Kamp ateşine bakıp odunları tutuşturmak için eski gazeteleri yakarken kötü ruh halinin dağılmadığı açıkça görülüyor. Sonunda yanıma çöküyor ve bacaklarını uzatıyor.

"Güzel şort," diye iltifat ettim.

Bana etkilenmemiş bir bakış fırlattı. "Sanırım senin seçimin?" "Tabii ki.

Keş olmak yerine kişisel alışverişçi olmalıymışım." "Çok komik. Buranın soğuk olduğunun farkında mısın?"

"Merak etme, seni sıcak tutacağım." "Vay

be, kahramanım benim."

Parmak uçlarımı yırtık kot pantolonunun üzerinde gezdirerek kalçasının iç kısmını okşuyorum, ondan bir gülümseme koparmaya kararlıyım. Öngörülebilir bir gelecek için burada kalmayı planladığımızdan, Kade'in annesinin bize bıraktığı nakit para zulasını kullanarak tüm gruba yetecek kadar temel ihtiyaç malzemesi ve diğer gerekli şeyleri aldım.

Brooklyn rom şişesini çalıp bir yudum alıyor ve tadına dayanamıyor. "İlerisi için söylüyorum, ben tekila severim. Bunu bilmen gerekir."

"Hatırladım. İçeride."

"Bekle, sen mi yaptın?"

"Nasıl unutabilirim ki? Tanrım, Brooke."

Rahatsız edici bir sessizliğe gömülüyoruz, ateşin büyümesini izlerken şişeyi ileri geri uzatıyoruz. Artık ona ne söyleyeceğimi bilememekten nefret ediyorum. Hudson sonunda kucak dolusu bisküvi, çikolata ve şekerlemeyle dönüyor ve poşetleri Brooklyn'e fırlatıyor.

"Bunlar ne için?"

"S'mores, tabii ki," diye kestirip atıyor.

"S'more da ne demek?"

İkimiz de ona bakakalıyoruz. "Bilmiyor musun?"

Hudson bir poşet marshmallow alır ve üç şişi dev lokmalarla doldurur. Kendi şişini ateşe sokmadan önce onları dağıtıyor ve yanmaması için dikkatlice çeviriyor. Brooklyn de onu taklit ediyor, ağzı açık hayranlıkla izliyor.

Çok sevimli. İşimiz bittiğinde marshmallowları çikolata ve bisküvilerle sandviç haline getiriyoruz. Hudson sevimsiz bir sırıtişla Brooklyn'i izliyor, hepimiz ağızımıza atmadan önce beşten geriye doğru sayıyor.

"Vay anasım," diye

inliyor. "Gördün mü?

S'mores!"

Hudson bir tane daha doldurmaya başladı bile, uzun zamandır onu görmediğim kadar sakın görünüyordu. Eli kendini gizlerken ve ben Kade'le uyuşturucu için mücadele ederken Hudson son dört ayını her şeyi ve herkesi döverek geçirdi. Bunu kanıtlayacak yeni yara izleri var.

"Peki, plan nedir?" Brooklyn seslendi. İyi ruh

halim bir anda buharlaşıyor.

"Gerçekten bir tane yok."

"Hayatta kalmak," Hudson tedarik ediyor.

"Peki ya Incendia bizi aramaya geldiğinde?"

Ateşe bakıyorum, derin düşüncelere dalmışken bir lokumu daha çeviriyorum. O altı enstitü bizi zor durumda bıraktı. Hepimiz gün batımına doğru kaçtığımızı sanıyorduk, oysa gerçekte, bizi esir alanların en önemli yerlerinden birini yok ederek onları kızdırdık.

"Yapmayacaklar," diye cevap veriyorum ama bu doğru

gelmiyor. Brooklyn alay ediyor. "İnkâr bize yardımcı

olmayacak, Nix."

"Henüz gerçekleşmemiş bir şey için endişelenmek de öyle." "Her zamanki gibi kafanı kuma gömüyorsun, ha? Çok zekice."

"Yeter," diye azarlar Hudson. "Aylardır Blackwood hakkında endişelenmekten başka bir şey yapmadım. Son iki yıldır bunu boş ver. S'mores yiyeceğiz, rom içeceğiz ve kafayı bulacağız. Yarın bütün bu saçmalıkları çözeceğiz. Anladın mı?"

Ellerimi teslimiyetle açtım. "Açık ve net, çavuş."

Hudson Brooklyn'i bir bakışla iğneler. "Neşelenecek misin?" Sırıttıyor.

"Buraya gel ve beni yap, *baba*."

Bunu bir daha söylerse lanet pantolonumun içinde bitireceğim. Hudson ona karanlık vaatlerle dolu ateşli bir bakış fırlatıyor. Bunu izlemek için para verirdim. Tüm dünyanın görmesi için onun muhteşem yüzünde işini bitirmeden önce onu beceren o olsa bile.

"Doğruluk mu cesaret mi?" Göz kırparak öneriyorum.

Hudson'ın suratına yumruk atmasını bekliyorum. Kade ile onca zaman önce sergilediği gösteriye rağmen, alışılmadık ilişkimizle en çok onun mücadele ettiğini hepimiz biliyoruz. Bunun yerine şişeyi bana uzatıyor ve sessizce bir sigara yakıyor.

"Önce sen," diye itiyor.

"Çok kötüsün, fişek. Tamam, gerçek."

"Kade hiçbirinizin başka biriyle birlikte olmadığını söyledi."

Bir ağız dolusu romla boğuluyorum. "Etrafta dolaşmak yok, ha?" "Bu bir soru mu yoksa bir ifade mi?" Hudson sıkıca ekliyor.

Brooklyn onu görmezden geliyor, beni izliyor. "Bir soru."

Cevap vermek yerine bileğinden tutup onu daha yakına sürüklüyorum. Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum, kısa sürede şoku atlatıyor ve öpücüğün içinde eriyor. Dişlerim alt dudağına batıyor, taze kan vaadini arıyor. Ayrıldığımızda, ben sertleşmişim ve o nefes nefese kalmıştı.

"Bu soruna cevap oldu mu?" Brooklyn onaylamayan bir ses çıkarır.

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyor Hudson. "Hiçbirimiz başka kimseyi becermedik. Tabii ki yapmadık. Şimdi şu lanet şişeyi al ve gerçeği söyle, çünkü benim de sorularım var. Beklemekten bıktım."

Huysuz sersem tarafından azarlanan Brooklyn yanıma sokuluyor ve şişeyi geri alıyor. Hudson'ın bakışları beklenti ve zorlukla dizginlenen bir kızgınlıkla dolu. Ciddi bir şeyler onu yiyip bitiriyor. İçimden bir ses oyunumuzun bozulmak üzere olduğunu söylüyor.

"Gerçek," diye kabul ediyor Brooklyn.

"Seven'la olan anlaşmanın ne olduğunu bilmek istiyorum. Yalan yok."

Sorusunun getirdiği sessizlikte çıtırdayan ateş tek ses. Her şey onun cevabına bağlıyken sonsuz bir anın içinde sıkışıp kalmış durumdayız. Brooklyn şişeden bir yudum alıyor, bu da geçtiğini göstermeli. Onun yerine tişörtünü sırtını gösterecek şekilde yukarı çekiyor.

Gözlerimi kırpmadan bakıyorum, midem bulanıyor. Hudson'ın sıraladığı küfürler en azılı suçluları bile ürkütür. Süt gibi teninin geniş yüzeyinde sıra sıra, canlı, çizgili yara izleri var. Görünür omurgasından aşağıya doğru, etinin her santimi acımasızca işaretlenmiş.

"Bunu sana kim yaptı?" Hudson tükürür. "Onları parçalara ayıracağım ve kırık kafataslarından lanet bir şapka yapacağım."

"Daha önce hiç kırbaç izi görmedin mi?" Brooklyn mizah yapmaya çalışıyor. "Senden önce davrandım. Incendia'nın Jefferson'ın gözbebeklerine ne yaptığını merak ediyorum. Umarım onları geri koymamışlardır."

Hudson parmağını kötü bir yara izinin üzerinde gezdirerek Brooklyn'in ürpermesine neden olur. Kısa süre sonra onu itiyor ve Hudson gerçekten kendini kaybetmeden önce tişörtünü geri bırakıyor. Reddediliş karışısında Hudson'ın yüzündeki panjurların inişini izliyorum. "Augustus yeni bir teknisyen alıyordu," diye açıklıyor. "Daha sonra bunun bir tuzak olduğunu ve bu salağın bilgi almak için gönderilen bir köstebek olduğunu öğrendim. I karısına postalamak için parmağını kesmeyi reddetti."

Onu kollarıma almaya çalışıyorum ama Brooklyn daha da uzaklaşıyor. İkimizin de yaklaşmasına izin yok. Belli ki bu hikâyeyi anlatırken dokunulmaya dayanamıyor.

"Augustus itaatsizliğimden hoşlanmadı. Jefferson'a söyleneni yapmayı kabul edene kadar beni dövmesini emretti."

"Siktir, fişek."

"Kırdığımda iş çoktan bitmişti. Seven onun yerine karısına göndermek için orospu çocuğunun kafasını kesti. Bir hafta boyunca kanlı giysileriyle uyudu. Augustus onu daha da insanlıktan çıkarmayı severdi."

Hudson bir öfke seliyle patlamaya hazır görünüyor. Ayağa kalkıp hemen bir ağacı yumruklamasını izliyorum. Eğer geri dönüp Augustus'un psikopat kıcını tekrar öldürebilseydi, bunu yapacağından hiç şüphem yok. Brooklyn onu teslimiyetle izliyor.

"Hücreme geri konuldum," diye devam ediyor. "Bilmedikleri şey, Jefferson'ın kemerinden çaldığım bir bıçağı orabımın içine koymuş olduğumdu. Fark edilmeden geri aldım. Dayaktan sonra zar zor hareket edebiliyordum; sırtım parçalanmıştı ve günlerdir yemek yememiştim. Daha fazla dayanamadım."

Onu yarı ölü bulmamdan bu yana geçen zamana rağmen hafızamda hala taze olan geri dönüşler beni boğmakla tehdit ediyor. Onu o korkunç yerde tek başına düşünmek beni bitirmekle tehdit ediyor. Ondan vazgeçtiğim için kendimi lanet bir başarısızlık gibi hissediyorum.

"Firecracker-"

"Hayır," diye araya giriyor Brooklyn. "Bana bu acıma saçmalıklarını anlatma. Hudson bir soru sordu. Cevap şu: Kimsem yokken, Seven zifiri karanlıkta oradaydı - bana hiçbir şey borçlu olmayan tamamen yabancı biri. Havalandırmadan benimle konuştu, beni sakinleştirdi. Bileklerimi kesebilirdim ama yapmadım."

Hudson kanayan yumruklarına bakıyor, dinliyor ama gerçekte orada değil. Ağacın sert kabuğunda artık eşleşen çukurlar var. Öfkeli ve uçarı haline geri döndü ve ona ulaşamıyor. Tek kelime etmeden yakındaki ormana doğru uzaklaşmasını izliyorum.

"Muhtemelen sadece kafasını boşaltmaya ihtiyacı vardır." Yüzümü buruşturdum. "Sorun değil.

Anlıyorum."

"O seni seviyor. Bu yüzden yanında olamadığı için üzgün."

"Hepinizin Seven'ın kötü adam olduğunu düşündüğünüzü biliyorum." İç çekiyor. "Ben kör değilim. O kötü adam ama aynı zamanda hayatta olmamın sebebi de o. Hudson'ın bodrumda çürüyen bir ceset değil de insana benzeyen birini bulması onun sayesinde oldu."

Söyleyecek o kadar çok anlamsız lafım var ki ama hiçbirisi bir şeyi düzeltmeyecek. O oradaydı ve biz değildik. Sırf bu yüzden Seven hayatta kalabilir. Ondan hoşlanmıyorum ama kız arkadaşımınla ayrılmaz bir bağı varsa varlığını kabul edebilirim. O kadarını hak etti.

"Benimle dans et," diye geveledim. "Ne?"

Ayağa kalkmaya çalışırken yalpalıyorum ve düşündüğümünden daha sarhoş olduğumu fark ediyorum. Özgürlük ayıklığıma hiç iyi gelmiyor. Brooklyn'e elini uzatıyor, onu yukarı çekmeme izin vermeden önce bana bakıyor.

"Müzik yok," diye yakınıyor.

"İhtiyacın var mı?"

Tereddüt ederek kollarını omuzlarıma doluyor, ta ki birbirimizle aynı hizaya gelene kadar. Ellerimi nazıkçe kalçalarına koyuyorum ve düşük bel şortunun açıkta kalan tenini okşuyorum. Kalbinin benimkine çarptığını hissedebiliyorum, patlamaya hazır iki yarış motoru gibi.

"Sanırım hayır. Yine de deli gibi görünüyoruz."

Ona sırtıtıyorum. "Firecracker, biz lanet olası delileriz."

Kalçalarımı sallamaya başladığımda, Brooklyn'i vücuduma yaslayarak onu rahatlatıyorum. Dokunuşumla rahatlamaya başladığında, onu yavaş, romantik bir valsle döndürüyorum. Ortamı yumuşatmak ve onu güldürmek istemiştım ama aramızdaki bu yoğun atmosferi beklemiyordum.

Sanki bir kül bulutu ikimizin de üzerine yağıyor, ciğerlerimizdeki havayı emiyor. Birden gerildim. Güvensizliğimi bir kenara iterek Brooklyn'in elini tutuyorum ve onu dışa doğru döndürüyorum. Geri dönüp göğsüme çarpmadan önce kolumun altından eğiliyor.

"Dans edebiliyorsun!" diye nefes nefese kalıyor.

"Sürprizlerle doluyum, bilmiyor muydun? Büyüyen özgeçmişime dansçılığı da ekleyeceğim."

Aramızda hiç boşluk yok. Ruhunun jilet gibi keskin kenarlarının dikenli tel gibi tenimi kestiğini neredeyse hissedebiliyorum. Birbirimize mıknatıslanmış gibiyiz, çarpışma rotasındaki bir asteroid gibi, yok olmaya hazırız. Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve onu yavaşça, nazıkçe, asla ifade edemediğim tüm duygularımla öpüyorum. "Hâlâ hayatta olduğun için mutluyum," diye itiraf ediyorum alçak bir fısıltıyla. "Ben yapamadığımda başka bir adam seni bir arada tutmak zorunda kalsa bile. Eğer o adam neye ihtiyacın varsa. Senden alabileceğim her parçayı alacağım."

"Phoenix..."

"Aması yok. Eğer bu paylaşmak anlamına geliyorsa, paylaşırım. Ne gerekiyorsa yaparım." "Öyle bir şey değil," diye atıldı.

Parmağımı çenesinin altına kaydırıyorum. "Öyle değil mi?" Brooklyn kızardı. "Bilmiyorum, Nix."

Ateşin ışığında sallanırken, müziksiz dans ediyoruz. Tüm bu çılgınlık içinde Brooklyn'le ilk kez yalnız kalıyorum. Tam olarak ne söylemek istediğimi fark ettiğimde endişe ciğerlerimi sarıyor, o uzun, yalnız aylarda ona hiç söylemediğim için pişman olduğum bir şey.

"Brooke?"

"Öyle mi?"

Bir elimi kısa saçlarında gezdirirken, başparmağım alt dudağını okşuyor. Sessizce sinirlerime lanet ediyorum. Neyim var benim böyle? Dünyayı onsuz gördüm ve bunun için burada kalmaya değmez. Yarının garantisi yok. Bugünü yaşamak ve her saniyemi ona taparak geçirmek istiyorum.

"Ben sana aşığım. Bunu bilmeni istiyorum."

Başka tarafa bakmam ya da geri çekilmem. Tüm hayatımı bağlılıktan ve duygulardan kaçarak geçirdim. Benden bu kadar. O benim için her şey demek - bugünden itibaren atacağım her adımda yanımda o olacak. Brooklyn dudağını ısıtıyor, açıklamamı düşünürken garip bir şekilde masum görünüyor.

"Peki ya Eli?" diyor sonunda.

Alevlerin aydınlattığı gözlerine bakıyorum. "Peki ya o?" "Onu seviyorsun, Nix."

"Sen de öyle."

Ağzının köşesi kalkıyor. "Bu nasıl oluyor? Hepinizi seviyorum. Artık bunu söylemekten korkmuyorum; büyüme vaktim geldi. Her birinize aşığım. Siz olmadan bu dünyada var olamam. Reddediyorum."

"Kimse senden seçim yapmanı beklemiyordu," diye teklif ediyorum. "İlk günden beri bu dağınık, berbat ailenin içine düştük. Hayatta kalmak için birbirimize ihtiyacımız var. Bu kadar basit."

"Ama bu nasıl adil olur?"

"Seni anlıyoruz. Bu kadarı yeterli. Biz sizi anlıyoruz ve karşılığında siz de bizi anlıyorsunuz. Hiçbirimiz bu aile olmadan yaşamak istemiyoruz. Hepimiz kaybolduk ve bu... bu bulunmanın nasıl bir his olduğunu gösteriyor. Seni, Eli'ı ve kardeşlerimi seviyorum."

Her şeye rağmen Brooklyn gülmeyi başarıyor.

"Cömert."

"Kapa çeneni, havai fişek." "Sen başlattın."

Dizlerimi bükerek onu yere indiriyorum ve sonra tekrar ayağa kaldırıyorum. Brooklyn ciyaklıyor, günlerdir ilk kez dudaklarında parlak bir gülümseme beliriyor. Nefesimi kesiyor.

"Bunu sana kanıtlayacağım," diye kulağına fısıldadım. "Nasıl kanıtlayacaksın?"

"İntikamımızı almak için ne gerekiyorsa tüm dünyayı ve içindeki her bir orospu çocuğunu yakıp kül edeceğiz. Artık umurumda değil. Diğer herkesin canı cehenneme. Onlar da bizim gibi acı çekecek."

"Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum. Incendia'yı indireceğiz ya da denerken öleceğiz."

O başka bir şey söyleyemeden, kalbimi durduran son bir öpücükle sözümü mühürlüyorum. Sahip olduğum her şey bu beyana dökülüyor, hayatımın geri kalanında gururla övüneceğim, kalbime geri dönüşü olmayan bir damga vuruluyor.

Nedense Blackwood'a minnettarım.

Bize büyümeyi öğretti ve bana gerçeği gösterdi. Acı geçici olsa da, aile sonsuza dek sürer. Bundan sonra ne olursa olsun, alevler içinde kalacağız... birlikte.

BÖLÜM 6

BROOKLYN

MAHKUM - BANA UFKU GETİRİN

Phoenix ve Eli'ı çift kişilik yatakta kaşıklaşırken bırakıp, atılmış bir gömleği başımın üzerine atıyorum. Bir süre onları uyurken izliyor ve bu manzara karşısında kendi kendime gülümsüyorum.

Phoenix sırt üstü uzanmış, göğsü çıplak ve kollarını başının arkasında kavuşturmuş. Eli ise onun yanına kıvrılmış, başını göğüs kafesine yaslamış ve bacaklarını beline dayamış durumda. Yara izlerini bizden bile saklamak için hâlâ tişörtle uyuyor ama ikisi de birbiriyle çok barışık görünüyor.

Mutfağa girip kahve makinesinin düğmesine bastım. Güneş doğdu ama başka kimse kıpırdamadı. Kade mutfak masasında uyuyor, evrak yığınlarının üzerine salyalarını akıtıyor. O ve Sadie dün gece yine geç saate kadar ayaktaydı.

Oturma odasından üzerine örtmek için bir battaniye almaya giderken, başka birinin uyanık olduğunu fark edince irkiliyorum. Koltuklardan birinde, yorgana sarınmış ve pencereden dışarı bakan solgun, iskelet gibi bir adam gölgesi buluyorum.

Bilinçli.

Yanıp

sönüyor.

Nefes

alıyorum.

Durdum, irkildim.

"Günaydın prenses," diye mırıldanıyor Seven

dalgınca. "Tanrım... Sev. Uyanmışsın."

"Benim üzerimde kullanacak uyuşturucunuz

kalmadı." "Biz mi?"

Bana boş bir bakış attı. "Pembe saçlı kadın."

Kafein almadan aile tarihini derinlemesine incelemeye başlamayacağımdan eminim. Bunun yerine, açık plana dönerken onu izliyorum

ve iki fincanı kahve ile dolduruyor. Şeker kabının üzerinde oyalanırken yoğun bakışları benden ayrılmıyor.

"Kahvenizi nasıl alırsınız?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtlıyor.

Onu benimkiyle aynı şekilde sabitleyerek, uyandırmamak için Kade'in etrafında dikkatle dolaşıyorum. Seven'ın yanındaki koltuğa oturup ona dumanı tüten fincanı uzatıyorum. Yaralı tek elini bardağın etrafına sarıyor. Sağ kolundaki iyileşmiş güdük, eşofmanının cebine sokulmuş.

Günün soğuk ışığında ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Konuşmalarımız gölgelere, bu dünyanın ötesinde etiketlerin geçerli olmadığı bir diyara ayrılmıştı. Her gün şeytanların ve ölümün merhametinde, hayatta kalmak için birbirimize sarıldık.

Bu bizi nereye götürüyor?

Gerçek dünyada ne olduğumuzu bilmiyorum.

Seven kahvesinden bir yudum alıyor. "Bu güzelmiş." "Hatırlıyor musun?"

"Sadece tadı. Nereden geldiği hakkında bir fikrim yok." "Başka bir şey var mı?"

Belirsiz karamel gözleri benimkilerle buluştuğunda, orada dinlenen birini bulmak beni şaşırtıyor. Karanlıkta bana fısıldayan ve sadece sözleriyle bıçağı avucumdan çekip alan adamın eskiden nasıl biri olduğu gözümün önüne geliyor.

"Parlıyor. Gelip gidiyor," diye itiraf ediyor Seven sert sesiyle. "Bana ne dediklerini duydum. Jude. Adım bu muydu? Her şeyden önce mi?"

İlk başta cevap vermedim. Sakin dış görünüşü sarsılmaya başlıyor, çatlaklar serbest kalmak için savaşıyor deliliğin bir ipucunu gösteriyor. Bakışlarının sertleşmesini izliyorum.

"Bana yalan söyleme, Sekiz. Birbirimize her zaman doğruyu söyleyeceğimize dair anlaşıştık." "Senin adın Jude'du. Augustus'tan önce. Her şeyden önce."

Fincanı yere bırakan Seven asi kahverengi saçlarını geriye doğru tarayarak keskin, köşeli yüz hatlarını ve güçlü çene çizgisini ortaya çıkarıyor. Başındaki paspas tamamen uzamış ve omuzlarına değiyor. Neredeyse bir korsana benziyor, sert ve seksi bir şekilde.

"Anlıyorum."

"Sana ne dememizi istiyorsun?" Yumuşakça soruyorum. "Benim adım Jude değil."

"Öyleydi."

Sesi takip ederek Sadie'nin yatak odasından çıktığı yere gidiyoruz. Tatlı yüzü ve nazik bakışları yorgunlukla doludur. Kendine bir kahve alıyor ve Kade'in sandalyesini tekmelemek için duraklıyor. Sanki biz dengesiz hastalarla yüzleşirken desteğe ihtiyacı varmış gibi. Ona dişlerimi gösterme isteğimle savaşıyorum.

Nefes al, Brooke.

Bugün öldürme yok. Henüz yok.

"Devr almak ister misin, Sadie?" Yorgunca sordum.

Seven, "Eğer bana tekrar ilaç verecekseniz, bunu yapmamanızı tavsiye ederim," diye ekliyor.

Yanımızdan geçip kanepeye oturduğunda ikimiz de gerildik. Bilinçsizce onu koruma ihtiyacıyla istemeden de olsa Seven'a yaklaşıyorum. Sadie yol göstermesi için Kade'e bakarken hiçbir numarayı kaçırmıyor. Zar zor uyanmış, gözlüklerini yerine yerleştiriyor ve kahve cezvesine doğru tökezliyor.

"Sana sakinleştirici vermeyeceğim."

"Sadece bittiğin için." Alay ettim.

"Hayır." Sadie bana bıkkın bir bakış fırlattı. "Çünkü bunun etrafında daha fazla dans edemeyiz."

"Neyin etrafında dans edeyim?" Seven söylüyor.

Onun gözlerinin içine bakarak, "Ben senin kız kardeşinim." der.

Kendimi Seven'ın çıldırıp kendini kaybetmesine hazırlarken, sessiz kalması beni daha da şaşırtıyor. Ona sanki uzaylı bir istilacıymış gibi bakıyor, kalın kaşları kırışıyor. Sadie de ona bakıyor. Ondan neredeyse korkuyor gibi görünmesinden nefret ediyorum.

"Beni hatırlıyor musun?"

"Saçların eskiden koyu sarıydı."

Ağzı açık kalıyor. "Uzun zaman önce."

"Neden boyadın?"

Serbest kalan gözyaşlarını silerek bir nefes alıyor. "Aynaya her baktığımda bana bakan gözlerini görüyordum. Yansımamı ölü ailemi hatırlatmadan görmek istedim."

Koltuğumda diken üstünde oturuyorum ve her şeyin bir anda değişmesine hazırım. Seven'ın ne kadar değişken olabileceğini biliyorum. Her şeye rağmen, nedenini bilmesede Sadie'ye bilinçdışı bir düzeyde güveniyor gibi görünüyor.

"Ailemizi hatırlıyor musun?"

Boyunu uzatıyor, 1.80'lik boyuyla benim küçük bedenimi küçeltiyor. Gerekirse onu hala indirebilirim. Vahşilik derslerim

onun şiddeti ve kana susamışlığı tarafından öğretildi. Pencereye doğru yürür ve dışarıya bakar.

"Hayır, onları hatırlamıyorum."

"İkisi de öldü," diye ağzından
kaçırıyor Sadie. "Nasıl?"

Kahvesinden bir yudum alarak, bunu daha fazla gözyaşını silmek için bir bahane olarak kullanıyor.

"Biz küçükken bir uçak kazası oldu. Büyükannem bizi yanına aldı ama sen ortadan kaybolmadan birkaç yıl önce öldü. Seni en son on yedinci doğum günümünden bir hafta önce gördüm. Kutlamak için şehirde akşam yemeği yemiştik. Ondan sonra... hiçbir şey olmadı."

Seven'in alnı buğulanmış cama çarpıyor. Gözlerinin kapanışını, tüm dünyayı dışarıda bırakışını izliyorum. Gerçekleşmenin ağır yükü altında omuzları çöküyor ve ölü kalbim neredeyse onun için parçalanıyor.

"Ne kadar sürecek?"

"Altı yıl. O zamandan beri seni arıyordum. Hareketlerini takip etmek uzun zamanımı aldı. Çalıştığın ilk yere başvurmadan önce çalıştım. Gerisi tarih oldu."

"Anlamıyorum," diye mırıldanıyor Seven.

Kade oturma odasına girerek araya giriyor, çok daha uyanık görünüyor. "Belki de biraz ara vermeliyiz. Onu çok erken, çok fazla şeyle bunaltmak istemeyiz."

"Bekle, Jude-"

Seven dönüyor, yüz ifadesi tanıdık, nefes kesici bir öfkeye dönüşüyor. İçgüdüsel olarak onunla Sadie'nin arasına giriyorum ve Sadie'nin hızla Kade'e doğru geri çekilişini izliyorum.

"Bu benim lanet olası adım değil!" Yedi bağırıyor. "Sekiz, söyle onlara." "Onun adı da bu değil," diye karşı çıkıyor Kade.

"Bahse girmek ister misin, pislik? Belki de onu düşündüğünden daha iyi tanıyorumdur." Kade göğsünü kabartır. "Dene bakalım Seven. Buraya ilk ben geldim."

Yüzümü buruşturma dürtüsüyle savaşıyor, onların mecazi testosteron gölünde yüzüyorum ve ellerimi uzatarak ortada duruyorum.

"Alet boyutlarını başka zaman karşılaştırabilir miyiz lütfen? Sadie, ona ne istiyorsa onu söyle. Ve Kade, bana Sekiz demesi gerçekten önemli mi? Gerçekten mi?"

"Evet! Öyle."

"Prenses, kenara çekil," diye tısladı Seven. "Bırakın da bu piçin kafasını kırayım."

"O senin prensesin değil," diye karşılık veriyor Kade.

Kade'in yanına gidip, isteksizce geri çekilene kadar ona dik dik bakıyorum. Hudson'ın aksine, Kade'in öfkesinin genellikle bir kapatma düğmesi vardır. Yine de iyi bir önlem için kafalarını birbirine çarpmaya karşı çıkmazdım.

"Aynı taraftayız, o yüzden bunu yetişkinler gibi tartışalım." İki sinir bozucu adamın arasına bakıyorum. "Bu sahiplenici, alfa deliği saçmalıkları yok. İkiniz de beni duydunuz mu?"

"Bunu o başlattı," diye itiraz ediyor Seven.

Kade ona ters ters bakar. "Seni o lanet enstitüde yanman için bırakmalıydım."

"Biliyor musun, bir keresinde bir adamın derisini canlı canlı yüzümüştüm. Göstermemi ister misin?" "Yedi!" Kükredim. "Kesin şunu.

İkinizi de boğacağım."

Sadie başını bize doğru sallıyor. "Mahvolduk."

Biraz hava almaya ihtiyacım vardı, yatak odama geri döndüm. Kızlar hâlâ uyuyorlardı, sıkışık bir yatakta birbirlerine sokulmuşlardı. Aile toplantısından beri sessizler ama artık bize derin bir dehşetle bakmıyorlar.

Giyinip kendime geldiğimde tartışma sona ermişti. Seven ve Sadie sessizce otururken Kade dışarıda kullan-at telefonla konuşuyor. Tekrar o karmaşık lağım çukuruna dalmaktansa, telefonu kapatırken Kade'i kontrol etmek için dışarı çıkıyorum.

"Annenle her şey yolunda mı?"

Yüz ifadesi kasvetli. "Herkesi kaldırın. Hemen şimdi."

"Sorun mu var? Güvende miyiz?"

"Şimdilik, ama başka bir aile toplantısına ihtiyacımız var."

Suçlu kıçlarımızdan nefret ettiği için evrene lanet okuyarak Phoenix ve Eli'nin odasına gidip onları zorla yataktan kaldırıyorum. Kızlara karşı çok daha nazık davranıyorum, kahve içmeye gelmeleri için onları ikna ediyorum. Son yatak odasına ulaştığımda yaklaşan bir panik atak ciğerlerimi sıkıştırıyor.

"Hud, ayağa kalk. Kade herkesle konuşmak istiyor."

Bana bir yastık fırlattı. Kaçıyorum ve onun yerine yatağa atlıyorum. Beni ayak bileklerimden yakalayan Hudson, dövmeli kollarına düşene kadar çekiştiriyor. Beni altına hapsediyor, gözleri yarı kapalı. Libidomun kaldıramayacağı kadar huysuz ve ateşli görünüyor.

"Acil mi?" diye homurdanıyor. "Senin tatlı amının sikime sarılmasını hayal ediyordum. Toplantıyı es geçip

lütfen."

Ağzım aniden kurudu. "Hiçbir fikrim yok."

"O zaman ben seni sikerken, sen bütün evin duyacağı Şekilde adımı haykırana kadar bekleyebilir, değil mi?" Hudson kıyafetlerimi karıştırıyor. "Vücudunu boşalmamla boyamak istiyorum, karatavuk."

"Bugün hayvan gibi davranmanızın sebebi ne?"

"Genelde aldırılmazsın."

"Bir fıncan kahve içtim ve şimdiden bir sidik yarışını bozdum. Beni daha da huysuzlaştırma, Hud. Kendi tatminim için seni bıçaklayacağım ve bunu kutlamak için kanında dans edeceğim."

"Kulağa ateşli geliyor," diye mırıldanıyor. "ldrmek için seninim, bebeğim."

Yüzüne bir yastık çarparak kendimi onun bedeninden kurtarıyorum ve beni daha fazla baştan çıkaramadan kaçıyorum. Mutfakta, oda daha fazla uykulu, hoşnutsuz adamlarla doldu. Seçeneklerimi dikkatle değerlendirip kanepede Seven'ın yanındaki yeri alıyorum. Kade'in bakışlarının yoğunlaşmasını kaçırmıyorum.

"İyi misin?" Nefesimin altında fısıldıyorum.

Seven'ın burun delikleri genişler. "Kahrolası şeftali. Eve ne zaman gidebiliriz?" "Burası artık senin evin. O hücre değil."

"Hücre çok daha sessizdi prenses." "Kendine hakim ol, diğerlerini görmezden gel."

"Erkek arkadaşlarını mı kastediyorsun?" Seven sert bir Şekilde söylüyor.

Gözlerimin arasını ovuşturuyorum, başım ağrıyor. "Bu odada senin canına okuyabilecek tek kişi benim. Bizi birlikte, yan yana kırdı. O yüzden beni hafife alma. Bu sabah verecek sikim kalmadı ve kahvem de bitti."

Seven koltuğa gömülmüş, odayı dikkatle inceliyor. Augustus'un onu eğittiği vahşi, akılsız askerin her santimi gibi. Kade mutfakta volta atıyor, Hudson'a acele etmesi için bağırırken parmakları telefonunda uçuşuyor. Eli bana taze kahve getirdiğinde midem acınası bir Şekilde bulanıyor.

Elini tutuyorum. "Teşekkür ederim."

Omuz silkiyor ve Phoenix'in yanına dönüyor. Lucia ve Two kendilerini güvenli bir köşeye atmış, Hudson'ın üzerinde sadece hayal gücüne pek az Şey bırakan, daracık, siyah bir boxer var. Ağzım açık kalıyor, sonra tekrar kapatıyorum.

Kade televizyonun kumandasını kapar. "Hepinizin bunu görmesi gerek."

"Bu neyle ilgili?" Hudson söyleniyor. "Bazılarımız bu lanet kulübede kabuslar ve çılgınlıklar yüzünden berbat bir gece uykusu çekti." Gözleri dikkatle bana doğru kayıyor.

"Sadece çeneni kapa ve dinle."

Ulusal bir haber kanalına geçiyoruz, ekranda son dakika haberleri yanıp sönerken hepimiz sessizliğe gömülüyoruz. Kanımı donduran tanıdık bir video oynatılıyor. Blackwood'daki ana binanın yanarken çekilmiş kamera görüntüleri. Videonun altında, tüm dünyanın görebileceği şekilde süslenmiş birkaç manşet yer alıyor.

Prestijli Enstitüde Toplu İsyan ve Kaçış. Güvenli Akıl Hastanesinde Trajik Gece.

Yangında Yirmi Hasta ve Personel Hayatını Kaybetti.

Ekran değişip itfaiye araçlarının alevleri söndürdüğünü gösterirken Seven'ın eline uzanıyorum. Polis, şoka girmiş hastaları nakledilmek üzere bekleyen araçlara kadar eşlik ediyor, onlara ilaç veriyor ve uyamayacak kadar korkmuş olan birkaçını zapt ediyor. Ceset torbalarının görüntüsü boğazımı yakıyor.

"Bunu neden izliyoruz?" Phoenix soruyor. "Bunun yüzünden," diye cevaplıyor Kade acımasızca.

Canlı bir konferansa geçildiğinde, haber spikeri sessizliğe gömülür. Kamera çekimi Londra'da bir yerde, ünlü ufuk çizgisiyle çerçevelenmiştir. Cam monolitlerle ve çökmekte olan yüksek binalarla çevrili, zengin bir bölgenin zenginliği açıkça görülüyor. Kade'in tüm detayları izlediğini görebiliyorum.

Sıraya dizilmiş düzinelerce muhabir olmalı. Büyük, karartılmış bir gökdelenin kapıları açıldığında hepsi ayağa kalkıyor ve bağırmaya başlıyor. Güvenlik görevlileri tarafından kuşatılmış yaşlı bir adam mikrofonun arkasına geçip dikkatlerini çekmek için mikrofona vuruyor.

Elmas kol düğmeleriyle uyumlu, ince çizgili takım elbisesini düzelten adamın soğuk ve ifadesiz yüzü, gümüş saçlarının altında kırışmış ve yıpranmış. En sinir bozucu şey gözleri. Sanki doğrudan ruhumun pencerelerine bakıyormuş gibi hissediyorum.

"Bu herif de kim?" Phoenix homurdanıyor. Başlığı okurken nefesim kesiliyor.

Sir Joseph Bancroft II.

Incendia Corporation'ın Kurucusu ve Başkanı.

"Orospu çocuğu," diye küfrediyor Hudson.

"Lanet bir efendim mi?" Haykırıyorum. "Gördünüz mü?"

Kade susmamız için el salladığında herkes sessizliğe gömülüyor. Ekrandaki iyi yetiştirilmiş pislik boğazını temizliyor, yüzündeki yılan gibi ifadeyi düzeltiyor ve keder ve üzüntü çığlıkları atan bir gülümseme yerleştiriyor. Kusmak istiyorum.

"On iki gün önce sevgili oğlum ve klinik bölümümüzün başkanı Doktor Warren Augustus vefat etti. Kötü niyetli bir hareketle, uğruna tutkuyla savaştığı hastaları tarafından saldırıya uğradı. Oğlum, korumaya yemin ettiği kişiler tarafından öldürüldü."

Oğlum mu?

Ne oluyor lan?!

Kameraların tıktırtısı ve gazetecilerin karaladığı notlar Bancroft'un sözlerini nokt alıyor. Kimliği buradaki herkesi şok ederek sessizliğe büründürdü. Orosu çocuğunun gözyaşı taklidi yaptığına ve hayatımdan daha değerli işlemeli, ipek bir mendille bir kenara fırçaladığına yemin edebilirim.

"Bu şiddet eylemi cezasız kalmayacaktır. Otuz yıldır özel enstitülerimizde akıl hastalarını tedavi ediyoruz. Blackwood Enstitüsü yeniden inşa edilecek ve sorumluları adalete teslim edeceğiz. İsyen sırasında birkaç hasta kaçtı ve halen serbestler."

Seven'in elimi tutuşu istemsizce sıkılaşıyor ve kemiklerimi gıcırdatıyor. Tüm adamlar daha da yaklaştı, bilinçsizce etrafımızdaki safları kapatıyorlar.

Bancroft kameraya bakıyor. "Kaçakların izini sürmek için polisle birlikte çalışıyoruz. Bugün buraya halkı uyarmaya ve bu suçluların yerini tespit etmek için yardımınızı istemeye geldim. Son derece tehlikeli oldukları düşünülmelidir."

Ekran da doğrudan kimlik kartlarımızdan alınmış birkaç fotoğraf var. Adamlarımın hepsi orada, Seven hariç. Onun ölmüş olması gerekiyor, bu yüzden resmini yayınlamıyorlar. Ekranı dolduran son görüntü kalbimi durduruyor. Onu incelerken nefesimi uzun süre tutmaktan göğsüm yanıyor.

"Orosu çocuğu," diyor Kade.

Ekran da acımasız, yüksek çözünürlüklü bir dehşet içinde polis sabıka fotoğrafım yer alıyor. Bunu halkı korkutmak için bilerek seçtiklerinden hiç şüphem yok. Polis beni yakaladıktan sonra, kendimi bir trenin önüne atamadan önce kanlar içinde ve zayıflamışım. Bana bakan hayaleti zar zor tanıyabiliyorum.

"İşte ben buyum," diye homurdandım.

Bancroft ekrana geri dönüyor. "Elebaşları Brooklyn West, Blackwood'un en kötü şöhretli hastalarından biriydi. Bakımımızdan kaçmış olsa da, onu yeniden yakalamak ve işlediği vahşet için adalete teslim etmek için çabalıyoruz. Bayan West bir suçlu ve insanlık dışı bir canavardır."

Ağzının köşesi en ufak bir şekilde yukarı doğru eğiliyor. Doğruca kameranın içine, katil ruhumun çukurlarına bakıyor. Doğrudan göz teması kurması hata değil. Bancroft izlediğimi biliyor; bu konferans bizim yararımıza.

"Rehabilitasyonunun başarısız olduğu açık. Hayatının geri kalanında ait olduğu yere, parmaklıklar ardına dönene kadar rahat etmeyeceğiz. Şu anda soru kabul etmeyeceğim."

Daha fazla bilgi talep eden çılgın seslerin gürültüsünden uzaklaşan Bancroft, karartılmış bir cipe binmeden önce güvenlik tarafından takip ediliyor. İçeride bekleyen iki kişinin parıltısını yakalıyorum ama kameralar yüzlerini çekemiyor.

Kade hafifçe rahatlar. "En azından babam ortaya çıkmadı. Bu işe karıştığımız için medyanın hışmına uğruyor, bu da bir şeydir."

Hudson homurdanıyor. "Bu onu meşgul eder."

Gözlerimi kırpmadan oturuyorum, etrafımdaki konuşmalar önemsizleşiyor. Tek duyabildiğim beyaz gürültü, beynimin kırık kısmı açıldıkça daha da yükseliyor. Uzun bir uykudan uyanır gibi uzuvlarını geren kalın, katran benzeri gölgeler duvarlardan aşağı sızmaya başlıyor.

Mürekkep damlacıkları televizyon ekranını bütünüyle yutuyor, odayı karartıyor. Etrafımdaki bodrumdan kemiklerime sızan soğuğu ve bileklerimi yakan kelepçelerin ısırtığını hissedebiliyorum. Augustus'un ses makinesi kafamın içinde çınlıyor ve geride dehşetten başka bir şey bırakmıyor.

Titremeye başlıyorum, içimde baş döndürücü bir akım dolaşüyor. Karanlık odanın köşesinde, gölgelerden doğan bir şey canlanıyor. Bir hayalet yaşayanların arasında yürümek için ölümden dirildi.

"Lütfen hayır," diye fısıldıyorum ama artık çok geç.

Doktor Augustus'un kanlı, halüsinatif yüzü bana bakıyor, büyüleyici gülümsemesi genişçe yayılıyor. Televizyon konsoluna yaslanmış, kıpkırmızı, beyni parçalanmış takım elbisesini düzeltirken sırtıyor. Parlak siyah saçları bile kan ve ölümcül sıvılarla kaplanmış.

Bundan kurtulduğunu mu sanıyordun, Hasta Sekiz?

Sana daha önce de söyledim.

Blackwood senin kaderin. Kaçınılmaz.

Son sürat koşarak halüsinasyondan kaçıyorum. Sesler kekeleyen zihnime sızmaya çalışıyor ama hepsini dışarı itiyorum, nefes almak için bile durmadan adamların yanından uçarak geçiyorum. Ayağım takılana kadar koşarak bahçeye giriyorum ve dikenli çalılara takılıp ellerimi kesiyorum.

Şeytan beni takip ediyor, bizi birbirimize bağlayan görünmez kordon tarafından yönlendiriliyor. Ne kadar çılglık atsam ve yalnız kalmak için yalvarsam da, göğsümdeki o boşlukta yaşıyor, sadece hastalıklı iradesiyle oyulmuş. Augustus yanımda diz çökmüş, sıkıntılı halimi inceliyor.

Neden benden kaçyorsun?

Hiç öğrenmiyorsun, Hasta Sekiz.

Aklın bana ait. Her zaman da öyle olacak.

"Beni rahat bırak. Sen öldün!"

Gözlerimi sıkıp kapatarak gitmesini istiyorum. Ensemdeki soğuk bir esinti merhamet dileklerime cevap veriyor, onun yerine daha fazla acı gönderiyor. Bakmaktan çok korkuyorum ama yine de kendimi zorluyorum. Havada uçuşan gölgeler kıvrılıyor ve yerini başka bir iskelet figürüne bırakıyor.

"Sen değil," diye sızlanıyorum faydasızca.

Logan artık beni ondan korumak için burada değil. Hayatını kurtarmak için hiçbir şey yapmayan hava yastıkları yüzünden güzel yüzü yanmış olan annemin sarı saçları kana bulanmış. Yumuşak dış görünüşünün altında gülümsemesi hâlâ aynı, yırtıcı ve buz gibi.

Eve gel, Brooke.

Blackwood'a dön.

Bu program için doğdunuz ve bunun için öleceksiniz.

Halüsinasyonumun boş gözlerine bakarken kapana kısıldım. Kaçabileceğimi düşünmekle aptallık ettiğim korkuyla donmuşum. Kaçtığımдан beri onları uzak tuttum, sesleri daha da derine, unutulmaya ittim. Her şeye rağmen sonsuza kadar kaçamayacağımı biliyordum.

Birisi kollarını bana dolayarak beni sersemliğimden kurtarmaya çalışıyor. Sanırım başka biri bağılıyor ama faydası yok. Hâlâ nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Hayaletlerin yaşayanların bedeninde dolaştığı ve uykuda olmadığım zamanlarda bile bana musallat olduğu bu cehennem düzleminde var olamıyorum. O bodrumda ölmeliydim.

"Brooklyn-"

"Çekil yolumdan. Bana ihtiyacı var."

"Siktir git."

"Onu geri çekebilecek tek kişi benim!"

Sesleri solmakta olan aklımin sınırlarını açıyor. Travma geçirmiş beynim, yalnız kurtarıcımın huysuz ve acılı ses tonunu tanıyor. En karanlık anlarımda bana birçok kez fısıldamıştı.

Sert bir el çenemi kavıyor ve orman yangını gibi yanan bir çift erimiş göze bakıyorum. Dehşet ve acıyla eşleşen gözler bana bakıyor.

"Nefes al, Sekiz. Sadece benim için nefes al."

Seven yüzümü acıtana kadar kavıyor, beynimin emirlere uymasını istiyor. En iyi niyetiyle bile olsa, faydası yok. Omzunun üzerinden onu hâlâ görebiliyorum. İşaret parmağını bana doğru kıvrıyor. Annem sığ mezarına geri dönmeyecek, hayatımı mahvetmeye devam etmekten memnun.

Şeytan çocuk.

Kardeşini bile benden koruyamadın. Uzun zaman önce ölmeliydin.

"Onu sen öldürdün, ben değil," diye bağıyorum ona.

Seven bakışlarını takip etmek için omzunun üzerinden bakıyor. Suratına yumruk atma fırsatını değerlendiriyorum. Eğer ormana girebilirim, belki halüsinasyonlar beni rahat bırakır. Koşmaya çalışırken ayaklarım hızla altımdan çekiliyor. Seven beni yere yapıştırırken yüzüm toprakla doluyor.

"Tanrım, prenses. Beni akılı başında gösteriyorsun!" "Siktir git," diye tükürdüm. "Bırak beni, Augustus!" "Benim! Sana zarar veremez. Geri gel." "Lütfen... Bırak gideyim. Annem peşimde."

"O gerçek değil," diye bağıır Seven. "Gözlerimin içine bak, Sekiz. Başka hiçbir yere değil."

Bana öyle sert vurdu ki, dudağıım yarıldı. Uzaktan birilerinin öfkelendiğini duyuyorum ama görüş alanımın ötesinde hiçbir şey yok. Sadece Seven'ın geniş, yanık gözleri beni gerçekliğe geri döndürüyor. Dudaklarımin arasından kayan kanın sıcak, metalik akışını tadıyorum. Acıya tutunmama yardımcı oluyor.

"İşte bu, Sekiz. Sadece biz, başka kimse yok."

"Augustus-"

"Öldü," diye bitiriyor

Seven. "Ve sıradaki biz olacağız."

Ben açgözlülükle hava emerken o terli saçlarımı okşuyor. Verandada toplanan adamları görebiliyorum, hiçbiri bir adım daha yaklaşmaya cesaret edemiyor. Kade kaynayan Hudson'ı tutarken, Phoenix ve Eli güç almak için birbirlerine tutunmuş, ikisi de dehşete düşmüş görünüyor.

"Onlara bakma," diye emretti Seven. "Bir kez olsun sana söyleneni yap." "Bunu yapamam, benim için gelecekler..."

"Sence herhangi birimiz onlara izin verir miyiz?"

Seven bana küçük, tehditkâr bir gülümseme sunuyor. Endişeyle etrafıma bakıyorum ama gölgeler azalmış. Beni bu varoluş düzleminde tutuyor, damarlarımdaki deliliğin dünyayı tekrar zehirlemesini engelliyor.

"Sen beni Blackwood'dan kurtardın. Ben de bizi dışarıda tutacağım." "Nasıl?" Kırık bir sesle fısıldadım.

Sırtışı vahşileşiyor, şiddetli bir öfke damlıyor.

"Hepsini öldüreceğim prenses ve kafalarını kazıklara geçirip sana getireceğim."

BÖLÜM 7

BROOKLYN

LEFT ALONE - ZERO 9:36

BASKICI ORMANIN İÇİNDEN GEÇERKEN, Ben hissediyorum Kendimi rahatlatıyorum. Karanlıkta başka hiçbir yerde olmadığım kadar evimdeyim. Düşüncelerimi toplamak için boşluğa ihtiyacım var. Incendia kafamıza nükleer bomba atmaya karar verdiğinden beri bir haftadır burada saklanıyoruz.

Çok az seçeneğimiz olduğu için kaçacak başka yerimiz yoktu. Çocuklar her zamankinden daha kötü davranıyor, beni refakatsiz bırakmayı reddediyorlardı. Aklımı kaybetme ve tam bir meyve keki olma konusunu tartışmak istemediğimde daha da kötüleşti. Onun yerine azalan likör stokumuzda kendimi boğuyordum.

"Blackbird! Tanrım, yavaşla."

Ormanda beni kovalayan Hudson'dan kaçmak için koşuyorum. İki hafta boyunca kendimi yemek yemeye zorladıktan sonra hâlâ zayıfım ve onun uzun, güçlü uzuvları beni yakalamadan önce fazla uzaklaşamıyorum.

"Beni rahat bırak, Hud."

"Bir erkek zararsız bir koşuya çıkamaz mı?"

Onu itiyorum ve ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. Asi siyah saçlarının ve parlayan kaş piercinginin altından dik dik baktığını, köşeli çenesini sıkıldığını hissedebiliyorum. Koşu şortu ve atletinin içinde her santimetrekaresinde iyi geliştirilmiş kaslar sergileniyor.

"Ne istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sadece koşuyorum, hepsi bu." "Başka bir yere koş."

"Gerçekten şu anda burada tek başına olman gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Ona soğuk bir bakış fırlatıyorum. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok. En azından senin." "Bu da ne demek şimdi?"

Omurgamı çelikleştiren öfkeyle, yakındaki bir söğüt ağacına sırtını dayayana kadar ilerliyorum. Hudson'ın elleriyle verdiği onca acı ve ıstıraptan sonra bana teslim olduğunu görmek hâlâ tuhaf. Akuamarin gözleri eğlenceyle parlıyor, sanki yaptığım gösteriden zevk alıyormuş gibi.

"Kendi başımın çaresine bakabileceğimi en iyi sen biliyorsun," diye açıklıyorum öfkeyle.

"Bu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor. Hepimiz bunu atlatmana yardımcı olmaya çalışıyoruz ama sen bizi kendinden uzaklaştırıyor ve gerçek dünyada olup bitenlerden saklanmaya çalışıyorsun."

"Ben değilim!"

"Yalanlar. Ödleklilik yapıyorsun, Brooke."

Yumruğum çenesine değmeden Hudson elimi kaptı. Bir hayvan gibi hırlayarak elini tuttuğu yerden çekiyorum. Cesedini burada kimse bulamaz, değil mi? Boğazımı keserek dünyaya bir iyilik yapmış olacağım.

"Ben bir korkak mıyım? Geçen hafta bir bebek gibi çekip gittiğinden beri benimle neredeyse hiç konuşmadın. Burada inkar eden tek kişi ben değilim. Eğer ben korkaksam, sen de korkaksın."

"Sözünü geri al," diyor.

"Önce sen, sik kafalı. Gerçeğe hazır değilsen kavga çıkarma."

Hudson beni boğazımdan yakalamaya çalışıyor ama onu engelliyorum ve onun yerine yumruğumu karnına indiriyorum. İki büküm olup belimden tuttu ve beni de kendisiyle birlikte çekti. İkimiz de yosun kaplı zemine yuvarlandık. Kıvranıp yüzünü pençelemeye çalışırken, vücuduma sarıldığında bir tıslama sesi çıkarıyorum.

"O zaman rol yapmayı bırakıyoruz, değil mi?"

"Siktir git," diye homurdandım. "Seni gerçekten incitmeden bırak gideyim."

"Daha bitirmedim." Hudson boğazımı sıkıyor. "Evet, Seven'ın sana bakışıyla ilgili bir sorunum var. Sen benim lanet karatavüğumsun, beni duyuyor musun? Benimsin. Kıçını zaten üç erkekle paylaşıyorum ve sen buna bir dördüncüsünü mü eklemek istiyorsun?"

Suratına bir yumruk indirmeyi başaran Hudson, dengesini kaybedince zar zor tepki veriyor. Onun şaşkınlığından yararlanıp durumu tersine çeviriyorum. Bacaklarımla gövdesini sararak onu altımda esir aldım ve burnuna kafa attım.

"İstedğin kadar dövüş benimle." Çenesinden akan kanın arasından parlıyor. "O sinir bozucu kıçını yere sermekten korkmuyorum. Bir yumruk daha dene, bakalım ne olacak."

Merakla işaret parmağımı yüzünü kaplayan sıcak kan akışına daldırıyorum. Hudson, parmağımdaki nemi ağzıma götürüp son damlasına kadar içmeden önce parmağımın etrafında döndürmemi izliyor.

"Kimse dördüncü bir kişi eklemekten ya da ima ettiğin şeyden bahsetmedi, seni kontrolcü, egoist piç. Aylarca Britt'in senin peşinde kızıışmış bir sürtük gibi dolaşmasını izledim. Şimdi nasıl bir his olduğunu biliyorsun."

Hudson bana bakarak bir kahkaha attı. "Aman

Tanrım. Ne yapıyoruz biz?"

"Bunu kaçırdın, kabul et."

"Seni özledim. Öfkemi değil."

Yakınına eğilip dudaklarını gagaladım. "Öfkemi kimden öğrendim, Hud?"

Kısa saçlarımdan bir avuç tutuyor ve dudaklarımı tekrar onunkilere doğru çekiyor. Dişler çarpışıyor, Hudson zihnimin her santimini istila etmeyi kendine görev edinirken ben nasıl var olduğumu unutuyorum. Her şeyi dışarı atmaya zorluyor, beni gökyüzü gibi öpüyor.

Etrafımız yıkılıyor ve bu dünyadaki son anımız.

Dudaklarımızın arasından akan sürekli kan akışı her şeyi berbat ediyor. Bir boğanın kırmızı bayrak çekmesi gibi, kalan otokontrolüm de yok oluyor. Terli atletini yakalayıp öpüşmeyi keserek başının üzerinden yırtıyorum ve mürekkepli gövdesiyle iyileşmekte olan omzunu ortaya çıkarıyorum. Kurşun yarası hâlâ şiş ve iltihaplı.

"Beni St Anne's'de bırakıp gittikten sonra seni öldürmeyi hayal ederdim." Parmağımla yaranın izini sürüyorum. "Zamanı geldiğinde seninle ölüm arasında duran kişinin ben olacağımı hiç düşünmemiştim."

Hudson kıkırdar. "Belli ki, beni öldürme yetkisi olan tek kişi sensin. Eğer öleceksem, en azından sana zavallı hayatımı alma zevkini tattırabilirim."

"Bunun ne eğlencesi olabilir ki?"

Dolgun, davetkâr alt dudağını ısıyorum. Hudson bol tişörtümün eteklerini kavrayarak karşılık veriyor. Başımın üzerinden yırtarak spor sütyenimi de kısa sürede kenara fırlatıyor. Göğüslerim nemli havaya maruz kalıyor ve sertleşmiş meme ucumun üzerinde duran ağzının sıcaklığıyla tezat oluşturuyor.

Nefes nefese, kendimi onun kucağına bırakıyorum. Ereksiyonu içime doğru bastırıyor, dikkat istiyor. Diğer tomurcuğu parmaklarının arasında yuvarlayan Hudson bana bakmak için duraklıyor.

"Biliyor musun, düşünüyordum da. Britt'in boğazını kestiğine göre, tek elli psikopatın gözlerinin arasına bir kurşun sıkmam adil olur. Eşitlik ve tüm bu saçmalıklar."

"Seven bir psikopat değil ve ondan nefret ederek bana iyilik yapıyormuş gibi davranma."

"Cidden onu mu savunuyorsun?" diye inanamayarak cevap veriyor. "İnsanların kafasını kesen, canlı canlı derilerini yüzen ve dün televizyon kanalını değiştirdiği için Phoenix'in parmaklarını kıran adamı mı? Elini bile zor oynatıyor."

"Ne olmuş yani? Seven Discovery Channel'ı seviyor. Onu sakinleştiriyor. Phoenix kendi işine bakmalıydı."

"Konuyu saptırmayı bırak," diye hırlıyor Hudson.

"O adam benim hayatımı kurtardı. Mükemmel olmaktan çok uzak ama ona borcumu ödemeye niyetliyim. Sırf senin kırılğan egon küçük bir rekabeti kaldıramıyor diye sözünden dönecek değilim."

"Rekabet mi?!"

Elini tekrar boğazıma dolayan Hudson, tam nabız noktamın üstünden sıkıyor. Gözleri iki buz parçasına benziyor, beni kesip açmaya ve öfkesiyle kalbimi mızraklamaya hazır. Bizi çevirip tekrar altında kalmamı sağlayarak beni ormanın zeminine çarparken karşı koyamıyorum.

"Rekabet yok," diye tıslıyor. "Senin sinir bozucu, çılgın kıcını seviyorum. Kimsenin dikkatini ailemizden çalmasına izin vermeden önce seni kendim öldüreceğim. Seni morarana kadar boğar ve o orospu çocuğunun boynunu kırarken sana izletirim. Belki seni onun soğuk, ölü cesedinin yanında bile beceririm."

"Senin derdin ne lan?" Boğuldum.

"Daha önce de belirttiğimiz gibi, çok fazla. Bana inanmıyor musunuz? Size bunu kanıtlayacağım."

Külotumu ele geçirmeden önce yoga pantolonumu yırtıyor. Nemli materyali burnuna götürüp derin nefes aldığında bir ürpertiye bastırıyorum. İlk yağmur damlacıkları çıplak tenime çarptığında tekrar kaçmaya çalışıyorum. Yağmur giderek ağırlaşıyor, ağaçların kalın gölgeliklerini delip geçerek yeri ıslatıyor.

Hudson hareketime homurdanarak bacaklarımı daha da açıyor, ta ki amım açıkta kalana kadar. Kendimi tamamen savunmasız hissediyorum, bakışlarının en özel yerimin her santimini yemesinden nefret ediyorum. Bir elini karnımın alt kısmına koyarak bacaklarımın arasına iniyor. Dili kıvrımlarımla buluştuğunda sırtım kavisleniyor.

"Kıpırdama yoksa gelmene izin vermem."

"Bana bir parmak daha dokundurursan onu kırarım," diye uyarıyorum, bedenimin bana ihanet etme şeklinden nefret ederek. İlişkimizin en karanlık günlerinde bile üzerimde görünmez bir gücü vardı.

"Benim küçük fahişem olmak istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Benden bu kadar."

Hudson her zamanki gibi beni görmezden geliyor. Pratik bir parmağını yarığımıza sokarken elimin tersiyle inliyorum. Birinin gizli buluşmamıza rastlamasından ve bu bokun ne kadar zehirli olduğunu görmesinden endişeleniyorum.

"Peki ya şimdi? Hâlâ babanın sana dokunmasını istemiyor musun?" "Allah belanı versin, Hudson Knight."

Parmağını amımın derinliklerine soktuğunda orgazmım içimden patlıyor. Fırtınada ikimiz de sıırsıklam oluyoruz ama bu Hudson'ı durdurmuyor. Beni ters çeviriyor, böylece ıslak toprağa yüzüstü uzanıyorum. Eli popomun yanaklarında geziniyor.

"Hud!" Kendimi kurtarmaya çalışıyorum. "Burada işimiz bitti." "Birkaç şeyi yoluna koyana kadar gitmiyoruz."

"Yapamayız-"

"Kapa çeneni, karatavuk, yoksa seni zorlarım."

"Dinlemiyorsun-"

"Kapa çeneni dedim, seni itaatsiz sürük."

Beni o kadar sert tokatlıyor ki ağlamama engel olamıyorum. İplere bağlı bir kukla gibi köpek pozisyonuna zorlanıyorum, efendisinin acımasızlığına boyun eğiyorum. Şiddetli yaz yağmurunda boğuluyoruz ve ellerim ıslak çamuru kazıyor, kaçmak için savaşıırken kendimi çamura buluyorum.

Hudson beni bırakmayı reddediyor. Bana ne yaptığını çok iyi biliyor. Islak bir parmağını göt deliğimin üzerinde gezdirirken, bir zevk iniltisini ısııyorum. Bedenim bana yeniden ihanet ediyor, beynim istese de istemese de onun her sahiplenici talebine boyun eğmeye hazır.

"Sahiplenilmek ve bir nesne gibi becerilmek istemiyormuş gibi davranıyorsun." Hudson iki parmağını tekrar amıma gömüyor. "Ama seçim hakkının elinden alınmasına bayılıyorsun. Seni bir fahişe gibi sikmem hoşuna gidiyor. Değil mi?"

"Sen lanet olası bir pisliksin."

"*Senin* lanet olası göt deliğin, karatavuk. Sonsuza dek ve daima." "Sonsuza kadar siktir et. Seni ondan çok önce öldüreceğim."

Hudson'ın parmakları kayboluyor ve sikinin ucu dar açıklığıma bastırıyor. Kaçmaya çalışmakla beni becermesine izin vermek arasında sıkışıp kaldım. Haklı; acı ve hastalık içinde büyüdüm ve şimdi bu beni çarmıha gerilmiş bir rahibeden daha fazla ıslatıyor. Sadist orospu çocuğu beni çok iyi tanıyor.

Etrafımızı saran fırtınanın ortasında sıkışıp kalan Hudson'ın hamleleri hain kalbimin atışlarını yansıtıyor. Beni tıpkı eskiden olduğu gibi beceriyor, tüm ham saldırganlığı ve nefretiyle, birbirimize zarar verme ihtiyacımızın içinde kaybolmuş bir halde. Kukumu yumruklarken, kafamdaki saçların eksikliğinden duyduğu rahatsızlığı homurdanarak dile getiriyor.

"Bana benim olduğumu söyle ve bitirmene izin vereyim," diye emrediyor.

"Duymak istediğin bu mu? Hastalıklı, çarpık pençelerini hala içime sapladığını, istesem bile çekip gidemeyeceğimi mi?"

"Evet."

"Sanırım bu senin olduğum anlamına geliyor."

Kıçıma morartıcı bir şaplak daha atan Hudson'ın temposu, patlayacakmışım gibi hissedene kadar artıyor. Duygularım alev alev yanıyor, karnımdaki gerilim yükselen bir kreşendoya dönüşüyor. O anda son sözü onun söyleyemeyeceğine karar veriyorum. Bu sefer değil.

İkimiz de kirli
oynayabiliriz. Onun kurbanı
olmaktan bıktım.

"Artı Eli'nin ve Phoenix'in," diye ekliyorum, keskin nefesinin tadını çıkararak. "Kade'in de. Hepsini becerdim, biliyorsun. Arkadaşlarının her birinin siki içimdeydi. Bu nasıl bir his Hud?"

"Kendi mezarınızı kazıyorsunuz" diye uyarıyor.

"Belki ben de Seven'ın olabilirim. Beni domaltıp ilk kez içime girerken sana izletirim, sırf ne demek istediğimi kanıtlamak için. O bodrumda hayatımı kurtardın ama bu sadece sana ait olduğu anlamına gelmez."

Hudson onu kızdırdığım için serbest bırakılmamı engelleyemeyecek kadar ileri gitti. İçimdeki sarmal yay kopuyor ve beni derin uçtan aşağı itiyor. Beni bütünüyle yutmakla tehdit eden orgazmın içinden inliyorum. Serbest kaldığını homurdanmadan önce bir hamle daha yapıyor, sıcaklığı içime akıyor.

Hudson üzerime yığılmadan onu iterek uzaklaştırdım. İkimiz de yayıldık, tepeden tırnağa jelatinimsi çamur ve dökülen yapraklarla kaplandık. Her nefes alışımında nefes nefese kalırken, bakışlarım açgözlülükle beni içine çeken iki pırıltılı, okyanus mücevheriyle çarpışıyor. Orada bulduğum isteksiz kabullenme beni şaşırtıyor. "Seni o bodrumdan kendim için çıkardım." Bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor. "Ama aynı zamanda ailem için. Onlar için yapacaklarımı hafife alma, Brooke. Onları mutlu etmek için değer verdiğim tek kişiden vazgeçtim. mutlu."

Hudson sırlıslıkla giysilerimi üzerime fırlatıyor ve ben hızla üstümü örterken utanmadan beni izliyor. Artık ikimiz de üzerimize düşeni yaptığımıza göre, aramızdaki elektrik gerilimi daha sakin, daha durulmuş hissediyorum. Beynim devreye girmeden önce kendimi onun kollarına bırakıyorum.

"Evini bulduğuna sevindim Hud."

Parmakları çenemi yukarı kaldırıp gözleriyle buluşmamı sağlıyor. "Sen bizim evimizsin, karatavuk."

Kırılganlık artık beni korkutmamalı. Her şeyimi kaybettim ama benim için dünyadaki en değerli şeyi de geri kazandım. Bir aile. Onlardan saklanmanın kimseye faydası yok. Hayatımın geri kalanını duygularımdan kaçarak geçiremem.

Hudson'un yüzüne yağan yağmuru izliyorum. "Seni seviyorum."

Bana çarpık, memnun bir gülümseme sunuyor. "Ben de seni seviyorum. Beni korkutacak kadar çok."

Parmağımı, ona kafa attığım için zaten morarmış olan kanlı burnunun üzerinde gezdirirken, dudaklarımda ona uygun bir gülümsemenin belirdiğini hissediyorum.

"Hayatının geri kalanını kilit altında geçirmesi gereken mazoşist bir sık kafalı olsanız bile."

Hudson sırtıyor. "En azından tutarlı biriyim."

"Sürekli olarak sinir bozucu, tabii."

"Bu muhtemelen bana söylediğin en güzel şeydi."

Göz devirerek elini tuttum. Yavaş bir koşuyla yola koyulduk, çılgınca sevişmemiz yüzünden enerjim tükenmişti. Kulübeye vardığımızda dişlerim takırdıyordu. Oymalı ahşap basamaklardan sundurmaya çıkıyoruz ve içeriden gelen bağırışları dinliyoruz.

Kıyafetlerim tamamen mahvoldu. Üzerimde sadece lekeli yoga pantolonum ve spor sutyenim var, tepeden tırnağa kir ve kan girdapları içindeyim. Hudson da daha iyi görünmüyor, çürükler içinde, kanlar içinde ve gömleksiz. İçeri adımımızı attığımız anda Phoenix ve Eli'nın gözleri üzerimize dikiliyor.

"Lanet olsun!" Kade bağırıyor. "Gitmiş."

"Sorun ne?"

Bir dizüstü bilgisayarın kapağını kâğıtları uçuracak kadar sert bir şekilde kapatıyor. "Augustus'un sabit diski uzaktan kumanda ile silinmiş. Onu geri getirmeye çalışıyorum ama yapabileceğim bir şey yok. Incendia peşimizde."

Hudson buzdolabından bir şişe su alır. "Bariz olanı belirtmek istemem ama peşimizde olduklarını biliyoruz. Lanet olası yüzlerimiz her gece haberlerde oynuyor."

Kade kardeşine bakıyor ve bizim dağınık halimizi fark ediyor. Gözleri genişliyor ve komik bir şekilde ikimizin üzerinde geziniyor. "Sana ne oldu böyle? Dışarıda bir ayı tarafından mı parçalandın?"

"Düştüm," diye kolayca yalan söyledim.

Kanepede film izlerken Phoenix bir kolunu Eli'nin omuzlarına atıyor. Bir yandan gülmemeye çalışırken bir yandan da sergilenen çıplak tenime dikkatle bakıyor. Eli ikimize sırtıyor, omuzları sessiz kahkahalarla titriyor. İkimizin de neden çamura bulandığı acı verici bir şekilde ortada.

Kade bıkkın görünüyor. "Burnun neden kanıyor?" "İkimiz de düştük." Hudson kulaktan kulağa sırtıyor.

Phoenix birbirine sarılı iki kırık parmağını sallıyor. "Ben de düştüm, tam da bir pisliğin yumruğuna. Buralarda bunun bu kadar sık olması komik, değil mi? Çok tesadüfî."

"Seven'ın televizyon programıyla uğraşmaman gerektiğini bilmelisin." Mahvolmuş koşu ayakkabılarımı atıyorum. "Şu anda yemek kanalına kafayı takmış durumda. Sanırım doğa programlarından sıkıldım. Pornoyu bulana kadar bekle."

"Tek ipucumuzun yok edildiği gerçeğinden hareket ediyor muyuz?" Kade haykırıyor.

Onu görmezden gelerek, üç adam da bana bakıyor.

"Ne? Kilitli bir bodrumda geçirilen altı yıl çok fazla merak uyandırıyor," diyorum masumca. "Onu kim suçlayabilir ki?"

Kade hepimizi renkli bir küfürle kovuyor. Yanaklarındaki pembe tozları yakalıyorum. İçlerinde en kirli ağza sahip olan o ama her nasılsa bu masum dış görünüşünü koruyor.

"Sabit diski geri almanın gerçekten bir yolu yok mu?" Hudson elindeki konuya geri döner.

"Hayır, her şeyi denedim. Biz bittik."

"Bir yolunu bulacağız. Tek ipucumuz bu değildi."

Yırtık tişörtümü çöpe atarak, bacaklarımin arasındaki ağrıyı hafifletmek için sıcak bir duş almaya niyetleniyorum. Kanepede kucaklaşan bir çift orman kedisi beni yakından izliyor. Phoenix Eli'nin kulağına bir şeyler fısıldarken göz temasını kesmiyorum.

Duşa kaç kişinin sığabileceğini araştırmaya fırsat bulamadan bölme kapısı çarparak açılıyor. Sadie elinde bir spor çantasıyla, pembe saçlarını koyu renk bir berenin içine sıkıştırmış halde dışarı fırlıyor. Hepimizi görünce irkildi.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Sessizliği ben bozuyorum. "Seven uyurken gidiyorum."

"Bunu konuştuk, hazır değiliz," diye atıldı Kade. "Hâlâ bilmediğimiz çok şey var. Augustus'un bilgisayarını kaybettik ama Bancroft için bir profil üzerinde çalışıyorum ve..."

Sadie onu durdurmak için avucunu kaldırır. "İşte tam da bu yüzden gitmem gerekiyor. Ne kadar erken, o kadar iyi. Jude ile akraba olduğumu öğrendiklerinde Incendia beni yakalayacaktır. Hepimiz ateş hattındayız."

"Ama neden gidiyorsun?" Talep ediyorum.

Sadie soruma cevap vermemek için masada kalan evrak yığınlarını eline alıyor. Arkasını dönmeden önce kolundan tuttum. Bir zamanlar bizi arkadaşā benzer bir şey olarak görürdüm. şimdi ise onun gerçek sadakatının nerede yattığından emin değilim.

"Üzgünüm, Brooke. Yapmam gereken bir iş var." "Ne işi? Gerçekte kimsin sen?"

"Jude'un katillerini yakalayacağıma yemin ettim. Augustus öldü ama gerçek canavarlar hâlâ dışarıda. Beş enstitü daha. Incendia kendi kendini inşa etmedi. Kardeşimi öldürdüler ve ben adalet istiyorum."

"Kardeşin burada. Yaşıyor. Sana ihtiyacı var."

Başını iki yana sallar. "Jude geri gelmeyecek. Ben oraya aitim, eğitimini aldığım şeyi yapıyorum. Onunla ilgileneceğine güveniyorum. Onu benden daha iyi tanıyorsun."

"Eğitim mi?" Hudson araya giriyor.

"Anladığım kadarıyla Sadie'ye cevap arayışında yardım edilmiş," diye cevaplıyor Kade onun yerine. "İşvereni onun Blackwood'da bulunmasının gerçek nedenini gizlemesini sağladı."

"İşveren mi?" Tekrar ediyorum.

"Kade boşlukları doldurmaya devam ediyor: "İsyan sırasında zaten kimliğini ifşa etmişti. "şimdi, hikayelerimizi doğrulayacak daha fazla kanıt bulmak için yepyeni bir kimlikle Harrowdean Malikanesi'ne sızmayı planlıyor."

Oda şaşkınlık ve sayısız soruyla çalkalanıyor. Sadie rahatsız görünüyor, gerçek ortaya çıktığından beri bize bakmaktan kaçınıyor. Onun varlığını her zaman çok uygun bulmuşumdur ama bu bardağı taşırdı. O lanet bir hortlak.

"Sadie senin gerçek adın mı?" Ağzımdan kaçırdım. "Fark eder mi?"

"Peki, sizi ya da işvereninizi tanımıyorsak, kime güvenebiliriz? Sizi sorgusuz sualsiz güvenli bir kuruma sokabilmeleri oldukça uygun görünüyor."

"Gerçekten Incendia için çalıştığımı mı ima ediyorsun?" Sadie kekeliyor. "Şu anda yolda olabilirler."

"Yani sahte bir isimle Blackwood'a gizlice girdikten, kaçmana yardım ettikten, Augustus'u öldürdükten, birkaç hastayı kaçırdıktan ve enstitünün yarısını yaktıktan sonra, sana bunu yapan insanlar için çalıştığımı mı düşünüyorsun?"

İsteksizce yenilgiyi kabul ettim ve geri çekildim. Ona her ne kadar güvenmesem de, Seven'ın hâlâ hayatta olduğunu fark ettiğinde çektiği acıyı taklit edemezdi. Tüm bunlar Augustus'un uşaklarından birinin yapamayacağı kadar ayrıntılı.

"Kimin için çalışıyorsun?" Tekrar deniyorum. "Bu gizli bilgi."

"Neden içeri geri dönüyorsun?" Hudson soruyor.

"Augustus'un dizüstü bilgisayarı Incendia tarafından kontrol edilen harici bir sunucuya bağlıydı. O sunucudan çaldığım bilgiler ekibimde ama büyük ölçüde şifrelenmiş durumda. Bu olmadan, elimizde sadece bir kaç grenli telefon görüntüsü ve kimsenin inanmayacağı bir hikaye var."

Onun takımı. Bu bilgiyi dosyalıyorum. Söylediğinden çok daha fazlası. Son üç haftadır bir yabancıyla yaşıyormuşuz gibi hissediyorum.

Phoenix, "Kimsenin bize inanmayacağını mı söylüyorsun?" diye sorar.

Sadie başını sallar. "Incendia'yı yalnızca hikâyelerimizle alt edemeyiz. Bildiğinizden çok daha fazla bağlantıları var. Yatırımcılar, özel sponsorlar, onları koruyan hükümet yetkilileri."

"Eğer Incendia'yı hükümet koruyorsa, işvereniniz kim?"

"Özür dilerim. Zaten çok şey biliyorsun. Bu hem sizin hem de benim güvenliğim için. Kesin emirler altındayım."

Kade şakaklarını ovuşturuyor, yenilmiş görünüyor. Kontrolün kendisinde olmamasına alışkın değil. Haftalardır süren çalışmalar sonuç vermedi ve en başa döndük.

"Incendia bizi arıyor. Biz bir numaralı halk düşmanınız," diye belirtiyorum.

"Bu yüzden bunu yalnız yapmak zorundayım." "Tam olarak değil," diye konuşuyor Kade.

Sadie ona doğru döner. "Kesinlikle olmaz. Bu çok tehlikeli! Sizi daha yeni çıkardık. Londra'ya gitmenize izin vermem mümkün değil. Bunu tek başıma halledeceğim."

"Tek ipucumuzu kaybettik. Yardım edelim." "Hayır!"

"Bu senin vereceğin bir karar değil."

"Londra'da ne var?" Sözüünü kestim.

"Karanlık ağda biriyle konuşuyordum," diye yanıtlıyor Kade. "Blackwood şu anda sıcak bir konu. İçeride neler olup bittiğine dair kanıtları olduğunu iddia ediyorlar. Tartışmak için buluşmayı önerdim."

Bana meydan okurcasına bakıyor, itiraz etmem için beni cesaretlendiriyor. Sırlar ve hilelerle dolu bu zehirli çöplüğe geri dönme düşüncesi hiç çekici gelmiyor ama burada kolay hedefiz. Hâlâ canımızı kurtarmaya çalışırken özgürlüğün hiçbir anlamı yok.

"Bu kişi tam olarak kim?"

"Hiçbir fikrimiz yok! Bu yüzden çok tehlikeli," diye tersliyor Sadie.

"Sen kendi rolünü oynuyorsun, bırak biz de kendi rolümüzü oynayalım," diye ısrar ediyor Kade. "Sonsuza dek saklanamayız. Yaşamamızı istiyorum. İsimlerimiz aklanana kadar bu gerçekleşemez."

"Anlamadığınız bir savaşa giriyorsunuz."

"Sadie takma bir isimle Harrowdean Malikanesi'ne girebilir ve neler olduğunu kanıtlayabilirse, Incendia'yı alaşağı etme şansımız olur." Ona baktım. "Yardım etmemize izin ver. Patronuna söyle, bizi işe alsın."

Çocuklardan bir baş sallama korusu var. Hepsi planıma katılıyor. Sadie'ye ya da temsil ettiği insanlara güvenmiyorum ama bu onu kullanamayacağımız anlamına gelmez.

"Gerçek dünyada güvende olduğuna nasıl güvenebilirim?" diye soruyor sertçe. "Ya da ne senin ne de Jude'un insanları katletmeye başlamayacağınıza? Bu riski göze alamam."

Sözlerinden hemen pişman olmuş gibi görünüyor, dudakları bir türlü tam olarak çıkmayan bir özürle ayrılıyor. Yüzeyin altında biriken ve beni ölümüne boğan tüm ıstırabı ve kendinden nefreti görmesine izin vererek bakıyorum.

"Uyuyamıyorum," diyorum sert bir fısıltıyla.

"Brooke-"

"Gözlerimi kapattığımda yüzlerini görüyorum. Bana zarar verdirdiği insanları." Başka tarafa bakıyorum, utanç yanaklarımı yakıyor. "Augustus'u öldürmek bile bana yaptıklarını düzeltmedi. Ama imparatorluğunun yanıp kül olmasını izlemek, kimsenin bizim yaşadıklarımızı yaşamamasını sağlamak... işte bu her şeyi riske atmaya değer."

"Hayatlarınızla kumar oynuyorsunuz," diyor acımasızca.

"Ve bu bizim seçimimiz. Kararınızı verin."

Sadie lanet okuyarak basit bir kullan-at telefon çıkarır. Rehberindeki üç isimden birine dokunur. İsim *H* ile başlıyordu. Sesi teslim olmuş gibiydi.

"Burada bekle. Bu benim kararım değil. Eğer ölürsen, bu senin kararın. Sorumluluk. Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Brooke." Sertçe yutkundum. "Evet, ben de."

BÖLÜM 8

ELI

SEN HER ŐEYSİN - YOKLUĞU TUTMAK

KADE VE HUDSON cipin n tarafında oturmuş, Brooklyn'in Sadie'ye bağırmasını izliyorlar. Őehirden çıkarken aldığımız ikinci el arabanın dışında duruyorlar.

Seven diğer arabada votkadan kaynaklanan akőamdan kalmalığını uyuyarak atlatıyor. Phoenix yolcu koltuğundan dikkatli gözlerle camdan dışarı sigara dumanı üflüyor.

"Onunla açık konuőmalısınız, anlayacaktır," diye ısrar ediyor Kade. "Bu en güvenli seçenek."

Hudson arabanın arkasında uyuyan Seven'a hançer gibi bakıyor. "O piç söz konusu olduğunda göz açıp kapayıncaya kadar kıımıza tekme yi basar."

"İkmal seferinde neler olduğuna bir bakın. Onları ayırmak, güneye inerken bir şeyler ters giderse diye sadece bir nlem."

Kade'in sözleri beni öfkelendiriyor ama yutkunuyorum. Brooklyn'e farklı davranmak onu gruptan daha da uzaklaőtıracak. Zaten bizden uzaklaştı. En son sinir krizi geçirdiğinde onu ikna edebilen tek kişi Seven'dı. Hoőlarına gitse de gitmese de o da artık bunun bir parçası.

"O ucubeden ne kadar uzak olursa o kadar iyi," diye homurdanıyor Hudson. "Onları ayrı tutmalıyız."

"Seyahat ederken, ayrı ayrı binmenin en iyisi olduğuna katılıyorum. Ama onu sonsuza dek hayatından ıkaramazsın. Onun da ona ihtiyaı var."

"Siktir git, Kade."

"Sadece söylüyorum, kardeşim. Gerçeklerle yüzleőme zamanı."

Hudson, kapıyı çarparak kapatmasının etkisiyle sallanan arabadan çıkar. Yanlarına gider ve bağıran çiftin arasında durarak kavgayı birkaç kısa sözle bitirir. Brooklyn'i gömleğinin ucundan tutarak geri çeker ve içeri atar.

"Brooke-"

"Kapa çeneni," diye bağılıyor.

Bana umutsuz bir bakış atan Kade motoru çalıştırıyor ve Sadie'nin ana yola çıkmasını bekliyor. Phoenix onlar geçerken bana üç parmağıyla el sallıyor ve bizi solan ışığa doğru takip etmek üzere bırakıyor.

"Oynadığınız oyun her neyse, çocukça," diyor Brooklyn sert bir sesle. "Bu ya saçma sapan bir sidik yarışı ya da düpedüz kıskançlık. İkisi de gereksiz."

"Sadie kardeşini senin yardımın olmadan da idare edebilir, karatavuk."

"Onu buna sen mi zorladın?"

Hudson başının üzerine görünmez bir hale çizerek ortamı yumuşatmaya çalışır. Brooklyn ekşi bir bakışla kollarını kavuşturur ve kararlı bir şekilde pencereden dışarı bakar. Onunla olan bu kavgayı kazanamayacak.

Kuzey İskoçya'daki güvenli, ormanlık inzivadan ayrılmaya hazırlanırken hepimiz bıçak sırtındaydık. Üç haftalık huzurlu bir dönemin ardından, çok geçmeden tekrar derinlere daldık ve umutsuzca boğulmamaya çalıştık.

"Lucia ve İki'den haber aldınız mı?" Brooklyn soruyor.

Kade otoyola dönerken, "Bir saat önce kulübeye giriş yaptılar," diye cevap veriyor. "İyi olacaklar. Siz biraz uyusanız iyi olur. Önümüzde uzun bir yol var."

Hudson başını sallar. "Bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum." "Başka seçeneğimiz yok. Sonsuza dek ormanda saklanamayız." "Yeter artık! Bilge gibi davranmayı bırak."

Kade bir homurtuyu bastırır. "Belki de senin sefil kışını da geride bırakmalıydık."

Londra'ya arabayla gitmekten başka seçeneğimiz yoktu. Pasaportumuz olmadığı ve tüm ülke bizi aradığı için uçmak gibi bir seçeneğimiz yoktu. Yardım edemem ama aslanın inine geri dönüyormuşuz gibi hissediyorum. Oyunun amacı dikkat çekmemek, radarın altından geçmek ve öldürülmemek. *Çok kolay.*

"İyi misin?" Brooklyn sessizliği bozar.

Nefesimi kontrol etmeye çalışarak onun araştıran bakışlarını görmezden geliyorum. Bu planda iyiymişim gibi davranarak berbat bir iş çıkarıyorum. İşlek yolda dünya bir hareket bulanıklığı içinde geçip gidiyor, medeniyete döndüğüm her mil endişemi artırmaya hizmet ediyor. On yıldır dışarı çıkmadım, Seven'dan bile daha uzun süredir.

"Kapa gözlerini Eli," diye mırıldanıyor. "Tuttum seni. Uzan."

İsteksizce başımı Brooklyn'in omzuna yaslıyorum ve o da parmaklarımızı birbirine doluyor. Bu tuhaf dünyaya ait değilim ve ilgi odağı olmaktan çıkıp toplumun çöp yığınının güvenliğine geri dönmek için kesmek, bıçaklamak ve yumruklamaktan başka bir şey istemiyorum.

Gece boyunca yol alıyoruz, cehenneme giden bu yolculukta tek yol arkadaşımız kasvetli yıldızlar. Kade ve Hudson, Sheffield civarında bir yerde yer değiştiriyor, arkadaki uzuv karmaşamızı rahatsız etme zahmetine girmiyorlar. Ben hiç uyumuyorum. Brooklyn'in nefes alışını dinlemekle yetiniyor, bir yandan da kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Şafağın ışıltısı karanlık gökyüzüne yayılırken yakıt ışığı yanar. Kade bir küfür savurdu. On dakika sonra bir benzin istasyonuna yanaşıyoruz ve Brooklyn kendini benden kurtarıyor. Sadece iki araba daha var; kırmızı bir kamyon ve bir transit minibüs. Araçları inceleyip seçeneklerimizi tartıyoruz.

Kade iç geçirir. "Bence yeterince sessiz görünüyor."

Hudson, "Burada çok açıktayız," diyor.

"Katılıyorum." Motoru kapatır. "Ama iyi seçeneklerimiz kalmadı. Birkaç bidon doldurmama yardım et, sonra tekrar durmaktan kaçınabiliriz. Sadie'ye mesaj atıp bizimle buluşmasını sağlayacağım."

Kardeşleri yakıtla ilgilenmeleri için bırakan Brooklyn dışarı çıkıp geriniyor. Bir süre önce Sadie ve diğerlerini geçtik. Yüzündeki endişeyi görebiliyorum, aceleyle diğer arabayı bulmak için yolu tarıyor. Grubu ayırmak bence boktan bir fikirdi, Hudson'ın pislik olma ısrarıyla daha da kötüleşti.

"Benimle yemek yemeye gelir misin?"

diye teklif ediyor. Gözlerimi kırpmadan

ona bakıyorum.

"Birbirimize destek olmalıyız."

Haklı, ama bu uzuvlarımı saran paniği durdurmuyor. Küllerin ve akü asidinin tadı zihnimi doldururken o kadar yoğun ki, neredeyse iki büklüm oluyorum. Tatlar bir süredir daha sakın ama bu durumla ilgili her şey beni tetikliyor. Eski alışkanlıklar zor ölür.

"Her zaman yanında olacağım," diye güvence veriyor Brooklyn. "Dünyaya yavaş yavaş geri dönmelisin Eli. Saklanmak bunu kolaylaştırmayacak."

Uzattığı eli beni çağırıyor. O fırtına bulutu gözleri, beni herhangi bir panik ataktan daha kötü yıkmakla tehdit eden umutla dolu. Uyuşmuş bacaklarımı hareket ettirerek dışarı çıkıyorum ve yüzümü örtmek için kapüşonumu yukarı kaldırıyorum.

"Benimle kal," diye
mırıldanıyor. "Tamam."

Sırıtsı, yüksek sesle konuşmanın verdiği acıya değer. Tek bir kelimedenden boğazım ağrıyor. Brooklyn, Kade'den bir tomar para aldıktan sonra beni dükkâna doğru çekiyor. Etrafımızı inceliyorum, genç çiftin kamyonetlerinden çıkışını izliyorum. Kimse bize dikkat etmiyor.

Kendine gel, Eli.

Dünyadan sonsuza kadar korkamazsın.

Başımızı öne eğerek içeri girdiğimizde dükkanın zili çalıyor. Brooklyn'in Chucks ayakkabılarının gümbürtüsünü takip ederek nereye gittiğime bakmıyorum. Bilincimi korumak için savaşıyorum, ciğerlerim daralıyor. Atıştırmalık reyonunda durup yanağımı okşuyor.

"İşte. O kadar da zor değilmiş,
değil mi?" Ona saf korku dolu
bir bakış attım.

"Ben buradayım Eli. Elini tutmak için her zaman burada olacağım." Brooklyn'in gülümsemesi bütün orduları dize getirebilirdi. "Atıştırmalıklarınızı seçin ve buradan defolup gidelim."

Dehşetimi yutkunarak cipslerin, tatlıların ve abur cuburların bitmek bilmeyen sıralarıyla yüzleşiyorum. Çok fazla seçenek. Çok fazla bilinmeyen. On yıldır yemek seçmemiştim. Hepsi çok fazla.

Brooklyn, "Tuz ve sirke benim favorim," diye düşünüyor.

Dehşet dilimi kaplıyor, ekşi ve acı. Kalbim çılgınca bir telaşla patlıyor ve yumruğumu alnıma vurarak acının tatlı salınımının tadını çıkarıyorum. Çözülüşümü izlerken elimi sıkıca kavırıyor.

"Hadi, benimle kal. Bunu yapabilirsin." "Yapma...
yapma beni..." Kekeliyorum.

"Bunu yapabilirsin. Korkacak bir şey yok." "Hayır!"

Brooklyn nefesinin altında küfrederek beni kasiyerlerin meraklı gözlerinden uzaklaştırıyor. Arka taraftaki alçak ışıklı bir tuvalete itiliyorum, çamaşır suyu ve ucuz temizlik ürünlerinin kokusu midemi bulandırıyor. Kapıyı arkamızdan çarpıyor ve kilidi çeviriyor.

O tek bir kelime bile edemedi, kontrolüm kırılıyor. Berbat banyo eriyip gidiyor, beni tüketmek için savaşıyor korkunun içinde kayboluyor. Görüşüm netleştiğinde Brooklyn'i boğazından fayanslı duvara yapıştırmıştım, tırnakları ellerimi tırmalıyordu.

Onu tutsak ettiğimde aramızdaki hava elektrikleniyor. Savunmasız. Sabitlenmiş. Benim. Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüp, duyguların ve tatların ölümcül bir gelgit dalgasıyla üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. İlk günden beri o benim cankurtaran salım oldu, ben onun canını sıkarken beni su üstünde tuttu.

"Siktir git," diye mırıldanıyorum.

Onu bırakacak iradeyi bulduğumda Brooklyn duvara yaslanıyor. Kırmızı hilallerin parmak uçlarımla ona battığını gösterdiği boğazını ovuştururken bana dikkatle bakıyor.

"Bunu hak ettim."

"Hayır."

"Seni unuttum Eli. Hepinizi unuttum," diye bağıyor bana. "Bu beni çok kızdırıyor, dayanamıyorum. Artık ne halt ettiğimi bilmiyorum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor."

Bildiğim tek dili konuşuyorum. Dudaklarımı onun dudaklarına sabitleyerek, Brooklyn kendini bana teslim ediyor. Ona hâlâ öfkeliyim. Kendime. Bizi ayıran canavarlara. Beni dışlayan ve geri almayı reddeden dünyaya. İçimdeki korkmuş, aptal, kendi adına konuşamayan çocuğa.

Brooklyn ağzıma karşı inliyor, dillerimiz şiddetle birbiriyle savaşıyor. Bacaklarını belime dolama fırsatını değerlendiriyor, sırf öfkesinden banyo duvarına yapışıyor. Kaya gibi sertleşmiş sikimi ona sürüyorum, günahlarımdan arınmak istiyorum.

"Konuş benimle," diye pantolonunu indirdi.

Boynunun yumuşak etini ısıyorum. "Konuşmak mı?"

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle. Orada değildim. Hayatta kalmak için kendini herkesten soyutlamaktan başka çaren olmadığı için üzgünüm. Kırılan parçalarını bir arada tutamadığım için üzgünüm."

Dilimi teninde çiçek açan koyu renkli morluğun üzerinde gezdirerek kokusunu derin derin içime çekiyorum, tüm esanslarımızın birleşimi bir arada. Hudson'ın miskli tıraş losyonu. Phoenix'in çiçekli, elma çiçeği şampuanı. Kade'in turuncu deodorantı. Taze çekilmiş kahveye olan yeni aşkı ile Seven bile.

Taşıdığı, tenine sinmiş ev kokuları tatlı bir rahatlama getiriyor. Sıcak elmalı turta ve taze nevresimler gibi, zihnimin en derin çukurlarından çıkan tatlar. O kadar uzun zamandır umutsuzluktan başka bir şey tatmadım ki, ait olmanın nasıl bir his olduğunu unuttum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Brooklyn alnını benimkine bastırıyor. "Konuş, Eli."

Boğazımı temizleyerek, zihnimin derinliklerinde gömülü olan cesaret kıvılcımını çağırıyorum ve onun kokusunun rahatlığını tekrar içime çekiyorum, bu bana uzun zamandır kayıp olan ailemi ve evimi hatırlatıyor. Bu bana, yıllar süren sessizliğime musallat olan kelimeleri zorla söyleme gücü veriyor.

Bir sorum var.

"Bana... nasıl... var olacağımı söyle."

Aramızdaki sınırlar eriyip önemsizleşirken onun sıcak, amansız gözyaşlarını yanaklarımda hissedebiliyorum. Kalbimin etrafında bir kanser gibi kıvrılmış, hücrelerimi zehirliyor ve tüm kişiliğimi tanınmaz hale getiriyor.

"Burada benimle olmalısın," diye mırıldanıyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Ne kadar boktan olursa olsun bu anı yaşa. O ev yangınında değil. Blackwood'da değil. Burada, şu anda, bu banyoda. Kaçan yoksul kaçaklar. Aklımızı kaybediyoruz ve toplumdan dışlanıyoruz. Ama lanet olsun, biz varız."

Nefret dolu bir kahkaha kopar. "Nasıl?"

İç çekişi üzerimde süzülüyor, yıpranmış sinirlerime yatıştırıcı bir merhem gibi. "Bunun gibi."

Deri ceketinin cebine uzanarak çok keskin bir bıçak çıkardı. Jefferson ve Augustus'un hayatlarını almak için kullandığı bıçağın aynısı. Avuçlarının arasında tuttuğu bıçağı incelerken ağzım sulanıyor.

"Neden?" Zorlukla söyledim.

"Çünkü benden saklanmak ya da olmadığın biri gibi davranmak zorunda değilsin. Kendine zarar ver, Eli. Kes, kan akıt, çılglık at ve öfkelen, ne gerekiyorsa yap. Sen de var olana kadar ne yapman gerekiyorsa yap."

Bıçağı titreyen ellerimle kavrarken, utancımı ve kızgınlığımı ulaşamayacağım bir yere itiyorum. Beni gördü, gerçek beni. Defalarca. Günü atlatmak için acı çekmem gereken kırık parçalarımı saklamak zorunda değilim. Kolumu kıvrarak iyileşmiş kesiklerimi ve sayısız yara izimi ortaya çıkarıyorum.

Bakışları içimde bir delik açıyor ama ben kesilmek için yalvaran sedefli damarlara odaklanıyorum. Elim o kadar kötü titriyor ki, bıçağı rahatlatacak kadar derine bastırmak bir yana, zar zor tutabiliyorum. Bu ironi karşısında gülme ihtiyacı kabarıyor. Şimdi yardım isteyen benim, o değil.

"Siktiğimin eli."

Brooklyn dudağını ısırır. "Ben de yaşadım. Bana bırak."

Bıçağı kolumun iç kısmına, birkaç hafta önce iyileşmiş kesiklerin altına götürüyor. Acının ısırtığı onun hassas kesimini takip ediyor ve

Porselen deri üzerinde tırtıklı metal. Brooklyn, ölümcül bir enfeksiyonu temizleyen bir cerrah hassasiyetiyle beni altı kez dilimliyor.

Dudaklarını dudaklarıma bastırarak, adını kana ve hastalığa boyarken kafir ruhuma sahip çıkıyor. Kıpırmızı bir akışla içimdeki endişe fişkırıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Kulübenin güvenliğinden ayrıldığımdan beri ilk rahat nefesimi alıyorum.

"Tekrar hoş geldin," diye mırıldanıyor. "Daha iyi misin?"

Kararsız hissederek başımı sallıyorum. Kanımın çizdiği büyüleyici sanat eserini incelemekle meşgulüm. Her bir iz ağartılmış zemine damlıyor, kirli beyaza karşı kırmızı çiçek açıyor. İhtiyaç hâlâ orada. Daha fazlasına. Her zaman o çizgiyi bir kez daha geçmek isteyeceğim, riski ne olursa olsun.

"Gitmeliyiz. Diğerleri endişelenecek."

Bıçağı lavaboda durulayan Brooklyn, tekrar cebine sokuyor. Parmaklarım bıçağı ondan çalma, ucunu bileğimin derinliklerine batırma ve buradan çok uzaklara gitme isteğiyle titriyor. Bu onu, Phoenix'i ve tüm ailemi geride bırakmak anlamına gelse bile. Cazibesi çok güçlü.

"B-Bekle-"

Sesimden rahatsız olmuş bir şekilde bakıyor.

"Teşekkür ederim," diye aceleyle çıkıyorum.

"Bana teşekkür etmene gerek yok."

Parmaklarımı kısa buklelerine gömüp dudaklarını tekrar bana gösteriyorum. Ona doyamıyorum, açlıktan ölüyorum ve kendimi kontrol edemiyorum. Brooklyn yaz günündeki dondurma gibi içimde eriyor. Bizi bekleyen adamlara aldırmadan onu küçük, gömme lavabonun üzerine eğiyorum.

"Eli-"

Kot pantolonunu ve külotunu çıplak poposunu ortaya çıkaracak kadar aşağı sıyırdığımda protestoları susturuldu. Parmaklarım kalçalarının arasında toplanan kaygan sıcaklığı buluyor. Şu anda tahrik olmamış gibi davranamaz.

"Zamanımız yok."

Pozisyon almak için sırtının alt kısmına bastırırken, kemerimi çözmek için yarışıyorum. Nerede olduğumuz umurunda değil. Aklımı kaybetmeden önce onun içinde olmalıyım. Beni uçurumun kenarından döndüren tek şey o. Ben onu içine iterken, sözleri nefes nefese iç çekişlere dönüşüyor.

Brooklyn'in elleri lavaboyu kavriyor. O kadar sıkı ve ıslak ki, en az hazırlıkla bile. Sabırsızlıkla içine girip çıkıyorum, her vuruşta

Kafamdaki şeytanları geri çekilmeye zorluyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Her saniye nefes almak kolaylaşıyor ve dünya daha katlanılabilir hale geliyor.

Kapı gürültüyle çalınırken bile durmuyorum. Arzu ve panik çarpışıyor, çılgınca hamlelerimi hızlandırıyor. Brooklyn bıçağını buluyor ve biri tekrar tahtaya vururken hazırda tutuyor.

"Kim o?" diye bağıyor.

"Çıkın oradan çocuklar. Burası lanet bir genelev değil!"

Cevap veremeden elimi arkadan boğazına doluyorum. Sessizliğe gömülmeden önce ciyaklıyor. Sınıra çok yaklaşmışım. Onu aylardır ilk kez beceriyorum ve kendimi her zamanki gibi kontrol edemiyorum. O kontrolü ele aldı ve beni zaferinin alevleri içinde bıraktı.

Bitirdiğimde, Brooklyn saf mutluluktan bir inilti çıkarıyor. Boğazını serbest bırakıyorum, böylece nefesini yakalamak için savaşıyor hava emebiliyor. Serbest bırakılmamın amansız dalgalarını sürerken duvarları etrafımda sıkıştı.

"Tanrım, Eli. Kötü zamanlamadan bahset."

Bir kahkahayla savaşıyor, isteksizce içinden çıkıyorum ve bir avuç tuvalet kağıdı alıyorum. Brooklyn ne yaptığımı görünce dönüp yüzünü buruşturuyor. Mendilleri bacaklarının arasına götürüp geride bıraktığım pisliği temizlediğimde yanakları utançtan kıpkırmızı kesiliyor.

İkimiz de yakınlaşmayı korkutucu buluyoruz. İşte bu yüzden bunu yapıyorum.

Tuvaletin sifonunu çekiyorum, kot pantolonumu yukarı çekiyorum ve kemerimi bağıyorum. Brooklyn kendini düzeltirken bana bakmaktan kaçınıyor. Kapının kilidini açmadan elini tutuyorum. Hiddetli gri gözleri belirsizlikle üzerimde geziniyor.

Hâlâ karanlığımızın ortaya çıkmasına izin veren güvenli balonun içinde sıkışıp kalmış durumdayız ama gerçekliğin dehşeti kapıyı çalıyor. İstesek bile sonsuza kadar bu anda kalamayız. Derinlere dalarak boğazımı temizliyorum.

"Bebeğim... Seni seviyorum..."

Brooklyn'in ağzı yıkıcı bir gurur sırtışıyla yarıyor. Boğazım deli gibi acıyor ama ilk kez konuşurken endişelenmiyorum. Ondan korkmuyorum. O benim güvenli sığınağım. Yanağından süzülen gözyaşını yakalıyorum, saf duygulardan oluşan değerli bir inci tanesi. Dilimde tuzlu bir tadı var.

"Siktir, Eli. Seni o kadar çok seviyorum ki."

Beni tekrar dünyaya sürüklemesine izin verdim, bu sefer kapüşonumu geride tuttum ve başımı korkusuzca dik tuttum. Brooklyn yanımdayken korkacak hiçbir şeyim yok.

Dünyayla yüzleşebilirim.
Artık yalnız değilim.

BÖLÜM 9

BROOKLYN

PSYCHO - AVIVA

Sadie'nin arabasına yakın durarak Londra'nın dış mahallelerinden geçiyoruz. Yollar hafta sonu trafiği, alışveriş yapanlar ve işlerine giden turistlerle dolu. Umutsuzca hepsini içime çekiyorum. Gülümseyen ve gülen her bir yüz, son yaz güneşinin tadını çıkarıyor.

"Bizi nereye götürüyor?" Hudson homurdanıyor.

Kade dikiz aynasını beşinci kez kontrol eder. "Hiçbir fikrim yok."

"Ekibiyle yakında tanışacak mıyız?" Onun yerine ben soruyorum.

"Olabilir. Bence ona güvenebiliriz. O da bizimle aynı şeyi istiyor." Hudson homurdanıyor. "Bu tam olarak nedir?"

"Incendia'nın yandığını görmek için," diye cevaplıyor Kade ciddiyetle.

Koltuklarının arasına eğilerek Sadie'nin arabasını izliyorum. Seven arkada uzanmış, muhtemelen hâlâ uyuyor olmalı. Sadie arabayı sürerken Phoenix sigara içiyor ve gevezelik ediyor gibi görünüyor. Adamlarımdan ayrı kalmak beni öldürüyor - Yedi de dahil.

Hudson, "Ben sadece ailemize güvenirim, başka kimseye değil," diyor. "Bir şeylerin ters gittiğine dair ilk işarette, buradan defolup gideceğiz."

Koltuğuma geri oturdum. "Destekliyorum."

Omzunun üzerinden bakıp bana sahiplenici bir sırtış fırlatıyor. Bugünlerde nadiren aynı fikirdeyiz ama ailemizi tehlikeye atmaktan çok uzağım. Bu durumla ilgili hiçbir şey kontrol edilebilir ya da güvenli değil. Özgürlüğü daha yeni keşfettik; hayatlarımızı bir hapisanede yaşamaya geri dönmeyeceğim.

"Rahatla, Brooke. Bana güveniyor musun?"

Kade gülümsüyor. "Sorun sana güvenmek değil."

Yaklaşık bir saat sonra, Sadie işlek merkezi caddelerden ayrılıp Londra'nın keyifsiz yeraltı dünyasına yönelene kadar bir daha konuşmuyoruz. Geçerken

Bir sanayi bölgesinden geçerken, yollar çatlak betonla kaplanmış ve terk edilmiş depoların gölgesinde kalıyor. Hiçbir yaşam belirtisi yok.

Dışarıdan sıkıca kapatılmış gibi görünen ıssız, soluk mavi bir deponun önüne park ediyor. Sokakta başka kimse yok, en yakın banliyöden çok uzakta. Kade arabayı yanaştırıyor ve ben daha durmadan arabadan dışarı fırlıyorum, Phoenix ve Seven'ı görmek için can atıyorum.

"Herhangi bir sorun var mı?"

Sadie kollarını başının üzerine uzatır. "Tabii ki hayır."

Ben ona ulaşmadan arabanın kapısı açılıyor. Seven kayarak dışarı çıkıyor, uzun bacaklarını uzatıyor ve sokağı inceliyor. Omuzlarına kadar uzanan kahverengi saçları uykudan dağılmış ve birbirine karışmış, dikkatli gözlerini ve birbirine bastırılmış dudaklarını çerçeveleyiyor. Vücudunun her santimi gerginlikle gerilmiş.

"Sev?"

İçgüdüsel olarak elimi kavradı. "Prenses." "İyi misin?"

"Sadece bir süredir dışarı çıkmadım, hepsi bu."

Elini bırakmadan önce sıkıyorum, yaklaşan hareket bulanıklığına hazırlanıyorum. Phoenix'in kollarına atılıyorum ve o kadar hızlı dönüyorum ki kusacağımı sanıyorum. Beni tekrar ayağa kaldırdığında, geniş omuzlarında dengemi sağlıyorum.

"Bu gerçekten gerekli miydi?"

"Uzun bir yolculuktu, fişek. Geveze sana eşlik etti mi?"

Eli'nin eli bir anda ortaya çıkıp kafasına vurur. Phoenix masum bir gülümseme takınarak onu kendine yaklaştırıyor. Hiç şikâyet etmeden ikisinin arasına sıkışıyorum ve tüm grubun önünde öpüştüklerini görünce büyüleniyorum. Bu sarhoş edici.

"Halka açık seks partisini başka bir zamana saklayabilir miyiz?"

Hudson homurdanıyor. Buz gibi mavi gözleriyle karşılaşıyorum.

"Kıskandın mı?"

"Ateşle oynuyorsun, karatavuk." "Benim favorim. Bize katılmak ister misin?"

Hudson tereddüt eder. "Belki."

Sadie deponun girişini örten paslı ızgaranın kilidini açıyor. Eski metalin çığılgı hepimizi irkiliyor. Izgarayı yukarı çekerek girişteki çok sayıda ağır hizmet tipi asma kilidi ortaya çıkarıyor. Her birinin kilidini açtıktan sonra içeride kayboluyor ve bizi takip etmemizi işaret ediyor. Etrafa son bir kez baktıktan sonra hepimiz karanlığa adım atıyoruz.

İçerideki küf ve çürüme kokusu midemi bulandırıyor. Kade telefonunun ışığını yakarak adımlarımızı kullanılmayan deponun derinliklerine doğru yönlendiriyor. Eski bir atölyeye benziyor, tam ortasında yanmış bir araba kalıntısı var, etrafı sayısız alet ve bozuk makineyle çevrili.

"Sadie? Burası neresi?" Seslendim.

Cüruf tuğlalı duvarın içine yerleştirilmiş gıcırtılı bir kolu çekince kasvetli sarı ışıklar yanıyor. Sadie gruba bakıyor, çevresindekilere göz ucuyla bile bakmıyor. Burada olmaktan mutlu görünmüyor.

"Ev."

Depo iki kata bölünmüş durumda; zemin kattaki atölye, kalın plastik bir örtünün ardında kirli bir mola alanını saklıyor. İki kanepeli duvarlara yaslanmış ve üzerlerinde çok eskiden kalma, soyulmaya yüz tutmuş film afişleri var. Metal bir merdiven yukarıya, zemini metal levhalardan yapılmış ve çıplak filaman ampullerle aydınlatılmış bir asma kata çıkıyor.

"Üst katta bir çeşit yatak odası var, banyo da var. Kirli ve basit ama idare eder." Sadie dolaptan yeni bir spor çantası aldı. "Tetikte olman gerek. Londra çok açıkta."

"Ne demek ev?" Seven öfkeyle sorar.

Sadie ona bakmıyor bile, eski giysilerin olduğu çantayı karıştırıyor. Dolaptan bir silah çıkardığında herkes gerilir. Hazneyi kontrol ediyor ve beline sokuyor.

"Birkaç yıl burada yaşadım," diye itiraf ediyor. "Babam ölmeden önce atölyenin sahibiydi. Satmalıydım ama bir türlü cesaret edemedim. Büyükanнем öldüğünde gidecek başka yerim yoktu."

Seven donmuş bir şekilde duruyor, tüm öfkeli duruşu mermerden oyulmuş. Yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade var ama ben gözlerindeki gerçeği görebiliyorum. Suçluluk duygusu. Elini Sadie'nin omzuna koymaya çalıştığında, Sadie irkiliyor.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyor inanmayarak.

"Öyle demek istemedim... öyle değil..." Bakışları ellerine düşüyor. "Özür dilerim Ju, yani Seven. Bunun senin için zor olduğunu anlıyorum. Ben de olayların bu şekilde sonuçlanmasını beklemiyordum."

"Beni canlı bulacağınızı düşünmediniz, demek istiyorsunuz." "Onun gibi bir şey."

"Ölmemi mi tercih ederdin?" diye soruyor.

Parlak pembe saçlarını gergin bir şekilde düzelden Sadie, adamın sorusundan rahatsız olmuş görünüyor. Bunu inkâr etmiyor, onun yerine hâlâ ayaklarına odaklanıyor. Seven bekler

birkaç garip saniye geçirdikten sonra uzaklaşıyor. Mola odasına kaçmak için plastik levhaya çarpıyor.

"Peki ya sen?" Kade depoyu inceliyor.

Sadie silkelenip kendine geliyor, spor çantasını yakındaki bir masanın üzerine atıyor ve saçlarını geriye doğru tarıyor. "Pazartesi gününe kadar Harrowdean'a gitmem gerekiyor. Beni bekliyorlar. Kullan-at telefonda haberleşiriz."

"İşvereniniz bizimle ne zaman iletişime geçecek?" "Hazır olduğunda," diyor uğursuzca.

"Bundan biraz daha fazlasına ihtiyacımız var."

Yankılanan bir çingirak sesi konuşmamızı kesiyor. Hudson ve Kade kaçışımızdan sonra sakladıkları silahları çekerken ben de bıçağımı avuçluyorum. Phoenix de aynı şekilde kendi bıçağını hazır tutuyor. Ayak sesleri yaklaşırken hepimiz yüzükoyun duruyoruz.

Karanlığın içinden bir figür çıktığında gerilim patlar. Belirgin bir korkuyla ayakta duran adamın başı, yüzüne dağınık bir şekilde sarkan kirli sarı lülelerle dolu. Hudson'inkinden birkaç ton daha açık olan delici mavi gözler, tel çerçeveli gözlüklerin ardına gizlenmiş bir şekilde üzerimizde geziniyor. Alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış.

"Theo," diye nefes nefese kalır Sadie. "Burada ne işin var?"

Gözleri Sadie'ye takılıyor, yüzündeki temkinli ifade katıksız bir mutluluğa dönüşüyor. Koyu renk flanel gömleğini ve kot ceketini ayarlayarak, Sadie son sürat koşarken gelmeye hazırlanıyor. Hudson ve Kade'in silahlarını kaldırışlarını kaçırmıyorum.

"Uzun zaman oldu, görüşmeyeli." Theo gülüyor. "Seni görmem gerekiyordu."

Onu kucaklayan Sadie dudaklarını birbirine kenetlerken hepimiz ağzımız açık kalıyoruz. İkili, izleyicilere rağmen ateşli bir öpüşme gerçekleştiriyor. Kade işaretle boğazını temizlediğinde, sonunda birbirlerinden ayrılırlar.

"Gelin, sizi tanıştırayım." Sadie onu çemberimize doğru sürüklüyor ve bize kasıtlı bir uyarı bakışı atıyor. "Millet, bu Theodore. O bir... uh. Şey. Bir iş arkadaşı diyelim."

Gülümsemesi son derece garip. "Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum." "Siz tam olarak kimsiniz?" Hudson silahını uzaklaştırır. "Theo. Ben... teknik destek?"

"Teknik destek mi?" İnanamayarak tekrarlıyorum. "Sesin pek emin gelmiyor." Theo boğazını temizliyor. "Diğer şeylerin yanı sıra. Ben teknisyenim."

O Bültenler Sadie'nin el ve çeker a ağır sırt çantası itibaren Omuzları. Dikkatli bir mesafede durarak onu bir masaya kadar takip ediyoruz. Uzanıyoruz

Theo, çantasının içinde fermuarlı bir keseye birlikte bir dizüstü bilgisayarı kaydırarak çıkarır. İçindekileri dışarı çıkarmadan önce Sadie'ye gülümsüyor.

"Konuştuğumuz gibi hepsi senin için burada. Elden teslim edeyim dedim."

Sadie'nin incelediği tertemiz sahte pasaport ve kimliğe, ona yepyeni bir kişilik kazandıracak diğer sahte belgelere ağzım açık bakıyorum. Yavaşça kontrol ediyor ve başını sallayarak onaylıyor. Theo biraz rahatlıyor, tüm vücudu ona doğru yöneliyor.

"Sahtecilik gibi diğer şeyler mi?" Kade sorar, silahını şimdilik indirmiştir.

Theo başını sallar. "Belki de."

"O buraların en iyisi." Sadie eşyaları spor çantasına dolduruyor. "Theo takıma benimle aynı zamanda katıldı. Üç yıl önce. Operasyonun dişli kafası o."

"Bu ekip tam olarak ne yapıyor?"

"Onlara söylemedin mi?" Theo kaşlarını çatır.

Sadie onun bakışlarından kaçınır. "Bunu Hunter'a bırakabileceğimi düşündüm." "Ondan önce sorgulanmaları gerekiyor."

Theo dizüstü bilgisayarını açıyor ve parmakları Kade'in etkileyici hızından bile daha hızlı bir hareket bulanıklığı içinde uçuyor. Ekranı bize bakacak şekilde çevirdiğinde, korkunç bir mimari levhayı inceliyoruz. Devasa çelik kirişlerden ve sert, renkli cam dilimlerinden oyulmuş bina gerçekten devasa. Haberlerde ya da televizyonda gördüğüme eminim.

"Sabre için çalışıyorum. İkimiz de çalışıyoruz."

İsim tanıdık gelmiyor ama Kade'in keskin nefes alışına bakılırsa önemli bir şey. Theo ensesini ovuşturuyor, üzerindeki tüm ilgiden dolayı telaşlanmış. Saha çalışmalarına pek sık katılmadığı izlenimini edindim.

"Özel güvenlik firması mı?" Hudson tahmin ediyor.

"İşverenim ve iş ortağı bu işe yedi yıl önce başladı," diye yanıtlıyor Theo. "Şu anda İngiltere'deki en büyük güvenlik firmalarından biriyiz. En zorlu davaları üstleniyoruz. Seri katiller, suikastlar, yolsuzluklar, komplolar. Aklınıza ne gelirse."

"Blackwood gibi komplolar mı?" Ben

öneriyorum. Theo bana meraklı bir bakış attı.

"Bazen."

"Sen tüm bunların neresindesin?" Kade Sadie'ye doğru yönelir.

"Tek başıma araştırma yapıyordum," diyor Sadie isteksizce. "Dikkatsiz davrandım ve kendimi sıcak suda buldum. Hunter'ın ekibi beni buldu. Beni içeri aldılar, eğittiler

Bana işleri doğru şekilde yapma şansı verdi. Adaleti bulmak için"- Seven'ın kaçtığı arka odaya bakıyor-"her şey için."

Theo onun elini tutup sıkıyor, ikili küçük gülümsemeler paylaşıyor. Beynim bu son gelişmeye ayak uydurmakta zorlanıyor. Önce Sadie'nin sadece çifte ajan değil, aynı zamanda bu gizemli şirket aracılığıyla Blackwood'un içinde bir köstebek olduğunu öğreniyoruz. Şimdi de onlardan birini mi beceriyor? *Kafam karıştı.*

"Duyduğuma göre bir karanlık ağ bağlantısıyla buluşacakmışsın?" Theo endişeyle gömleğinin koluyla oynayarak soruyor.

Kade başını sallar, teknisyenin aklını karıştırmak için sabırsızlanmaktadır.

"Güvenli olduğundan emin olmak için güvenlik duvarlarınıza bir göz atabilir miyim? İnternet dolandırıcılarıyla bazı işlerim oldu."

"Elbette," diye hevesle kabul ediyor Kade.

Theo onu yanına çağırıyor. Benim yetişemeyeceğim kadar çok ve karmaşık kelimelerle konuşmaya başladılar. Sadie'yi atlayıp Seven'ın kaybolduğu yere doğru gidiyorum. Kalın, plastik örtünün ardında az ışıklı bir oda daha var.

Burası birkaç lekeli yemek masasıyla dolu derme çatma bir mutfak. Seven'ın sırık gibi, yara bere içindeki vücudu masalardan birine eğilmiş. Zor nefes alıyor, üzerinde ince bir titreme var gibi görünüyor. Çekingen adımlarla yaklaşıyorum.

"Sev?"

"Git buradan prenses. Konuşacak havada değilim."

Omuzlarımızı birbirine çarparak yanındaki koltuğa çöküyorum. "Hadi ama, beni dışlama. Bu oyunu daha önce de oynadık."

"İnatçısın, değil mi?"

Alay ediyorum. "Bunu yeni mi fark ediyorsun?"

Başını kaldırıyor, altın karamel gözleri tenimi delip geçiyor. Damarlarımın derinliklerine sızma ve düşüncelerimi zehirleme gibi eşsiz bir yeteneği var. Aramızda neredeyse hiç nefes yok ve hava ani bir beklentiyle doluyor. Seven dudaklarını yalıyor, dikkatle beni izliyor.

Parmak eklemlerinin arkasını yanağıma sürtmeye cesaret ettiğinde, dudaklarımdan küçük bir zevk iç çekişi kaçıyor. Karanlık gülümsemesi genişliyor. Utanmam gerekirdi ama onun dokunuşuyla ihtiyaçtan titriyorum. Daha fazlasını istiyorum.

"Sadie-"

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum," diye tersliyor. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Dördünü de mi beceriyorsun?"

Sorusu beni şaşırttı. İçgüdüsel olarak çocuklarla olan alışılmadık ilişkimi gizleme ihtiyacı hissediyorum. Aşk zayıflıktır ama onları Seven'dan korumama gerek yok. Zaman zaman öyle görünse de o düşman değil.

"Evet, öyleyim."

"Ve bununla bir sorunları yok mu?" "Kime sorduğunuza bağlı."

Başparmağı alt dudağımın üzerinde kayıyor, şefkatli ve nazik. Bu kişi, insan kabuğunun içinde yaşayan vahşi canavara benzemiyor, benimkiyle eşleşen korkunç bir canavar. Parmağını ısırma isteğimi bastırıyorum, bunun sadece aramızda büyüyen bu şeyi cesaretlendireceğini biliyorum.

Karnımda yanan bir şey var, görmezden gelemediğim bir cinsel ihtiyaç. Bir süredir oradaydı, kükreyen bir cehenneme dönüşüyordu. Sadece şimdiye kadar bunu kabul etmeye hazır değildim.

"Ya sana seni öpmeyi düşünmeden edemediğimi söylesem?" Seven'ın sesi tehlikeli derecede yumuşak. "Gözlerimi her kapattığımda, dilimle vücudundaki her bir izi takip ettiğimi ve içine gömdüğüm sikimle seni parçalara ayırdığımı hayal ediyorum."

Kalçalarımı sıkarak eşit bir nefes almak için mücadele ediyorum.

"Tüm dünya duysun diye adımı haykırmanı sağlayacağım," diye ekliyor karanlık bir şekilde.

"Hangi isim?"

Seven sırtıyor, umut dolu. "Benim adım artık Jude değil."

"O zaman senin ve tüm dünyanın duyması için seve seve çığlık atarım, Sev." "Erkek arkadaşların bile mi?"

Gözlerimi kısarak meydan okuyorum. "Onlara bile."

Plastik örtünün arkasından gelen seslere bakılırsa, şu an bir şeylere dalmanın sırası değil. Ama Seven'ın kokusunu içime çekerken, bodrumda ayrı geçirdiğimiz onca zamandan sonra hâlâ yabancıyım, duruma hâkim olmak için mücadele ediyorum. Yapmamalıyım ama onu istiyorum. Tıpkı hep s i n i istediğim gibi.

"Bu kötü bir fikir," diye nefes alıyorum. "Kesinlikle."

"Birinin canı yanacak."

Yedi sırtıyor. "Bütün acıyı ben çekeceğim. Seviştiğimizde çıplak ve taze kanla lekelenmiş olarak daha iyi görünürsün prenses."

"Adamları öldürmen konusunda seni yaklaşık dokuz kez uyardım." Küçük göz devirmesi kalbimi yerinden oynatıyor, hain organ. Seven yanağımı kavrayarak tenimi okşuyor ve ben bunu neden yapamayacağıma dair her nedeni hatırlamaya çalışıyorum. Hiçbiri beni onun acı dolu gözlerine bakmaktan alıkoymuyor,

Kendim yapamayacak kadar korkak olduğum son adımı atması için ona yalvarıyorum.

"Ne istediğin umurunda değil. Onları öldüreceğim ve seni kendime alacağım," diye uyarıyor.

"O zaman bir sorunumuz olacak, değil mi?" "Daha da iyi."

Aramızdaki boşluğu kapatan dudakların en hafif fırçası bile cinsel gerilimden yanmama neden oluyor. Seven'in omuzlarını tutup ağzımı onunkine yapıştırmak ve uzun zamandır hayalini kurduğum öpücüğü çalmak için ihtiyacım olan tek şey bu. Dili erişim istiyor, ben de hemen izin veriyorum.

Bir çılgınlığın içinde eriyip gidiyoruz. Her an ayrı düşecekmişiz gibi beni yiyip bitiriyor. Dilinde takıntı haline getirdiği kahvenin tadını alabiliyorum. Eli gömleğimin altına girip sütyensiz göğüslerimin altını okşadığında, dudaklarına karşı nefesim kesiliyor.

"Brooke? Orada iyi misin?" Phoenix sesleniyor.

Öpüşmeyi kesiyorum. "Evet... her şey yolunda!"

Geri çekilen ayak sesleri panik halindeki kalp atışlarımı yavaşlatıyor. Rahatlayarak iç çekiyorum ve başımı kaldırdığımda Seven'in bana dik dik baktığını görüyorum. Bileğimi hızla öyle sıkı kavıyor ki, inliyorum. Kemiklerimi birbirine sürtüyor. İçindeki yumuşaklık kaybolmuş, yerini hayvani bir öfkeye bırakmıştı.

"Benden utanıyor musun?"

"Hayır, tabii ki utanmıyorum."

"Sana sahip olmak için gereken buysa, adamlarının boyunlarını kırmayacağımı mı sanıyorsun? Onları öldüreceğim, Sekiz. Teker teker. Parçalanmış cesetlerindeki yaşamı boğuşumu izleyebilirsin. O zaman hala beni arzulayacak mısın?"

Seven tepki veremediğim yumruğumu suratına indirdim. Yarılan dudağından kan tükürerek banktan yere yuvarlandı. Acımadan ilerleyerek vücuduna sarılıyorum ve onu tekrar yumrukluyorum. Kanının yere yayıldığını görünce tüm vücudum memnuniyetle uğulduyor.

"Hayatını öldürerek sürdürmek zorunda değilsin, Sev! Seni önemseyen insanlar var. Ben seni önemsiyorum. Ama kimse sevdiklerimin hayatını tehdit edemez, sen bile."

"Beni öptün," diye suçluyor.

"Önce sen beni öptün!"

Bir parmağımı onun sıcak, kaygan kanına daldırıp, canlılığıyla kaplanana kadar dudaklarımda gezdiriyorum. Sahiplenilmiş. Lekelenmiş. Sahiplenilmiş. Kanı tenimin altına işliyor ve Augustus'un bodrumunun en karanlık derinliklerinde kurulan kopmaz bir bağla ruhlarımızı birbirine bağlıyor.

Seven geniş gözlerle izliyor. Dudaklarımı yalamamak için direniyorum, eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Ehlileştirilemeyen saçlarını avuçlayıp, acıyla tıslayana kadar çekiştiriyorum. Eli boğazıma dolanıyor, damarımı okşuyor, almaya hazır ve olgun.

"Yap," diye emrediyorum. "Sana meydan okuyorum."

"Eğer seni öldürürsem, amının tadını asla öğrenemeyeceğim."

Boğazımı sıkarak elini bırakıyor ve beni kenara itiyor. Yuvarlanıyorum ve ayaklarımı bulmayı başarıyorum, hiç gelmeyen bir darbeye hazırlanıyorum. Seven bana çözemediği bir bulmacaymışım gibi bakıyor, yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor. Hayatı buna bağlıymış gibi odadan kaçmadan önce dudaklarını siliyor.

"Sev, bekle!"

Beni görmezden geliyor ve plastik örtünün altında kayboluyor. Yalnız kaldım, yattığı kan lekeli yere ağzım açık bakarken, paylaşmayı zar zor başaran dört adamı beşinciye eklemeye nasıl ikna edeceğimi merak ediyordum.

Ya da Seven onları öldürür.

Blackwood bundan daha basitti.

BÖLÜM 10

BROOKLYN

KAYIP - OLLIE

Ayaklarımın altındaki kum yumuşak, birkaç metre ötede oturan çocuk versiyonum için ucuz eğlence tanecikleri. Beyaz-sarı saçları atkuyruğu şeklinde toplanmış babam onu kucağına alıyor ve bir daire çizerek etrafında döndürüyor.

"Broooooke! Krallıktaki en iyi prenses." "Baba, dur!" diye bağılıyor.

"Suya girmeye hazır mısın? Hadi anneni uyandıralım, hadi."

Babamın, bir şemsiyenin kuma çakıldığı sahilde çocuk beni geri götürmesini izlerken kendime sıkıca sarılıyorum. Annem boş bir ifadeyle bulutsuz gökyüzüne bakıyor, düşüncelerinde kaybolmuş. Yanında kimin oturduğunu gördüğümde ağzım açık kalıyor.

Onu hatırladığımdan çok daha genç, sarı saçları kısa ve düzgün kesilmiş. Asi gençliğinde sonradan at kuyruğu yapmıştı. Parlak bir gülümsemesi ve gamzeleri olan kardeşimi görünce kalbim sıkışıyor.

"Kim yüzmeye hazır?" Babam alkışlıyor.

Logan dondurmasının kalanını ağzına atıyor. "Ben, ben, ben!" Babam saçlarını karıştırarak annemin yanına diz çöküyor ve onu sarsıyor. "Mel? İyi misin?"

"Evet, tabii ki."

Babam sırt çantasına uzanarak bir fotoğraf makinesi alır ve çekmeye başlar. Annem kendini ayakta durmaya zorluyor, yüzündeki karanlık gölgeleri siliyor. Objektifi bize çevirdiğinde, annem çocuk halimle arkadan kucaklaşıyor ve platin saç örgülerimi çekiştiriyor.

"Kamera için gülümse! Bize büyük dişlerini göster."

Kelimeler başımı tutmama neden oluyor, korkunç hatıra beni parçalara ayırmakla tehdit ediyor. Anıları i z l i y o r u m .

Görünmez bariyer. Augustus'un zindanda yüzüme fırlattığı ve kalan akıl sağlığımı son atomuna kadar kırmak için kullandığı bariyerin aynısı.

"Benim güzel karım." Babam mutlu bir şekilde iç geçirir.

"Şimdi bana duygusal davranma, Ian. Hadi, onu denize götürelim."

Ağzımı sıkıttığım ellerimin arasından çığlık atıyorum. Uzaktan izleyen Logan onları kumda zıplarken, çocuk beni aralarında sallarken filme alıyor. Bu açıdan görmek, beni parçalamaktan başka bir şey istemeyen iltihaplı yaraları yeniden açıyor.

"Brooke?"

Kafamı kaldırdığımda Logan'ın genç halinin bana baktığını görüyorum. Bu mutlu anıya geleceğin kaçınılmazlığını bulaştırmıştım ve o gri gözlerine gömülmüş suçlamalarla bana bakıyordu.

"Burada olmamalısın, ufaklık. Sana unutmanı ve hayatına devam etmeni söyledim." "Yapamam. Gözlerimi her kapattığımda seni görüyorum."

Gözlerinden kalın kan izleri akmaya başlar, yanaklarından aşağı fişkirir ve ayaklarının altındaki beyaz kumu boyar. Logan insan acısının grotesk bir tablosuna dönüşüyor. Ona yardım etmek için acele ediyorum ama ellerim sanki gölgeleri ayırır gibi vücudunun içinden geçiyor, var olmayan bir şeyi tutamıyor.

"Şeytan çocuk. Sırada sen varsın, Brooke."

Sesi tüylerimi diken diken ediyor. Annem şimdi sadece birkaç santim ötemde duruyor. Ayaklarının dibinde iki bükülmüş ve parçalanmış beden yatıyor, artık denizin tadını çıkarırken gülümsemiyorlar. Babamın boynu çatlamış ve şekilsiz, kanlı el izleri ise çocukluğumun boğulmuş boğazını işaret ediyor.

"Blackwood kaçınılmaz. Ya geri dön ya da sonuçlarına katlan."

"Hayır! Geri dönemem. Ne şimdi, ne de başka zaman."

Dudakları kulağıma değiyor, çürümüş et kokusu yayılıyor. "Sen bir canavardan başka bir şey değilsin, Brooke. Yalancı, acımasız bir katil. Tam da seni doğurduğum gibi."

Kan donduran bir çığlık attığımda, gördüğüm son şey onun içimi yakan zalim bakışları, kaçınılmaz olanın inkar edilemez bir figürü. O benim geçmişim, bugünüm ve geleceğim.

Asla deliliğin çocuğu olmaktan öteye gidemeyeceğim.

Bir çocuk... Blackwood'un.

Sigarayı titreyen ellerimle yakıp dumanını dışarı üflüyorum. Diğerleri uyurken altımdaki soğuk atölye sessizliğe gömülüyor. Herkesi uyandırmaktansa çığlıklarımı yutmayı tercih ettim.

Hala kendinizi kandırıyor musunuz, Bayan West?

Zorlukla yutkunarak, kararlılıkla önüme bakıyorum. Augustus'un sırttan, gölgeli versiyonunun arkamda oyalanmasına izin vermeyeceğim.

Kendi zihninden kaçamazsın.

İşimiz henüz bitmedi.

"Sen öldün," diye fısıldadım.

Sizin de olacağınız gibi.

Bu yol sadece bir şekilde biter.

Asla normal bir hayat

yaşayamazsın.

"Senden çok daha iyi durumdayım. Çocuklar beni dışarı çıkardı. Onlarla bir şansım var."

Hala bir aile arıyorsun, değil mi? Yakında ölecekler.

Sen zehirlisin. Vic'e sor.

"Yeter! Kafamın içinden çık!"

Phoenix uykusunda inliyor, sesimden irkiliyor. Sigarayı ezerek sessizce lanetliyorum. İkisi de asma katı dolduran yırtık pırtık şiltenin üzerinde uyurken Eli'ı arkadan kucaklıyor.

Nefesimi tutarak etrafıma baktığımda Augustus'un huysuz hayaletinin gittiğini görüyorum. Bunun için şükürler olsun. Adamların hâlâ halüsinasyon gördüğümü bilmelerini istemiyorum. Zaten yeterince endişeleniyorlar.

Sırt çantamdan bol, asitle yıkanmış bir tişört ve eski bir kot pantolon giyerek sallanan merdivenlerden gizlice iniyorum. Hudson ve Seven hâlâ kendilerinde değiller ve alt kattaki iki kanepeye oturmayı tercih ediyorlar. Sessizce yanlarından geçip dinlenme odasına giriyorum.

"Günaydın, aşkım."

Neredeyse yerimden sıçrayacaktım ki, Kade'i bir masada dizüstü bilgisayarında çalışırken buldum. Gözlüklerini dağınık sarı saçlarının arasına sıkıştırmış, elinde dumanı tüten bir fincan kahve ile bana bakıyor.

"Uyanık mısın?"

Omuz silkiyor. "Belli ki sen de öylesin."

"Uyuyamadım."

"Daha fazla kötü rüya mı? Seni duymadım."

Bir fincan çamur içmeye cesaret etmeye karar vermeden önce, kahve cezvesine bakarak kararlı olmayan bir ses çıkartıyorum. Başım patlayacakmış gibi hissediyorum ve güneş daha doğmadı bile. Dolaptan bayat bir granola ikolatası alıp Kade'e doğru ilerliyorum.

Kendimi onun kucağına bıraktığımda kolları beni sarıyor. Sadie'nin kamp duşu ve kırık aynalı basit banyosunda bulduğumuz ucuz şampuan gibi kokuyor. Dağınık saçlarını okşamaktan kendimi alamıyorum. Bir zamanlar tanıştığım kaygan, cilalı adamdan çok farklı görünüyor.

"Kızlardan haber aldın mı?"

"Onlar iyi. Soruma cevap vermedin. Kötü bir rüya mı gördün?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Oraya gitmiyorum."

İ çekerek dizüstü bilgisayarını kapatan Kade çenemi kavırıyor. Ondan ve ela gözlerinde demlenen taleplerden başka bir yere bakamıyorum. Dudaklarımız kısa, şefkatli bir fısıltıyla birbirine değiyor.

"Benimle konuşabilirsin," diye ısrar ediyor. "Neler yaşadığını Seven ya da Hudson gibi anlamadığımı biliyorum ama bu senin için burada olmadığım anlamına gelmez. Hepimiz yanındayız."

"Biliyorum."

"yle mi?" Kade ağzımın kenarını öpüyor.

Uzaklaştığında, biraz zaman kazanmak için berbat bir kahve yudumluyorum. Ondan saklanmak için kökleşmiş ihtiyaımla boğuşuyorum. Tanıştığımız günden beri yaptığım tek şey yakınlıktan, duygulardan, her şeyden son sürat kaçmak oldu. Artık o kişi değilim ama pençeleri hl derinlerde.

"Lazlo annemi uzun zaman önce tedavi etti," diyorum sonunda. Kade hareketsiz kaldı. "Profesör Lazlo mu? Blackwood'da mı?"

"İlk kabulünü kardeşimi doğurduktan sonra yapmış, sonra biz küçükken bir tane daha yapmış."

"Siktir, Brooke. Neden bize söylemedin?"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Onu kırdı, Kade. Aklını kaybetmesinin sebebi Blackwood'du. Bu yüzden Logan'ı öldürdü ve arabayı çarptı. Incendia tüm ailemin ölmesinin sebebi."

Kade'in yumuşak parmak uçları yanaklarımın üzerinde kayarak hain nemi siliyor. şampuanın altında, onun tanıdık, gıcırdayan temiz kokusunu alabiliyorum. Onunla ilgili her şey sağlam, sabitleyici. Bu sır konusunda ona güvenebilirim.

"Bunu onlara deteceğiz," diyor Kade. "Hayatım zerine yemin ederim ki, bize yaptıkları için hepsi yanacak. Incendia ölene kadar dinlenmeyeceğiz."

ve toprağa gömüldü."

"Bu onları geri getirmeyecek," diye fısıldıyorum kabaca. "Gözlerini aç, Brooke."

Başımı salladım. "Yapamam."

"Sadece biz varız. O güzel gözlerini görmeme izin ver."

Kendimi itaat etmeye zorlayarak Kade'in nazik ve sevgi dolu bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bizim için katlandığı onca acıdan sonra bile içinde hâlâ iyilik parlıyor. Gözlüklerini değiştiriyor, yüz ifadesi kararlılıkla çelikleşiyor.

"Hiçbir şey ailenizi geri getirmeyecek. Ama şu an sahip olduğun aile? Kimse onu senden alamayacak." "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum. Her zaman ve sonsuza dek."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu lafı sana Hudson mı söyledi?"

"Ne? Muhtemelen şimdiye kadar çıkardığı en şiirsel şey."

Ağzım tekrar onunkine mıknaatlandı. Kade'in saf, sarsılmaz özünü içime çekiyorum. Koruyucumuz ve liderimiz, ailemizin özgürlüğünü bizi parçalayanlardan koruyan adam. O yanımda olduğu sürece, her zaman güvende olacağımızı biliyorum. Sevdiklerimi bu dünyanın iblislerinden tek başıma koruyamam.

"Bu gece için hazır mıyız?" İç çekiyorum.

"Olabileceğimiz kadar hazırız. Bağlantı saat 10'da bizimle buluşmak istiyor. Yerini belirledim. Bilgi alışverişinde bulunduktan sonra buradan gideceğiz. Sana hâlâ o kahvaltı randevusunu borçluyum."

Hiçliğin ortasındaki sıcak, şirin kulübemizi düşündükçe kalbim mutlulukla çarpıyor. Hayatımızın karmaşası arasında bir parça huzur ve sakinlikti. Tekrar kaçıp gitmeye hazırım.

"Sizi tutacağım, bayım."

Gülümsemesi bulaşıcı, ölü ruhumun dokusunu ısıtıyor. "Anladın, aşkım. Ben sözünün eri bir adamım. Ortalık yatıştığında ve Incendia artık olmadığında, hayatımın her saniyesini sana bunu kanıtlamak için harcamak niyetindeyim."

"Sanırım bununla yaşayabilirim."

Beni nefessiz bırakan uzun bir öpücüğü daha paylaştıktan sonra Sadie ve Theo soyunma odasından çıkınca ayrılıyor. Gece orada uyudular ve hepimizin uyuduğunu düşündüklerinde kesinlikle seviştiklerini duydum. Yanakları kızarmış, mutfağa girerlerken elleri birbirine bağlı.

"Günaydın kampçılar," diye cıvıldıyor.

Kade'in kucağından iniyorum. "Ouch, Clearview flashback."

Sadie dilini bana doğru uzattı. "Ben mükemmel bir danışmandım. Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok. Başka hiç kimse grup terapisinden önce otomatı yağmalamana izin vermedi."

"İşbirliğimizi satın almak için, eminim." "Yine de işe yaradı, değil mi?"

Theo iki fincan kahve hazırlarken konuşmamızı dinliyor. Gözlerimiz kısa bir an için birleştğinde kızarıyor. Büyük bir sosyal anksiyetesi var ama yine de tuhaf bir şekilde ondan hoşlanıyorum. Başka bir flanel gömlek giyiyor, bu seferki eski bir süper kahraman tişörtünü örtüyor.

"Siz ikiniz ne zaman ayrılmayı planlıyorsunuz?" Kade soruyor.

Karşı tarafımızda oturan Theo dizüstü bilgisayarını açıyor ve çalışmaya başlıyor. Gümüş renkli, tel çerçeveli gözlüklerini aşağı kaydıklarında burnuna doğru itiyor. Hayatımda yeterince erkek var, ama ben bile onun çok sevimli olduğunu kabul edebilirim.

"Alyssa yarın Harrowdean'a girecek. Rapor vermek için merkeze döneceğim. İrtibat halinde olacağız. Hunter hepinizle tanışmak ve kanıtlarınızı almak isteyecektir."

"Alyssa?" Kekeledim.

Theo'nun yüzü solar. "Ben, ah... um. Ben öyle bir şey demedim."

Kade bana bir bakış attı. "Kesinlikle yaptın."

Sadie Theo'ya ters ters bakarak onun daha da kızarmasına neden oluyor. Güvenlik için dizüstü bilgisayarının arkasına saklanan gerçek bir pancar gibi görünüyor. Bu sıska, ürkek ineğin büyük bir güvenlik şirketinde çalıştığına inanamazsınız.

"Adın Alyssa mı?"

"Bunu ağzımdan kaçırmak istememiştim," diye küfrediyor Theo.

Koluna yumruk atan Sadie dikkatini telefonuna vererek konuşmayı kesiyor. Kade başını hafifçe sallayarak konuyu kapatmamı emrediyor. Hayatta kalmak için hepimiz fedakârlık yapmak zorunda kaldık. Sanırım onun hayatı da askıya alındı.

"Kötü şöhretli Avcı ve ekibiyle ne zaman buluşacağız?"

Theo, Kade'in gözleriyle buluşur. "Bunu o belirleyecek. Sizinle temasa geçilecek." "Bize hiçbir şey söylemeyecek misin? Cidden mi?"

"Korkarım sınıflandırılmış. Başınızı eğin ve gözlerinizi açık tutun, tavsiyem bu. Bu kişi sizin tarafınızda gibi görünüyor ama sadakatler değişir. İyi insanlar sebepsiz yere bilgi satmazlar."

"Kendi başımızın çaresine bakabilecek durumdayız," diye savunuyor Kade hararetle.

"Siz kendini beğenmiş pisliklerin bildiğinden daha fazla," diye ekliyorum.

Theo yüzünü buruşturuyor. "Tanrı aşkına, işte bu yüzden saha çalışması yapmıyorum. Patrona rapor vermem gerekiyor." Dizüstü bilgisayarını kapığı gibi, biz onu daha zor sorularla sıkıştıramadan odadan kaçıyor.

"Sabre senin tarafında." Sadie dolaptan kendi bayat kahvaltısını alır. "Göreceksin. Hunter hepsini görmeye gitmediğim için beni öldürecek."

O geçmeden kolunu tutuyorum, o kadar güçlü bir öfke dalgasına kapılıyorum ki içim yanıyor gibi hissediyorum. Kaşları kalkıyor ve acı içinde kıvranıp tutuşumu kırmak için mücadele edene kadar sıkıyorum.

"Başından beri biliyordun."

"Sen neden bahsediyorsun, Brooke?"

"Blackwood'da geçirdiğim onca ay boyunca, olanlardan haberin yokmuş gibi davrandın. İpuçlarını verdin ve kuralları çiğnediğim için bana ders verdin, oysa başından beri neler olduğunu biliyordun."

"Emin değildim." Sadie kolunu kurtarmayı başardı. "Ben de senin gibi cevaplar arıyordum. Gerçeği bilseydim, seni Augustus'un merhametine bırakacağımı gerçekten düşünüyor musun? Beni bu kadar mı küçük görüyorsun?"

Ona meydan okuyan bir bakış fırlatıyorum. "Aksini gösteren hiçbir kanıt sunmadınız. Şu ana kadar gerçek adını bile bilmiyorduk. Arkadaşım olduğunu sanıyordum."

"Bu o kadar basit değil ve bunu sen de biliyorsun," diye karşılık veriyor. "Kendi kaidenin üzerinde durmayı seviyorsun ama gerçek şu ki, bu odada Blackwood'da olmayı hak eden tek bir kişi var. Lanet aynaya bak, Brooke."

Yüzüne tokat attığımda Sadie irkilmiyor. Kendimi durduramıyorum. Yanağında parlak kırmızı bir el izi oluşuyor. Parmak uçlarıyla işaretli deriye dokunuyor, dudakları şaşkınlıkla aralanıyor.

"Bir keresinde bana gazeteler ne yazarsa yazsın benim bir canavar olmadığımı söylemiştin." Hak etmediği gözyaşlarına karşı koyuyorum. "Başka bir hayal kırıklığı olduğun için teşekkür ederim. Eminim ölmüş ebeveynlerin çocuklarının geldiği noktayla gurur duyuyordur."

Sadie kahve fincanını öyle bir yere çarpıyor ki, fincan paramparça olup acınası parçalara ayrılıyor. Kade ikimizi de endişeyle izliyor. Bana vurup vurmayacağını ve bu cezadan gerçekten zevk alıp almayacağını merak ediyorum.

"Siktir git Brooklyn. Sen ve Seven birbirinizi hak ediyorsunuz. Kardeşim orada öldü, eskiden arkadaş olduğum kız da öyle."

"Biz hâlâ hayattayız! Kim olduğumuzu düşündüğünüzü bırakmanız gerekiyor."

"Burada sorun ben değilim. Bu iş bittiğinde, ikinizi de bir daha asla görmek istemiyorum."

Beyanı beni bir kırbaç darbesi gibi kamılıyord. Gözlerindeki acıyı görebiliyorum ama Sadie bunu geri almıyor. Bu sefer onu çok zorladım.

"Anladın mı?"

"Memnuniyetle," diye tıslayarak karşılık veriyorum.

Sadie yalnız olmadığımızı anladığında donup kalıyor. Theo'nun kaçtığı plastik kaplı kapı aralığında, Seven yüzünde açık bir keder yarasıyla duruyor. Acıyla dolu altın rengi gözleri kız kardeşini izliyor.

"Jude-"

"Haklısın," diye araya giriyor derin ve tehlikeli bir sesle. "O kişi öldü, sen beni arama zahmetine girmeden çok önce. Gitmekte zgrsn, kardeşim. Burada gerçek bir ailem var."

"Bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar," diye onaylıyor. "Sana ihtiyaımız yok."

Islak yanaklarını kolunun tersiyle silen Sadie başka bir şey söylemeden odadan çıkıyor. Theo'ya eşyalarını alması için bağırdığını duyabiliyorum. Birkaç dakika içinde, ızgaranın kalkma sesi depoyu dolduruyor ve ardından sessizlik geliyor. Onların ayrılışının ardından hiçbirimiz ne diyeceğimizi bilemiyoruz.

"zr dilerim Sev," diyorum.

Sadece başını sallıyor. "O beni görmüyor, sadece kaybettiği kişiyi görüyor. Onun hayaleti olamam. Artık olamam. Ben de yaşamak zorundayım."

Bu bilgelik incisiyle Seven da fırtınalar koparır.

"Yüce Tanrım." Kade i geçirir.

Tam olarak benim düşüncelerim.

BÖLÜM 11

HUDSON

GAZYAĞI - YOK OL

KOLUMU Brooklyn'in beline dolayarak kalabalık gece kulübünün dışındaki kuyruğa katılıyoruz. Parlak neon ışıkları ve gümbür gümbür bas müziği sokağı dolduruyor, terli derinliklerine kabul edilmeyi bekleyen bedenler dolambaçlı bir yol izliyor.

Diktatör Kade tarafından silahlandırılmış ve bilgilendirilmiş bir şekilde Londra'yı boydan boya geçtikten sonra, ölümün pençesine düşmek üzereymişiz gibi hissediyorum. Gördüğüm her yüz potansiyel bir tehdit gibi görünüyor. Incendia her yerde olabilir. Herhangi bir yerde. Biz sadece burada dışarı çıkarılmayı bekleyen ördekleriz.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor," diye homurdanıyorum.

Brooklyn kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor, kırmızıya boyanmış dudaklarını büzüyor. Kısa saçları dağınık bir şekilde toplanmış, göğüs dekoltesini ortaya çıkaran siyah bir atlet, yırtık kot pantolon ve deri ceketıyla eşleştirilmiş. İyi görünüyor, uzun zamandır olmadığı kadar kendine benziyor.

"En son ne zaman kulübe gittiniz?" "Buraya parti yapmaya gelmedik, kara kuş."

"Birden fazla iş yapabiliriz." Gülümsemesi sinsî. "Birlikte dans etmeyeli uzun zaman oldu."

Yıllar önce onu götürdüğüm okul balosunu hatırlayarak hayıflandım. İkinci el eşya satan bir dükkandan aldığı soluk pembe elbisenin içinde rüya gibi görünüyordu. Sanki ruhumu lanetten kurtarmak için cennetten gönderilmiş bir balerin gibiydi. Randevumuz için para çaldığını itiraf etti.

Aynı koruyucu ailede yaşıyor olmamıza rağmen, onunla kapının önünde karşılaştım ve yakındaki bir marketten aşırđığım tek bir gülü ona uzattım. Bu, baş bakıcı ve kıyametin sesi Bayan Dane onu ayakkabısının altında ezmeden önceydi. Bana orospu çocuğu hırsız dedi. Brooklyn'in hiç bu kadar güldüğünü görmemiştim.

"Hâlâ o geceyi düşünüyorum, biliyorsun."

Parmağımı çenesinin altından geçirerek gri gözlerini benimkilerle buluşması için kaldırıyorum. "Hayatımın en güzel gecesiydi. Ot ve içkiyi karıştırıp sonra da gözlerinden kusmana rağmen."

Brooklyn homurdanıyor. "Ben bir amatördüm."

"Ve bütün gece kafan tuvaletten hala sıcak."

"Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. O zamanlar çok farklıydık ama aynı zamanda değildik. Bazen bunca zaman sonra burada seninle olduğuma inanamıyorum. Hâlâ biziz, değil mi?"

"Her zaman bizdik, bebeğim. Ve her zaman da öyle

olacak." "Çok duygusal bir piç oluyorsun, Hud."

Çenesini sertçe kavrayıp tırnaklarımı hafifçe geçiriyorum. "Lafı bile olmaz. Seni yine de dizlerimin üzerine yatırıp merhamet dileyene kadar döveceğim, ki doğal olarak bunu yapmayacağım."

Sıra nihayet hareket etmeye başladı. Omzumun üzerinden baktığımda Kade'i hazır ve beklerken buluyorum. Eli ve Phoenix arkadan gelirken, o da yanında Seven'a göz kulak oluyor. Hepimiz temiz kıyafetler giymiş ve aynı surat ifadesini takınmışız.

Bu buluşma için beklentilerim oldukça düşük çünkü kolayca bir fiyasko olabilir. Yine de denemek zorundayız, özellikle de Sadie kendini öldürtmek için siktirip gitmişken. Incendia barınaktan kaçan vahşi köpekler gibi kığımızı avlarken hiçbir şey yapmadan oturamayız.

"Gözünü dört aç, kimin izlediğini bilmiyoruz," diye talimat veriyorum. Seven kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Önce benim girmem gerekiyor mu?"

"Neden, sik suratlı?"

"Çünkü ikimizden birinin ortaya çıkabilecek herhangi bir sorunla başa çıkma şansı daha yüksek. Zamanı geldiğinde kendi başının çaresine bakabileceğinden emin değilim, güzel çocuk."

"İki kez kontrol etmek için seni bayıltmamı ister misin?"

Seven ters ters bakıyor ama geri çekilmek gibi akıllıca bir karar veriyor. Yine de onu tuğla duvara çarpıp burnunu kırma isteğimle savaşıyorum. Yüzündeki taze morluklar Brooklyn'in son zamanlarda onu yeterince hırpaladığını gösteriyor. Benim onun ölümünü planlamaktan hoşlandığım kadar o da beni kışkırtmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor.

Korumaya yaklaşıp, kimlik kontrolü yapılmadan içeri girebilmek için ona bir tomar para uzatıyorum. Gece kulübü pırıl pırıl bedenlerle doluydu,

Dökülen içkiler ve mevcut her yüzeyden kokain çeken sarhoş aptallar. Kesinlikle Londra'nın en iyi içki mekanlarından biri değil.

İlk evlat edinildiğimde Kade beni tüm sıcak noktalara götürürdü. Burası kesinlikle yasaların dışında ve karanlık ağ bağlantımızla buluşmak için mükemmel bir yer. Yetkililer tarafından rahatsız edilmeyeceğiz. Incendia'nın işleri gizli tutmak için onları öldüreceğinden hiç şüphem yok.

"Parti tozundan uzak dur. Bu gece herhangi bir hataya ihtiyacımız yok." Kade Brooklyn'i kollarımdan çalarken kontrolü ele aldı. "Sadece bira, shot yok."

Phoenix beyaz pudraya bakıyor. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Suya sadık kalabilirsin."

"Hiç adil değil! Neden herkes eğleniyor da ben eğlenemiyorum?"

"Çünkü en son dışarı çıktığımızda dönme dolaba tırmanmıştın ve biri düşerek ölmüştü," diye cevap veriyor Brooklyn kesin bir dille. "Uyuşturucu yok, Nix. Ciddiyim."

Hepimize ters ters bakan Phoenix, Eli'nin elini tutuyor ve onu dans pistine doğru yönlendiriyor. Eli felç edici bir endişe maskesi takıyor ve hâlâ ayakta olmasına şaşıyorum. Yüksek sesli müzik onu bunaltırken çenesi sıkılıyor. Phoenix'in dudaklarını birbirine çarparak dikkatini panik ataktan çalmasını izliyorum.

Son zamanlarda onları izlemek beni büyülüyor.

Ve itiraf etmeliyim ki, biraz da ilgimi çekti.

"Kimi aradığımızı biliyor musun?" Kendimi çiftten uzağa bakmaya zorluyorum.

"Bir ipucu yok. İşareti beklememiz gerekiyor," diye cevaplıyor Kade.

"Bu durumda, hadi bir içki alalım."

Bara doğru ilerlerken, gözcülük pozisyonuna yerleşen Seven'a dikkat kesiliyorum. Dağınık saçları, taş gibi yüzü ve inatçı kaşlarıyla tehlike çıgıkları atıyor. Onlara sanki günlük işiymiş gibi dik dik baktığı için herkes ondan uzak duruyor.

Kade bir tur bira sipariş ediyor ve sadist bekçi köpeğimizin yanına yerleşmek için ortadan kayboluyor. Seven'ı aramıza bu kadar kolay kabul etmesi beni sinirlendiriyor. Adam tam bir kaçık. Kade daha dikkatli olmalı, ama hepimiz onun kanayan bir kalbi olduğunu biliyoruz.

"Seven'a bakmayı kes," diye emrediyor Brooklyn.

Biradan bir yudum alıyorum. "Lütfen onu öldürmeme izin ver. Çabucak yaparım. Ceset imhası için ücret almam."

"Hiç komik değilsin." "Bu bir şaka değil."

"Saat kaç?" İç geçiriyor. "Ona çeyrek var. Neredeyse vakit geldi."

Onu yakınımnda ve tehlikeden uzak tutmak için can atıyorum ama Brooklyn West'i şımartmak tekrar yapacağım bir hata değil. Ona zarar gelmemesi için kalkan olmama izin vermeden önce taşaklarımı koparacak ve ben kesinlikle onlardan vazgeçmek istemiyorum.

"Dans etmek ister misin?"

Dudakları bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor. "Hiç sormayacaksın sandım."

Sıkışık dans pistine doğru ilerliyoruz, ona ateşli bakışlar fırlatan Phoenix ve Eli'ın yanından geçiyoruz. Brooklyn ikisini de öpmek için duraklıyor, arkadaşlarımı memnun ederken hala elime yapışıyor. Bu hareket aletimi hazır ola geçirdi. İşini bitirdiğinde, müziğin sabit ritmine göre hareket ediyoruz.

Çok geçmeden terden sıırıslıslam oluyor ve bir Black Sabbath şarkısı eşliğinde ıııııııı atarak etrafımızı göremez hale geliyoruz. Sadece burada olmak, onun seksi vücudunun bana karşı kıvrınması bile tüm bu saçmalıklara değiyor. O yine benim karatavuğum, sadece bir an için.

"Eğer durmazsan, seni burada, tüm bu taşlanmış serserilerin önünde becereceğim," diye uyarıyorum nefesimin altında.

Brooklyn dişlerini boynuma geçirerek tüm kulübün görmesi için beni işaretliyor. "Bu o kadar kötü bir şey mi? Eğlenceli olabilir."

"Seni kardeşlerim dediğim pisliklerle paylaşmaya tahammül edebilsem de, bütün bir gece kulübünün benim olanı görmesinden rahatsız oluyorum. Bıçaklanabilirim."

Sırıtırıyor. "Oyunbozan."

"Hadi, gidip adamımızı bulalım."

Phoenix ve Eli'ı alıp Kade ve Seven'ı takip ederek tıklım tıklım dolu gece kulübünün gölgelerine doğru ilerliyoruz. Sarhoş bir salak bana çarpıyor ve birayı ayakkabılarımın üzerine dökerek gözünü morartıyor. Brooklyn şiddetin verdiği heyecanla bana sırıtıyor.

Gece bitmeden, herkesin duyması için lanet olası adımı haykırmasını sağlayacağım. Özellikle de Seven'a. Artık kurnazlık umurumda değil. Onu kaybetmek bana her anın tadını çıkarmayı öğretti.

Sigara içilen alanda, bir paket sigarayı elden ele dolaştırıyoruz. Kade ve Seven kabul etmiyor, yanımızdaki masada içki içen arkadaş grubunu incelemekle meşguller. Gürültülü sesleri sarhoşluklarını ele veriyor. Belli ki bize suikast düzenlemek için burada değiller.

"Şimdi ne olacak?"

"Bekleriz," diye yanıtlıyor Kade.

Dakikalar akıp gidiyor, ta ki saat neredeyse yarıya gelene ve bağlantımız geç kalmaktan da öteye geçene kadar. Birer bira daha içiyoruz ve isteksizce gecenin bittiğini söyleyip bu ter kutusundan çıkmaya hazırlanıyoruz. Brooklyn'i depoya geri sürükleyip tatlı bacaklarının arasına yerleşmeden önce, bir yangın alarımının sesi geceyi çatlatıyor.

Kade sertleşir. "Bu bizim sinyelimiz."

Müşterilerin yangın çıkışından kaçışını izliyoruz. Sigara içilen alan boşalırken, güvenlik kulübün içindeki kalabalığa odaklanıyor ve bizi yalnız bırakıyor. Ceketimin içine sıkıştırdığım silahı kavırıyorum, huzursuzluk omurgamdan aşağı süzülüyor.

"Sizin geleceğinizi tahmin etmeliydim."

Döndüğümüzde, kapüşonlu bir figürün gizli bir arka girişten kaydığını görüyoruz. Sesi ürpertici bir şekilde tanıdık geliyor, neredeyse biraz kendini beğenmiş. Silahımı gizleme zahmetine girmeden doğrudan yabancıya doğrultuyorum.

"Sen de kimsin lan?" Bağıryorum.

"Silahını bırak yoksa bu toplantı biter."

Yakındaki bir banka yerleşerek, bizi takip etmemiz için eliyle işaret ediyor. Grup olarak güvenli bir mesafeyi koruyarak ilerliyoruz. Silahımı masanın üzerine koyuyorum ama ulaşabileceğim bir yerde tutuyorum. Tam olarak kiminle karşı karşıya olduğumuzu öğrenene kadar silahımı kaldırmayacağım.

"Geç kaldın," diye bağıryor Kade.

"Bugünlerde çok dikkatli olmak zorundayım. Incendia bu şehrin her yerinde sizin gibileri arıyor. Beni yakalarlarsa seve seve beynime bir kurşun sıkırlar."

Kapüşonunu geri itmek için uzanıyor. Dağınık, uzamış sarı saçları ve bitkin yüzü ortaya çıkıyor, tanıdığımız kişinin mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş görüntüsünden çok uzak. Kaçak hayatı ona hiç iyi gelmemiş.

"Bayan White."

"Etten kemikten," diyor.

Hepimiz eski gardiyana bakakalıyoruz, çok kaba ve kendine benzemeyen bir hali var. Sigarasından bir nefes çekiyor ve her birimizi tek tek incelemek için zaman ayırıyor. Bakışları Seven'a takıldığında, sigara parmaklarının ucundan düşüyor.

"Doktor Farlow? Jude?"

Kahretsin, umarım bu ismi kullandığı için çenesini kırar.

"Sen kimsin?" diye karşılık verir.

Bayan White ağız açık bir şekilde bakar. "Siz... beni hatırlamıyor musunuz?" "Ben olsam üzerime alınmazdım." Kıs kıs gülüyorum.

Brooklyn avuçlarını masaya dayayarak Bayan White'ın dikkatini aramızdaki hayaletten uzaklaştırıyor. "Bu toplantıyı bir bilgi alışverişini görüşmek üzere ayarladık."

"Brooklyn West. Duyduğuma göre başını büyük bir belaya sokmuşsun."

"Benim hakkımda konuşmak için burada değiliz, Müdür Bey. Nerelerdeydin?"

Bayan White, Seven'a bakarken yeni bir sigara yakıyor. "Augustus Blackwood'un başına geçtiğinde, günlerimin sayılı olduğunu biliyordum. Kimsenin ondan daha fazla otorite sahibi olmasına izin verilmiyordu. Ben sadece onun ortadan kaldırması gereken bir engeldim. Çok geç olmadan kaçmak zorundaydım."

"Neredeyse dokuz aydır Incendia'nın pençelerinden kaçıyorsun." Kade hâlâ darmadağın olan gece kulübüne bakıyor. "Fazla zamanımız yok. Seni arıyorlarsa, bir şeyler bildiğin içindir."

Bayan White gergin görünüyor. "Blackwood, Incendia Şirketi ve onların tüm kirli işleri hakkında bilgim var. İsimler, tarihler, her şey. Hepsi sizin olabilir."

"Ne karşılığında?" Brooklyn deadpans.

"Yeni bir başlangıç." Bayan White dudağını kemiriyor. "Siz kaçtığınızdan beri Bancroft sokaklardaki varlığını üç katına çıkardı. Mal varlığım ve zamanım tükeniyor. Güvenliğimin garanti altına alınmasını istiyorum."

Kade onun yüzüne güler. "Kendi güvenliğimizi garanti edemeyiz. Bunu sizin için yapmamızı tam olarak nasıl öneriyorsunuz? Bancroft hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Tüm ülkenin desteğini toplayacak ve ölümümüzü sağlayacak kadar gücü var. Bilmen gereken tek şey bu. Benimle oyun oynama, Kade. Hepiniz Sabre Güvenlik ile çalışıyorsunuz."

Elim içgüdüsel olarak silaha yaklaşıyor. Gözlerinin arasına bir kurşun sıkmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Brooklyn bacağıma güven verici bir avuç koyuyor ve beni sakin olmaya çağırıyor.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye kolayca yalan söylüyor Kade.

"O pembe saçlı aptalın Blackwood'da ne yaptığını başından beri bilmediğimi mi sanıyorsun? Orayı yedi yıl boyunca ben yönettim ve tüm çalışanlarımın ofislerinde ekstra gizli kameralar vardı. Alyssa Farlow, tut tut."

Seven'ın elleri sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor, kızgınlık yüzünü gölgeliyor. Kade bir keresinde Mike'ın ofisindeki gizli kameradan bahsetmiş, müdürün niyetinin ne olduğundan emin olamamıştı. O kaygan bir yılan.

"Sabre'nin gazabına uğramadan ondan kurtulamazdım," diye devam ediyor Bayan White. "Kardeşi hakkında bilgi almak için kampanya yürüttüğünde oradaydım. Bir yüzü asla unutmam. Sinir bozucu arkadaşına patronuyla bir anlaşma yapmak istediğimi söyle."

Başka kimse bir şey söyleyemeden, bir hareket bulanıklığı olur. Phoenix, Bayan White'ı solmuş gömleğinden yakaladı ve havada sallandırdı. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

"Rio'yu korudun. Neredeyse Eli ve Brooke'u öldürüyordu! Sistemi yönetmelerine yardım ettin. Kaçak mal soktun, hastaları kendi eğlencen için daha kötü hale getirdin. Hepimizi kukla gibi oynattın ve ödülleri topladın. Geceleri nasıl uyuyorsun?"

Bayan White onun ellerini tırmalayarak kurtulmaya çalışıyor. Phoenix onu gerçekten öldüremeden önce, omzuna bir el koyarak onu rahatlatıyorum. Bir gümbürtüyle banka çarpıyor, göğsünü ovuşturuyor ve sıçırıyor.

"Ben sadece işimi yapıyordum. Augustus beyindi!"

"Hepimiz acı çekerken sen görmezden geldin," diye çıkışıyor Brooklyn.

"Ama ben bundan çıkar sağlamadım."

"Yani hepimize güneş ışığı olmak için mi para alıyordun?" Tüm bu saçmalığı patlatmaya hazır olduğumu belirttim. "Ağla lan nehir gibi."

Bayan White bana soğuk bir bakış attı ama iddiamı çürütmedi. Hepimiz onun ne kadar kötü biri olduğunu biliyoruz, bunu inkar etmenin bir anlamı yok. Ceketinin cebine uzanıyor ve masanın üzerine ince bir flash disk yerleştiriyor.

"Her şey orada. Sadece ikinci bir şans istiyorum, hepsi bu." "Bunu hak ettiğini kim söyledi?" Brooklyn gülüyor.

"Gerçekten konuşacak biri misin? İsterseniz bana canavar deyin, muhtemelen bunu hak etmişimdir. Ama birini tanımak için biri gerekir, Bayan West. Sizi enstitüme neyin getirdiğini unutmayın."

Brooklyn'in omuzlarına bir kol atarak ortalığı kan gölüne çevirmesini engellemeye çalışıyorum ama bir sonraki öfke hırıltısı arkamızdan geliyor.

"Biliyordun."

Bayan White'a yedi kurşun. Onu havada tutmak yerine, ince bedenini hiç düşünmeden avluya fırlatır. Kadın çığlık atıyor ve bir tuğla duvara çarparak çatırıyor. Ayağa kalkmak için mücadele ederken başının arkasından kan yayılır ve düşer.

"Jude, lütfen-"

"Biliyordun. Tüm o aylar boyunca Lazlo'nun ne yaptığını tam olarak biliyordun. Lucia'yı, Z Kanadı'nı, her şeyi biliyordun. Bana ne yaptıklarını biliyor musun Elizabeth?"

Bayan White'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, başının belada olduğunu biliyor.

"Lütfen... Sana ne yapacaklarını bilmiyordum. Yapmak zorundasın inan bana."

Gözlerinin tam ortasına yumruk atıyor. Bayan White kanayan, şişmiş yüzünü tutarken hıçkırıyor. Müdahale etmeye hiç gerek duymuyorum. O kaltak, sağladığı her şey için iyi bir dayacağı hak ediyor.

"Altı yıl, Elizabeth. Altı lanet yıl. Sen hiçbir şey yapmadın."

"Hayatta olduğunu bilmiyordum..."

"Bana yalan söyleme!"

Yangın alarmı kesildi, zamanımızın tükenmekte olduğunu gösteriyordu. Silahımı cebime koyup Brooklyn'in ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve onun flash belleği kaydırıldığını görüyorum. Bayan White aptalın teki. Onu ölüme terk edebilir ve pazarlık kozunu alıp kaçabilirdik.

Çok kolay, diye fısıldıyor zihinsel bir ses.

Kulübün içinden gelen yüksek sesler hepimizi olduğumuz yere yapıştırdı. Ailemi sigara içilen alanın köşesine çekerek, ben ve Kade silahlarımızı boş kapı aralığına doğrultuyoruz. Ağır ayak sesleri yaklaşıyor.

"Ne olursa olsun Brooklyn'i dışarı çıkarın" diye gruba talimat verdim.

Bana doğru bir küfür savurdu. "Sensiz gitmiyorum, orospu çocuğu."

Bağırışlar ve emirler havada yankılanırken, sigara içilen alana akın akın cesetler giriyor. Yüzleri kalın kar maskeleriyle gizlenmiş saldırganlar korkutucu derecede profesyonel saldırı tüfekleri taşıyor. Birkaç saniye içinde altı tanesi üzerimize nişan aldı.

"Silahlarınızı bırakın!"

Hiçbirimiz kıpırdamıyor, doğrudan kafalarına nişan alıyoruz. "Sayıca azsınız. Geri çekilin çocuklar."

Etrafımızı sıkışık bir çember halinde saran bir figür öne çıkıyor ve yüzündeki kar maskesini yırtıyor. Blackwood'da hayatımızı çekilmez hale getiren, pek de dost canlısı olmayan gardiyanlardan biri olan Taggart'ı görünce şaşırmadım bile.

"Arkadaşın nerede, Jackson?" Alay ediyorum.

Taggart, "Siz lanet psikopatlar tarafından yakılıp kül edildiniz," diye bağırıyor.

"Merak etme. Yakında ona katılabilirsin."

"Bu iş böyle gitmeyecek. Saklandığınız küçük depoyu çoktan bulduk. Kaçmak yok. Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz."

Biz haydut grubuyla yüzleşirken, Bayan White başını eğerek etrafımızda dolanıyor. Taggert'a ulaşip uzattığı elini kabul ettiğinde oyuna getirildiğimiz anlaşılıyor. Sırtışı korkularımı doğruladı. Görünüşe göre Incendia'nın ona ihtiyacı varmış.

Bayan White bize alaycı bir bakış attı. "İşte buradalar, anlaştığımız gibi." "O zaman anlaşma tamamdır." Taggert bize dönmeden önce başıyla onu onaylıyor.

"Patron sadece Yedi ve Sekiz numaralı hastaların hayatta kalmasını istiyor. Geri kalanınız tek kullanımlıksınız."

Kırmızıyı görünce, kimse tepki veremedi hızlı bir atış yaptım. Bayan White'ın solundaki adamı yakalıyor, adam çığlık atıp omzunu tutuyor. İki grup çarpışırken kaos çöküyor. Başka bir piçi kasığına attığım tekmeyle yere serdim ve boğazını ayağımın altında ezdim.

Bir sonrakini diz kapağından vurarak, sert orospu çocuğu üzerime gelmeye devam ederken çarpışmaya hazırlanıyorum. Ayaklarım yerden kesiliyor, başım yere çarpıyor ve mide bulandırıcı bir saniye boyunca yıldızları görüyorum. Çelik kapaklı botunun ucu kaburgalarımın üzerine değiyor.

Sonunda güreşmeye başladık, yüzünü yumruklarımın maruz bırakmak için kar maskesini çıkardı. Benden birkaç kilo daha kaslı ve her vuruşuma karşılık veriyor. Kulak zarımı patlatan bir sesle panik başlıyor. Yüzüme sıçrayan maddeyle cansız bedeni kenara itiyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı, tatlı çocuk?"

Seven bir deli gibi sırtımdan bana bakıyor ve çalıntı bir silahı atarak bana yardım teklif ediyor. Kabul ediyorum ve ona kaşlarımı çatıyorum.

"Bu bizi eşit yapmaz, seni bok parçası. Ben güzel çocuk değilim." "Sen ne dersin de. Bir dahaki sefere senin aptal kışını kurtarmayacağım."

Yumrukların etle buluşma sesi ikimizi de Brooklyn'e çekiyor. Yakınlarda diz çökmüş, çıplak yumruklarıyla Taggert'ın ağzını burnunu kırıyor. Taze kanla kaplı çok iyi görünüyor. Müdahale etmiyorum; kızım kendi başının çaresine bakabilir.

Gösterinin tadını çıkarmak için buradayım.

Onu izlerken bile sikim ağrıyor. "Yerde kal. Son uyarı" diye bağırıyor.

"Biz sadece... b-başlangıçtayız." Taggert öksürerek kan kusuyor. "Senin için gelmeyi bırakmayacak."

"Incendia'nın göndereceği bir sonraki kişileri de öldüreceğim. Jackson'a benden selam söyle."

Ceketinin içine sakladığı bıçağı çıkaran Brooklyn gözlerini benimkilere dikeyor. İzlediğimden emin olduktan sonra bıçağı Taggert'in boğazına acımasızca saplıyor. Taggert bir kan fıskiyesinde boğulurken, Brooklyn de baştan ayağa kıpkırmızı bir yağmurla kaplanıyor. Brooklyn irkilmiyor bile, gözlerini siliyor.

"Gördüklerini beğendin mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Beğenmekten de öte, bebeğim."

"Bu pisliklerin geri kalanını öldürmeme yardım et ve bana bundan ne kadar hoşlandığını göster."

Seven boğazını temizler. "Ona dokunursan sıradaki sen olursun." Onu vurma isteğini bastırıyorum. "Her neyse, dostum."

Phoenix'in birinin kafatasını kırdığı ve cesedin tatmin edici bir gümbürtüyle yere düştüğü anı yakalıyoruz. Yüzünü buruşturuyor ve kırık parmaklarını kucaklıyor. Hepimiz dövüşmeye alışık değiliz, ama kontrolünü gerçekten kaybettiğinde neler yapabileceğini gördüm.

Öfkenin verdiği avantajla Incendia'nın gönderdiği kiralık derileri yok ediyoruz. Kade ve Eli geri çekilip diğerlerinin temizlik yapmasına izin veriyor. Kan banyosu sona erdiğinde, geriye şoka uğramış bir sessizlik ve altı ceset kalıyor.

Kade, "Gitme zamanı," dedi.

"Peki ya o?" Brooklyn, Bayan White'ın bizden saklanmaya çalıştığı yeri işaret ediyor. "Onu canlı bırakamayız. Sadie'nin gerçek kimliğini biliyor."

Silahımı Seven'a uzattım. "Sen olmalısın."

Kolunu sıvamadan önce bir süre inceliyor. Benim tipim, kabul ediyorum. Hepimiz geri çekilip ona çalışması için yer açıyoruz, Bayan White'ı yiyip bitiren mutluluk dolu dehşeti içimize çekiyoruz.

"Lütfen, Jude... Sana yalvarıyorum. Yapma bunu."

"O kişi gitti, Elizabeth. Seni kurtarmaya gelmiyor." "İsteyerek yapmadım... lütfen merhamet edin..."

"Sessizlik!" Seven onun gözyaşı lekeli yüzüne tükürür. "Bu dünyada merhamet yok."

Ağlayan ve hayatı için yalvaran Blackwood Enstitüsü'nün prestijli müdürü acınası bir şekilde ölür. Seven onun yüzünü tekmeleyerek

ölmekte olan cesedini. Mücadelesi nafile. Onun gazabı kaçınılmazdır. "Jude..."

"Güle güle, Elizabeth. Bir gün seni cehennemde göreceğim."

Alınlarını birbirine bastırmak için yaklaşan Seven, tek eliyle kızın boğazını sararken korkusunu içine çekiyor. Bu hayvani adamın ihtiyacı olan tek şey bir taneydi.

"Onu durdurmalıyız," diyor Kade.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bence buna ihtiyacı var."

Seven yavaşça, samimi bir şekilde Elizabeth White'ın canını çıkarıyor. İşi bittiğinde, kadın mosmor olmuş ve seğiriyor, bacakları son birkaç kez sarsılıyor. Bıraktığında, Seven yorgunluktan titriyor. Gırtlığı, adamın kavrama gücünden dolayı çökmüş gibi görünüyor.

Hiçbirimiz yaklaşmaya cesaret edemiyoruz. Hepimizi paramparça etmeye hazır görünüyor. Kanlı tek eline bakarken, diğer kolundaki kütük gevşek duruyor. Brooklyn'in dikkatlice yaklaşmasını engellemiyorum, bu yaratık söz konusu olduğunda onun muhakemesine güveniyorum.

"Sev?"

"Geri çekilin," diye kükrer.

Bir elini onun omzunun üzerinden geçiriyor. "Ben buradayım, Sev. Artık geri dönebilirsin. İşin bitti. Gitme vakti geldi."

"Sekiz mi?"

"Evet, benim. Biz bir takımız, değil mi?"

Başını kaldırmayı başaran Seven'in yüzündeki ifade beni bile korkutuyor. Ham ve acımasız, insan olarak sınıflandırılacak her şeyin çok ötesinde. O ölümcül bir öfke kasırgasına bürünmüş bir yırtıcı ve avcı. İçgüdülerim Brooklyn'i ondan mümkün olduğunca uzak tutmamı söylüyor.

"Özür dilerim prenses," diye özür diler.

"Ne için?"

İkili uzun ve sert bir bakış alışverişinde bulunur.

"Kaltağı sana vermeliydim. Birlikte öldürürüz, ayrı değil." Brooklyn sırtıyor.

"Bu seferlik seni bırakıyorum."

Kahkahalarımı bastıramıyorum. Herkes bana deliymişim gibi bakıyor. Etrafımız cesetlerle çevrili, şimdi kendimizi kaybetmenin sırası değil. Bir çift manyağı yakalayıp kanlı sahneye son bir kez bakıyoruz.

Böyle boktan bir yerde CCTV kameraları yok ama ne olursa olsun fark etmez. Zaten avlanıyoruz. Şimdi, ilk atışımızı yaptık. Savaş başlasın.

"Şimdi ne olacak? Depoya geri dönemeyiz." Brooklyn Seven'ın üzerine eğilmiş, burnundaki kanı siliyor. "Temizlenmek ve saklanmak için bir yere ihtiyacımız var."

Phoenix gergin bir gülümsemeyle öne çıkar.

"Bir fikrim var."

BÖLÜM 12

BROOKLYN

ŞEHVET - SAINT JHN & JANELLE KROLL

Londra'nın loş banliyölerinde ilerlerken Phoenix'in kafasının arkasına bakıyorum. CCTV kameralarından, çığlık atan sirenlerden ve hatta bir polis helikopterinden kaçarak şehri gizlice geçmemiz bütün gecemizi aldı. Tam olarak metroya atlayamadık.

"Nereye gittiğimize dair bir fikrin var mı?" Eli'a fısıldıyorum. Omuz silkiyor ve bana yorgun bir gülümseme atıyor.

Dört duvarın güvenliği ve meraklı gözlerin yakınımda olmadığı, adamlarımın arasına sıkışmış rahat yatağımı özlemeye başlıyorum. Kade birkaç saat önce Lucia ve İki'yi kontrol etti ve kısa bir konuşma yaptı. Hâlâ İskoçya'da saklanıyorlar.

"Gittiğinden beri Sadie'den haber aldın mı?"

Kade iç geçirir. "Telefonuna cevap vermiyor."

"Sence kimliği açığa mı çıktı?"

"Bayan White henüz bilgi alışverişinde bulunmamış gibi görünüyor."

Yanımda topallayarak ve ölümcül bir sessizlikle Seven'a gergin bir bakış atıyor. Bundan sonra ne olacağını bilmemiz gerek. Sözde bağlantımız bunca zamandır bir tuzaktı ve USB belleğin hiçbir değeri yok. En başa döndük.

Kaykaylı gençlerle dolu birkaç sokak köşesinden geçerken, deri ceketimi sıkıca sarıyorum, altındaki kanı gizlemeyi umuyorum. Burası Londra'nın olabileceği kadar sert bir yer ama Phoenix sanki buranın sahibiymiş gibi sokakta sinsice ilerliyor.

Gözlerimizin önünde inşa ettiği kişiliği tanımakta güçlük çekiyorum. Hedefimize doğru attığımız her adımda daha uzun ve kendinden emin duruyor. Köşeyi döndüğümüzde büyük bir kalabalıkla karşılaşıyoruz. Bira ve sigara içen gençlere müzik sesi eşlik ediyor.

"Soğukkanlı ol," diye emrediyor Hudson.

Phoenix bize dönüp bakıyor. "Buna gerek kalmayacak. Arkamda kalın."

Kalabalık, birinin öne çıkmasına izin vermek için ayrılıyor. Çocuğun elinde parlayan bir sustalı kalbimin hızlanmasına neden oluyor. Phoenix bu gidişle güç sarhoşluğuna kapılmış cılız bir pislik tarafından öldürülecek.

"Burada istenmiyorsunuz!"

Otorite, Phoenix'in çürük ve hırpalanmış bedeninin her santimini kaplıyor. "Travis'e Phoenix'in eve döndüğünü söyle. Şimdi git evlat."

Genç kız kaşlarını çatıyor ama emirlere uyuyor. Phoenix diğerlerine dik dik bakarken biz de toplanıyoruz, hepsi bizi uzaylı gibi izliyor. Bıçağımı avuçluyorum, gerekirse gecenin ikinci kavgasından bıçakla çıkmaya hazırım. Incendia'nın amcıklarından şimdi ölmek için kurtulmadık.

"Ev mi?" Kade yankılanıyor.

Phoenix omuz silkiyor. "Güvenli bir yere ihtiyacımız vardı."

"Daha önce eviniz hakkında hiç konuşmamıştınız," diye araya giriyorum.

"Hiçbir zaman bir nedenim olmadı. Buradan iyi şartlar altında ayrılmadım."

Bir motorun kükremesi köşeden hızla gelene kadar gergin bir sessizliğe gömülüyoruz. İnsan denizi parçalanıyor ve yeşilin şiddetli bir tonuna boyanmış modifiye bir kamyonu kabul ediyor. Boyalı alevler, renkli camlar ve büyük bir arka spoyler ile tamamlandı.

Kamyondan birkaç adam atlıyor. Sert kaşlar, dudak piercingleri ve görünür dövme her birini işaretliyor. Her biri tepeden tırnağa testereli silahlar ve sustalı bıçaklarla donanmış. Hatta birkaç muşta bile görüyorum.

"Sessiz ol, bunu bana bırak," diye uyarır Phoenix.

Tanıdığım mutlu ve neşeli insana dönüşüyor, omurgası dikleşiyor ve omuzları geriye atılıyor. Adamların skandal dolu fısıldaşmalarda bulunduğu kamyonu doğru adım atıyor. Şoför kapısı çarparak açıldığında, bir çift parlak mor, tokalı çizme yere düşüyor.

"Yaşadığım ve nefes aldığım gibi... Phoenix Kent."

"Hey, Travis."

Travis bir esrarı kenara fırlatıp kırmızı mohawk'ını kazıyarak onu kucaklıyor. Birbirlerinin sırtını sıvazlıyorlar ve diğer adamlar rahatlamış görünüyor. Hâlâ tetikte olan Phoenix'in etrafını geçici olarak sardık.

"Hangi cehennemdeydin?" Phoenix

omuz silkiyor. "Buralardaydım."

"İki lanet yıl, Nix. Uzun zamandır yoktun."

"Bir de bana sor. Beni özlüyor musun?"

Travis omzuna yumruk atıyor. "Burası sensiz aynı değil. Bunlar senin arkadaşların mı, yoksa adamlarımı onların üzerine salmam mı gerekiyor?"

Phoenix kolunu belime doluyor. "Onlar benimle. Dinle Trav. Başımız belada ve bir süre saklanacak bir yere ihtiyacımız var."

"Tamamdır, Nix. Senin için her şeyi yaparım."

Yakındaki çocuklara ıslık çalan Travis emirlerini sıralıyor. Grup etrafımızda birleşerek bizi gözden gizliyor. Şafak ışığıyla yıkanan caddede ilerliyoruz. Travis, delik deşik olmuş yüzü sırtarak Phoenix'in yanına geliyor.

"Charlie döndüğünü duyunca çıldıracak, kardeşim." Phoenix gerilir.

"Belki de ona söylemeyi ertelemelisin. Ben olmalıyım."

"Hayır. Çok sevinecek. Kardeşini çok özledi. Geri dönmen çok güzel, Nix. Hem de çok iyi."

"Bu sadece geçici bir durum, başımız beladan kurtulana kadar." "Sana teşekkür etme şansım olmadı-"

"Lafını bile etme," diye araya giriyor Phoenix. "Bu geçmişte kaldı."

Bas müziğin tuğlaları tıkırdattığı köhne bir eve yaklaşırken Travis içeri girmemizi işaret ediyor. İçeride duman ve asit kokusu boğazımı yakıyor. Marihuana bitkileri ısı lambalarının altında pişerken, dev kimyasal madde fiçileri terk edilmiş halde duruyor. Görünüşe göre meth pişiriyorlar.

"Klas," diye yorumluyor Hudson.

Travis boğazını temizlemeden önce kaşlarını çatıyor. "Üst katta boş odalar var. Temiz kıyafetler bulacağım. Hepiniz çok kaba görünüyorsunuz."

"Düşün var mı?" Kendimi görünce irkildim.

Bana yavaşça, inceleyen bir bakış atıyor. "Senin için mi? Elbette, şekerim. Kendine yardım etmek istersen odam boş. O kadar kan için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Bacaklarını kırmamı ister misin?" Hudson kayıtsızca lekeli bir duvara yaslanıyor. "Ya da boynunu, belki? Gerçekten bir tercihim yok. Kaybedenin seçimi."

Travis ellerini kaldırır. "Burada sorun yok, dostum."

Phoenix beni yanına çekip yanağımdan öpüyor. Travis daha da meraklı görünüyor, hepimizin arasında geziniyor. Cevaplarını bilmediğim sorular sormasına fırsat vermeden, erkekleri atışmaları ve testosteronlarıyla baş başa bırakıyorum. İnsanların saçmalıklarından bir gün için yeterince çektim.

Sarkık merdivenin yukarısı, atılmış uyuşturucu malzemelerinden oluşan bir deniz. Daha fazla marihuana bitkisi yatak odalarının birçoğunu dolduruyor ve toprak kokusu bırakıyor.

havada. Endüstriyel düzenek yüzünden boynumdan aşağı ter damlıyor. Kalın elektrik kabloları ışıkları ve ısıtıcıları besliyor.

Travis'in odasını, kapısında sigaranın yaktığı yazıdan buluyorum. Odası oldukça iğrenç. Yıkanmamış giysi yığınları ve boş içki şişeleri yıpranmış halıyı kirletiyor. Bir mucize eseri, en-suite banyosu, kullanılmış prezervatifler ve çakma tıraş losyonu şişelerinin ötesinde kabul edilebilir durumda.

Kilit yok, bu yüzden ölüm kokan kıyafetlerimi çıkardıktan sonra bıçağımı da yanıma alıp duşa giriyorum. Su ancak ılık ama morarmış bedenime karşı harika bir his veriyor. Ellerimi çatlak fayanslara dayıyorum ve donuk gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Aniden bitkin düştüm. Şehri koşarak geçmemizi sağlayan adrenalin beni terk etti. Gecenin olayları aklımdan geçerken, şiddet ve kana susamışlıktan cesaret alan bir fısıltı içeri sızıyor.

Şimdi kaç kişiyi öldürdün, Brooke? Nefret ettiğin her şeye dönüştün.

Vic seninle gurur duyardı.

Bıçağımı sıkıca tutarak, "Vic gitti," diye tekrarlıyorum.

Sizin de olmanız gerektiği gibi.

Bu sadece başlangıç. Blackwood

seni çağırıyor.

Bıçağımdaki kıpkırmızı lekeleri yıkıyorum, tırtıklı çeliğin büyüüne kapılıyorum. Dün gece kaç kişiyi öldürdüğümden emin değilim. Hepsinin boş, cansız bakışları birbirine karışıyor. Bu kadar kolay olmamalıydı ama aylardır bir cinayetten diğerine koşuyorum.

Hasta Sekiz'in hiç vicdanı olmadı.

Brooklyn West'in de olduğunu sanmıyorum.

Bıçağı karnıma bastırarak beş düzgün, paralel kesik atıyorum. Hâlâ sakinleşmek için yeterli değil. Kendimi tekrar keserken ciğerlerimin daraldığını hissediyorum. Hemen şimdi durmalıyım. Burada kan kaybından bayılmayı göze alamam. Paniğim arttıkça Sadie'nin tavsiyesi kafamda çınlıyor: Bildiklerini listele.

Benim adım Brooklyn West.

Yirmi iki yaşımdayım. Ailem öldü.

Ben bir katilim.

İçimde bir canavar var. Yalnız kalmayı hak ediyorum.

"Kapa çeneni," diye azarlıyorum kendimi.

Augustus'u öldürdüğümden beri Vic'i halüsinasyon görmedim. O anda tüm karmaşayı zihnimden sildiğimi sanmıştım ama o hâlâ orada. Kendimden nefret ettiğim her şeyde onun sesi yaşıyor.

"Brooke? İyi misin?"

Phoenix buhar dolu odaya giriyor. Hudson'ın onu takip ettiğini görünce şok oldum. İkisi de kirli kıyafetlerini çıkarıp lavaboda temizlenmeye başladılar. Boxerlarına kadar, çatışmamızdan kalan sayısız çürük ve yarayı inceliyorum.

Hassas kaburgalarını dürten Phoenix küfreder. "Biri bir parçamı kırmadan bir hafta geçirmek isterdim. Orada işin bitti mi, fişek?"

Duşu kapatırken, konuşmak için kendime güvenmiyorum. Dışarı adımımı atar atmaz hatamı anlıyorum. Havlu yok ve kıyafetlerim yapışkan, harap bir su birikintisinin içinde duruyor. Ayaklarımın üzerinde kayarken, iki yakıcı bakışın ağırlığıyla kalçalarımın arasından sıcaklık akıyor.

"Bunlar da ne?" Hudson bana havlıyor.

O ilerlerken duş kapısına doğru geri çekiliyorum. Parmakları taze kesiklerin üzerinde izinsiz geziniyor, karnımdan aşağı sızan kanı yakalıyor. Kaşları çatılıyor, parmak uçları ben sıkılmış dişlerimin arasından tıslayana kadar yaraları deşiyor.

"Çek ellerini üzerimden," diye bağırdım.

"Hâlâ bunu mu yapıyorsun?"

"İhtiyaç ortaya çıktığında. Bu seni ilgilendirmez."

Hudson göğüslerimiz birleşene kadar beni öne doğru çekiyor. Tuzağı tamamlayan Phoenix arkama geçiyor ve kalçalarımı kavlıyor. Bunlar arasında sıkışmayı beklediğim son iki kişi. Beni saran şiddetli ihtiyaç dalgası yüzünden zar zor ayakta durabiliyorum. Tekrar kesmek ya da sevişmek, gerçekten umurumda değil.

"Bu gece iyi iş çıkardın." Hudson dudaklarımla buluşmak için çeneme doğru öpücükler konduruyor. "O piçleri öldürmeni izlerken bütün gece sertleştim, kara kuş."

"Ve ben," diye ekliyor Phoenix.

"Tek liderliğimizi kaybettik. Hepimiz Londra'nın ortasında hırpalanmış ve kaybolmuş durumdayız. Sadie tehlikede. Tüm bu olanlar zaman kaybıydı ve öldürüleceğiz."

Hudson alay ediyor. "Şey, böyle söyleyince..."

Phoenix kulak mememi ısırırken bir ürpertiye bastırıyorum. Aleti çıplak kıcıma doğru bastırıyor, bizi ayıran sadece bir çift boxer.

"...ama eminim ki durumu iyileştirebiliriz," diye bitiriyor.

İç çamaşırını çabucak çıkaran Hudson, kapalı tuvalet kapağının üzerine oturuyor. Hâlâ kapana kısılmış ve kaçamaz halde beni bekleyen kucağına çekiyorum. İyileşmekte olan kurşun yarası iltihaplı görünüyor, etrafı siyah çürükler, çizikler ve yırtıklarla çevrili.

"Artık kesmeyeceğine söz vermiştin," diye mırıldanıyor. "Ne zaman?"

"Ukalalık yapma, Brooke. Konuş benimle."

Bakışlarımı kaçırıyorum. "Tekrar Hasta Sekiz olmak istemiyorum. Sizinle, ailemle kalmak istiyorum. Geçmişte değil. Bildiğim tek yol bu."

"O zaman sana yardım etmemize izin ver," diye yalvarır Phoenix.

Hudson başını sallar. "Bunu tek başına yapmana gerek yok."

Taze kesikleri tekrar inceleyen Hudson'ın dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. Parmaklarını kanımla kaplamasını izliyorum, buz mavisi gözlerinde karanlık ve için için yanan bir şey var. Utanmadan ıslaklığı aletin üzerine yayıyor ve birkaç kez pompalıyor.

"Eğer bunu yapacaksan, en iyi şekilde değerlendirebiliriz," diyor karanlık bir şekilde.

Hudson'un başparmağı klitorisimin üzerinde gezinip hassas tenimi kırmızıya boyarken ağzım kuruyor. Bir düğme hareketiyle, arzunun üstesinden geliyorum. Tek istediğim kalbinin atışını hissetmek. Hâlâ hayatta olduğumuza ve bunun gerçek olduğuna dair kanıt istiyorum.

Şüphe kök saldıkça gözlerim kapanıyor. Tüm bu gerçekliği beynimin yaratmadığını nereden bileceğim? Gözlerimi kapatıp tekrar Z Kanadı'nda uyanacağım ve hapsedildiğim yerin ötesinde bir yaşam özlemi duyacağım. Belki de çoktan ölmüşümdür. Bunların hepsi zalim bir rüya olabilir.

Hudson "Gözler üzerimde olsun" diyor.

Sert sesiyle irkilerek kendimi tekrar ona bakmaya zorluyorum. Parmaklarını emerek kuruturken kanımın geri kalanı ağzında kayboluyor.

"Benden saklanmana izin yok, karatavuk. Acını görmek istiyorum.

Hepsini. Kaçmaya ve bu pisliği bizden saklamaya devam ediyorsun ve bu artık sona eriyor." Başımı sallayamadan meme ucumu yakalıyor ve sertçe çimdikliyor. "Siktir, tamam," diye boyun eğiyorum.

"Tamam ne? Cevap ver bana, sürtük. Seni duyamıyorum."

Onun sataşmalarıyla öfkelenerek Hudson'ın kucağında debeleniyorum. Kadife yumuşaklığındaki kafası yarığırma doğru bastırıyor, beni doldurmadan uzunluğuna sokuyor. Başka bir kıpırdanmayla amımın derinliklerine gömölüyor.

"Tamam, baba."

Sözlerimi bir hamleyle noktalıyorum. Hudson homurdanıyor, parmak uçları kalçalarımın derinliklerine giriyor. Bu açıdan bakınca beni ağzına kadar dolduruyor ama kontrol hâlâ bende. Tek yapabileceği orada oturup kontrolü bana bırakmak.

Boyunu aşağı doğru çekerken, göbeğimin sıkıştığını hissedebiliyorum. Ağrıyan meme ucumu çimdikliyor, acı dolu homurtularımı bir öpücükle daha yutuyor.

"Sikimi sürerken çok mükemmel görünüyorsun," diye iltifat ediyor. "Ne kadar pis bir orospusun, değil mi? İkimizin de seni böyle izlemesine izin veriyorsun. Birimiz senin için asla yeterli olmadı."

"Siktir git, Hud."

"Bu paylaşım saçmalığının bir faydası olması gerektiğini biliyordum," diye yuh alıyor Phoenix. "Canlı porno."

Hudson ona ters ters bakıyor. "Kapa çeneni."

Dengesini sağlamak için omuzlarını kavrayarak morartıcı bir tempo tutturdum. Beni tüketmeden önce karanlığı defetmem gerekiyor. Göbeğim sıkışmaya başladığında alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. Hudson her hamlede inliyor, dudakları boynumda koyu bir iz bırakıyor.

Benim yönetmeme izin vermesi için kendini kontrol etmesi gerek. Aşk acısı çeken çocuklarken bile, duygularıma aldırmandan kontrolü ele alır ve beni becerirdi. Hayatımı Hudson Knight tarafından kullanılmak ve istismar edilmekle geçirdim, ama hiçbir şeyi değıştirmezdin.

"Paylaşmadığını sanıyordum?" Ona takılıyorum. "Kurallar çiğnenmek içindir, Brooke."

"Beni daha önce Kade ile aynı anda sikmiştin." "O benim kardeşim. Phoenix'le penis ovuşturuyorum."

Hudson'ı boğazından yakalıyorum, kendi otoriter hareketini yansıtıyorum. Gözleri açılıyor ama bana karşı koymuyor. Nabzıyla oynarken, tam kontrol hissinin tadını çıkarıyorum. Hayatı benim ellerimde. Onun kara ruhuna sahibim ve eğer isteseydim, hepsini elinden alabilirdim.

"Biraz kıskanmaya başladım," diyor Phoenix.

Ona ateşli bir bakış fırlatıyorum. "Hemen geliyorum bebeğim."

Serbest kalışımı en uç noktaya kadar kovalarken, karnımın alt kısmındaki muhteşem gerilim çözölüyor. Hudson gözlerini ayıramadığı değerli bir sanat eseriymişim gibi bana bakıyor. Baş döndürücü bir duygu, hayran olunmak.

Bu korkunç, karmaşık adamdan nefret ettiğim günler çoktan geride kaldı, ancak saplantımızın yoğunluğu devam ediyor. O aynı anda hem soluduğum hava hem de nefes borumdaki boğucu kısıkaç.

"Al şunu," diyor vuruşlarımı karşılayarak. "Benim için nasıl parçalandığını göster bana, karatavuk. Bırak Phoenix adımı inlettiğini duysun."

Son birkaç pompalamayla Hudson'ın gözlerinin yuvalarından fırlamasını zevkle izliyorum. Kendi salınımım zirve yapıyor ve beni eziyor, her şeyi tüketen bir his dalgası. Isı vücuduma yayılıyor, kayarken kucağına dökülüyor.

"Kahretsin," diye küfreder Phoenix. "Bu boku filme almalıydım." "Sana canlı gösteriyi ne zaman verebilirim?"

Dudakları arsız bir sırıtışla aralandı. "Buna hayır demeyeceğim. Kıçını buraya getir ve beni böyle kızdırdığın için o muhteşem tenine şaplak atmama izin ver."

Dudaklarımı son bir kez Hudson'ın dudaklarına bastırıyorum, alnındaki vahşi siyah saçları süpürüyorum. Çenemi tutuyor ve beni öpücüğü derinleştirmeye zorluyor, son bir teslimiyet çalıyor. Phoenix boğazını temizliyor ama bu Hudson'ı durdurmuyor. Onu bekletmekten çok mutlu.

"Onu becermene izin veriyorum," diye fısıldıyor şiddetle. "Ama sen hâlâ benimsin.

Bunu sakın unutma."

"Sen nasıl istersen, Hud."

"Devam et. Ona iyi vakit geçirt."

Phoenix'e takip edilen bir geyiğin temkinliliğiyle yaklaşırken, yeni keşfettiğim güvenim aniden dağılıyor. Saniyeler içinde roller değişti ve başım döndü. Phoenix'in bakışları otorite ve meydan okuma ile yanıyor. Hudson'ın yaptığı gibi bana teslim olmayacak.

Tek kaşını kaldırarak, ne yapacağımı tam olarak bilmem için tek kelime etmesine gerek yok. İçgüdüsel olarak banyonun zemininde dizlerimin üzerine çöküyorum. Gözlerim aşağıya bakıyor, yukarı bakmak için izin bekliyorum.

"Aferin kızıma," diye övüyor Phoenix. "Benim için çok itaatkârsın, değil mi?"

Hudson'ın keskin nefes alışını duyuyorum ama o soyunmayı bitirirken tüm dikkatim Phoenix'in üzerinde. Tutsak izleyicilerimizin önünde ona dokunmak konusunda biraz gerginim. Hudson'ın fikrini değiştirmesini ve korkup vazgeçmesini istemiyorum.

"Em bakalım, fişek."

Emrine itaat ederek dudaklarımı Phoenix'in sikinin etrafına doluyorum. Yanaklarımı çukurlaştırıp onu ağızımın derinliklerine alırken homurdanıyor. Bu

Phoenix ile ilk rodeom değil. Tam olarak nasıl sevdiğini biliyorum. Kısa sürede, gözlerim yaşarana kadar ağzıma sokmasını sağladım.

Kaba ve özenli olmanın mükemmel karışımı, o tehlikeli çizgiyi hassasiyetle takip ediyor. O bitirmeden Phoenix çekiliyor ve beni yukarı sürüklüyor. Banyo tezgahına doğru itildim, ellerimi lavaboya dayamak zorunda kaldım. Avuç içi kırımın yanağına çarpıyor ve nefesimi kesiyor.

"Çok yaramaz bir sürtüksün, Brooke. Hoşuna gitti mi?" "Evet Nix," diye itaatkârca cevap veriyorum.

"Nasıl oluyor da o pislğe baba deniyor da bana denmiyor?" Omzumun üzerinden baktığımda, kendini beğenmiş sırtışının yerinde olduğunu görüyorum.

Hudson duşa girerken "Şansını zorlama," diye uyarıyor. "Seni o lavaboda boğup cesedinin üzerinde kızımızı becermekten çekinmem."

Phoenix beni birkaç kez daha tokatladı, her biri bir öncekinden daha sertti. Acı ve zevk içimde kafa karıştırıcı bir girdaba dönüşüyor. Çok ıslağım, aynadaki görüntümüzle daha da kötüleştim. Phoenix bir Yunan tanrısı gibi üzerime eğiliyor, vücudumla ince ayarlı bir hassasiyetle oynuyor.

Sonunda içime girerek işkenceli bekleyişimi sona erdiriyor. Her çarpışma ruhumu ateşe verirken, vücudu benimkine tapıyor, zaten son orgazmdan dolayı sıcak. Ağzıma bir parmağını bastırdığında, onu nemlendirmek için dilimi döndürüyorum.

"Sakin ol bebeğim," diye teşvik ediyor ve onu göt deliğimin içine itiyor. "Çok iyi bir kızsın, değil mi? Bu tatlı, mükemmel amcığı sikmeyeli çok uzun zaman oldu."

Phoenix'in beni onun adını haykırmaya zorlaması uzun sürmedi. Tüm evin bizi duyabileceğinden hiç şüphem yok, uyuşturucu satıcısı arkadaşları bile. Bırak dinlesinler. Dış dünyaya ne kadar karmaşık ya da çılgınca görünürse görünsün, ilişkimizle gurur duyuyorum.

Phoenix beni döndürmeden önce omzumu ısıyor. Bacaklarımın arasına geri yerleşebilmesi için banyo tezgahının üzerine zıplıyorum. Beni bir kez daha doldururken, şimdi duşta Hudson'ın mükemmel bir görüntüsüne sahibim. Bizi izlerken sırtıyor ve bir elini tekrar sikinin etrafına sarıyor.

"Seyircimiz var."

"Bırak izlesin. Bu benim sıram," diye homurdanıyor Phoenix.

Başımı arkaya atarak vücudunun her darbesinin tadını çıkarıyorum. Phoenix'e bu kadar yakın hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Uzun zamandır onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünüyordum. Yanıldığımın kanıtlanmasına sevindim.

Bitirdiğinde, sularının Hudson'inkilerle karışması fikri beni tekrar doruğa çıkardı. Beni yakalamadan önce neredeyse kemiksiz bir yığın halinde tezgâhtan kayıyordum. Duşa geri götürüldüm ve beni duş jeli ile yıkamaya başlayan Hudson'a teslim edildim.

Birinin bana bu kadar yakın olmasına izin vermek garip hissettiriyor. Savunmasız olacak kadar onlara güvenmek. Tüm erkeklerim arasında, bana bakılıyor. Seviliyorum. El üstünde tutuluyorum. Bu olmadan dört ay nasıl hayatta kaldım bilmiyorum ama bir daha asla böyle bir şey olmayacak.

"Bu çok ateşliydi, karatavuk."

Hudson'a göz kırpıyorum. "Sürprizlerle dolusun."

"Belki bir dahaki sefere seni başka biriyle paylaşırım," diye düşünüyor.

Vay anasını, beni de yazsana.

BÖLÜM 13

PHOENIX

SUMMER SET FIRE TO THE RAIN - THRICE

Kalabalık caddeye bakarak, gençlerin sarma sigaralarını ileri geri uzatmalarını izliyorum. Tüm bu manzara bana eskiden olduğum kişiyi hatırlatıyor. Bir zamanlar Londra'nın acımasız sokakları benim adımdan korkardı.

Travis eskiden benim için çalışırdı, tam tersi değil. O benim en iyi koşucum ve iki numaramdı, büyükannemin vizyonunu gerçekleştirmeme yardım ediyordu. Sonra büyük bir uyuşturucu baskınından sonra tüm hayatlarımız yüzümüze patladı. Yaptığım kirli işlerin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kaldım.

Bedelini onların yerine ben
ödedim. Blackwood benim
cezamdı.

O hayatı özlemiyorum ve kesinlikle artık buraya ait değilim. Bağımlılığım bu zehirli atık çukurundan doğdu. Ortalık sakinleşir sakinleşmez gitmek için sabırsızlanıyorum. Birkaç günlüğüne kamp kurduk, kargaşanın dinmesini beklerken kırık bedenlerimizi dinlendirdik.

Kade saplantılı bir şekilde haberleri izliyordu. Her nasılsa, şehrin güney yakasından yaya olarak kaçtığımızı gösteren güvenlik kamerası görüntülerini bulmayı başarmışlar. Tüm şehir bizi ararken tekrar hareket etmek güvenli değil.

Incendia hala peşimizde.

Dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman güvenli
olacağını sanmıyorum. "Nix? Bir dakikan var
mı?"

Travis pis oturma odasının kapısında bekliyor. Tül perdenin kapanmasına izin veriyorum, kızgınlığım şimdiden derimin altında kaynıyor. Brooklyn kanepede horluyor, isteğim üzerine görüş alanımda kalıyor. Bu serserilerin onu rahatsız etmesine izin vermeyeceğim.

"Ne oldu Trav?"

"Seni tekrar görmek istedi. Bugün üçüncü kez."

"Şimdi olmaz. Yapamam."

"Patron o," diye belirtiyor. "Polisler tarafından götürülmenden bu yana iki yıl geçti. Charlie'nin de soruları var. O artık büyüdü."

Birkaç saniye içinde Travis'i boğazından tutup soyulan duvar kağıdına yapıştırdım. Yumruğum sinir bozucu suratıyla buluştuğunda boğuk bir özür diledi. Hapse atılan o olmalıydı, ben değil. Bana ders vermeye nasıl cüret eder? Ben istemesem bile, ona miras kalan imparatorluğu hak etmiyor.

"Uzaktaydım ama bir an için bile burada hala yetkili olmadığımı düşünmeyin. Ninemin tüm organizasyonunun sorumluluğunu ben üstlendim. Ben olmasaydım düzineleriniz hapis yatabilirdi. Bana borçlusunuz. Kapiş, sikik?"

"Evet, N-Nix."

"Ona meşgul olduğumu söyle. Ne söyleyeceğin umurumda değil, sadece onu başımdan sav. Onu bu karmaşanın içine çekerek hayatını tehlikeye atmayacağım."

Onu bir kenara fırlatan Travis, odadan kaçmadan önce ağzının kenarındaki kanı sildi. Bir süredir karanlık tarafıma dalmamıştım ama hâlâ orada duruyor. Bektan annem bizi terk ettiğinde beni ve Charlie'yi yetiştiren korkunç kadın tarafından içime yerleştirilmişti.

Bir çete lideriyle akraba olmanın zor olacağını düşünürsünüz ama Nana çok seviyor. O olmasaydı hayatta olamazdım, beni gerçekten olduğum gibi beleşçi, pislik bir bağımlı yapsa bile. Ben bu sokaklarda büyüdüm. Onlar için suç üstlendim. Beni hasta etse de etmese de burası benim krallığım.

"Ondan sonsuza dek kaçamazsın."

Brooklyn'in boğuk fısıltısı beni öfkemden geri çekiyor. Onu oturmuş, yorgun gözlerini ovuştururken buluyorum. Kucağına yığılmama izin veriyor ve yeni boyanmış mavi saçlarımı okşuyor. Eli dün gece bunu yapmak için benimle birlikte uyumadı. Onun mavi lekeli ellerinin ve kararsız gülümsemesinin anısı göğsümü ısıtıyor.

"Nana'yı güvende tutmalıyım." Ağır ağır iç çektim. "Charlie'yi de."

"Anlıyorum, biz kötü haberiz. Ama o aileden biri, Nix. İki yıl uzun bir süre. Tekrar kaçmak zorunda kalmadan önce ona veda et. Geri dönmeme ihtimalimize karşı ona bir son ver."

Brooklyn'i kabaca çenesinden yakaladım. "Bana bu saçmalıkları anlatma, havai fişek. Hayatta kalmaktan başka seçeneğimiz yok. Seni tekrar kaybetmeyi reddediyorum. Bunun olmasına izin vermeden önce Incendia kıcımlı öpebilir."

Gülümsemesi o kadar hüzünlü ki, tam kalbime saplanıyor.

"Seni çok seviyorum. Belki de çok fazla."

"Seni seviyorum, Brooke. Üzücü konuşmayı bırak. Zaten yeterince iç karartıcı."

"Bu doğru değil. Hadi diğerlerini bulalım."

Birlikte, el ele mutfağa doğru ilerliyoruz. Kade köşedeki yaralı masayı ele geçirmiş, kullanılmış iğneleri ve boş içki şişelerini bir kenara süpürerek daha fazla basılı belgeye göz atıyor. Çılgınca görünüyor, bulabildiği her şeyi daire içine alıyor ve altını çiziyor.

Bancroft'un profilini çıkarmaya çalışıyor ama şu ana kadar adam tertemiz. Incendia'nın enstitüler imparatorluğu büyüdükçe, birkaç yıl önce tıp endüstrisine verdiği hizmetlerden dolayı onurlandırılmış. Hızlı bir aramayla karşıma çıkan milyonlarca resim midemi bulandırdı. Çok seviliyor ve itibarı tarafından korunuyor.

"Bir şey var mı?" Yorgunca sordum.

Kade gözlüklerini saçlarının arasına sokar. "Hiçbir şey. Milyonlarca dolar değerinde ve hemen hemen tüm kamu hisselerinde hissesi var. Onun bağışlarıyla finanse edilen üç siyasi parti saydım. Şu aptal şövalyelik unvanına hiç girmeyeyim. Medya bu piçi çok seviyor."

Hudson açık votka şişesinden bir yudum alıyor. "Peki ya baban?"

"Bancroft üç yıl üst üste onunla birlikte seçim kampanyasında yer aldı ve pek çok mali destekte bulundu. Babam Blackwood'un yönetim kurulunda oturarak onun itibarını sırtlıyor."

"Chummy, ha?" Homurdanıyorum.

Brooklyn başını sallar. "Bunun için tek kelime bu."

Elini bırakarak Eli'ye yaklaşıyorum. Mutfağın arka tarafında durmuş, yağın yağmura bakıyordu. Elimi koluna götürdüğümde önce irkiliyor, sonra yanıma sokuluyor. Saçlarını öpüyorum ve bir kolumu omuzlarına doluyorum.

"Seven nerede?" Brooklyn arkamızdan soruyor.

"Dört saattir dışarıda," diye cevaplıyor Hudson. "Dün olduğu gibi hiçbirimize tek kelime etmiyor. Sadece o çantaya vurmaya ve volta atmaya devam ediyor."

On yıllardır bakılmayan bahçenin aşırı büyümüş kaosuna bakıyoruz. Dalgalandan ağaçların ve yabani otların arasına gömülmüş olan Seven, eski bir kum torbası bulmuş. Metodik bir şekilde onu dövüyor.

hiç ter dökmeden. Öfkесinin gerçek zamanlı olarak ortaya çıkışını izlemek büyüleyici bir manzara.

Brooklyn kaşlarını çatarak yanımıza geldi. "Bu hiç iyi değil." "Ne?

Bu sağlıklı bir çıkış yolu," diye itiraz ediyorum.

"İşlerden sonra geri dönmesi hep biraz zaman alırdı. Bazen haftalar geçtikten sonra tekrar kendisi olurdu, sadece... Hasta Yedi değil. Oraya gidip yardım etmeliyim."

"Sakinleşmesi için ona biraz zaman verin. Onu sonsuza kadar şımartamazsınız," diyor Hudson her zamanki sertliğiyle. Görünüşe göre buz adam çözülmeye başlıyor.

Ön kapının kırılarak açılma sesi konuşmamızı böldü ve hepimizi dövüş moduna geçirdi. Kade ve Hudson silahlarını çekerken, Brooklyn bıçağını fazladan bir uzuvmuş gibi kullanıyor. Eli itiraz edemedi on u arkama itiyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. Ağır ayak sesleri yaklaşıyor.

Eğer Incendia bizi bulduysa, savaşmadan ölmeyeceğiz. O kadar yer varken burada ölmeyi reddediyorum.

"Ben sayınca," diye talimat verdi Kade, silahını doğrultarak.

Daha mermiyi boşaltmadan, tiz ve öfkeli bir ses mutfığa doğru fırlıyor. Kapı açılırken duvara çarpıyor ve kısa süreli rahatlamam sona eriyor. Öfkeli, kristal berraklığında mavi gözler üzerime dikildi.

"Phoenix lanet Kent. Senin postunu alacağım, evlat!"

Ben onun gazabından saklanamadan Eli yardımsever bir şekilde beni ileri itiyor. Nana yaklaşıyor ve denize atılmış sarhoş bir denizci gibi küfrederek kafama vuruyor.

"Nana, sakin ol!"

"Bana sakin olmamı söyleme! Yüce İsa." Beni boğucu bir kucaklamanın içine çekti. "Gel buraya, seni küçük toerag. En azından sana iyice bir bakayım. İki yıl!"

"Küfür etmeyi kes! Ben buradayım, değil mi?"

Ninem Pearl kısa boylu, şişman, buruşuk tenli ve yaşlılığın cazibesine kapılmış bir kadın. Gümüş rengi saçları, eteği ve ütülü gömleğiyle uyumlu, kabarık bir şekilde toplanmış. Büyüleyici, büyükannemsi görünümüne rağmen, yüzeyinin altında korkunç bir kadın var.

Emekliliğinde koca bir suç imparatorluğunu yönetmek için belli türde bir insan olmak gerekir. Nana işin ön tarafıyla ilgileniyor.

Mamacita's in Tottenham. Geri kalan kirli işleri bir astlar ordusu yapıyor - bir zamanlar ben de dahil olmak üzere.

"Burada ne halt ediyorsunuz? Ne kadar sürecek?" diye soruyor, herkesin bize deliymişiz gibi bakmasına aldırmadan. Ona alışmak çok zaman alıyor.

"Sadece birkaç gün sonra başımız belaya girdi."

"Bela!" Yine kafama vurdu. "Senin lanet belanı biliyorum. Haberlerde her gece senin aptal sırtışını gösteriyorlar! Tüm örgü çevrem torunumun bir seri katil olduğunu düşünüyor!"

"Örgü topluluğuna mı gidiyorsun?" İnanmayarak bakıyorum.

Gözlerini bana dikti. "Bir hobim olmasına izin yok mu? Sen hapse girdiğinden beri bu moronlarla tek başıma uğraşıyorum. Bazen benim de sakinleşmem gerekiyor. Tabancam için bir kılıf ördüm."

Boynumu sıkamadan önce geriye doğru dans ediyorum. Nana yalnız olmadığımızı fark etmiş gibi görünüyor. Çelik gibi bakışları Brooklyn'e inmeden önce tüm bu dağınık grup arasında gidip geliyor. Sergilenen her bir çürük ve yara izini inceliyor, dudakları soğukkanlı bir çizgi halinde bastırılmış.

"Oğlumun başını belaya sokan kız sen misin?"

Brooklyn yüzünü buruşturdu. "Sanırım öyleyim, hanımefendi." "Bana kızmayın, hanımefendi.

Adım Pearl."

Kendini bir sandalyeye bırakan Nana bir puro çıkarır ve yakar.

"Torunum domuzların neden her gün kapımı çaldığını açıklarken biri bana bir içki getirse iyi olur. Bütün hafta gözüme uyku girmede! Bu iş için kötü."

Herkes onu şaşkınlıkla izliyor. Onları uyarmalıydım; o kırılması zor bir ceviz. Hudson elindeki votka şişesini itaatkâr bir şekilde teslim ediyor, biraz da korkmuş görünüyor. Nana, Hudson bir bardak getirene kadar ters ters bakıyor, sonra da sert bir kadeh deviriyor.

"Blackwood'dan ayrılmak zorundaydık. Orada hayatlarımız tehlikedeydi," diye açıklıyorum kendime kötü kötü baktırarak. "Enstitünün arkasındaki şirket çok güçlü ve bizi susturmak istiyor. Bu yüzden kaçtık, Nana."

"Haberlerde suçlanan şeyleri siz mi yapıyorsunuz?"

Kade, "Tabii ki hayır," diyor. "Hedef alınıyoruz." "Masum insanlar hedef alınmaz, evlat."

"Blackwood'u yaktık ve birkaç muhafızı öldürdük," diye araya giriyor Brooklyn, Nana'ya korkusuzca bakarak. "Ayrıca gece kulübündeki adamları da. Bu yalan değildi. Başka seçeneğimiz yoktu."

Nana puro dumanını üfleyerek onu değerlendirir. Açık konuşanlara her şeyden çok saygı duyar. Ailemizde yalan söylemek ya da mazeret uydurmak, daha kötüsü olmasa bile, genellikle fena halde dayak yemenize neden olurdu.

"Senin bir katil olduğunu söylüyorlar. Haberleri okudum."

İki kadının arasına girerek Nana'yı bir iki kademe aşağı çekmeye hazırlanıyorum. Haberlerin sattığı şey yüzünden Brooklyn'i utandırmasına izin vermeyeceğim. Nana'nın aile şirketi aracılığıyla kaç hayatı bitirdiğini ya da mahvettiğini çok iyi biliyorum. Hepimizin eli kanlı.

Brooklyn açıkça, "Blackwood'da bulunmamızın bir nedeni vardı," diyor.

Nana ona bakıyor, sonra yüzünde arsız bir gülümseme belirliyor. "Senin gibi bir kız buralarda işime yarayabilir. O enstitüyü hiç sevmedim, gösterişli ve fazla maaş alan serserilerle dolu. Altı ay boyunca oğlumu görmeme izin vermediler, sonra da zaten gelmemi istemedi."

Onun yerine bana ters ters bakıyor. *Harika.*

"Beni öyle görmeni istemedim." Suçlayıcı bakışlarından kaçınarak geri çekiliyorum. "Temizlenmem biraz zaman aldı ve bu arada pek de hoş olmadı."

"Ben senin büyükanneim, Nix. Seni en iyi halinle de gördüm, en kötü halinle de. Bu yaşlı kuşun kalbini incittin ama ben yaşayacağım. Bu senin kız kardeşin. bir özü hak ediyor."

Charlie'den bahsedildiğinde, suçluluk duygusu beni boğuyor. O kadar uzun zamandır yoktum ki, ailemin bensiz daha iyi olacağına kendimi ikna etmişim. Ben hapse atıldığımda Charlie daha çocuktü. Şimdi on dört yaşında. Çok şey kaçırdım. Uzay israfı annemizden daha iyi değilim.

"Çocuklar," diye araya giriyor Kade. "Bir şey oldu."

Dizüstü bilgisayarının başına döndü, solgun görünüyor. Bizim de görebilmemiz için bilgisayarı çevirdiğinde oda gergin bir sessizliğe gömülüyor. Başka bir basın toplantısı çağrısı yapılmış gibi görünüyor. Muhabirler tekrar Londra'nın lüks şehir merkezinin merdivenlerinde, zenginlik ve özenle gizlenmiş yalanlarla çevrili.

"Orospu çocuğu," diye küfrediyor Brooklyn. "Bu o."

Kameralar Bancroft'un bakımlı dış görünüşünü yüksek çözünürlüklü dehşet içinde resmediyor. Yine güzel bir takım elbise giymiş ve kravat takmış, pırlanta işlemeli saati de tam teşhirde. Yüzündeki uzlaşmacı gülümseme bende duvarı yumruklama isteği uyandırıyor.

Hudson hala yanımda. "Bakın kim gelmiş."

Incendia'nın mükemmel bakımlı başkanının arkasında çok tanıdık, istenmeyen bir yüz var. Kade'in babasının fotoğraflarını görmüştüm.

Daha önce. Dümdüz karşıya bakıyor; orta yaşlı yüzünde, geriye doğru taranmış tuzlu biberli saçlarının çerçevelediği aşılmaz bir maske var.

Bu ittifakı belgeleyen muhabirlerden alçak sesle konuşmalar geliyor. Bu bir reklam gösterisi ve uyarı bir arada. Leroy Knight'ın oğullarının işin içinde olduğunu biliyorlar. Bu konferansı yaparak onları etkili bir şekilde reddediyor ve sırtlarına daha da büyük bir hedef çiziyor.

Bancroft, "Üç gün önce, kolluk kuvvetleri kayıp mahkûmlarımızın izini Güney Londra'daki bir gece kulübüne kadar sürdürü," diye anlatıyor. "Altı cesur adamın hayatına mal oldular. Bugün, onların kahramanca çabalarını övüyor ve onları katledilmelerine yol açan hayvanları kınıyoruz."

"Kim bu çirkin doldurulmuş gömlek?" Nana gürleri.

Brooklyn ellerini masaya dayadı. "Kaçtığımız kişi bu."

Nana yayını öldürücü bir öfkeyle inceliyor. Kendi işinde saçmalıkları deşifre etmeye alışkındır. Bu adamın tüm kişiliği altın bir sahtekarlıktan ibaret.

"Durum kontrol altında," diye devam ediyor Bancroft görkemli bir şekilde. "Bu canavarları adalete teslim etmek için çalışıyoruz. Ekranlarınızda bu kişileri gören olursa, onlarla yüzleşmemenizi ve aşağıdaki numaradan yetkilileri aramanızı tavsiye ederiz."

Kade'in yumruğu masaya çarpıyor. "Kirli işlerini yaptırmak için halka para ödüyor."

"Belli ki polis de onun cebinde," diye ekliyor Brooklyn. "Herkese ve her şeye sahip."

Brooklyn'in meşhur sabıka fotoğrafı da dahil olmak üzere, fotoğraflarımız tüm üzücü ayrıntılarıyla yayında gösteriliyor. Ancak bu kez altıncı bir fotoğraf daha eklendi. Seven'in üniversite mezuniyetinde mavi kep ve cübbe giymiş eski bir fotoğrafı. Daha genç ve çok daha istikrarlı görünüyor.

"Seven'ı sessiz tuttuklarını sanıyordum." Konferansın sona ermesini izliyorum. Bancroft ve Kade'in babası bir cipe binip muhabirin sorularını yanıtlamadan hızla uzaklaştılar.

Kade, yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde, "Umutsuzluğa kapılıyorlar," diyor. "Zaman tükeniyor. Konuşmaya başladığımız anda her şeyin biteceğini biliyorlar. Oyun biter."

"Öyleyse neden konuşmuyoruz? Konuşalım yani."

"Bize kim inanır ki?" Hudson küçük mutfakta volta atarak öfkeleniyor. "Kanıtımız olsa bile, halk için sadece bir grup akıl hastası suçluyuz. Bir hücreye atılıp idam edileceğiz."

"Adamlarımdan birine o piçin kafasına bir kurşun sıkıtırabilirim," diyor Nana tatlı bir sesle, bitirdiği purosunu ezerek. "Sadece söyleyin çocuklar. Hızlı ve kolay."

"Bu işe karışma, Nana. Güvenli değil."

"Kendimi koruyabilirim, Nix. Uzun zamandır bu işin içindeyim."

"Son iki yılımı Blackwood'un içinde çürüyerek geçirmedi ki hepsini çöpe atasın!" Sinirlerime hakim olamayarak ona bağıryorum. "Bu işe karışma. Bu bir emirdir."

Kristal gözleri sertleşiyor, öfkeyle doluyor. "Seni dinleyeceğimi mi sanıyorsun, evlat?"

"Yapacaksın amına koyayım."

"Ses tonuna dikkat et. Burada hâlâ yetkili benim."

"O zaman nasıl oldu da hapse girmedin, ha? Onun yerine benim hayatım mahvoldu."

Yüzü kızarıyor, sönmüş gibi görünüyor. Hemen sözlerimi geri almak istiyorum. Suçu ben işledim, o yüzden cezamı çekmeliydim. Yaptığımız onca şey için Nana'nın hapse girmesine izin veremezdim.

"Özür dilerim." Ona sarıldım.

Duygusal bir şekilde burnunu çekiyor. "Ben de evlat. Buralardaki şapşal yüzünü özledim."

"Geri geleceğim, söz veriyorum."

Cevabı lavaboda tıkırdayan kirli bulaşıklarla kesiliyor. Hepimiz durup bakıyoruz ve mini depremi fark ediyoruz. Mutfak dolaplarındaki içki şişeleri ve yontulmuş bardaklar sallanıyor.

"Bu da ne?" Kade haykırır.

Nana'nın votka bardağı titrer ve masadan düşer. Ev ağır bir vuruş sesiyle kaplanır ve bir an için ne olduğunu anlar. Ses, yaklaşan bir helikopterin dönen pervanelerine benziyor.

"Düşündüğüm şey bu mu?"

Kade kabloları ve evrakları sırt çantasına tıkıştırıyor. "Hadi buradan siktir olup gidelim. Çabuk, kımıldayın!"

Seven içeri dalıyor, karamel gözleri bahçeye doğru bakıyor. Dalgalı rüzgârda yapraklar ve dallar her yere uçuşuyor. Tam üstümüzde olmalı. Dehşet ve panik tüm odayı kaplıyor.

Brooklyn'i kapıya doğru itiyorum ve Eli'ı tutarak herkesi evin önüne yönlendiriyorum. Biraz şansımız varsa, çeteyi

Hareketlerimizi gizlemek için. Arabalardan birine ulaşabilirsek, en azından buradan kurtulmak için küçük bir şansımız olur.

"Nana! Evine git," diye bağıyorum gürültünün arasından. "Bu işe karışma."

Beni hızlı, çılgınca bir kucaklamanın içine çekti. "Koş ve arkana bakma, duydun mu beni? Bunu da al. Güvende olduğunda beni ara."

İşlem yapmak için kullandığımız telefonlardan birini avucuma sıkıştırıp yanağına bir öpücük konduruyorum. Ben onun itaatkâr lideriysem, o da hepimizin imparatoriçesiydi. Ne bir kahraman ne de bir aziz, ama yine de bir aile. Bu bir daha asla hafife almayacağım bir şey.

"Seni seviyorum, Nana."

"Ve sen, evlat. Defol git buradan."

Topallaya topallaya arka taraftan çıkabileceği bahçeye doğru ilerler. Diğerleri onu güvenli bir yere götürecektir. Onun bu şekilde gittiğini görmek bana acı veriyor ama kendime duygu lüksü tanımıyorum. Kaybettiklerimizin yasını başka zaman tutabiliriz.

Gevezelik eden evden geçip sokağa çıkıyoruz, tepedeki ışıkların parıltısı bizi aramak için betonun üzerinde geziniyor. Travis kamyonetinin kabininde yakınlarda gizleniyor. Yolcu koltuğundaki kızı gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor, uzun kahverengi saçları ve çikolata rengi gözleri benimkilere benziyor.

"Phoenix!" Charlie çığlık atıyor.

Onu sallayarak, avazım çıktığı kadar bağıyorum. "Char! Kaç!"

Bana doğru işaret ederek Travis'e bağıyor.

"Git!" Tekrar bağıyorum.

"Sensiz olmaz! Geliyorum!"

Daha şiddetli bir rüzgâr sokağı savururken hepimiz neredeyse ayaklarımız yerden kesiliyor. Helikopter inişe hazırlanıyor. Ani bir floresan ışığı hücumu beni kör ediyor ve bilinmeyene doğru tökezliyorum. Ellerimiz acımasızca birbirinden ayrılana kadar Eli'yi de yanımda sürüklüyorum.

"Eli!"

Ailem parlak beyaz ışıktaki kayboluyor. Hiçbir şey göremiyorum, ellerimle etrafı arıyorum ve bir kaldırıma takılıyorum. Kör edici bilinmezlikte dünya salyangoz hızında yavaşlıyor. Tek duyabildiğim bağırışlar. Çığlıklar. Kükreyen emirler ve yalvaran çığlıklar.

Charlie'nin çaresiz sesi giderek yaklaşıyor ve yanan ışığı bölüyor. Güçlü eli tekrar kopmadan önce benimkini kavıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum.

Benden çok uzakta, havada uçtuğunu görecektense kadar görüşümü netleştirdim.

"Phoenix! Yardım edin!"

Gece kulübündeki sık kafalıların giydiği siyah üniformayı giymiş, kimliği belirsiz bir kişi tarafından caddenin karşısına fırlatılıyor. İnsan sürüleri sokağı istila ediyor. Hepsi silah ve telsiz taşıyor, kalabalığı acilen tarıyorlar. Siyah giysili iki kişi birbiriyle dövüşmeye başladığında bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum.

Yalnız değiliz.

Aynı tarafta değiller.

Silah sesleri ve ıslak, etli yumruklar havada bir şiddet korusu halinde kıvranıyor. Kaosun ortasına inen helikopterin ardından kulaklarım çınlıyor. Pilota bir şeyler bağırarak devasa dağ gibi bir adam sokağa fırlıyor.

Helikopterin, içinden çıkan devasa, kaslı ağırlığının gücüyle sallandığına yemin edebilirim. Sert bakışları dağınık sahneyi tarıyor, bir şeyler arıyor. Çatışmanın ortasında sıkışıp kaldığımızı fark edince kulağındaki telsize dokunup konuşuyor.

"Neler oluyor?!" Hudson bağırıyor.

Kade ayağa kalkar, alnındaki yaradan kan akmaktadır. "Bilmiyorum!"

Bedenler çarpışıp tek vücut olurken savaş devam ediyor. Kimin kim için çalıştığını söylemek imkansız. Burada başka biri daha var ve yeni gelenler Bancroft'un kiralık katillerine keyifle saldırıyor. Savaş alanını araştırırken yolun diğer tarafında Charlie'yi görüyorum.

Midem bulanıyor.

Sırtına dayanan bir silahla kapana

kısıldı. "Charlie!" Kükrüyorum.

Kanayan yüzü çakılların arasında dönmeyi başarıyor ve gözyaşı dolu iki göz benimkilerle buluşuyor. Hudson'ı iterek geçiyorum, çok geç olmadan Charlie'ye ulaşmaya çalışıyorum. Travis ve adamları hâlâ çılgınlığın içinde kaybolmuş durumda, diğerleri can havliyle kaçarken kanlı bir şekilde dövülüyorlar.

"Nix!" Brooklyn arkamdan bağırıyor. "Dur!"

Sesi bir çığlıkla kesilir. Kade, böğrüne saplanan şok tabancasıyla yolda kıvranıyor. Seven ona yaklaşmaya cüret eden herkesi parçalara ayırırken Hudson bir pisliğin yüzünü yeniden düzenliyor. Brooklyn yarı baygın haldeki Eli'yi bir çift yumruğun altından çekip çıkarmaya çalışıyor.

"Phoenix!"

Charlie'nin acı dolu yalvarışları beni neredeyse ikiye bölüyordu. Kız kardeşim ve kavga eden ailem arasında kaldığımda, imkansız bir karar vermek zorundayım. Charlie'ye doğru koşarken ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor. Charlie hıçkırırken silahın namlusu başının arkasını dürtüyor.

Her şey durur.

Zaman yok olur.

Aramızdaki mesafe kısalırken, onun hayatını tehdit eden pisliği yakalamaya çok yaklaştım. Sadece birkaç santim uzakta, dehşetini tadacak kadar yakın. Son birkaç adım atlayarak, silah sesi duyulduğunda havada uçuyordum.

O kısa, kontrollü patlama her şeyi bir saniyede değiştirdi. Kız kardeşimin gözlerindeki ışık sönüyor.

Kan, okyanusa düşmüş bir bomba gibi patlıyor ve beni sıcaklığıyla kaplıyor. Yere düşüyorum ve silahlı adamı benimle birlikte yere seriyorum, silahı ulaşamayacağı bir yere savruluyor. O daha havalanamadan, yüzündeki her bir kemiği kırıyorum. İçimden acı dolu, hayvani bir çığlık dökülüyor.

Thwack.

Thwack.

Thwack.

Acı parmak eklemlerimde hızla ilerliyor, kırılan kemiklerin çatırtısıyla noktalanıyor. Kafasını içeri göçerttiğimde silahlı adam hareket etmeyi bırakıyor, tüm vücudum öfkeyle patlamak üzereymiş gibi hissediyorum. Bir kan birikintisinin içine yığılıp, sonunda kız kardeşimin ölü bedenine bakıyorum.

Gitmiş.

Gitti.

Lanet olsun gitti!

Biri adımı söylüyor. Tekrar ve tekrar. Kayda geçmiyor. Bana bakan boş, cansız kürelerden başka hiçbir şey yok. Bırakın vedalaşmayı, onunla konuşamadım bile. Ben onun ağabeyiyim.

Onu güvende tutmak benim

işim. Bu benim işimdi.

Artık koruyacak bir şey kalmadı. "Anka

Kuşu!"

Brooklyn bir banshee gibi çığlık atıyor ve bana doğru gelen kişiyi işaret ediyor. Savaşan bedenlerin kargaşasında, cılız bir figür rastgele kesiyor ve bıçaklıyor. Her iki elinde birer bıçakla kan denizini yarıyor.

sayısız boğaz. Kel kafası ve çukur yanakları kar maskesi takmadığı için ortaya çıkıyor.

Bana yaklaşıyor.

Kaçmıyorum.

İçimde korku hissedecek hiçbir şey kalmadı.

Ailem sokağın karşısından çalındı. Birkaç iri omuzun üzerinden atılarak helikoptere bindirildiler. Az önceki iri adamın Brooklyn'in boynuna bir iğne saplamasını izliyorum. Brooklyn çırpınıp çırpınırken onu sürüklüyor ve sonunda gevşiyor.

Gördüğüm son şey Kade'in sarkık bedeninin kaldırılıp taşındığı ve diğerleriyle birlikte kaybolduğu. Bir ok derimi delip geçerken sol uyluğumda bir acı hissediyorum. Yaklaşan kadın sakinleştirici silahını kılıfına geri sokuyor.

Felç edici korku beni ele geçiriyor. Uyuşturucu zihnime saldırırken dünya hızla bulanıklaşıyor, parçalara ayrılıyor. Hâlâ Charlie'nin gözlerinde suçlamalarla bana bakan bedenini görebiliyorum. Tek istediğim kollarımı ona dolamak ve bedeli ne olursa olsun son beş dakikayı geri almak.

Incendia'nın askerleri akbabalar gibi etrafta dolanıyor. Sonra... hiçbir şey.

BÖLÜM 14

BROOKLYN

KUŞ KAFESİ - TUTMA YOKLUĞU

Uyanma zamanı, *Brooke*.

Küçük bir gezintiye çıkacağız.

Buradan çok çok uzağa.

Boğazıma düğümlenen bir çığlıkla ayağa fırlıyorum. Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöküyor. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırıştırırken etrafım bulanıklaşıyor. Kulübeye geri mi döndük? Ya da... hayır, Londra'daydık. İşte o zaman anladım.

Gece kulübü.

Phoenix'in

ninesi.

Helikopterler.

Kurşunlar.

Çığlık

atıyor.

Gölgeler etrafıma yerleşirken bir elimi boynuma götürüyorum. Etime saplanan iğneden dolayı zonklıyor ve hassaslaşıyor. Tek hatırlayabildiğim Phoenix'i sokağın ters tarafında sıkışmış, kız kardeşinin kanına bulanmış ve her taraftan düşmanların ilerlediği bir halde görmek.

"Phoenix!" Çığlık atıp çırpınıyorum.

Dengemi kaybederek altımdaki yumuşak şilteden düşüyorum ve bir iniltiyle yere çarpıyorum. Önemli değil. Phoenix'i bulmalıyım. Yere yayılarak nefes nefese kaldığımda, kırılmış camları bir araya getirir gibi gerçekliğin parçaları süzölmeye başlıyor.

Düz beyaz duvarlar.

Pürüzsüz, cilalı zemin.

Tavana yerleştirilmiş tek bir ışık.

Solumda bir yatak var, çarşafı düştüğüm yerden bozulmuş. Pencere yok. Bir kapı ve ciddi görünümlü bir kilit. Ellerimin üzerinde yükseliyorum.

Odanın öbür ucundan bir homurtu duyuyorum.

"Zarif, Brooke. Çılgılık atmayı keser misin? Çıplak ellerinle vurduğun için başım hâlâ ağrıyor."

Her tarafım titrerken, kendimi en iyi arkadaşım Teegan'ın geniş, beklenti dolu gözleriyle buluşmaya zorluyorum. Dalgalı, parlak kırmızı saçları, ağır göz kalemi ve her zamanki gotik zırhıyla çerçevelenmiş, ağzının köşesi sırtarak kalkmış bir şekilde bana bakıyor.

"Tee?" Korkuyla fısıldıyorum.

"Tek ve eşsiz. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Burada ne yapıyorsunuz? Neredeyiz?"

"Varolmayan Ülke, tabii ki. Peter Pan'ın gelip bizi kurtarmasını bekliyorum."

Köşeye yayılmış, Creepers'ını duvara dayamış. Göğsümü tutuyorum, kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum. Incendia onu da mı yakaladı? Şimdi ikimiz de tutsak mıyız? Çocukları bulmak zorundayım. Sırf bana ulaşmak için kimsenin onlara zarar vermesine izin vermeyeceğim.

"Diğerleri nerede?"

Teegan kıkırdar. "Onları öldürteceksin, biliyorsun." "Hangi cehennemdeler?"

"Burada olmaz," diye şarkı söylüyor.

Jöleli bacaklarımı altıma alarak ayakta durmayı başarıyorum. Oda hâlâ ilaçların etkisiyle sallanıyor ama yüzüstü düşmeden kapıya doğru ilerliyorum. Ne kadar bağırsam bağırayım, ne kadar öfkelenirsem öfkeleneyim kımıldamayı reddediyor. Bu dört duvar arasında sıkışıp kaldık.

"Ne zamandır buradasın?"

Teegan iç geçirir. "Tek istediğim senin arkadaşın olmaktı, B. Hepsi bu. Bu beni nereye getirdi, ha? Üç ameliyat. Yoğun bakım. Çenemi telle kapatmak zorunda kaldılar. Hepsi senin suçun."

Dizlerimin üzerinde beni affetmesi için yalvaramadan önce, yavaş ve alaycı bir alkış sesi odayı dolduruyor. Sırtımı duvara dayadığımda neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Hudson boş yataktan bana bakıyordu.

"Gördüğüm kadarıyla başını daha fazla

belaya sokmuşsun." "Hud?"

Gülümsemesi zehirli bir hal alıyor. "Yıllar önce sana yaptığım şeyden asla pişman olmadım. Kırılmaya ihtiyacın vardı. Seni mahvetmek, kaçmak için çaresizce çılgılık atmanı ve acı çekmeni izlemek istedim."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, tekrar açıyorum, bir gölge bulutunun içinde kaybolmasına hazırım. Keskin bakışları hala gözlerimin altında.

Bir parazit gibi tenimde. Bana doğru attığı her adımda kalp atışlarım daha da hızlanıyor.

"Geçen yıl o çatıda ölmeliydin," diye tükürüyor Hudson. "Sen gelip hayatlarımızı mahvedene kadar her şey mükemmeldi. Şimdi hepimiz senin yüzünden öldük."

Teegan neşeli bir kahkahayla onaylıyor. "Merak etme, Brooke. Senin için geri gelecek. Daha önce kaderinden kaçtın ama bu sefer kaçamayacaksın. Sen öldükten sonra hepimiz huzur içinde yaşayabiliriz."

"Ama... ya... ya ben de barış istiyorsam?" Dizlerimin bağı çözülürken sesim kesiliyor. "Artık yalnız kalmak istemiyorum. Ben... Sanırım mutlu sonumu istiyorum."

Bir çift dudak kulağımla buluştuğunda buz gibi soğuk omurgamdan aşağı akıyor. Lastik gibi ve sert, ölülerin fırçası kusursuz. Vic her zaman içimde yaşayacak. Kemiklerimi saran zehrini söküp atamıyorum.

"Mutlu sonunu hak etmiyorsun," diye alay ediyor. "Benden kurtulduğunu sanıyordun, değil mi sevgilim? Asla uzakta değilim." İskelet parmağı şakağıma dokunuyor. "Tam burada, sonuna kadar."

"Hayır! Çıkarın beni!" Hayal edilebilecek en sıkı topun içinde kıvrılıyorum. "Lütfen... lütfen çıkar beni."

Sesim beni terk ediyor, kuruyup unutuluyor. Gözyaşlarım akıyor ve bedenim titriyor. Ne kadar süre orada yattığımı bilmiyorum, hıçkırarak ve bir kaçış için yalvararak. Sesler korosu alayları ve sürekli yaylın ateşiyle yalnızlığımı bozuyor.

Bir el omzumu kavrayıp salladığında tekrar çığlık atıyorum.

"Hey, Brooke! Benim!"

"Theo?" Nefes nefese kaldım.

Mavi gözleri ve yumuşak, çocuksu yüz hatları, yoğun, sarı buklelerle çerçevelenmiş gözlüklerinin arkasından bana bakıyor. Üzerinde başka bir flanel gömlek ve tişört var, boynunda bir kimlik rozeti sallanıyor. Ağzım ölü bir balık gibi açılıp kapanıyor. Ses tellerim kopmuş gibi hissediyorum.

"Paniğe gerek yok. Sana zarar vermeyeceğim." "Nereye?"

"Güvenli bir yerde," diye onaylıyor.

Sözleri doğrudu ama paniğim çok ileri gitmişti. Şimşek hızıyla hareket ederek, tüm vücut ağırlığımı ona doğru fırlatıyorum. İnledi ve bir yığın halinde yere yığıldı. O bana zarar vermeden önce, aylardır hayatta kalmak için verdiğim mücadeleye geri dönüyorum ve onu tam şakağından vuruyorum.

Theo acı dolu bir nefesle yere yığılır, sıska uzuvları gevşek ve işe yaramaz bir şekilde sarkar. Odanın diğer ucunda Hudson alaycı alkışlarına devam ediyor. Tacizcimin sesi gitti ama Teegan hâlâ öfkeli bakışlarıyla beni kırbaçlıyor. Yataktan iki figür daha yükseldiğinde kalbim duruyor.

"Kaçsan iyi olur aşkım," diye uyarıyor Kade. "O geliyor."

Eli tek kelime etmeden bakıyor, ağzının kenarından bir kan izi akıyor. Hepsinin vücudunda beliren derin bıçak yaralarını dehşet içinde izliyorum. Görünmez bıçaklar sevdiğim insanları parçalıyor, her bir deri parçasını kesiyor. Boğazları, kolları, bilekleri. Bir kan tsunamisi yaklaşıyor.

Kaç, küçük Brooke.

Annenden kaç.

Seni yakalayacağım.

Theo'nun bilinçsiz bedenini arkamda bırakarak aralık kapıdan geçiyorum. Kalın halılarla kaplı, kurumsal ışıklandırmayla aydınlatılmış, sonsuz, donuk bir koridor beni karşılıyor. Sağa doğru, hayatım buna bağlıymış gibi koşuyorum. Eğer koşmazsam hayaletler beni yutacak.

Koridorlar ve boş ofislerden oluşan bir labirent beni binanın derinliklerine çağırıyor, deliliğin ateşi topuklarımı yalıyor. Uzaktan birinin bağırdığını duyduğumu sanıyorum ama başka bir boyutta sıkışıp kalmışlar ve bana ulaşamıyorlar.

Beni yakalamak için bekleyen kişiyi fark edemeyecek kadar dikkatim beni avlayan hayaletlerle dağılmış durumda. Tüm vücudum uzun, sert ve korkunç bir şeye çarpıyor. Kalın, gövdeye benzeyen bacaklar yerini inanılmaz büyüklükte, fıçı gibi bir göğse ve bir kamyonu tek başına kaldırabilecek kadar kaslı kollara bırakıyor.

İki el kollarımı sıktı.

Bir canavarın alçak, gırtlaktan gelen homurtusu donup

kalmama neden oluyor. "Orada dur, ufaklık."

"Hayır! Bırak beni, Logan!" Çığlık

atıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Anıların hızlı flaşlar halinde beni ezmesine engel olamayacak kadar kafam karışmış durumda. Logan o Allah'ın belası sahilde duruyordu. Vücut ısısı benimkinin etrafında kıvrılmıştı. Gecenin köründe koyunları sayıyordu. Benimle yumrukları arasında duruyordu. Kanı, ölümün zor sanatını kırmızı mürekkeple boyuyordu.

"Tanrım, Brooklyn. Benimle kavga

etmeyi bırak." "Hayır! Bırak gideyim!"

Dağ beni kana susamış bir örümcek gibi kollarıyla ağına hapsediyor. Bir çılgılık daha atıyorum ve güçlü kolları bacaklarımı sıkıca kavrayıp omzuna atılana kadar mücadele ediyorum.

"Bu saçmalık için maaşıma zam yapılması gerekiyor," diye homurdanıyor.

Bir başka uzun koridorda öfkeyle ilerleyip birkaç keskin dönüş yaptıktan sonra merdivenlerden yukarı çıkarken dünya baş aşağı duruyor. Bir sonraki katta bir kart okutuyor ve ofise benzeyen bir yere dalıyor. Ayağa kalkmak için acele eden birkaç bedenlin bulanıklığını yakalıyorum.

"Ne oluyor, Enzo?" Birisi haykırıyor. "Onu binadan kaçmaya çalışırken yakaladım."

"Beni bırakmalısın." Yumruklarımı sırtına indirdim. "Teegan benim için geliyor... ve Hudson, Kade, Eli. Burası güvenli değil... hayaletler beni yakalayacak. Kaçmam gerek!"

"Blackbird? Buradayız."

Hudson'ın sesi fişi bedenimden çekip aldı. Bir anda bitkin ve cansız kaldım. Beni esir alan kişi beni omzunun üzerinden geri çekerek kollarında küçük bir bebek gibi kucakladı. Delici kehribar rengi gözleri siyah saçlarının altında beni delip geçiyor.

"Uslu duracak mısın?" diye soruyor.

"Gözlerini oymadan önce beni yere bırak," diye zayıfça tehdit ediyorum.

Kalın, köşeli dudaklarından bir gülümseme yayılıyor. "Denediğini görmeyi çok isterim, Wildfire. İstersen bunu tartışabiliriz. Seni seve seve dövüp boyun eğdiririm."

Hudson sakince, "Ona dokunursan risk altında olan tek şey gözlerin olmaz," diye uyarıyor. "Seçim senin dostum."

Gözlerini deviriyor. "Ben almayayım."

Tekrar ayağa kalkıyorum ve halı beni karşılamak için koşuyor, ta ki biri beni arkamdan yakalayana kadar. Hudson'ın rahatlatıcı kokusu etrafımı sararken, sırtımı kıran bir sarımayla eziliyorum.

"Tam arkamdaydın," diye mırıldandım.

"Bütün gün burada senin uyanmanı bekledik." Yüzümü incelerken kaşları daha da çatılıyor. "Ne gördün? Kimdi o?"

"Hiçbir şey."

"Kahretsin, Brooke. Bana yalan söyleme. Tekrar bir bok görmeye başlarsan bize söyleyeceğine söz vermiştin."

Utançtan ölmeden önce Hudson'ın kucağından koparıldım. İki taşlaşmış yeşil göz üzerimde geziniyor. Eli'nın alnı benimkine çarptı.

Beni acıtacak kadar sert sıkıyor. Kalbinin tehlikeli atışını buradan hissedebiliyorum.

"İyisin," diye mırıldanıyor.

Sert sesi son soğukkanlılığımı da kırıyor. Beni tutmasına izin vererek vücuduna doğru sarkıyorum. Başka bir sıcaklık sütunu sırtımı karşılıyor ve Eli'nin beni uzun masada bir koltuğa oturtmasına yardım ediyor.

"Yanımdayım aşkım," diye fısıldıyor Kade.

Hudson hemen solumdaki koltuğa oturuyor ve elimi sıkıca kavıyor. Eli diğer boş koltuğu alıyor ve Kade'in gözlerini devirip oturacak yeni bir yer bulmasını sağlıyor.

"Neredeyiz biz?" Çekinerek sordum. "Londra, Brooklyn West."

Yeni ses dikkatimi çekiyor ve onu teslim etmeyi reddediyor. Masanın diğer ucunda, kaçışımı engelleyen sinirli devin yanında, tanımadığım başka bir adam oturuyor.

Uzun boylu, bronz tenli ve bir spor salonu bağımlısının kaslı yürüyüşüne sahip olan adam bana açıkça bakıyor. Yüz hatları köşeli ve yakışıklı, ancak kaşını ikiye bölen buruşuk bir yara izi yüzünden biraz şekli bozulmuş. Çenesi, mankenlere taş çıkartan görünümünü sertleştiren sert bir sakalla kaplı.

Kahve rengi gözlerini tamamlayan kareli bir takım elbise ve mavi bir kravat giyen yabancıнын kestane rengi saçları ensesinde toplanmış. Bir ürpertiye bastırıyorum. Tasarımcı kıyafeti ve hissedilir otoritesiyle Augustus'a biraz fazla benziyor.

Hudson elimi sıktı. "Brooke, bu Hunter." "Sabre Güvenlik Müdürü."

Başım dönmüş bir halde iki yabancıнын arasına bakıyorum. "Sabre bu mu? Incendia değil mi?"

Hunter'ın solundaki dağ, yaralı eklemlerini çatırdatarak öne doğru adım attı. "Ben Enzo, ikinci komutanım. Incendia sizi kaçırmaya çalıştı. Biz devreye girdik ve korunmanız için sizi buraya getirdik."

"Koruma mı?"

Hunter başını eğip beni düşünüyor. "Bir süredir hareketlerinizi izliyorduk. Blackwood Enstitüsü, Incendia soruşturmamız için buzdağının görünen kısmıydı."

"Siz Sadie'nin takımımanız, değil mi?"

"Alyssa bizim için çalışıyor," diye onaylıyor Enzo.

Tam zamanında, ofisin kapısı çarparak açılır ve çok hoşnutsuz görünen bir Theo içeri girer. Topalladığı için alnında koyu bir morluk oluşmuş. Öfkeli bakışları tam üzerime düşüyor.

"Bir dahaki sefere bana soğuk çuval geçirmeye karar verdiğinde küçük bir uyarı."

Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Daha çabuk eğilmeliydin."

Enzo kıkırdıyor ve Theo'dan sert bir bakış alıyor. Hunter hepimizi çelik gibi bir dikkatle izliyor, çenesini bağladığı parmaklarına dayamış. Bizi inceleme, tavırlarımızı ayırıştırma ve tüm bilgileri incelemek üzere dosyalama şeklinden nefret ediyorum. Rahatsız edici.

Üç adam bizden güvenli bir mesafeyi koruyarak yerlerine oturdular. Masanın pürüzsüz yüzeyine bakıyorum ve grubumuzdan iki kişinin eksikliğini fark ediyorum. Neredeyse soramayacak kadar korkuyorum ama yine de soruyorum.

"Nerede o?"

Kade boğazını temizleyerek kaderimi mühürledi. "Incendia Phoenix'i rehin tutuyor." "O iyi mi?"

"Henüz fidye için bizimle temasa geçmediler," diye net bir şekilde cevap veriyor Hunter. "Yani, bilmiyoruz."

Kendimi toparlamaya çalışarak sesimi sabit tutuyorum. Eğer çatlakların şimdi ortaya çıkmasına izin verirsem, kendimi bir daha asla bir araya getiremem. Yüzüme yapışan nötr ifade en iyi ihtimalle dayanıksız.

"Ya Yedi?"

"Baygın," diye cevaplıyor Enzo. "Uyandığında biraz tedirgindi ve mülkümüze zarar vermeye başladı. Nöbetçi doktorumuz ona bir kas gevşetici ve küçük bir doz yatıştırıcı verdi."

"Kendim görmek istiyorum, hemen şimdi." "Önce sorularımıza cevap vereceksin."

"Cehennem gibi. Beni Seven'a götür."

Ellerini masaya vuran Hunter bana sert bir bakış fırlattı. "Başımıza büyük bir bela oldun. Kim olduğunu biliyoruz. Ne yaptığını biliyoruz. Talepte bulunacak durumda değilsin."

"Bu da ne demek şimdi?"

Dizüstü bilgisayarını açan Theo, uzaktan kumandayı duvara doğrultuyor. Tavana yerleştirilmiş bir projektör, lekesiz yüzeye ışık tutuyor. Birkaç ay öncesine ait bir CCTV görüntüsü ekrana geldiğinde midem bulanıyor. Lüks otellerle çevrili kalabalık metropol caddesini tanıyorum.

"Lütfen hayır," diye sızlanıyorum.

Yayın bir otelin fuayesinin tam görüntüsüne geçerken adamlar hâlâ etrafımda. Parıldayan ışıklar ve kristal avizelerle kaplı, sayısız silahlı koruma var. İskelet halimin Jefferson tarafından büyük bir merdivenden aşağı sürüklenişini izliyorum. Kelepçeli ellerim görünüyor.

"Bu nerede?" Kade homurdanıyor.

"Incendia'nın birkaç ay önce düzenlediği bir yatırımcı etkinliği," diye yanıtlıyor Theo. "Burası otelin ana katı. Üst yönetimden birkaç kişinin kimliğini tespit ettik."

Augustus ve Seven barda oturmuş bizim gelişimizi beklerken görünüyorlar. Kaset oynatılırken etrafımdaki adamlar sessiz kalıyor. Ekranda, Seven'in yanındaki bir koltuğa itiliyorum ve daha sonra elime bir yemek bıçağı alıyorum. Logan'ın bana durmamı söyleyen sesini hâlâ hatırlayabiliyorum.

Sanki bedenimde başka biri yaşıyormuş gibi, diğer elimle bıçağı uzaklaştırırken kendimi izlemek çok tuhaftı. Logan'ın gerçek olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Seven çıplak bacağımı okşamak için elini masanın altından geçirdiğinde Hudson aniden ayağa kalkıyor.

"Hud-"

"Bunu duymak istemiyorum, Brooke. Şu anda değil."

Reddedilmek göğsümü deliyor. Hudson bir adım uzaklaşıyor ve bir an için tavandan tabana büyük pencerenin yanında duruyor. O dönene kadar kaset duraklatılıyor, şimdi bakışlarımdan kaçıyor.

Hunter, "Onlara gerisini göster," diye talimat verdi.

Tam daha kötüsü olamaz diye düşünürken, yerini daha grenli bir yem alıyor. Bu garip bir açıyla gizlenmiş. Gizli bir kamera o zaman. İki figür otelin yatak odasına girdiğinde titremeye başlıyorum. Gerisini izlememe gerek yok.

Theo sesi eklediğinde ellerim masanın altında yumruk şeklinde kıvrılıyor. *Bunun için teşekkürler.* Boğuşmamın korkunç sesi etrafımızda yankılanıyor. Ekranda Martin elbisemi yırtmış ve beni yere yatırmış, iğrenç iradesini uygulamaya hazırlanıyor.

Kavga. Bağırma. Yalvarma.

Açılan bir fermuarın sesi. Sonra, silah sesi.

Devam, devam, devam.

Şarjör b i t e n e kadar mermiler serbest kalırken hıçkıra hıçkıra ağladığımı duyabiliyorum. Eli elini omzuma koymaya çalışıyor ve ben

otomatik olarak sıçrar. Yüzünde acı izleri beliriyor. Masayı terk edip güvenli bir köşeye çekiliyorum, kasetin sonraki anlarından korkuyorum.

Haklıydın. Kesinlikle yatırım yapmaya değerdi. Oğlumun sana neden bu kadar aşık olduğunu anlayabiliyorum.

Ya da teknik olarak oğulları mı demeliyim?

"Orospu çocuğu," diye küfrediyor Kade karanlık bir şekilde. "Orada mıydı?"

Cevap veremeden ofis halısına bakıyorum. Kade'in ayak sesleri kıyametin yaklaştığını hissettiriyor, ta ki parmakları çenemi kavrayana kadar. Ona teslim olmaktan başka seçeneğim yok.

"Bu kısmı atlamışsın," diye suçluyor.

"Özür dilerim, Kade."

"Bunu sana onun yaptığını neden bana söylemedin? İkisine de mi?"

"Fark eder mi?"

"Evet, önemli! Bilmediğimiz başka ne var?"

Hudson elini Kade'in omzuna koyar. "Rahat bırak kardeşim. Bu yardımcı olmuyor."

"Tek yaptığı yalan söylemek, yalan söylemek ve biraz daha yalan söylemek. Sırlar. İhmaller. Yarım gerçekler. Bizden başka ne saklıyorsun, Brooke? Sana kaç kişiyi öldürttüler?"

Kade beni dişlerimi takırdacak kadar sert sallıyor. Aklımın yarısı suratına bir yumruk atıp kaçmakla meşgul. Yaptıklarımın gerçekliğiyle yüzleşmekten kaçınmak için her şeyi yaparım. Onları sadece şeritlerle besledim, korkunç gerçeği sakladım çünkü bencilim. Onları tekrar kaybetmek istemiyorum.

Hunter araya girerek, "Dört ay içinde hepsi de ölmüş olan yirmi sekiz hedeften haberdarız," dedi. "Gerçek sayı muhtemelen çok daha yüksek. Hasta Yedi'nin ceset sayısının yüzlerce olduğunu tahmin ediyoruz."

Kade'in moraran parmaklarını kolumdan sıyrıyorum. Donup kalmıştı, yüzünde okunamayan bir ifade vardı. Yaşadığı şokun altındaki yargı parıltısı sırtıma saplanmış bir bıçak gibi.

"Herkes kurtarılmamalı," diye fısıldıyorum gözyaşları içinde. "Bazılarımız o çizgiyi bir kez geçtikten sonra geri getirilemez."

"Bu tam bir saçmalık!" Hudson Kade'i kenara iterek patlıyor. "Blackwood'da yaptığın şey seni tanımlamak zorunda değil. Hepimiz gurur duymadığımız şeyler yapmaya zorlandık."

"Yirmi sekiz kişi," diye tekrarlıyor Kade.

Hudson ona saldırır. "Sen benim annemi öldürdün. İsteyip istemediğin umurumda değil. Onun kanı her zaman senin üzerinde olacak."

Eller. Sen kim oluyorsun da Brooklyn'i yargılıyorsun?"

Kade'in içindeki mücadele bir balonun içindeki iğne gibi akıp gidiyor. Başını kaldırıp bana bakmadan önce bir elini yorgun ve morarmış yüzünde gezdiriyor. Ela gözlerinin derinliklerinde utanç kıvrılıyor.

"O haklı. Özür dilerim, Brooke. Böyle şeyler söylemeye hakkım yoktu." Omuz silkerek omzumu kaldırdım. "O şeyleri ben yaptım. Ben yaptım."

"Hasta Sekiz bunları yaptı." "Ya biz aynıysak?"

Aramızdaki mesafeyi tekrar kapatan Kade yüzümü ellerinin arasına alıyor. İzleyicilerimize rağmen, ofisin geri kalanı uzaklaşıyor. Tek görebildiğim onu yiyip bitiren, aramızda yeni bir uçurum açmaya çalışan acı ve çaresizlik.

"Umurumda değil," diye fısıldıyor Kade kabaca. "Ben Brooklyn West'e aşığım. Eğer bu Patient Eight'i de sevmek anlamına geliyorsa, o zaman tam olarak bunu yapacağım."

"Beni sevemezsin. Bu şekilde değil."

"Buna sen karar veremezsin! Bu işte başka seçenek yok, çekip gitmek yok. Seni tanıştığımız andan beri seviyorum ve son vedamıza kadar da seveceğim."

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o bırakmayı reddediyor. Bu berbat yolculuğun en başından beri iki adım ileri, bir adım geri gittik. Ama şimdi... Onları ışığa kadar takip edebilir miyim bilmiyorum. Bu yol benim için sadece bir şekilde bitiyor.

"Incendia ben ölene kadar durmayacak. Belki ben bunu hak ediyorum... ama siz hak etmiyorsunuz. Ben de sizi sevsem bile, benim için hayatlarınızı bir kenara atmanıza izin vermeyeceğim."

Kade'in arkasında, Hudson bana eşit ölçüde sahiplenme ve öfkeyle bakıyor. Sırf küllerin arasında birlikte yürüyebilelim diye tüm dünyayı yakmak istiyormuş gibi görünüyor. Eğer uzaklaşmaya çalışırsam, beni tekme ve çığlıklarla onlara geri sürükleyeceğinden hiç şüphem yok.

Hunter, Enzo ve Theo bizi biraz yalnız bırakmak için gizlice dışarı çıkıyorlar. Kapı kapandığında Eli da küçük topluluğumuza katılıyor. Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırırken yüz ifadesinde korku dolu bir ihtiyaç savaşı var.

"Bu... bizim seçimimiz," diye kekeliyor.

Hudson başını sallıyor. "Seni seçiyoruz."

"Bugün, yarın ve gelecek her gün," diyor Kade şiddetle. "Phoenix burada olsaydı... o da aynı şeyi söylerdi. Bu hepimizin

onu eve getir."

"Hepimiz mi?" Tekrar ediyorum.

Eli elini benimkinin içine kaydırıyor ve Kade beni Hudson'ın güçlü kucağına bırakıyor. Üçünün arasında bedenimin rahatlamaya başladığını hissediyorum. Onlar benim dayanağım. Benim gücüm. Beni ayakta tutan güç.

"Gidip Seven'ı bulalım," diye öneriyor Hudson, kendi sözleri karşısında şok olmuş gibi. "Belki de bugün aklı başında bir insan olmaya karar vereceği gün olur."

"Pek olası değil," diye mırıldandı Kade.

Ofisin dışına çıkıp aydınlık koridora geri döndüğümüzde, Enzo ve Hunter başlarını birleştirmiş hızla konuşuyorlar. Theo ortadan kayboldu. Gözleri üzerimizde gezinirken ürpermeye çalışıyorum.

"Seven'ı görmek istiyoruz." Hissettiğimden daha cesur görünmeye çalışıyorum.

Enzo güçlü kollarını kavuşturuyor, kasları siyah tişörtünün dar kesimine karşı şişkinleşiyor. Başıyla liderini selamlıyor. Beni en çok Hunter korkutuyor. Bana bakışında, sezgisel bir zekâ var. Sırlarım onun gözlerinde bir alev in korları gibi dans ediyor.

"Sorularıma cevap bekliyorum," diyor sertçe. "Buradaki korumanız sadece geçici ve bunun bir bedeli var. Kendimizi büyük bir riske atıyoruz."

"Bizden ne istiyorsunuz?"

Hunter'ın parmakları kaslı kollarına vuruyor. "Blackwood hakkında beşinizden de yeminli kanıt. Artı, kaçırdığınız iki kişi. Incendia'yı yakalamama yardım edeceksiniz."

Kade dudağını ısırıyor. "Diğerleri... başka bir yerde." "Konu dışı. Onları geri getirebiliriz."

Hudson ardından, "Hapse girmeyeceğiz," diye ekliyor.

"Bu olay gerçekleşirken size tam koruma sağlayacağız. İfadeleriniz hükümetle bir savunma anlaşması yapmak için kullanılabilir. Nihai kovuşturmayı göz ardı edemem."

"Yedi nerede?" Bu pisliğe karşı sabrımı kaybederek tekrarlıyorum. "Şu anda dünya ya da Incendia umurumda değil. Önemseydiğim insanların güvende olduğunu bilmem gerek. O zaman pazarlık yapabiliriz."

O delici bakışlarıyla beni inceleyen Hunter başını sallıyor. "Enzo seni arkadaşına götürecektir. Senin için geçici bir konaklama yerimiz var. Ondan sonra işleri benim yöntemimle halledeceğiz."

"Burada kalacak kadar güvende miyiz?"

"Yaptığımız işte iyiyiz," diye yanıtlıyor Enzo beni. "Personelimizin hepsi son derece eğitimli. Kimse o ön kapıdan büyük bir mücadele vermeden geçemez."

Çocukları kontrol ediyorum, hepsi isteksizce başını sallıyor.

Hunter telefonunu çıkararak Enzo'ya "Onları yukarı götür," diye talimat verdi. "SCU ile temasa geçip zemin hazırlayacağım. Buna inanmayacaklar."

"Yakaladım seni. Beni takip edin çocuklar."

Birbirimize yakın durarak Enzo'yu kalın halılarla kaplı koridorda takip ediyoruz. Hunter düşünceli bir bakışla gidişimizi izliyor, telefonu çoktan kulağına dayanmış. Asansöre adım atmadan önceki son saniyede gözlerimiz birleşiyor.

Hayatlarımızın tam olarak kimin elinde olduğunu ve burada Blackwood'da olduğumuzdan daha güvende olup olmadığımızı merak ediyorum.

BÖLÜM 15

YEDİ

KAYIP - THE HUNNA

Ben şehrin korkunç ışıklarına bakarken onların sesleri arka planda kayboluyor. Elimi, dünyanın geri kalanından yüksekte asılı duran geniş bir balkona açılan cam duvara bastırıyorum.

Geçici dairemizde Eight ve adamlarıyla oturup paket yemek yiyecek durumda değilim. Konuşma ve şakalaşma rahatlıklarını izlemek işkence gibi. Onların varlığında ısıldıyor, bildiğim boş makineden daha fazlası oluyor.

Onu bir bütün yapıyorlar.

Bunu ona asla veremeyeceğim.

Kapının kilidini açarak gecenin içine süzülüyorum. Sabre'ın heybetli gökdeleninin tepesinde rüzgâr beni aşılmaz bir baloncuğun içine hapsediyor. Hayatlarımızın sonsuza dek değişmesinden bu yana geçen haftalarda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim... ama diğer insanların yanında olmak benim için güvenli değil.

Bence Jude iyi bir insandı. Seven her yönden onun tam tersi.

Kapı yeniden açıldığında arkamdan gelen bir tıkırtı yalnızlığımı bozuyor. Bakmama gerek yok. O olduğunu biliyorum. Asla çok geride değil - insanlığımdan geriye kalanlara sarılmış bir hayalet.

"Sev? Aç mısın?" "Beni rahat bırak, Sekiz."

İç çekerek balkonun kenarında bana katıldı. Omuzlarımız bir anlığına birbirine değiyor. Tehlikeli kısıalıktaki saçlarına, keskin elmacık kemiklerine ve nefes kesici güzelliğine bir göz atıyorum. Onunla ilgili her şey nabzımı hızlandırıyor. Artık gerçekten hissedebildiğimi bilmiyordum. Ta ki o gelene kadar.

"Hepimiz senin için endişeleniyoruz," diye mırıldanıyor Eight. "Çocuklar bile. Onlarla işlerin zor olduğunu biliyorum ama burada tek başına saklanmak zorunda değilsin. Gel ve bir şeyler ye."

Dudağımı ısırırken, gerçek beni boğmaya çalışıyor. Erkek arkadaşlarının ne düşündüğü umurumda bile değil. Aramızdaki bu çarpık şey her neyse, en sıcak ateşlerde dövülmüş, kan ve ölümden doğmuştur. Böyle bağlar kırılmaz.

"Sence eskiden olduğumuz insanlar hala içimizde bir yerlerde mi?"

Tereddüt eden Sekiz başını sallar. "Onlar gitti, Sev. Bu, ne kadar kusurlu ve acı verici olursa olsun, hayatlarımız olamayacağı anlamına gelmiyor. Sadece bunu hak edip etmediğimizi bilmiyorum."

"İkimiz de normal bir hayat yaşayamayız, şimdi olmaz."

"Sanırım haklı olabilirsin." Eight elimi tutuyor. "Ama normal olmayı siktir et. Çocuklarla yaşadığım şeyin tuhaf görünebileceğini biliyorum ama biz bir aileyiz. Senin de ailemizin bir parçası olmanı istiyorum."

Göğüs kafesimin arkasında bir şey çırpınıyor, uzun zamandır ölü sandığım bir organımı yeniden uyandırıyor. Bu adlandırılmayan hissin ne olduğunu bilmiyorum. Duygular bazen dalgalar gibi üzerime geliyor ve onları asla etiketleyemiyorum. Tüm insani duygulardan bu kadar uzun süre mahrum kaldıktan sonra olmaz.

"Adamlarınız bu teklif hakkında ne düşünüyor?" Açıkça soruyorum.

Küçük bir gülümseme takınır. "Hepsi kabul etti, Sev. İnsanların parmaklarını kırmayı ve canlı canlı derilerini yüzmekle tehdit etmeyi bırakırsan işe yarayabilir, ama bir şekilde vahşi caziben onları kazandı."

Kaşımı kaldırıyorum. "Benim cazibem mi?"

"Söylediklerini uyarladım. Daha çok *git o sadist piçi getir şeklindeydi* ama sen anladın. Tüm bu yalnız silahşörlük olayı gereksiz."

"Yalnızlık bizi hayatta tutar."

"Yaşamaktan daha fazlasını hak ediyorsun," diye yalvarıyor Eight bana. "Yok olup gitmeni izlemeyeceğim. Augustus'un cehenneminden şimdi kazanmasına izin vermek için kurtulmadık."

Ben onu durduramadan, beni lüks dairenin içine sürükledi. Anında kendimi gergin hissediyorum. Yumuşak mobilyalar ve ısıltılı ışıklar, karanlıkta geçirdiğim onca zamandan sonra rahatsız edici. Onun da gerildiğini hissedebiliyorum ama geniş, açık planlı yaşam alanına adım attığımız anda Eight rahatlıyor.

Havadar alana krem rengi bir kesit kanepe hakimdir. Duvarda düz ekran bir televizyonun yanı sıra koltuklar ve lambalar yer almaktadır.

Yumuşak, dokuma battaniyeler ve taze bitkiler sade dekoru yumuşatarak rahat bir his veriyor. Ama ben kendimi daha da keyifsiz hissediyorum.

Tüm oda, duvarları oluşturan daha fazla cam levhayla çevrelenmiş ve şehrin rahatsız edilmeden panoramik manzarasını sunuyor. Eğer bu saray Sabre'in boş odalarından biriye, gerçekte nerede yaşadıklarını düşünmekten korkuyorum.

"Selam," Hudson temkinli bir şekilde selam verdi.

Odaya adımımızı attığımız anda gözleri üzerime dikiliyor. Geri adım atmayacak kadar inatçı bir tavırla, sahiplenmenin açık bir işareti olarak bir kolumu Eight'in beline doluyorum. Hudson derin bir nefes alıp başını salladığında ve bağırmadan başka bir yere baktığında şaşıyorum.

"Yemek mi?" Kade bize soruyor. "Enzo Çin yemeği gönderdi." "Zehirlemediklerinden emin miyiz?" Sekiz şaka yapıyor.

"Olumsuz. Yine de geçimimizi sağladığımız şeyden daha iyi."

Eight beni bir çift büyük koltuğa götürüyor ve nazikçe birine itiyor. Bir kutu yiyecek alıyor ve kendisiyle ilgilenmeden önce elime tutuşturuyor. Göğsüm yine garip bir hisle yanarken erişteye yumuluyorum.

"Buranın olayı ne?" Hudson bir lokma yemeğin etrafında şöyle diyor. "Hıyarlık etmek istemem ama biz sadaka kabul etmeyiz. Bir ajandaları var. Onların oyununa mı geleceğiz?"

"Ne zamandan beri hıyar değilsin?" Açıkça cevap veriyorum.

Gergin sessizlik birkaç tur gürültülü kahkaha ile bozuluyor. Hudson Çin yemeği yüzünden bana kaşlarını çatıyor ama kötü niyetli değil. Zaman geçtikçe biraz daha cana yakın olmaya başladı, yine de cesedi için sığ bir mezar bulmayı umursamazdım.

Sarı saçlı kardeşi eğlenmiş görünüyor. Sekiz'in rengarenk tayfasının en sessizi olan Eli, bir wonton'u boğazına tıkarken onun sırtına vuruyor. İçlerinde en az sakıncalı olanı o. Sessiz insanlardan daha az nefret ediyorum.

"Hudson'ın hıyarlığı bir yana." Kade bana sırtıyor. "Biz kesinlikle sadaka kabul etmiyoruz. Hunter'ın korumasını istiyorum, elbette. Ama buraya cevaplar için geldik ve onları almadan gitmeyeceğiz."

"Sence bir şey biliyorlar mı?" Sekiz su içtikten sonra soruyor. "Konuşmamız için çaresiz görünüyorlardı. Bu anlaşma şaibeli. Bize hiçbir şey garanti etmiyor."

"Sabre, Bancroft hakkında bizden daha çok şey biliyor." "Bir profil çizdin."

Kade omuz silkiyor. "İnternette bilgi bulmak başka bir şey. Sabre'in kaynakları sayesinde gizli bilgilere erişimleri var. Eminim Bancroft'u çoktan çözmüşlerdir."

"Bunun bizim için ne önemi var ki?"

Hudson boğazını temizler. İkili tedirgin bakışlar atıyor, kelimeler olmadan iletişim kuruyor gibi görünüyorlar. Eight elindeki yemek kutusunu yere çarpıp kollarını kavuşturuyor.

"Bize sakatmışız gibi davranmak zorunda değilsiniz."

Bir gemiyi batıracak kadar sırrı olmasına rağmen, Eight kendisinden bir şeylerin saklanmasıyla hoşlanmıyor. Kade iç çekip kendi yemek kartonunu bırakana kadar hepsinin bir irade savaşı içinde bakışmalarını izliyorum.

"İkiniz de hala uyutulurken Hunter'dan başka bilgiler de aldık. Birkaç yıldır araştırma yapıyorlarmış. Incendia hakkında bizden çok daha fazla şey biliyor."

"Enstitüler neden hala faaliyette? Belli ki elinde kanıt var. Bu neden yeterli değil?"

"Bağlantılar," diyor Hudson. "Etkili arkadaşlar. Yatırımcılar. Hükümet sözleşmeleri ve birlikleri. Incendia pratikte devlete ait, bu yüzden hisselerinin çoğu güçlü konumdaki insanların elinde."

"*Sir Joseph Bancroft*," diye ezberden okuyor Eight. "Lanet olsun, öldük biz." "Tam olarak değil."

Sekiz, Kade'e kuşkulu bir bakış fırlatır. "Bayan White fiyaskoydu. Augustus'un dizüstü bilgisayarını yanıttı. Incendia Phoenix'i aldı... ona ne yaptıklarını bilmiyoruz." Yutkundu ve acısını bastırdı. "Bize söylemediğiniz şey ne?"

Hepsine baktığımızda, önemli bir şeyi kaçırdığımız açık. Eli bile artan baskıya boyun eğerek koltuğunda kıpırdanıyor. Yorucu bekleyişimiz Hudson'ın boğazını temizlemesiyle sona eriyor.

"Görünüşe göre Profesör Lazlo hayatta."

Sessizlik bir sis bulutu gibi çöker. Boğucu, yapışkan, içimizin derinliklerine işledikçe tenimizden temizlenemeyen. Üç adam gözleriyle hoşgörü için yalvarırken, Sekiz taşa bağlanıyor.

"Buluşmaya istekli ve bilgi alışverişinde bulunmak istiyor," diye ekliyor Kade. "İstekli mi?" Tekrar ediyorum.

Hudson bir ağız dolusu suyu geri devirdi. "Sabre ona da aynı anlaşmayı teklif etti. Incendia'yı devirmek için yeminli kanıt ve tam işbirliği karşılığında koruma."

"Ya sonra? Tutuklanacak mı?"

Kade rahatsız görünüyor. "İtiraf anlaşması için tartışabilecek bir konumda olacak. Yeminli ifade verirse kovuşturmadan muaf tutulma gibi bir şey. Hunter'ın zamanı geldiğinde güvenebileceği bir hükümet bağlantısı var."

"Bir savunma anlaşması."

Sekiz'in sesi çivi gibi sert ve tamamen inatçı. "Özür dilerim aşkım."

"Bana tüm ailemi öldüren, Seven'ı hapseden, Lucia'ya işkence eden ve Rio'nun beni öldürmesini sağlayan adamın yaptıklarından dolayı tek bir gün bile ceza almayacağını mı söylüyorsun?"

Hudson başka tarafa bakar. "Bu gerçek bir olasılık."

Elimi Eight'in titreyen bacağına koymaya çalışıyorum ama o ayağa kalkıyor ve hepimizden uzaklaşıyor. Hudson onu takip ediyor ve o da ona geri çekilmesi için bağılıyor. Aklı çoktan gitmişti.

"Hepsi bir hiç uğrunaydı," diyor Eight kendi kendine. "Hayatlarımız mahvoldu ve hepsi bir hiç uğrunaydı! Her şeyden bir yolunu bulup kurtulacak."

"Blackbird-"

"Hunter'ı ve aptal ekibini öldüreceğim."

Hudson ellerini kaldırarak onun çıkışını engelliyor. "Sadece dur. Bunu konuşalım."

"Konuşmak istemiyorum!"

Onu sertçe iten Hudson tökezleyerek cam sehpaye çarpar ve hemen kırılır. Eight odadan kaçmadan önce bir an ağzı açık ona bakar. Kimse ne diyeceğini bilememektedir.

"Git getir onu." Hudson ayağa kalkar, sıyrılan elleri yüzünü buruşturur. "Seni dinleyecektir."

Onun inanç gösterisi sürpriz oldu. Başımı sallayarak Sekiz'in peşinden gittim. Dairenin ön kapısı ardına kadar açıktı. Kül beyazı saçlarının peşinden koşuyorum, şu anda onu sakinleştirebileceğimden biraz şüpheliyim.

"Planın nedir?" Karanlık koridorda bağıriyorum.

Bu saatte bile, alt katlardan gökdelene gece geç saatlerde yaşanan hareketliliğin uğultusu doluyor. Sekiz asansörün önünde durmuş, ellerini dizlerine dayamış, zorlukla nefes alıyor.

"Lanet bir plana ihtiyacım var mı?!" "Olabilir, prenses."

"Ben senin lanet olası prensesin değilim! Ben taş gibi bir suikastçıyım ve son kez kazık yedim. Onların zavallı kışıklarını öldürmeme yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Eight parmağını asansörün düğmesine vurur ama düğme başka bir katta takılı kalır. Düğmeye tekrar tekrar vuruyor ve giderek daha da sinirleniyor. Yanında duruyorum ve kıkırdıyorum.

"Pekâlâ, suikastçı. Asansörde sinirini çıkarmana gerek yok."

"Buna nasıl daha fazla kızmazsın?" diye tıslıyor bana. "Burada olmanın sebebi Lazlo. İkimizi de mahvetti ve Sabre ona altın tepside yepyeni bir hayat sunmak istiyor. Neden kızgın değilsin?"

Elimi uzatıp, Eight'i daha yakına çekiyorum. Hafif bir solukla göğsüme çarpıyor. Kollarımı onun ince, seksi bedenine dolayarak teninin tenimde yarattığı hissin tadını çıkarıyorum. Gözleri geniş ve meraklı, beni daha da baştan çıkarıyor. Dudaklarım boğazının açıkta kalan yamacına bakıyor ve tüy kadar hafif öpücükler bırakıyor.

"Çünkü ben adalete inanmıyorum," diye mırıldanıyorum boğazımdan. "Hiçbirimiz bu hayatta hak ettiğimizi alamıyoruz. Aksi takdirde, ölmüş ve gömülmüş olurduk ve Incendia küller içinde dağılırdı. İkisi de olmadı."

Sekiz bana umutsuz bir bakış attı. "Ailemi öldüren insanların istediklerini yapmakta özgür oldukları bir dünyada yaşamak istemiyorum. İntikamımı almak istiyorum, Sev. Bunu başarmak için en büyük bedeli ödemem gerekse bile umurumda değil."

"Bize zarar veren insanları incitmek için her şeyi bir kenara mı atacaksın?"

Aşağı bakıyor, karanlığını benden saklıyor. Alçak bir hırıltıyla başını yukarı çekiyorum. Gözlerinde yüzen kana susamışlığı ve öfkeyi görmek istiyorum. Onun içindeki o karanlık, iğrenç yer, evimi bulduğum yer.

"Hayır demem gerekiyor, değil mi? Elimdekiyle mutluymuşum gibi davranmalıyım."

"Hayır," diye mantık yürütüyorum. "Belki de dönüş yolu burasıdır."

"Neye geri döneceğiz? Eski hayatlarımızda bizim için hiçbir şey kalmadı." "Kendin söyledin. Aile."

Gözlerini hızla kırpıştıran Eight'in ağzı klik sesiyle açılıyor. Yavaşça kapatıyorum ve aramızdaki son santimleri de kapatıyorum. Hareket etmiyor ya da karşılık vermiyor, yıkıcı çarpışmamızın gerçek zamanlı olarak gerçekleşmesine izin vermekten memnun. Dudaklarımız buluştuğunda, damarlarımdan elektrik akıyormuş gibi hissediyorum.

Dilimle dudaklarını itiyorum, onun her bir santimine sahip olmak için çaresizce. Nefesini istiyorum. Onun can damarını. Düşüncelerini. Onun acısı. Onun

Umut. Artık hepsi bana ait, çünkü kendi başıma bulamıyorum. Bana dönüş yolunu göstermesi gerekiyor.

Issız koridorda bir aşağı bir yukarı bakmak için zihin eriten öpücüğü keserek hâlâ yalnız olup olmadığımızı kontrol ediyorum. Sekiz nefes nefese kalmış, sırtını asansör kapılarına dayamıştı. Kemerinin yumuşak lastiğini bulup, elimi külotunun içine sokmadan önce hiçbir uyarıda bulunmuyorum.

"Sev..."

"Kapa çeneni, Sekiz. Seni hissetmeme izin ver."

Kalçalarının arasındaki sıırsıklam sıcaklığı bulduğumda sırtı kavisleniyor. Tanrım, benim için çok ıslak. Hassas memesinin etrafında dönerek, girişini aramadan önce keskin bir çekistirme yapıyorum. Sekiz dikkat çekmek için bir miyavlama çıkarıyor, dokunuşumu daha fazla aramak için kalçalarını öne doğru itiyor.

Bir parmağımı amına soktuğumda yine inliyor. Tepkisini izleyerek parmağımı sokup çıkarmaya başladım. Uzun zamandır ona dokunmayı hayal ediyordum, kan ve arzu içinde hak iddia ediyordum. Bana onlara baktığı gibi bakmasını istiyorum. Beni geri istemesini istiyorum.

"İntikam fikri seni heyecanlandırıyor mu prenses?" Eight'in dişleri alt dudağına batıyor. "Evet."

"Düşmanlarımızın boğazlarını kesmeye ve dökülen kanlarından oluşan bir su birikintisinde birbirimizi becermeye ne dersiniz? Bu seni tahrik ediyor mu?" Merakla sordum.

"Kahretsin... evet, bu beni azdırıyor."

Dudaklarımı kulağına değdirerek sesimi daha da alçaltıyorum. "Seni Lazlo'nun soğuk, ölü cesedinin üzerine yatırmama ve tüm dünyanın izlemesi için dar amcığını sikkeme ne dersin?"

Kaygan sıcaklığına bir parmak daha ekleyerek hareketlerimi hızlandırıyorum. Vücuduma karşı titremeye başlıyor, yerinde sıkışmış ve bu sefer benden kaçamıyor. Parmaklarımın her itişinde bacakları daha da açılıyor, daha fazlası için çaresiz. Tatlı noktasına dokunmak için bir parmağımı kıvırdığımda, yüksek sesle nefes alıyor.

"Geleceğim."

"Benim için dağıl prenses. Kendim görmek istiyorum."

Orgazm olurken alnı göğsüme çarpıyor. Çaresizlikten sikim ağrıyor, ama onu buraya getirmeyeceğim. Bu şekilde olmaz. Acı ve ıstırap bizi bir araya getirdi. Katlandığımız her şeyin intikamını almak, ne kadar uzun ya da kısa olursa olsun, geleceğimizin başlangıcı olacak.

"İşte tam olarak yapacağın şey." Parmaklarımı külotundan kaydırıyorum ve her birinden gelen spermi yavaşça yalıyorum. "Bir tane koyacaksın

g zelce g l mse ve bu pisliklerle oyunu oyna. Nasıl olduğu umurumda değil ama onları bu iş i in doğru kişiler olduğumuza ikna etmeliyiz."

"Ne işi?" Sekiz kararsızca tekrarlar.

Sırtarak iki parmağımı dudaklarının arasından ge iriyorum. Kendi salgısını tatmak zorunda kaldığında g zleri a ılıyor, ama sonra dili parmaklarımın  zerinde gezinerek kalanları temizliyor. Parmaklarımı ağzına daha da sokuyorum, boğazının arkasına dokunuyorum, ta ki o tıkanana kadar.

"Lazlo'yu i eri getireceğiz," diye fısıldıyorum, parmaklarımla boğazını sikerken. "Onlar onun değersiz postunu beklerken, biz de derisini kemiklerinden soyacağız ve kan kaybından  lmesi i in ge en her değerli saniyenin tadını  ıkaracağız."

Parmaklarımı  ekerken nefes nefese kalıyor. G zyaşları yanaklarının yumuşak y zeyinde iz bırakıyor. Eğilip dilimin bir hareketiyle tuzlu damlacıkları yutuyorum. Dudakları kuvvetle benimkileri arıyor, dişlerimiz  arpışıyor.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, g zlerinin gri derinliklerinde karanlık a ılmıştı. şiddet ve k t l ğ n bulaşması hoş bir manzara. Etrafındaki her şeyi kirleten d k lm ş m rekkep gibi. Adamlarının tanıdığı kişi, Brooklyn West, arka planda kalıyor.

Augustus'un yarattığı ruhsuz iblisle baş başa kaldım. Her anlamda benim dengim, i ime kazınamayacak kadar derin işlenmiş hastalığın bir uzantısı. Hasta Sekiz bana g l ms yor. Karanlıktaki ortağım.

 yi tarafının  lmesi umurumda değil. Tek istediğim yerin altında benimle birlikte yaşayan canavar. Bu infaz bunu sağlayacak.

BÖLÜM 16

BROOKLYN

PRETTY TOXIC REVOLVER - MAKİNELİ TÜFEK KELLY

"MİLYON YILDA BİR DEĞİL," diyor Hunter kesin bir dille.

Düzenli masasının arkasında oturmuş, meydan okurcasına bana bakıyor. Yüzünde tek bir çatlak bile yok. Gıcır gıcır beyaz gömleğinin üzerinde kollarını kavuşturmuş, dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırıyor. Sayısız kasları gömleğinin üzerinden kabarak gücünün reklamını yapıyor.

"Biz olmalıyız," diye karşılık veriyorum. "Biz tecrübeliyiz ve Lazlo'nun her şeyiyle başa çıkabilecek kapasitedeyiz. Oraya bir casus ordusu gönderirseniz, onu korkutup kaçırırsınız. Bırakın bunu biz halledelim."

"İngilizce konuşamıyor muyum? Hayır dedim. Tartışma bitmiştir."

Deri ofis koltuğunda dönerken, bir elini arkaya doğru kaymış kestane rengi at kuyruğunun üzerinde gezdiriyor. Yirmili yaşlarının sonunda olmasına rağmen yaşından çok daha büyük görünüyor. Onun zenginliği ve bilgisiyle kıyaslandığımda kendimi radardaki bir leke gibi hissediyorum. Sabre bunun canlı bir kanıtı.

Ofisi olması gerekenden çok daha büyük ve renkli cam pencerelerden giren güneşle aydınlanıyor. Dolu kitap rafları, halkalı ciltler ve ders kitaplarının yerini fotoğraflarla, kâğıtlarla ve kırmızı ip şeritleriyle dolu mantar panolar alıyor. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamış.

Hunter'ın organize çılgınlığının merkezinde Blackwood yer alıyor. Bancroft, Incendia ve birkaç siyasi büyük balığın yer aldığı kesilmiş haber makaleleri, her biri kendi yerini tutan diğer beş enstitüyü birbirine bağlayacak şekilde aralara iştirilmiş. En üstte, emniyet güçlerinden gelen basılı bir uyarı var.

Aranıyor.

Silahlı ve Son Derece Tehlikeli.

Yüzlerimiz bana bakıyor.

"İmkansızı başarmak için çok uzun zaman harcadın." Elimle mantar panoyu işaret ediyorum. "Elinizdeki en iyi ipucunu kaybetme riskiyle karşı karşıyasınız. Lazlo içeri girip bilgi saçmaya başlamayacak."

Hunter umursamaz görünüyor. "Onu ikna edeceğim."

"Nasıl? Incendia'nın aksine, yasalara uymak zorundasınız."

"Neden umursuyorsun ki?"

"Başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum!" Ona çıkıştım.

"Kusura bakmayın ama Sabre, Lazlo gibi biriyle başa çıkabilecek donanıma sahip. Siz ortaya çıkmadan çok önce de suç örgütleriyle mücadele ediyorduk."

"Donanımlı değil miyiz? Bizi iş başında gördünüz. Ne yaptığımızı biliyoruz."

Hunter ayağa kalkarak pencereye doğru ilerler. Ellerini arkasında birleştirmiş, kitap kaplı konsolundan çerçeveli bir fotoğraf almadan önce uçsuz bucaksız şehir manzarasını seyrediyor. Fotoğrafta onu görebiliyorum, yanında da akan kahverengi saçları ve arsız sırtıyla daha genç bir kopyası var.

"Seni güvende tutmaya çalışıyorum," diye heceliyor Hunter ve kaşlarını çatarak elindekini geri bırakıyor. "İşimi giderek zorlaştırıyorsun."

"Bakın, bizim için yaptıklarınızı takdir ediyorum ama bu konuda bizim de söz hakkımız var. Burada olmamızın sebebi Lazlo. Hayatlarımızı elimizden alarak bunu o başlattı."

"Onları size geri vermeye çalışıyoruz." "Ne hayatı?!" Ellerimi havaya kaldırdım.

"Siz ve Jude Farlow geçici olarak ev hapsinde tutulan kaçaklarsınız. Hükümetten, polisten ve gizli servisten, sizi yeniden hapsedilmek üzere teslim etmemi talep eden tutuklama emirleri var. Çoğu Incendia'ya rapor veriyor."

Hunter bana odaklanınca sesim kesiliyor.

"Biz devreye girmeseydik ölmüş olacaktın. Sana verdiğimiz şey bu, Brooklyn. Hayatlarınızı. Incendia'nın bunu nasıl yaptığını anlamamıza yardım edin, biz de sizin geleceğinizi güvence altına alalım."

"Lazlo'nun hâlâ dışarıda olduğunu bilerek hiçbir şey yapamam!" "Bu işin peşini bırakmalısın. Ekibimiz onu getirecek."

"Bu adam hayatımı mahvetti." Masaya doğru yürüdüm ve ellerimi yere vurdum. "Onun değerli bir varlık olduğunu kabul etmeye hazırım. Tek istediğim, bu konuyu kapatma şansı. O zaman Profesör Lazlo sizindir."

Hunter derin bir iç çeker. "Sen imkânsızsın. Senin için en iyi yer burası. Dışarı adımınızı attığınız anda güvenliğinizi garanti edemem. Seni arayan insanlar seni teslim etmekte tereddüt etmeyecektir."

"Getir onu. Birisi Phoenix'i eve getirmeli." "Gerçekten ölmek istiyorsun, değil mi?"

"Burada öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramam!" Phoenix'i düşününce duygularım beni ele geçiriyor. "Onun yalnız olduğunu bilmek beni öldürüyor. Şu anda ona ne yaptıklarını bilmiyoruz."

"Onu bulmaya çalışıyoruz. Incendia'da çok fazla sığınak var."

Tartışmamız kapının keskin bir şekilde çalınmasıyla kesildi. Theo kafasını içeri uzatıyor, çünkü buruşuk kıyafetleri içinde bitkin ve çok solgun görünüyor. Patronuna odaklanmadan önce kısa bir süre bana bakıyor.

"Bir sorunumuz var."

"Şimdi ne var?" Hunter homurdanıyor.

Theo gergin görünüyor. "Incendia'dan ilk temas."

Hunter daha kımıldamadan koridorda onu takip ediyorum. Paniğin ciğerlerimdeki çelik kısıp boğucu. Koridorun sonunda Theo'nun ofisinin kapısı açık. İçerisi abartılı bir Nerd-Vana. Kablolar, teller ve sayısız monitör gölgeli odayı kaplıyor.

Güneşi kalın perdelerle kapatırken, duvarlardaki her boşluğu gözetleme haritaları, resmi belgeler ve tek tük süper kahraman posterleriyle kaplıyor. Gelişigüzel yığılmış programlama kitaplarına takılıp neredeyse kış üstü düşünüyordum ki bir çift el beni yakaladı.

"Dikkatli ol, orman yangını. Theo'nun organizasyonu hayal edilecek çok şey bırakıyor."

Dalgаланan kaslar beni kolaylıkla ayağa kaldırıyor. Enzo'nun büyüleyici gülümsemesi, dağınık kuzguni saçlarının altından bana bakıyor. Yine siyahlar içindeydi ve bir çift parlak asker botuyla tamamlanmıştı.

"Diğerleri nerede?" Kıyafetlerimi düzeltirken oflayıp pufluyorum.

Enzo kocaman omzunu duvara yaslıyor. "Yolda olduklarını tahmin ediyorum. Arkadaşlığım seni rahatsız ediyor mu? Buralarda çoğu insan benden korkar."

Ellerimi kalçalarımın koyup göz devirerek ona vurdum. Enzo tanıdığım en iri insan. Rock ve Hulk'un berbat bir aşk çocuğu olmuş gibi görünüyor. Bronzlaşmış, huysuz bir dış görünüşe sarılmış ham güç ve dalgalı kaslar. Yine de kehribar rengi gözlerinde bir yumuşaklık ve gülümsemesinde eğlenceli bir tını var.

"Oh, lütfen. Sen bir oyuncak ayısın."

Aslında ağzından kaçırıyor. "Neredeyse on yıldır Sabre'da çalışıyorum. İnan bana evlat, ben oyuncak ayı değilim. Eminim benim öldürme sayım seninkinden çok daha fazladır."

"Belki patronunuzun kalın kafasına biraz mantıklı konuşabilirsiniz."

"Bundan şüpheliyim. Hunter benim en iyi arkadaşım ama aynı zamanda inatçı bir orospu çocuğu."

"Lazlo'yu getirmek için her hakka sahibim! O benim."

Enzo benimle alay ediyor. "Bu fırsatı yanlış yönlendirilmiş bir kişisel adalet duygusuyla kumar oynamak Hunter'ın tarzı değil. Lazlo'nun nasıl hayatta olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok."

Birisi kapıya doğru yürürken bir patlama sesi duyulur. Theo kızarmış alnını ovuşturarak tökezleyerek içeri giriyor. Bizi görmezden geliyor, onun yerine tişörtündeki sıvının sıçradığı yeni kahve lekesine kaşlarını çatıyor.

"Gece geç mi kaldın, beyinsiz?" Enzo alay ediyor. "Evde bir yatağın var, biliyorsun."

Theo elindeki bardağı masaya bırakıp yüksek sesle esniyor. "Alyssa bu sabah saat üçte bağlantı kurdu. Hunter için mesajının şifresini çözmek için uyanık kaldım. Hâlâ güvende."

Enzo'nun tekrar yutmadan önce yaşadığı rahatlamayı kaçırmıyorum. Bu sözde takımın gerçekten ne kadar yakın olduğunu merak etmeye başlıyorum.

"Ondan haber aldın mı?" Tarafsız bir şekilde soruyorum.

"Birkaç gün önce," diye homurdanıyor Enzo, mutsuz görünüyor. "Riske rağmen dışarı çekilmeyi reddediyor. Bildiğimiz kadarıyla gizliliği bozulmamış durumda. Tedbirli davranıyor."

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Sa-um, Alyssa'nın bir enstitüye sızmak için hayatını riske atmasına izin veriliyor ama benim birini getirmeme izin verilmiyor mu? Bu nasıl adil olabilir?"

"Çünkü Alyssa Sabre için çalışıyor," diye gürlüyor Hunter, dört adam tarafından yakından kuşatılmış bir halde içeri girerken. "Bu rol için kapsamlı bir eğitimden geçti. Onun yeteneklerine güveniyorum."

"Neler oluyor?" Kade beni kollarına çekti.

Hepimiz Theo'nun bir düzine farklı monitörün bağlı olduğu ve milyonlarca pencerenin açık olduğu canavar bilgisayarının etrafında toplanıyoruz. Sanki beyninin kaotik bir uzantısına bakıyor gibiyiz. Eli elimi tutuyor, bir video dosyası açılırken sıkıca tutuyor.

"Nedir bu?" Seven temkinli bir şekilde sorar. Theo boğazını temizler. "Bu bir uyarı."

Oynat düğmesine basıldığında, birkaç keskin nefes alma sesi duyulur. Kamera karanlık beton bir hücreyi tarıyor. Tutulduğum işkence odasının aksine, bu hücrede sürekli gözleme olanak tanıyan geniş, iki yönlü bir pencere var. Sağ üst köşedeki, her tarafı titreyen, top gibi olmuş bedene bakıyorum.

"Bunu tekrar deneyelim," dedi Bancroft'un muhteşem sesi.

Phoenix'in şişmiş yüzü neredeyse tanınmaz halde. Feci şekilde dövülmüş. Çıkık bir kolu yanında gevşek bir şekilde dururken, giysileri yırtılmış ve kan lekesi içinde. Zar zor hareket edebiliyor ve dişleri acı içinde gıcırıyor.

"Nix," diye mırıldanıyor Eli.

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Onu geri getireceğiz."

Tüm grubumuz, bir gardiyanın kocaman bir hortumu da beraberinde sürükleyerek hücreye girmesini dehşet içinde izliyor. Ne olacağını zaten biliyorum. Küçük bir ceza gibi görünüyor, ama dondurucu suyla yeterince uzun süre dövdükten sonra, aklınızın kontrolünü kaybetmeye başlıyorsunuz.

Bu sadece ısınma hareketi.

On dakika boyunca durmaksızın su içtikten sonra bir başka dayak başlıyor. Grup ortaya çıkan sahneye küfrederken ellerimi duvara dayayarak uzaklaşmak zorunda kalıyorum. Eli sonunda bana katılıyor, bir saniye daha dayanamıyor. İkimiz de birbirimize sarılmış, bizi birbirimize bağlayan adam için sessizce dua ediyoruz.

En kötüsü de Phoenix'in hiç ses çıkarmaması. İşkence boyunca tek bir homurtu ya da acı çığlığı yok. Sanki artık hissedemiyor. Çoktan pes etmiş.

"Dahası da var," diyor Theo isteksizce.

Kameramanın hücreden çıkışını görmek için geriye bakıyorum. Bitişik odada, camın arkasında, Bancroft bize mesajını iletme için hazır bekliyor. Elleri rahatça özel dikim pantolonunun ceplerine sokulmuş, uğursuz bir gülümseme ağzını genişletiyor.

"Brooklyn West," der. "Kendini ve Hasta Yedi'yi yetkililere teslim etmek için kırk sekiz saatin var, yoksa Phoenix Kent sonuçlarına katlanacak. Sakın kaçmaya çalışma. Değer verdiğin herkesi tek tek yakalayıp aynı muameleyi görmeleri için buraya getirecek kaynaklara sahibim."

Tam o anda, gırtlaktan bir çığlık geliyor.

Görünüşe göre Phoenix daha fazla dayanamadı.

"Saat işliyor, Bayan West. Yakında görüşeceğiz." Yayın kesilir, geriye şaşkın bir sessizlik kalır.

"Dosya izlendikten sonra kendini silecek şekilde kodlanmış," diye açıklıyor Theo hayal kırıklığıyla. "Oldukça üst düzey bir programlama, ama sanırım Incendia bir uzmana para ödeyebilir."

Yumruğumun duvara çarpması herkesi büyüden kurtarmış gibi görünüyor. Bir çığlık yutarak, kanayan parmak eklemlerimdeki acıyı silkeliyorum. Tek duyabildiğim Phoenix'in çığlığı kafamın içinde tekrar tekrar çınlıyor.

"Videonun nerede çekildiğine dair bir fikrin var mı?" Enzo gerginliği bozar.

Hunter, "Şimdiye kadar sızdığımız enstitülerden hiçbirisiyle eşleşmiyor," diye yanıtlıyor. "Henüz giremediğimiz iki yer var. Incendia'nın onu tutmak için merkezlerini kullanacağından şüpheliyim. Bu çok açık."

"Priory Lane? Kirkwood Lodge?"

"Harrowdean ile birlikte her iki olasılık da var. Alyssa henüz deneysel kanada girmedir. Son olaylardan sonra son derece temkinli davranıyorlar."

"Mesajın izini sürebilir miyiz?" Hudson öneriyor.

Theo'nun parmakları klavyesinin üzerinde yarışıyor. "IP adresinin izini sürmeyi denedim ama ülkenin dört bir yanına yönlendirilmiş ve geri dönmüş. İşlerini şansa bırakmıyorlar. Diğer her şey anonimleştirildi ve videonun kendisi silindi."

"Onu bulmamızın hiçbir yolu olmadığını mı söylüyorsun?" diye boğuluyorum. Hunter'ın sesi ciddi. "Seçeneklerimiz çok sınırlı."

Tıklım tıklım dolu ofise bakarken, Seven'in çelik gibi bakışlarının doğrudan bana yöneldiğini görüyorum. Bana sertçe başını sallıyor, yumruğu iki yanında seğiriyor. O video Lazlo'nun geçmişte ve bugün hesap vermesi gereken her şeyi bir kez daha hatırlattı.

"Profesör Lazlo otuz yıl boyunca Incendia için çalıştı." Hunter'ın önüne geçiyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor. "Bu videonun nerede çekildiğini bize söyleyebilecek biri varsa, o da odur. İhtiyacımız olan bilgiyi alacağım."

Hunter, "Kararım değişmedi," diye açıklıyor.

"Benimki de öyle. Gitmek için izninizin olup olmaması umurumda değil. Phoenix'in yerini bulamazsak, her halükarda teslim olmak zorundayım. Benim için ölmesine izin vermeyeceğim."

Yedi adım öne çıkar. "Ben Sekiz'e eşlik edeceğim. Lazlo'yla kararlaştırdığımız bir yerde buluşup onu sağ salim size teslim edebiliriz. Bu birlikte ilk operasyonumuz değil."

"Bizden birinin deęil de senin gideceęini dūřundūren nedir?" Hudson ona meydan okur. "Brooklyn'in gūvenlięi konusunda sana gūvenip gūvenemeyeceęimizi hāla bilmiyorum."

"Onu siz moronlardan çok daha uzun sūre hayatta tuttum," diyor Seven kesin bir dille. "Siz ondan vazgeerirken, ben gerçek dūnyada onu koruyordum. Kendimi fazlasıyla kanıtladım."

Kade bir elini Hudson'ın omzuna koyar. "O haklı. Hiçbirimiz sahada eğitimli değiliz. Phoenix'in nerede olduğunu bulmalıyız." Bana sertçe bakıyor. "İhtiyacımız olanı al ve canlı dōn. Bunu doğru yapacağın konusunda sana gūveniyoruz."

Suçluluk duygusu derimin altına iřliyor. Seven'ın bakıřlarını gōrmezden geliyorum ve adamların arasına bakmak için zaman ayırıyorum. Hudson bu karara ōfkelenmiř gōrūnūyor. Video çoktan kaybolmuř olsa da Eli'in gōzleri hāla Theo'nun dizūstū bilgisayarında. Yūz ifadesi periřan.

"Onu getireceğiz," diye cevap veriyorum, bunun doğru olup olmadığını merak ederek. "Phoenix için."

Hunter hayal kırıklığıyla homurdanıyor. "Siz ocuklar kendinizi ōldūrteceksiniz."

Onu yatıştırmayı umarak, "Bunu yapalım ve sana yeminli kanıt vereyim," diye kabul ediyorum. "Ne istersen, kayıtlara geçeceğim. Augustus, Z Kanadı, her şey. Hepsi senin olsun."

Hemen canlandı. "Her şey mi?"

"Her şeyi," diye onaylıyorum. "Diğer ikisini de buraya getir, koruma karşılığında onları da tanıklık etmeye ikna edeceğim. Sadece bana şu lanet şeyi ver. O kadar."

Dudaklarını būzen Hunter bir kez bařını sallar.

"Beni buna pişman etme West. Bir anlaşman var."

BÖLÜM 17

BROOKLYN

BEN VE ŞEY TANLARIM - OMIDO VE SESSİZ ÇOCUK

SİS VE KARANLIK terk edilmiş tersaneyi kaplıyor. Tepemizdeki ay, temkinli adımlarımıza yol açarak az miktarda ışık sunuyor. Şehrin bu kadar dışında görünürde tek bir ruh bile yok. Bu yollarda hayaletler ve görünmez iblislerden başka bir Şey yürümüyor.

Kulağımdaki telsize dokunuyorum. "Duyuyor musun?"

"Kontrol et," diye cevaplıyor Hunter. "Gözler yukarı ve kulaklar açık, West." "Anlaşıldı, takım lideri."

Yanımda Seven ölümcül bir özgüvenle yürüyor. "O kalem iticisine söyle, defolup gitsin. Bu bizim skorumuz."

"İşler kötüye giderse diye iletişimde kalmak için," diye rasyonalize ediyorum. "Ya da bizi kontrol etmek için. Bize güvenmiyorlar."

"Yapar mıydınız? Biz pek güvenilir değiliz."

Seven anlaşılmaz bir şekilde homurdanır.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

İçeriye doğru ilerlerken dikkatli bir şekilde izliyoruz. Bu alan on yıldan fazla bir süre önce kapatılmış ve zamanın tahribatına terk edilmiş. Eski, paslanmış nakliye konteynırları ve yanmış araçlar kıyamet sonrası manzarayı işaretliyor. Bu toplantı için mükemmel bir yer.

Hunter bana "Lazlo beş dakika içinde gelecek," diye bilgi verdi. "Unutma, sadece gerekirse güç kullan. Onu canlı olarak geri getir, Brooklyn. Bu pazarlığa açık değil."

"Tamamdır. Bugün puşt pinyata yok, not edildi." "Lanet olası oyunbozan," diye mırıldandı Seven.

Arka planda Kade'in endişeli sesini duyabiliyorum ama Hunter kısa süre sonra onu duymazdan geliyor. Çocuklar bunu yapmama izin verme konusunda çok isteksizdi. Hudson bile

beni bağlamakla tehdit etti. Birazcık esarete aldırduğımdan değil, ama bu benim sahip olma anım.

Sonsuza dek kafesine hapsedilmiş bir ötücü kuş olamam.

Brooklyn West ve Hasta Sekiz bir olmak zorunda.

Tersanenin en uzak köşesinde, bir çöp kutusunun uzun süredir sönmüş közlerinin etrafında toplanıyoruz. Theo drone ordusuyla çoktan etrafı kolaçan etmiş, görevimizi bölecek hiçbir yaya olmadığından emin olmuştu. Lazlo yaklaştığı anda haberdar olacaklar.

Seven elindeki bıçağı bir sirk göstericisi gibi döndürüyor. "Bu kolayca bir tuzak olabilir. Bayan White'ın yemi işe yaramadı. Başka bir atış yapacaklar."

"Bu sefer değil. Lazlo, Augustus'un programı için seçilmiş olmasına rağmen beni öldürtmeye çalıştığı için aforoz edildi. Augustus Blackwood'a girdikten birkaç saniye sonra görevden alındı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Incendia affetmez ya da unutmaz. Bayan White ortadan kaldırılması gereken bir engeldi. Lazlo? İmparatorluklarının büyük mimarıydı ve onları sırtlarından bıçakladı. Bunun için onu işe almazlar."

"Geliyor," diye fısıldıyor Theo'nun sesi kulağıma. "O burada."

Bıçağı almak için elimi uzattığımda, Enzo'nun bana uzattığı silahla değiştiriyorum. Seven benden çok daha iyi bir nişancı. Silahlarımızı kaldırmış, karanlığa bakıyor ve hayaletimizin gelmesini bekliyoruz. Ayak seslerinin çıtırtısı boğucu sisi kesiyor.

"Brooklyn West!"

Gölgeleri yararlanarak Profesör Lazlo'nun kısa boylu, yuvarlak hatlı figürü bulunduğumuz yere yaklaşıyor. Yıpranmış sivil giysiler içinde, gri saçlarını örten eski bir şapkayla, parçalanmış, kısmen satılmış gözlüklerinin ardından beni inceliyor. Halüsinasyonlarıma musallat olan dehşetten çok uzak görünüyor.

Boğazımı temizliyorum. "Profesör Lazlo."

"En iyi iki eserim. Oh, bu bir zevk. Sizi tekrar gördüğüme sevindim, Doktor Farlow."

Seven'in gıcırdayan dişlerinden bir hırıltı kaçıyor. "Profesör."

Karşımızda duran Lazlo ellerini ceplerinden çıkarıp teslimiyetle havaya kaldırıyor. Dudaklarındaki neşeli gülümseme daha da dengesiz

birlikte olduğumuz zamanlardan daha iyi. Sürgünde geçirdiği bir yıl ona hiç iyi gelmedi, Bayan White'a geldiğinden bile daha az iyi geldi.

"Buradayım, yüce Sabre. Teslim olmaya hazırım." Seven silahını doğrulttu. "Yalnız mısın?"

"Elbette." Lazlo ona gülümsüyor. "Bu dünyada kimim kaldı ki Jude? Frankenstein'ın yarattığının kucağına hasret kalması gibi, eserimin benden alındığı gün hayatım sona erdi. Öldüm sayılır."

"Nasıl yaşıyorsun?" Sonra ben soruyorum.

Lazlo yine kıkırdayarak yaklaştı. Hemen geri çekiliyorum, vücudum içgüdüsel olarak tepki veriyor. Onun yanımda olması bile kalbimin hızlanmasına ve vücudumun zor kontrol edilen bir öfkeyle seğirmesine neden oluyor. Onu parçalara ayırmak istiyorum, lanet olası uzuvlarından.

"Incendia'da geçirdiğim otuz yıl bana bir iki şey öğretti, bunlardan biri de nasıl ortadan kaybolacağımdı. Doktor Augustus derhal görevden alınmamı emrettiğinde, kurulmasına yardım ettiğim şirket tarafından esir alındım. Kaçışım aylar süren bir planlama ve yüksek dozda şans gerektirdi."

"Şans mı?" Seven alay ediyor.

"Belki de Tanrı bana ışık tutuyordu."

"Saçmalık," diye karşılık verdim. "Yardım aldın. Kimden?"

"İlginç bir soru. Cevabını beğeneceğinizden emin değilim."

Bıçağımın keskin ucunu test ederken Lazlo'nun beni izlediğinden emin oluyorum. Bir saniye bile gülümsemeyi bırakmadı, yeniden bir araya gelmemizden fazlasıyla memnun görünüyordu. Ona sağladığımız bu memnuniyetten nefret ediyorum.

"Sabre'nin senin şımarık kışın için hazırladığı savunma anlaşması, işbirliği yapman şartına bağlı," demeye çalışıyorum sakince. "Bilgi, Profesör. Hayatınızın değeri bu kadar. Zamanımızı boşa harcamadığını kanıtla."

Sararmış dişleri parlayan Lazlo'nun sırtışı muzaffer.

"Annen bana yardım etti."

Seven bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor ve sessizce kendimi toparlamamı emrediyor. Bu onun bitmek bilmeyen akıl oyunlarından sadece bir tanesi. Bir daha kanmayacağım.

"Başka bir masal mı uyduruyorsun?" Gülüyorum. "Kimse seni ya da yalancı postunu korumayacak. Bu zaman kaybı." Bir adım uzaklaşıp kendimi toparlamak için bir saniye duruyorum.

"Oradaydı, değil mi? Onu gördünüz."

Geri çekilen adımlarım onun sözleriyle durduruldu.

"Haberlerde duydum," diye devam ediyor Lazlo. "Londra'da ölümcül bir çatışma. İngiltere'nin en çok aranan suçlularının peşindeki birkaç çete üyesi öldü. Onu Bancroft'un gönderdiğinden hiç şüphem yok."

Çatlak buzun içinden okyanusun derinliklerine düşmek gibi, tüm bedenim donmuş halde duruyor. Söylediği her kelime zihnime daha fazla zehir bulaştırıyor. Her şeye rağmen... zihnimde bir görüntü belirliyor. Tek yakaladığım caddenin karşısından bir bakıştı.

Alevlerin arasından ilerleyen kadın, şiddet uygulamak niyetiyle doğruca Phoenix'e yöneldi. Biçimsiz kafatası kel kafası tarafından ortaya çıkarılmıştı ve iki çukur göz bizi tarıyordu. Kâğıttan bir deriye bürünmüş bir iskelet, canlıdan çok ölüydü. Onu gördüm ama... o benim annem değildi.

Bu bir yalan.

Bu da başka bir numara.

Incendia beni parçalamak istiyor.

"Aklını kaçırmışsın sen!" Lazlo'ya bağıyorum, öfkeyle etrafımda dönüyorum. "Annem öldü. Öldü! Arabamızı bilerek çarptı, neredeyse beni öldürüyordu. On iki yıldır kayıp!"

"Hâlâ onu hayal ediyor musun? Eminim görüyorsunuz. Seninle de konuşuyor mu Brooklyn? Acaba şu anda kulağına onun sesi mi fısıldıyor?"

"Onu dinleme," diye bağıyor Seven bana.

Kulaklıktan Hunter'ın bağırdığını belli belirsiz duyabiliyorum. Kulaklığı yere bıraktığımda sesi kayboluyor. Bunun getirdiği kutsanmış sessizlikte Lazlo'ya bakıyorum. Artık gülümsemiyor.

"Onun bilincinin dokusunu yeniden yazdım," diye övünüyor Lazlo. "Yıllarca süren deneyler ve araştırmalar. Bunca yıl sonra bu iplikleri tekrar kullanmak için doğru komutu vermek yeterince kolaydı. Bancroft'un bana yardım ettiği için onu cezalandırdığına eminim."

"O öldü," diye tekrar ısrar ediyorum. "Nasıl kaçtın bilmiyorum ama benim annem öldü."

"Saçları yıllar önce döküldü," diye açıklıyor Lazlo konuşarak. "Yeterli sayıda elektrokonvülsif terapiden sonra vücut onarılamaz bir hasara uğrar. Dokular büzüşür ve ölür, beyin hücreleri dejenere olur. Hafıza kaybolur. Eskiden olduğu kişiyi hayal etmek zor. O kadar hayat doluydu ki."

"Bunu ondan aldın!"

"Bilim onu aldı. Onu şimdi görebiliyor musun? Annen bu sefer geri gelip seni kurtaracak mı? Çocukları olduğunu hatırladığından bile şüpheliyim."

Aramızdaki mesafe eriyip gidiyor. Ne yaptığımı anlayamadan, yumruklarım yüzüne inerken Lazlo altımda sıkışıp kalıyor. Kan çakıl taşlarına çarpıyor, dişleri kırılıyor ve öfkemden kemikleri kırılıyor. Seven beni yukarı sürüklediğinde Lazlo kanlar içindeydi ve bir sırtlan gibi kıkırdıyordu.

"Onu o araba enkazından çıkardıklarında insandan çok yara dokusu vardı," diye öksürüyor. "Yaşadığı travma aklından geriye kalanları da kırmış. Kalıntılardan Hasta Delta'yı yeniden yaratmak kolay oldu."

"Hayır! Onu bana verin!"

"Bunu yapamayız..." Seven kararsızca söylüyor. "Bu senin fikrindi! Bırakın beni!"

"Bir söz verdin. Onun öldüğünü görmekten başka bir şey istemiyorum, ama sahip olduğun tek aileyi yok etmeni izleyemem."

"Çekil üstümden!"

Bıçağımı bulmayı başararak Seven'ın karnına bir diz attım. Boğazına doğru bastırdığım bıçaktan kendini koruyamayarak tökezleyip düşüyor. Göğsü benimki gibi kabarıyor, gözleri kararsızlıktan çılgına dönmüş.

"Phoenix," diye ağzından kaçırıldı.

Hala onun sesine hapsolmuş durumdayım.

"Onu bulmamız gerek," diye tekrarlıyor Seven. "Üzgünüm, Sekiz. Lazlo bunu hak ediyor ama Phoenix hak etmiyor. Onu henüz öldüremeyiz."

Gözyaşlarımın yanaklarıma sıçraması neredeyse kararlılığımı kırıyor. Hasta Sekiz asla ağlamaz. Çividen daha sert ve eski botlar kadar dayanıklıdır. Brooklyn West biraz daha kırık. İkisinin arasında kalmış, parçalara ayrılmış bir haldeyim.

"Lanet olsun sana, Sev. Vicdan sahibi olmak için ne güzel bir zaman." "Özür dilerim prenses."

Arkamı döndüğümde Lazlo'nun hâlâ kahkahalarla güldüğünü görüyorum. Artık neredeyse hastaları kadar akli dengesi yerinde değil. Seven uzattığım eli tutuyor ve birlikte bok çuvalına yaklaşıyoruz.

"Bizimle gelip bir yer belirleyeceksin." Seven silahı Lazlo'nun kafasına doğrultur. "Arkadaşımızın yerini tespit ettikten sonra Sabre'ye bildiğin her şeyi anlatacaksın. Bunu yapmazsan kafanı çıplak ellerimle oyarım."

"El," diye şarkı söylüyor Lazlo.

Kötü hamle.

Seven bir çılgınlık bulanıklığı içinde kendini Lazlo'ya fırlatır. Güzel, patlayıcı bir öfke korosunda bedenler birbirine karışır ve kemikler kırılır. Şimdi onu tutuyor

Lazlo paramparça olmuş sağ koluyla derisinin arasından çıkan kemiğe bakıyor. Aslında ağlıyor, omurgasız solucan.

"Sorulara cevap vermek için kollarınıza ihtiyacınız yok." Seven tozunu alıyor. "Kapa şu lanet çeneni yoksa diğerini de kırarım. Bunu yapmak için sadece bir ele ihtiyacım var."

"Silahla başa çıkamadın, ha? Hadi, diğerini kır o zaman!"

"Çok konuşuyorsun," diye çıkışıyorum, çizmeli ayağım Lazlo'nun yüzüne çarpıyor.

Kafası yere çarpar, bayılır ve yaralı karmaşası içinde neredeyse tanınmaz hale gelir. Bir süre sakat kalacak ama eksik dişleri ve kırık koluna rağmen hâlâ konuşabiliyor. Hunter hâlâ hayatta olduğu için şükretmeli.

Beni dövülmüş tutsağımıza bakmaya bırakan Seven, atılmış kulaklığı geri alıyor. Bana verme zahmetine girmiyor, onun yerine kulağına takıyor.

"Bitti. Evet, yaşıyor."

Biraz daha mırıldanarak Seven'ı duymazdan geliyorum. Tek görebildiğim Lazlo'nun göğsünün inip kalkması. Burnundan ve ağzından akan kan, kalbinin pompalamaya devam ettiğinin kanıtı. Her nefes başka bir hastalıklı alay. O haklıydı.

Onu rüyamda
görüyorum. Onu
duyuyorum.
Onu görüyorum.

Annem pek çok açıdan hayatta. Eğer doğruyu söylüyorsa, bir zamanlar sevdiğim insanın leşi hâlâ dışarıda bir yerlerde. Direksiyon başında, kapana kısılmış ve ölemeyen bir canavar. Hayatımın son on yılı uzun, çarpık bir yalandan ibaretti. Diğer pek çok şey gibi.

"Sekiz mi? Hala benimle misin?"

"Onu gördüm," diye fısıldamayı başardım. "Oradaydı."

Seven'in eli omzuma konuyor. "Bu sadece bir yalan. Bir dikkat dağıtma. Seni kandırmasına izin verme."

"Neden yalan söylesin ki?"

"Seni çözmek için! Onun hayatta olmasını istiyor olman, hayatta olduğu anlamına gelmez. Kendini kandırıyorsun, Sekiz. O öldü ve mutlu aile oyunu oynamak için geri gelmeyecek."

Sert sözleri göğsümü yumrukluyor. Nefes alamıyormuşum gibi hissederken, dünya kırmızının tonlarına bürünüyor. Kan. Öfke. Aşk. İntikam. Bu rengin pek çok anlamı var. Benim için tek gördüğüm

Logan'ın boğazından akarken çocukluk evimin mutfağını kaplayan atardamar spreyi.

"O yaşıyor."

Seven'in sert bakışları bana dik dik bakıyor. "Kafana girmesine izin verme!" "Bunu yapamam..."

"Lanet olsun," diye küfrediyor. "Bu pisliğin gözlerinin arasına bir kurşun sıkmamak için tüm kontrolümü kaybediyorum. Sana ihtiyacım var, Sekiz. Bana geri dön."

Vahşi gözlerine bakarken, içinde boğulmakta olduğum okyanusun yüzeyini neredeyse görebiliyorum. Birbirimizi dışarı çekmeliyiz. İkimiz de artık duyguları kontrol etmekten acız. Ben ona çarparken Seven donmuş gibi duruyor, dudaklarını aramaya başlamış bile. Ağızlarımız sıcak bir çılgınlıkla buluşuyor.

Hunter ve ekibin yolda olması umurumda değil. İkimizi de parçalayan canavar birkaç santim ötede yatıyor ve bir şekilde hâlâ nefes alıyor. Bu dünyada var olmayı hak etmiyor ama onu öldürürsem Phoenix'i bulmak için elimizdeki tek ipucunu da kaybederim.

Seven haklı.

Tek yolu bu.

"Ne kadar vaktimiz var?" Dudaklarına karşı soruyorum. "En fazla on dakika."

Başımı sallayarak ceketimin cebinden Hunter'ın bize verdiği kelepçeleri çıkarıyorum. Lazlo'nun baygın halini kelepçelemek, bileklerini büyük bir metal boruya bağlayarak onu hapsetmek şiirsel bir adalet gibi geliyor.

Rehinemizin icabına baktıktan sonra Seven'in elini tutuyorum. Yan yana koşarak yakındaki terk edilmiş bir yapıya giriyoruz. Kırılmış camlardan ve etrafa saçılmış molozlardan kaçarak onu yıkık dökük bir tuğla duvara çarpıyorum.

"Bunu hemen şimdi mi yapmak istiyorsun?" Seven huysuzca sorar.

"Kapa şu lanet çeneni. Ya bunu yaparsın ya da o orospu çocuğunu bir balık gibi deşerim. Hiçbir şey yapamam. Aklımı kaybediyorum."

Gözleri kararan Seven'in eli boğazıma dolanıyor. "Sana zarar vermemi mi istiyorsun prenses?"

Tutuşunu sıkılaştırmaya başladığında havasızlıktan ciğerlerimde ateş yanıyor. Her tarafım titriyor, içimde iki kişi savaşıyor. Biri bu savaşı kazanacak. Bunun Hasta Sekiz olmasına izin veremem. Eğer gizlice içeri girerse, bir daha asla kendimi bulamam.

"Evet," diye mırıldandım. "Bana zarar ver yoksa ben ona zarar veririm."

Bizi ters çeviren Seven beni duvara yapıştırıyor. Sırtımın alt kısmından iterek beni eğerken ellerim sert tuğlayla buluşuyor. Hareketleri sert ve aceleci, nazik bir giriş yapmıyor. Umurumda değil; kabaca idare edilmekten mutluyum.

Ödünç aldığım savaş pantolonum ve külotum kalçalarımın altına itildiğinde, çıplak amımı öpen soğuk gece havası karşısında nefesim kesiliyor. Tüm vücudum kızarmış olsa bile burası buz gibi. Seven'in avucu kıkımın yanına çarpıyor ve güneye doğru bir acı şimşegi gönderiyor.

"Onları becerirken beni düşünüyor musun, Sekiz?"

Parmakları bacaklarımın arasından kayarak içimde biriken ıslaklığı arıyor. Gerçeği ortaya çıkarmak için iki parmağını derinlere soktuğunda bir tepki veriyorum.

"Cevap ver bana," diye emrediyor Seven.

İçeri ve dışarı kayarak, parmaklarıyla bana işkence etmeye devam ediyor. Klitorisimin etrafında dönüp çimdiklediğinde dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Ona vermeyeceğim. Hayatımda onun saçmalıkları olmadan da yeterince sahiplenici asabi var.

"Eminim istiyorsundur," diye mırıldanıyor. "Umarım seni boşalttıklarında yüzümü görürsün. Sen benim için kendine dokunurken sana fısıldadığım geceyi hatırlıyor musun prenses?"

Parmaklarını amımdan çekip onun yerine tekrar kıkıma vurduğunda bir nefesi bastıramıyorum. Her dokunuş ateşli bir kırbaç darbesi gibi. Zamanımız tükeniyor ve bu daha da ateşli hale getiriyor.

"O bir kereydi," diye cevap vermeyi başarıyorum.

"Hatırladığını biliyordum. Parmaklarının her yerini bitirirken çıkardığın küçük iniltiler beni çok sertleştirdi. Betonu kırıp seni kendim becermek istedim."

Fermuarını çektiğinde kalp atışlarım beklentiyle hızlanıyor. Çok fazla ön sevişme olmasa bile bacaklarım titriyor. Elimi tutmasına ve bu hayvani bir şehvetten başka bir şeymiş gibi davranmasına ihtiyacım yok.

"Benim için eğilmiş ve parıldarken çok güzel görünüyorsun, Sekiz."

"Vakit yok," diye inliyorum, sikinin girişime yaptığı sert baskıyı hissederek. "O orospu çocuğunun bize yaptıklarını unuttur bana."

Seven'in parmakları saçlarımın arasına gömülüyor ve kısa telleri koparıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan içime daldı. Etkileyici uzunluğuyla ağzına kadar dolu bir şekilde haykırıyorum. Alışmam biraz zaman alıyor ama hareket etmeye başlamadan önce rahatlamam için bana zaman tanımıyor.

"Benim için ıglık at, Hasta Sekiz. Bırak o piç başarısızlığını duysun. Biz hâlâ buradayız. Hayattayız amına koyayım."

İticileri acımasız bir tempo belirledi. Aletinin her darbesi alevleri körüklüyor, tüm mantığımı yakıp kül ediyor ve zihnimi bomboş bırakıyor. Bana istediğim her türlü şiddetle tapan adamdan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Avuçları beni morartıyor, kışıma defalarca vuruyor.

Tanıdık bir helikopterin sesi soluğumuzu kesiyor. Her an yakalanabileceğimizi bilmek Seven'in aciliyetini artırıyor. Sanki öfkesini içime akıtıyor, deliliğini bildiği tek yolla dışa vuruyor. Birini inciterek.

Serbest bırakılmamın daha da yükselmesine izin veriyorum. Vücudumdaki her kas titriyor ve patlamaya hazır. Helikopter yüksek bir vınlama sesiyle dışarıya iniyor.

"Sev," diye inledim. "Gelen var." "Sessiz ol, Sekiz. Seninle işim bitmedi."

Klitorisimi tekrar çimdiklemek için etrafıma uzandığımda, keskin bir his patlaması vücudumu ateşe veriyor. Orgazmımı haykırıyorum, kendimi duvara karşı zar zor tutabiliyorum. Seven'in vuruşları daha düzensiz hale geliyor, acımasızca içime giriyor. Tam bitirmesini beklerken, çekiliyor ve beni döndürüyor.

"Dizlerinin üzerine çök, prenses." "Ne?"

Elinin yüzüme attığı keskin tokat omurgamdan aşağı elektrik şimşekleri gönderiyor. Bu darbeyi algılayamadan, Seven'in omzumdaki eli beni önünde diz çökmeye zorluyor. Erimiş gözlerindeki vahşet beni korkutmalı. Tamamen onun içinde yaşayan vahşi canavarın merhametine kalmış durumdayım.

"İyice açın. Boşalmamı ne kadar iyi yutabildiğinizi gösterin, ben de aptal küçük erkek arkadaşlarınıza Lazlo'yu öldürme planımızdan bahsetmeyeceğime söz vereyim."

Sanki pençeleri zihnimin derinliklerine gömülmüş, tüm doğru ipleri çekiyor. Ağzım açık, hazır ve onun aletini kabul etmek için bekliyor. Aleti boğazımın arkasını dürttüğünde, Seven böğüren bir homurtu çıkarıyor.

Ağzımı tuzlu bir sıcaklıkla dolduruyor. Aletini dudaklarımın arasından çıkarmadan önce birkaç kez daha pompalayan Seven, beni dikkatle izliyor. Göz temasını kesmeden, dilimden gelen her son damlayı yutuyorum, hatta dudaklarımı yalamak için duruyorum.

"İşimi iyi yaptım mı?" Masumca sordum.

Gözlerinde huşu var. "Nefes kesicisin." "Bunu evet olarak kabul ediyorum o zaman."

Ayaklarımı bulup aceleyle giysilerimi tekrar yerine yerleştiriyorum. Ona doğru geri yürüyüp dudaklarını hızlı ve öfkeli bir öpücükle yakaladığımda Seven itiraz etmiyor ve ağzımda kendi tohumunun tadını almasını sağlıyor. Alçak sesle çıkardığı onay homurtusu beni tekrar eğilmeye zorluyor.

"Tanrım, Brooke."

Ben hâlâ şaşkınım. "Az önce bana ne dedin sen?"

Seven da kendi hatasından aynı derecede rahatsız olmuş görünüyor. Başını sallayarak, bakışlarımı görmezden gelerek pantolonunu bağlamaya odaklanıyor.

"Gel hadi." Bana elini uzattı. "Bunu yaptığıma inanamıyorum. Gidip bu bok çuvalını Hunter'a teslim edelim. İşleri bittiğinde kalanlar bizde kalabilir."

Topuklarımı kazıyorum, takip etmiyorum.

Seven durdu ve omzunun üzerinden bana baktı.

"Ne oldu?"

"Sadece... ben... şey, seni önemsiyorum, Sev. Aslında sen düşündüğünden daha iyi bir insansın. Sadece bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Yüzündeki çatık kaşlar derinleşiyor. Gerçek dünyaya döndüğü her gün değişiyor olsa da Seven duyguları bizim gibi anlamıyor ve işlemiyor. Bir an için bakışlarında bir umut parıltısı gördüğümü sanıyorum. Ama çabucak söndü.

"Beni umursamamalısın," diye duygusuzca mırıldanıyor. "Ben umursamaya degecek biri değilim. Senin bir ailen var. Benim bu yüke katkıda bulunmama ihtiyacın yok."

"Artık o ailenin bir parçasısın."

Sonunda gözlerini benimkilere dikti. "Belki de."

Bu sefer liderliği ele alarak, takip etmesi için elini çekiyorum. Lazlo'dan ihtiyacımız olanı almanın ve bu çılgınlığa bir son vermenin zamanı geldi. Bancroft'un son teslim tarihi hâlâ aklımın bir köşesinde duruyor. Phoenix'in yerini bulabilirsek, bir sonraki sorunumuz onu dışarı çıkarmak olacak.

Sert bir şeyler yapmalıyız. Ve benim tam da bu konuda bir fikrim var.

BÖLÜM 18

PHOENIX

LYDIA - ÇOK ŞÜPHELİ

ŞİDDETLE titreyerek hücremdeki çatlak tavana bakıyorum. Beni birkaç saat önce buraya taşıdılar, son kaldığım yerdeki kan lekelerini temizlemeleri gerekiyordu.

Sağ elimin sürekli zonklaması, hayatta kalma içgüdülerimin devreye girmesiyle donuk, uyuşuk bir ağrıya dönüştü. Üçüncü parmağı çıkarana kadar çığlıklarımı tuttum.

Şimdi boğazım yırtıldı ve boğuklaştı. Bancroft her şeyi istedi.

İsimler. Konumlar. Planlar.

Sabre'in içine hiç adım atmadım, o yüzden beş para etmem. Bu onu daha da kızdırdı. Sonrasında dayak inadına daha da kötüleşti. Brooklyn ve Eli'nin yüzlerini hayal ederek kendimi zihinsel olarak kontrol etmeme izin verdim.

Kapı açılmadan önce agresif bir patlama sesi duyuldu. Bancroft'un en sevdiği, kalın kafalı astı Harrison, asker tıraşlı ve inatçı gözlerinin altında hissedilir bir neşeyle bana bakıyor. Yüzündeki sırıtış benim için iyi bir şey ifade etmiyor.

"Uyum sağlamaya hazır mısın Kent?"

Yaralanmamış tek kolumu kullanarak doğruluyorum, ağzımda tükürük topluyorum ve doğrudan ona tükürüyorum. Tükürük tam ayaklarının dibine düştüğünde Harrison'ın gülümsemesi bir öfkeye dönüşüyor.

"Isır beni, pislik."

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Bu harika, dostum. Bizim için daha fazla oyun zamanı."

"Diğer omzumu da çıkarmak ister misin? Belki bir parmağımı daha alırsın?" Tersliyorum.

Kendi soketimi yerine oturtmak katlandığım en acı verici şeylerden biriydi ama kolumun tamamını kaybetmek istemedim.

Harrison sırtıyor. "O kadar sıradan bir şey değil, merak etmeyin."

O yaklaşırken güçlkle geri çekilebiliyorum, uzun ve kendinden emin adımlarından kaçamıyorum. Yüzüme inen çelik kapaklı bir çizme beni bayıltıyor. Karanlık bir sisin içinde kaybolmuş bir halde, alçak sesle konuşulduğunu ve metal parmaklıkların sabitlendiğini duyarak kendime geliyorum.

Ağır kapaklarımı açmak için kalan tüm enerjimi harcıyorum. Günlerce süren kötü muamele, sıfır yemek ve hücre duvarlarımdan su damlacıklarını yalamak beni kırdı. Son hapishanem etrafıma yerleşirken, son cesaretim de dağılıyor. Çelik parmaklıklarla çevrili küçük, baskıcı bir metal kafese kapatıldım.

Garip bir atalet hissi beni aşağı bakmaya itiyor. Kafesim yere vidalanmamış. Onun yerine, havada birkaç metre sallanıyorum. Kafesin hemen altında, bulanık su dolu bir fıçı bekliyor. Her şeyin sığabileceği kadar geniş, siyah, çamur gibi suyun üstünde köpüklü bir pislik yüzüyor.

Bancroft'un sesi hoparlörden duyuluyor. "Yalanlarınızdan bıktım, Bay Kent. Bu bize işe yarar bir şey söylemek için son şansınız. Ondan sonra, yok edileceksiniz."

Bir elimi parmaklıklara dolayarak manyakça gülüyorum. "Ne sikim istiyorsan yap. Yine de sana bir bok vermeyeceğim. Ailem beni burada bırakmaz. Yakında seni öldürecekler."

"Güzel," diyor Bancroft.

Kanım donuyor. "İyi mi?"

"Bırak gelsinler. Benim için değersiz olduğunuzun farkındayım, Bay Kent. Ailen zavallı postunu kurtarmak için koşarak geldiğinde, nihayet Yedi ve Sekiz numaralı hastaları elime geçirmiş olacağım. Buradaki amacınız bu."

Siktir, siktir, siktir.

Ben lanet olası bir yemim.

"O zaman neden bana işkence ediyorsun?"

Bancroft homurdanıyor. "Biraz eğlenceye ihtiyacımız var."

Zincir halkalarının çıkardığı derin inilti içimde paniğe yol açıyor. Kafes çürümüş suyun içine doğru alçalmaya başladıkça titriyor. Bağırarak ya da kavga ederek değerli enerjimi harcamıyorum, bu onları durdurmayacak. Bedenim dondurucu derinliklere indirilirken, işlenemeyecek kadar çok iğrenç koku bana saldırıyor.

Çürüme ve ölüm tarafından yutuldum.

Dünya mürekkep gibi karanlıkta kaybolur.

Ağzımı ve gözlerimi kapatarak ölü bir beden gibi süzülüyorum. Ciğerlerim çok geçmeden yanmaya başlıyor ve rahatlamak için çığlık atıyor. Metal parmaklıkları ne kadar çekiştirirsem çekiştireyim, kıpırdamayı reddediyorlar. Eskiden parmaklarımın olduğu yerler yanıyor ve omzum fazla zarar veremeyecek kadar zayıf.

Savaşmak nafi, ama insan içgüdüğü mantık dinlemiyor. Dehşet ve panik beni her şeye rağmen kafese vurmaya zorluyor. Sonunda, göğsüm oksijen için çığlık atarken yorgunluk beni altına çekiyor. Yarı bilinçli bir haldeyken yanlışlıkla ağzımı açıyorum ve bir ağız dolusu su yutuyorum.

Benden önce bu havuzda her ne varsa, çürümeye terk edilmiş. Sonra, ışık ve o kadar çok oksijen var ki, yutamıyorum bile. Sudan çıkarılan kafes, ağır zincirleri üzerinde sallanıyor. Bancroft'un kahkahası etrafımda yankılanırken su öksürüyorum.

"Yüzerken eğlendiniz mi, Bay

Kent?" "Siktir git!"

"Görgü kuralları. Onu geri indirin."

Sırlıklam olmuş mavi saçlarımın arasından bakarken, kafesin arkasındaki platformda birini görüyorum. Bu başka bir gardiyan, etrafta dolanıp tacizleri izlediğini gördüğüm biri. Biri içeri dalıp Bancroft'un dikkatini çekmek için bağırдыğında bile itiraz edemeden tekrar suya batıyorum.

Suya geri döndüm, kurtarılma umudum olmadan bekledim. Bu sefer beni çok daha uzun süre içeride bıraktılar. Her ne kargaşa oluyorsa, ben bırakıldım ve unutuldu. Kahretsin, burada ölecek miyim? Oksijensiz kalarak bilinçsizliğe sürüklenmeden önce çırpınıyor ve kıvranıyorum.

Yüzü karanlıkta beni buluyor.

Deniz fenerim, bana eve dönmem için yol gösteriyor. "Firecracker," diye fısıldıyorum.

Blackwood'un kütüphanesinde etrafımız tıka basa dolu kitap rafları ve boş masalarla çevrili. Bana doğru yürüyor, ilgi bekleyen tembel bir kedi gibi kucağıma yayılıyor. Başının arkasını kavrayıp dudaklarımızın buluşmasına izin veriyorum. CCTV kameralarının ve korumaların izliyor olması önemli değil.

Onun aşkı cezaya değer.

"Gelecekle ilgili hayaller kuruyor musun?" diye mırıldanıyor, ince bacaklarını bana dolayarak. "Blackwood'dan sonra bir hayatımız olabilir. Dışarıda, gerçek dünyada."

Güneşin öptüğü saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Buradan çıktığını ve sonunda iyileştiğini görmek istiyorum. Her şeyi yapabiliriz... herhangi biri olabiliriz. Bu çılgınlıktan uzakta gerçek bir aile olarak yaşayabiliriz."

"Hepimiz mi?"

"Sizi seviyoruz," diye cevap veriyorum. "Senin geleceğin bizim geleceğimizdir."

Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. Bunun gerçek olmadığını böyle anlıyorum. Brooklyn'im gülümsediğinde öyle görünmüyor. Dudaklarını çekiştiren umuda rağmen, her zaman gözlerinde parlayan acı ve boşlukla vurgulanır. Asla tam olarak gülümsemez. Gerçekten gülümsemez.

"O zaman uyansan iyi olur," diyor Brooklyn.

"Gitmene izin vermek istemiyorum. Bu seni son görüşüm olabilir."

Eli yanağını kavırıyor, hafifçe okşuyor. "Hiç şansın yok. Henüz ölmek için iznim yok. Dayan, Nix."

İki sert el göğsümü pompalarken uyuşmuş dudaklarımdan hava geçiyor. Çılgılık atarak gerçek dünyaya geri dönüyorum. Yan döndüğümde, gözlerimi açmadan tekrar tekrar su kusarken acı içimde hızla ilerliyor.

"İşte böyle, hepsini kaldır."

"Brooke?" Nefesim kesildi.

"Korkarım hayır. Sadece küçük ole me."

Ben nefes nefese kalmışken, biri dikkatlice gözlerimi açıyor ve bir telefonun fenerini gözlerime tutuyor. Geri çekiliyorum, her bir santimim acıyla zonkluyor. Işık retinalarımı yakmayı bitirdiğinde, aynı gardiyanın bana baktığını görüyorum.

"Bırak beni." "Sakin ol, Nix. Benim."

Boşalan odaya göz gezdiren muhafız, başındaki kepi çekip çıkarıyor. Altındaki kısa, kahverengi peruk bir kenara atılıyor ve parlak pembe saçlar serbest kalıyor. Adam gözlerimin önünde bir kadına dönüşüyor, son olarak sahte yüz kıllarını da soyuyor.

"A-Alyssa?"

"Senin için hâlâ Sadie. Oturabilir misin?"

Doğrulurken göz kırpyorum ve ona bakıyorum. Incendia'nın kendine özgü siyah kıyafetini giymiş, kadınsı özellikleri dikkatle gizlenmiş ama şimdi anlıyorum. Başından beri buradaymış, göz önünde saklanıyormuş.

"Beni dövmelerini izlemekten zevk mi aldın?"

Sadie alay ediyor. "Pek sayılmaz. Korumam gereken bir görünüşüm var. Seni bulur bulmaz ekibi alarma geçirdim."

"Brooke? O burada mı?"

"Hepsi geliyor."

"Peki ya Bancroft?"

"Bir an için dikkatim dağıldı. Theo, Hudson'ın Blackwood'un Z Kanadında çektiği videoyu dün gece medyaya sızdırdı. Buranın ve Hazelthorn'un kapılarının önünde büyük protestolar var."

Boğazımı yakan daha fazla siyah su öksürürken, Sadie sırtıma vuruyor. Nöbet sona erdiğinde, nemli ve ıslak saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyorum. Hâlâ yalnızız. Bancroft ve arkadaşları ortadan kayboldu.

"Gerçekten nükleer seçeneği tercih ettin."

Sadie omuz silkiyor. "Uzun sürmeyecek. Incendia çok yakında videoyu ortadan kaldıracaktır. Ama biz onları hazırlıksız yakaladık. Bu bize biraz zaman kazandırır."

Sadie sakat kolumu tutarak beni ayağa kaldırmaya çalışıyor. Tıslayarak kolumu ondan çekiyorum ve ağrıyan eklemimi kucaklıyorum. İltihaplı, şişmiş sağ elimden sızan kanı fark ettiğinde gözleri açılıyor.

"Uh, Nix?"

"Parmaklarımın nerede olduğunu bilmiyorum," diye onun yerine cevap veriyorum. "O kısmı görmedin, değil mi?"

Başını iki yana sallar. "Çok özür dilerim."

Onun yerine diğer kolumu tutan Sadie sonunda beni ayağa kaldırıyor. Her şey biraz ters gidiyor ve beni tüm ağırlığımı ona vermeye zorluyor. Beni metal platformdan aşağı indiriyor, kirli su kanlı giysilerime yapışırken bedenim titriyor.

"Bekle. Seni buradan çıkaracağım."

Bekle.

Bekle.

Bekle.

Sesi bulanıklaşıyor ve zihnimde Brooklyn'inkiyle bir oluyor. Burada benimle yürüyor, gücünü kırık bedenime akıtıyor. Omzumu yerine oturtmama rağmen hâlâ zonkluyor ama elim kadar kötü değil. Ben bir ateş gölünün üzerinde yüzerken ayaklarım beni içgüdülerimle taşıyor.

"Al, bunu giy."

Sadie ıslak tişörtü üzerimden çıkarmama yardım ediyor ve bana temiz siyah bir tişört veriyor. Gözlerinin çok renkli gövdemde oyalanmasını kaçırmıyorum. Çatlamış kaburgalarım siyah ve mavi. Bancroft'un üzerimde bırakmama izin verdiği boxer'ı çıkararak, kargo pantolonu giymeme yardım ediyor.

Saçımdaki siyah şapkayla onlardan biri gibi görünüyorum. Sadie peruğunu ve şapkasını geri takıyor, sahte sakalını çıkarıyor. Oldukça boktan görünüyoruz ama

Hiç yoktan iyidir. Sağlam kolumu omzundan geri çekerek beni bodrumun gölgelerine götürüyor.

"Bancroft kalabalığı yatıştırmak için onlarla konuşacak," diyor uzun bir koridorda ilerlerken. "Burası onun üssü, Augustus'un bölgesi ise Blackwood'du. Üst katta kendi ofisi var."

"Peki ya Kade'in babası?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır. Ama başka biri daha var-"

Ayak sesleri konuşmamızı sonlandırıyor. Neredeyse yerin üstündeyiz, yatakhane gibi görünen yerlere giden işaretler görünmeye başlıyor. Çoğu boş gibi görünse de, kilitli ve sürgülü birçok hücre karanlıkta bizi çevreliyor. Burası Blackwood'dan daha küçük bir operasyon.

Kurtuluşla aramızda duran bir insan iskeleti, yer üstüne çıkan geçidi koruyor. Çıkıntılı uzuvlar ve acı verici bir şekilde çukurlaşmış göz çukurları, hissedilir bir sefaletle bize bakıyor. Kadının küçük bedenine, üzerinden sarkan siyah bir üniforma giydirilmiş.

Onun insanlık dışı bakışlarını hemen tanıdım.

Londra'da oradaydı.

Bu beni sakinleştiren ve yargılamak için doğruca Bancroft'a getiren kötü kaltak. Boş bir insan kabuğu, elinde iki uzun, keskin bıçakla ölçülü adımlarla bize yaklaşmaya başladı.

Sadie beni tutuşunu gevşetiyor. "Bu o. İşaretimle, koş ve arkana bakma."

"Kim o?"

Ayaklarımız yaklaşan canavardan uzaklaşmaya başlıyor. "Hasta Delta."

BÖLÜM 19

BROOKLYN

HİLELİ - İÇİNİZDEKİ KOMPLO

"Lanet olsun, Theo. Nasıl heyecan yaratacağını iyi biliyorsun."

Garip kıkırdaması kulağımı dolduruyor. "Fazla bir şey gerekmedi. İşin çoğunu kana susamış basın yaptı. İyi bir ulusal skandalı kim sevmez ki?"

Hudson'ın yanına sıkışmış bir şekilde Harrowdean'ın kapılarına yığılmış büyük protestocu kalabalığına bakıyoruz. Hunter ve ekibi arkadan sızarken biz de enstitünün yan tarafındaki ormanda gizlenip nöbet tutuyoruz. Girebilmeleri için yükleme bölümü temizlendi.

Burası Blackwood'dan çok daha küçük, ancak yine de tüm gotik, Viktorya dönemi güzelliğiyle cehennem gibi korkutucu. Süslü armaları ve vitraylı pencereleriyle geçmiş zamanlardan kalma bir akıl hastanesine benziyor. Kapalı kapılar ardında hangi zalim uygulamaların yapılmaya devam ettiğini bilmek neredeyse ironik.

Yeni bir alarmin sesi kalabalığın öfkeli bağırışlarını ve sloganlarını kesiyor. Omzumun üzerinden bakarak Theo'nun minibüsünün hâlâ uzakta, görüş alanımın dışında park halinde olduğunu kontrol ediyorum.

Hudson, "Hastalar tecrit altına alınıyor," diye gözlemliyor. "Tam zamanında. Bu, Hunter ve ekibinin fark edilmeden içeri girebilmesi için alanı temizlemeli."

"Sadie'nin Phoenix'i orada bulduğuna inanamıyorum." "Şansımız yaver gitti. Zor kısmı bu."

İkimiz de garaj yolunda yürüyen siyah giyimli muhafız sürüsünü inceliyoruz. Protesto ile enstitüye giden dolambaçlı yol arasında bir bariyer oluşturuyorlar. Kapıların demir parmaklıklarının ardında, bir başka süslü armanın altında bir konvoy bekliyor. Bancroft korumalarının arasına sıkışmış, konuşmaya hazırlanmaktadır.

"İçeri giriyoruz," diye duyurdu Hunter.

"Dikkatli ol," diye cevap veriyorum telsizden.

Enzo ve Seven, Sabre'ın en iyi iki ajanıyla birlikte ona eşlik ediyor. Görevleri, Bancroft bu karmaşanın patlamasını engellerken Sadie ve Phoenix'i sessizce oradan çıkarmak. Seven'in kendi başının çaresine bakmaktan daha fazlasını yapabileceğini bilmeme rağmen, endişelenmeden edemiyorum. Onu bir daha asla bir enstitünün içinde görmek istemedim.

Hudson kolumu sıktı. "O iyi olacak." "Nasıl emin olabiliyorsun?"

Okyanus gibi gözleriyle karşılaştığımda, bana bakan bir kararlılık buluyorum. Her zaman sadece bir bakışıyla aklımdan geçenleri okuyabilmiştir. Hudson başparmağını çene çizgimde gezdiriyor, her nazik dokunuşu onda nadiren gördüğüm bir yumuşaklığı ortaya çıkarıyor. Sahip olma ve kontrolün ortasında sadece tatlı, sevgi dolu bakışlar.

"Çünkü uğruna yaşayacağı bir şey var. Hepimizin var." Sertçe yutkundum. "Umarım haklısındır."

"Genelde öyleyimdir, bebeğim." "Kibirli mi? Elbette."

Etrafımızdaki katliama rağmen dudaklarımız ayrılmaya dayanamıyormuş gibi birleşiyor. Hudson'ın soluduğu hava, buruşmuş, siyah kalbinin her gün pompalamaya devam etmesinin nedeni olmayı her zaman özleyeceğim. Kimsenin asla yaklaşamayacağı kırık, çarpık bir parçama sahip.

"Bütün bunlar bittiğinde, hayatımın her gününü sana kendimi kanıtlayarak geçireceğim," diyor bağırışların arasında. "Senin hak ettiğin adam olmak istiyorum, karatavuk. Başından beri olmam gereken kişi."

Dudaklarını tekrar gagalayarak arkama yaslanıyorum. "Sen her zaman o adam oldun Hud. Senin iyi yanlarını hiç istemedim. Senin karanlığın benim evim. Gerisi sadece ek bir bonus."

"Seni seviyorum amına koyayım."

"Aynen öyle, sık kafalı."

Şefkatli konuşmamız Bancroft'un hoparlörden gelen sesiyle kesildi. İkimiz de dönüp ağaçların arasında saklandığımız yerden bakıyoruz. Öfkeli kalabalığı yatıştırmaya çalışan muhafız sürüsünün arasından çıkıyor. Pankartlar ve yumruklar, protesto daha da büyürken öfkelerini duyuruyor.

"İnsanlar gerçekten çok kızgın," diye yorum yapıyorum. "Neden olmasınlar ki?"

"Kimsenin umurunda olmaz diye düşündüm."

Eli benimkini buluyor. "Böyle şeyler bana dışarıda bizim için bir şans olabileceğine dair umut veriyor. İnsanların öfkeli kalması gerekiyor; ancak bu şekilde

gerçek ortaya çıkacaktır."

Alevlerin kıvılcımı akşam karanlığını yarıyor. Birisi bir Molotof kokteyli yakmış ve Incendia'nın fedailerine doğru fırlatmıştır. Bancroft itilerek yoldan çekiliyor ve iki korkunç kas yığını suçlunun üzerine çullanıyor. Ellerindeki copları ve şok tabancalarını buradan görebiliyorum.

Birkaç dakika boyunca izliyoruz, her saniye öfke alevlerini daha da körüklüyor. Daha fazla protestocu fiziksel müdahalede bulunuyor ve Bancroft'un kiralık derilerine saldırmaya çalışıyor. Her kamera görüntüsü Bancroft'u çileden çıkarıyor ve bunun bir karalama kampanyasından başka bir şey olmadığını iddia ederek anlamsız basmakalıp sözler söylemeye çalışıyor.

Hudson kulaklığına dokunuyor. "Durum güncellemesi? Burada işler zorlaşıyor."

Telsiz sessizliği.

Beklerken, gerilimin daha da tırmanmasını izlerken dehşete kapılıyoruz. Incendia otoriteye sahip olup olmadıklarını umursamıyor, kalabalığı ehlileştirmek için şiddete başvuruyor. Protestoların arka tarafında kameralar çileyi çekmeye devam ediyor. İnsanlar sonunda dikkatlerini veriyor.

"Neden cevap vermiyorlar?" Birkaç dakika sonra sordum.

"Sinyal bodrumda kesilmiş olabilir."

"Sadie'nin onlarla on beş dakika önce buluşması gerekiyordu. Bu hiç hoşuma gitmedi.

Bir terslik var."

Theo'nun uzaktan görünen sıradan minibüsüne bakıyorum, çalılıkların arasında kıpırdamadan duruyor. Adamlarımı içeride görememekten nefret ediyorum. Endişe derimi kaşındırıyor ve parmaklarımın titremesine neden oluyor.

"Burada öylece oturamayız. Gel hadi."

Ben yola çıkıp minibüse doğru ilerlerken Hudson hayal kırıklığıyla homurdanıyor. Ağaçların arasında gizlenebilmek için uzun yoldan gitmek zorundayız. Kapıyı çarparak açtığımda içerideki üç adam da irkildi. Theo, düzinelerce farklı video yayını açık olan cihazlarından birine bağlanmıştı.

"İyi misin?" Kade hemen bana doğru uzandı.

"İletişimimiz kesildi."

"Biz de," diye homurdanıyor Theo. "Sinyali güçlendiriyorum ama hâlâ bir şey yok. Enstitü içinde bir engelleyici kullanıyor olmalılar. Sistemlerini hacklemeye çalışıyorum."

Kade'in gözlerinin ekranlarda hızla ilerleyen bilgisayar kodu satırlarına kaymasını izliyorum. Bir dizüstü bilgisayar bulup içine dalıyor ve

Theo ile fısıldaşıyor. Eli sırtını minibüsün duvarına dayamış, bir elindeki çakıyı sabırsızlıkla çevirmektedir.

"Bir şey var mı?" Hudson ellerini dizlerinin üzerine koyarak soruyor.

"Sadece statik," diye onaylıyor Theo. "Sistemlerini çökertmek için bir kötü amaçlı yazılım programı çalıştırıyoruz ama onlar bizim için hazırlık yapmışlar. Kendini yeniden yazmadan önce kodun üzerinden atlayamam."

Artan bağırışlar ve bir başka alevli cam patlamasının sesleri bize ulaşıyor. Görünüşe göre Incendia'nın elleri fazlasıyla dolu. Planımız işe yarıyor olmalı ama hâlâ hiçbir şey duymuyoruz ve zaman ilerliyor. Geç bile kaldılar.

"Siktir et," diye karar verdim. "Ben içeri giriyorum." Hudson kolumu tuttu. "Hiç şansın yok."

"Kırmadan önce elini çek üzerimden. Ailemiz o cehennem çukurunun içinde. Ya benimle gel ya da burada kal, ama ben içeri giriyorum."

Yabani saçlarını savuran Hudson, çıplak elleriyle beni yere sermeye hazır görünüyor. Kulaklıklarımızdan alçak bir tıslama ve ardından kahkaha sesi geldiğinde onu geride bırakmaya hazırlanıyorum. Bancroft'un görkemli vızıltısının aksine, ses kaba ve çakıllı, çok fazla çığlık attıktan sonra istismar edilmiş bir boğaz gibi.

"Kimsiniz?" Titreyerek sordum.

Kıkırdama kesiliyor ve yerini huzursuz bir sessizliğe bırakıyor. "Phoenix nerede?"

Gözlerim Eli'nin geniş, zümrüt rengi gözbebekleriyle birleşiyor. Çakıyı sıkıca kavramış, ikimizin de duymak istediği aynı şeyi bekliyor.

"Nerede o?!" Tekrar ediyorum. Ağır nefes alıyor. Tek kelime yok. "Sen de kimsin lan?"

Yumruğun etle buluştuğu keskin bir tokat sesi ve ardından bir çığlık geliyor. Acı hissinin altında hafif ve kadınsı bir ses. Uzaktan gelen bağırışlar kulaklığın içinden süzülüyor, saldırganın sessiz, beklenti dolu nefes alış verişleriyle noktalanıyor.

Bir şey boğazımı sarıyor ve sıkıyor. Bir hastalık sarmalı, aile geçmişimin ağırlığı kemiklerimin derinliklerine işliyor. Bu boğucu kan gölünden kaçamıyorum. Beni aşağı çekiyor... daha derine, daha derine.

"Anne?" Usulca fısıldıyorum. "Sen misin?" "Brooke..." Hudson mırıldanıyor.

Nefesimi tutarak el salladım.

Lütfen gerçek olma.

Sen ölüsün.

Hayatım boyunca yalan söylemedim.

"Gel," diye fısıldıyor ölü ses.

Hat kesilirken bir çıtırtı geliyor, sanki kulaklık ezilmiş gibi. Sorum havada asılı kalıyor, cevapsız. Ciğerlerimdeki demir yumruk azalmayı reddederken, Hudson'ın yüzüne bakakalıyorum.

"Benimle misin yoksa bensiz mi?"

Gözleri kararlılıkla sertleşiyor. "Her zaman seninle." Kade ve Eli'a bakmak için dönüyorum. "Benimle mi?"

Eli başını sallayarak çakısını cebine koyar ve hızla ayağa kalkar. Dudakları sessiz kelimeleri *seninle birlikte* söylüyor. Kade dizüstü bilgisayarını bırakıp minibüsün dışında bize katılıyor ve Theo'yu klavyesine vurmaya devam etmesi için yalnız bırakıyor.

"Gidip oğlumuzu alalım," dedi.

Theo silah kutusundan iki silah çıkarıyor ve dizüstü bilgisayarından başını kaldırmadan onları minibüsün zemininde kaydırıyor.

"Dikkatli olun ve öldürülmeyin. O evrak işlerini ben yapmıyorum."

Uzaktaki kalabalığın gürültüsü bilinmeyene doğru attığımız adımlara eşlik ediyor ve enstitünün çevresinden geçerken yavaş yavaş azalıyor. Blackwood gibi bu da Incendia'nın bir silah olarak kullandığı zenginlik ve refahın bir kanıtı. İstismar ve sömürüyü mümkün kılan bir başka gösterişli, iyi finanse edilmiş kampanya.

Tel kesicilerle kırılmış zincir bağlantı çitinden kayarak yükleme alanına giriyoruz. Ürkütücü bir şekilde terk edilmiş, boş kutular ve park etmiş araçlardan başka bir şey yok. Bölmenin kapısı, üzerinde yanıp sönen kırmızı ışığa rağmen uğursuz bir şekilde açık duruyor.

"Bu doğru gelmiyor," diye mırıldanıyor Kade.

Tuğla platformun üzerinde zıplayarak karanlık enstitünün içine bakıyorum. "Bancroft burada her ne yapıyorsa, daha önce karşılaşmadığımız bir şey değil. Hadi, zamanımız tükeniyor."

Birlikte gizlice içeri giriyoruz. Küçük enstitünün bu kısmı hayalet gibi sessiz, depo odaları ve boş dolaplarla dolu. Elimde tuttuğum bıçağımla önden gidiyorum. Theo medyayı karıştırmakla meşgulken biz kat planlarını titizlikle inceledik.

Blackwood'un aksine, Harrowdean'ın deneysel kanadı kullanılmayan bir yatakhane'nin altında yer almaktadır. Yaklaşık yarısı büyüklüğünde, ancak gözlem özellikleri

odaların yanı sıra eski tek kişilik hücreler de bulunmaktadır. Mimari çok daha eskidir ve akıl hastanesinin önceden var olan tasarımını korumaktadır.

"Bunu duyabiliyor musun?" Koridorlarda yarışırken Hudson soruyor.

Avizelerle aydınlatılmış göz alıcı, yenilenmiş bir resepsiyon alanının eşliğinde duraksarken, hepimiz uzaktaki gürültüyü duymak için zorlanıyoruz. Sayılamayacak kadar çok ses, çığlık atıyor ve bağırıyor, sanki büyük bir arbede yaşanıyor. Protesto olması için ön kapılardan çok uzaktayız.

"Hastalar mı?" Çitle çeviriyorum.

Hudson, "Bunların kilitli olması gerekiyor," diye gözlemde bulunuyor.

Kade pencereden dışarı bakıyor, yüzü dürtlü ışıkların parıltısıyla aydınlanıyor. "O kadar da değil. Şuna bir bakın."

Hepimiz toplanmış, felakete bakıyoruz. Harrowdean'ın hastaları odalarına kilitlenmekten çok uzaklar. Belli ki bir şeyler ters gitmiş. Ağaçlarla çevrili avlunun geniş alanında bir kalabalık oluşuyor. Yumruklar havada uçuşuyor ve hastalar kavga ediyor, kan ve gözyaşları parke taşlara dökülüyor.

Bazıları bağırıyor ve güreşiyor, diğerleri ise sadece kaosu izliyor. Theo'nun basından dostlarıyla uğraşmayan az sayıdaki muhafız vahşi hayvanları evcilleştirmeye çalışıyor ve başarısız oluyor.

"Neredeler?" Kalabalığı tarıyorum.

Kade avlunun karşısındaki uzak ışıkları işaret ediyor. "Burası Kingsman yatakhaneleri. Hasta kullanımı için hizmet dışı bırakıldı. Sabre'in araştırmasına göre deney kanadı onun altında yer alıyor."

Hudson, "Onlarla aramızda sadece bir deli denizi var," diye ekliyor.

"Onlar deli değil." Hepsine ısrarla bakıyorum. "Kahretsin, bu insanlar biziz. Bozuk bir sistem tarafından kapana kısılmış. Güçsüz. Zorbalığa uğramış. Onları bir kenara atan dünyadan daha iyiyiz."

Hepsinin arasından Eli'in konuşmasını beklemiyorum. "Kimse... kimse incinmeyecek."

Titreyen elini kendi elime aldım. "Sadece Incendia."

Ağır kapıları kırarak yavaşça dışarı çıkıyoruz ve ana binanın yüksek taş duvarlarına yakın duruyoruz. Büyüyen kavgayı ortaya çıkarmak için projektörler yakılmış, kargaşaya düzen getirmek için birkaç muhafız daha gelmişti. El ele tutuşarak kalabalığa doğru ilerlemeye başlıyoruz.

"Düz devam et, sola dön," diye talimat veriyor Kade.

Bakışlarımı kullanılmayan yatakhaneye dikmişken, yaklaşan bir hareket bulanıklığını fark etmek için çok geç kalıyorum. Biri doğrudan yan tarafıma çarptı ve

ıslak çimlere düştüm. Düşerken Eli'in eli elimden kurtuldu.

"ok gürültülü! Hayır!"

Bir yumruk enemle birleşirken, bir kemik yığınını beni yere yapıştırmaya alışıyor. Genç kızı omuzlarından yakalayarak, gücümü onu kenara itmek için kullanıyorum. Fazla karşı koyamıyor, incecik vücudu kısa sürede altımda sıkışıp kalıyor.

"Hayır! Korkuyorum, çıkar beni!"

"Hey, hey," diye bağıriyorum ona. "S o r u n değil, ben onlardan biri değilim. İyisin."

"Eve gitmek istiyorum! Annemi istiyorum... lütfen..."

Mücadele onu bir anda terk edince tamamen gevşiyor. İyi bir yıkamaya ihtiyaç duyan karışık kumral saçlarının altında solgun yanaklarında gözyaşları süzülüyor. Hudson bana elini uzatmaya çalıştı ama ben onu geri çevirdim.

"Adın ne senin?" Acilen soruyorum.

Genç kız korkuyla bana bakıyor. "Ben... Ben... Bilmiyorum. Eve gitmek istiyorum. Çok gürültülü..."

"Tanrım," diye küfrediyor Kade. "Kendinde değil."

"Hadi seni kaldıralım, tamam mı?" Boğazımda bir yumru ile ayağ'a kalkmasına yardım ediyorum. "Korktuğ'unu biliyorum. Tek istediğ'in evin."

rkek bir tavşan gibi hızla başını sallıyor. "Dvşyorlar."

Bir kolumu onun omuzlarına dolayarak geldiğ'imiz karanlık resepsiyonu işaret ediyorum. "Şuradaki eski binayı görüyor musun? İçeri koşacaksın ve saklanacak sessiz bir köşe bulacaksın, tamam mı? Bunu benim için yapabilir misin?"

Onu iterek, ince uzuvlarının gecenin içine doğru koşuşturmasını izliyorum. Arkasına bakmıyor, gözyaşlarını tutarken kendine sıkıca sarılıyor. İçimde kabaran duygulardan kurtulamayınca, kendimi onu geride bırakmaya zorluyorum.

"Yan tarafa doğru git." Hudson ileriye işaret ediyor. "Buluşma noktası orasıydı."

Sola doğru ilerleyerek avlunun karmaşasından ayrılıyor ve daha sessiz, sallanan ardı ağaçlarının arasına düşüyoruz. Terk edilmiş yatakhaneler garip bir şekilde sessiz, zayıf ışıklarla aydınlatılmış ama görünüşte terk edilmiş. İçeriye açılan giriş kapılarına ulaştığımızda hepimiz duruyoruz.

"Aman Tanrım," diyorum nefesimin altında.

Ekibe eşlik eden ajanlardan biri, geniş giriş merdivenlerinin önünde cansız uzuvlarıyla yatıyor. Wilson. Boğazı acımasızca kesilmiş.

kesilerek açılmış, yere parlak kırmızı damlıyor. Kade cesedin etrafında dolanıyor, midesi bulanmış görünüyor.

"İçeride olmalılar. Birbirinizin arkasını kollayın."

Bancroft'un sesi uzaktan havayı kesiyor, hırpalanan ve boyun eğdirilen hastaların sesleriyle noktalanıyor. Kalabalığı ehlileştiriyor. Zamanımız tükeniyor.

"Acele et," diye ısrar ediyorum, merdivenleri çıkarken. "Gitmemiz gerekiyor."

Yatakhanelerin içinde, çıplak baş üstü ampulleri kullanılmama durumunu aydınlatıyor. Bu kanadın karanlık işlerden başka bir şey için kullanılmadığı açık. Eski tabelalar farklı katları işaret ediyor, bir tanesi ilerideki bodrum katını gösteriyor. Birkaç keskin dönüş yaptıktan sonra, neredeyse yerdeki başka bir devasa cesede takılıyoruz.

"Enzo!" Çığlık atıyorum.

Dev gövdesi yere yığılmış, nefesi sıkılmış dişlerinin arasından tıslıyor. Bilinci zar zor yerinde, bir eli bacağındaki kanayan yaranın üzerine kenetlenmiş. Kade dizlerinin üzerine çökerek onu analiz etmeye koyulur.

"Git! Ben hallederim!" diye ısrar ediyor.

"Şimdi ayrılamayız." Hudson silahını kaldırmış etrafımızı araştırıyor.

Eli, Kade'in yanına çömelmeden önce kemerini çıkarır. Birlikte Enzo'yu sırtı duvara gelecek şekilde oturtuyorlar. Kemer bacağının etrafını turnike gibi sararak yoğun kan akışını durdurmayı umuyor.

"Alt katta," diye homurdandı Enzo. "Pusu."

"Lanet olsun." Hudson aşağı inen merdivenlere bakar, sonra tekrar Kade'e döner. "Onu Theo'ya geri götürün. Çok fazla kan kaybetti. Biz gidip diğerlerini bulacağız."

"Yalnız değil," diye karşı çıkıyor Kade.

"Başka seçeneğimiz yok. Eli'yi al, Enzo'yu çıkar. Oğlumuzu bulacağız."

Kade karşı çıkarken Hudson elimi tutup beni ileriye doğru sürüklüyor. İniş başlamadan önce onlara son bir kez umutsuzca bakıyorum, bu bodrumun ötesindeki dünyayı bir daha görüp göremeyeceğimizden emin değilim. En son böyle bir yerde bulunduğumuzda, buradan canımızı kurtararak ayrılmak her şeyimizi almıştı.

Yüksek sesler ve bağırışlar, vücudumuzdaki tüm ısıyı emen kalın betonun etrafında yankılanıyor. Yatakhanelerin altındaki yeraltı cennetine çıktığımızda, belirgin bir ağlama sesi kulaklarımızı dolduruyor. Kaybettiği yavrusunun yasını tutan kederli bir hayvanın sesine benziyor. Hudson önümde ilerliyor.

"Hayır... Lütfen... Hayır..."

Birinin yalvarışı bizi kargaşanın içine sürüklüyor. Kilitli hücreler ve çıplak ampullerden oluşan uzun bir koridorun ortasında, kırmızı lekeli bir suç mahalli ortaya çıkıyor. Nereden başlayacağımı bilemiyorum, çok fazla kan var. Hızla yayılan bir su birikintisinin içinde diz çökmüş olan Hunter'ın yüzünü uzun saçları perdeliyor.

Çılginca yalvarışların ve yumuşak ağlama sesinin ondan geldiğini fark edince afallıyorum. Diz çökmüş, göğsüne yakın birini kucaklıyor. Sağında Seven taş gibi hareketsiz duruyor ve bir şeye bakıyor. Parke zemine sürekli kan sızıyor.

"Nix," diye inliyorum yüksek sesle.

Koridorun sonunda dizlerinin üzerine çökmüş olan Phoenix'in başı infaz tarzında eğik. Gözlerini bir saniyeliğine benimkilerle buluşturmak için kaldırmaya cesaret ediyor. Gördüklerine inanamıyormuş gibi, ağır bir şekilde dövülmüş yüzünde şok ve ıstırap dolaşıyor.

"Sekiz," diye gürlüyor Seven.

Çekingen adımlarla ateş hattına girerek, Hunter'a geniş bir alan bırakıyorum. Seven'in yanına vardığımda, Hunter'ın kollarında kimin yattığını fark ediyorum. Şiddetli kesikler ve sayısız derin bıçak yarasıyla parçalanmış olan gözleri yavaşça kapanıyor. Son anda benimkilerle buluşuyorlar.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

"Alyssa." Hunter hıçkırıklara boğuldu. "Benimle kal, aşkım. Yapma bunu. Sana ihtiyacım var."

Adam onun lekeli pembe saçlarını okşuyor, dudakları neredeyse birbirine değiyor. Yanağını avuçlamaya çalışıyor ve teninde parlak kırmızı bir iz bırakıyor. Yıkıcı bir görüntü. Ölüm ruhunu kıyıya çekerken gözleri sonsuza dek kapanıyor.

"Hayır. Alyssa..."

Seven kız kardeşinin aralarındaki mesafeyi aşamadan uzaklaşmasını izliyor. Yüzünden tek bir duygu bile geçmiyor. Bir şeyler hissettiğine dair tek işaret sıkılı yumruğunda.

O gidince Hunter'ın başı eğildi. Korkmaya başladığım o heybetli güç sütununa hiç benzemiyor. Şu anda o da Incendia'nın bir başka kırık kurbanı.

"Silahları indirin!"

Metrelerce ileride, ölü gözlü kadın ultimatomeni veriyor. Elindeki bıçak Phoenix'in boğazıyla buluşuyor ve deriyi kıracak kadar sert bir şekilde saplanıyor. Daha fazla kan solgun etini ıslatıyor. Cesaretimi toplayıp kadının bakışlarına karşılık veriyorum, yüzünde herhangi bir tanıma belirtisi arıyorum.

Anneme benzemiyor. Saçları gitmiş, kafatası açıkta kalmış. Yüz hatlarının çoğunu saran yara izleri koyu halkalarla gölgelenmiş, sanki hayatı boyunca tek bir gece bile uyumamış gibi. Yanıklar Lazlo'nun hikayesini doğrulasa da, onun gözlerinde tanıdığım kişiyi bulamıyorum.

"Kimsin sen?" Hayaletle bağıryorum.

Cevap olarak bıçağı Phoenix'in boğazına daha da sert bastırır. Dehşetini boğulurcasına haykırıyor, gözyaşlarından oluşan bir nehir yüzünün renksiz derisini ıslatıyor. Tek bir hata ve ölecek. Sanırım ben de onunla birlikte öleceğim.

"Silahları indirin," diye tekrarlıyor donuk bir sesle. Hudson doğrudan ona nişan alır. "Önden buyurun."

Bıçağı Phoenix'in boğazından çekiyor. Keskin ucu sol kalçasına saplanınca rahatlamam çabucak söndü. O kadar sert saplıyor ki, bıçak sapa kadar ulaşıyor. Phoenix'in çığ çığlığı, yere yığılmadan hemen önce bileğime saplanan bir jilet gibi kafamı yarıyor.

"Bunun için öleceksin!"

Saldırgan sadece omuz silkiyor. "Dinlemedin."

Olmayan belindeki kemerden bir bıçak daha çıkararak, sanki hepimizi kesmeye hazırlanıyormuş gibi siyah gömleğinin kollarını sıvıyor. Kemiklerinin üzerine gerilmiş, tek bir koyu, eski mürekkep girdabıyla kırılmış yarı saydam derisini ortaya çıkarıyor. Kalbim neredeyse göğüs kafesimden kopacak.

Bu ne anne? Mektuplar mı?

Küçük mucizelerimi her zaman sevmem için bir hatırlatma, Brooke. Bizi neden unuttun?

Bazen annenin kafası gürültülü olur, bebeğim. Ama ben hep sana döneceğim.

"Hayır. Bu doğru değil!"

Sesim inançsızlık ve dehşetin şimşek çakması gibi. Hudson bana bir şeyler söylemeye çalışıyor ama anıların bulanıklığını aşamıyor. Diğer her şey önemsiz kalıyor. Annemi halüsinasyon görerek geçirdiğim ayların aksine, bu hayalet hayal gücüme geri döndürülemez.

Çünkü o bir hayalet değil. Lazlo başından beri haklıydı.

Melanie West'e bakıyorum.

Ayaklarım talimat almadan hareket ediyor. Hudson'ın ellerinden sıyrılıp kimsenin olmadığı yere doğru adım atıyorum. Ne o ne de Seven beni takip ediyor ama silahlarını kaldırmaya devam ediyorlar. Silaha ihtiyacım yok. Kurşunlar ve bıçaklar beni bu cehennem gerçeğinden koruyamaz. Bundan kurtulmak için savaşmak için artık çok geç.

"Anne?" Yavaşça sesleniyorum.

Başı öne eğik, iki soluk gözü üzerimde geziniyor.

"Benim... benim." Boş ellerimi kaldırarak yaklaşıyorum. "Brooklyn.

Ben senin kızınım."

Ağzı açık, tek bir kelime bile konuşmuyor.

Gözyaşlarımın arasından "Buradayım," demeye çalışıyorum. "Lütfen... Anne. Bıçağı bırak. Hiçbirimiz sana zarar vermeyeceğiz. Bunu yapmak zorunda değiliz."

Yemin ederim, insanlığın en küçük kıvılcımı gözlerini aydınlatıyor. Bıçak hâlâ elinde, Phoenix'in yarı baygın bedeninden birkaç santim uzakta. Çok fazla kan kaybediyor. Neredeyse bıçağı bacağından çekip annemin göğsüne gömecek kadar yakını... ama yapamıyorum.

Her şeye rağmen yapamıyorum. Çok şey kaybettim.

Onunla. Baba. Logan.

Çocukluğum. Masumiyetim.

Özgürlüğüm. Akıl sağlığım.

Kendi aklım.

"Yapamam... Seni kaybetmek istemiyorum," diye fısıldıyorum kırık bir sesle. "Güneşi hatırlıyor musun anne? Her sabah ve her gece çatıya çıkıp onu izledik. Hep derdin ki-"

"Kendini... yol... b-güzelim," diye beceriksizce konuşuyor, sesi zar zor duyuluyor.

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor. "Bu

doğru." "Nerede o?"

Bakarken bıçağı tutuşu gevşiyor, gözleri pıl asidi gibi tenimi eritiyor.

"Kim, anne?"

"Böyle... iyi... çocuk..."

Titreyen elim kalkıyor, bileğinin dövmeli derisine fısıldayacak kadar yaklaşıyor. Dokunuşumun o son sınırı kırmasını beklerken gözleriyle tekrar karşılaşıyorum. Ailemi benden çalan araba kazasının sönmekte olan kolları bana bakıyor.

Elini kaldırıyor, parmakları benimkini sarmak üzere. Annemi görebiliyorum. O da orada. Yüzeye geri yüzüyor, beni tekrar bulmak için savaşıyor. Onu yakalamalı, yukarı çekmeli, kurtarmalıyım.

Silah sesi kulak zarımda patlıyor. Kurşun annemin omzunu parçalıyor ve annem hırlayarak sendeliyor. Kan dudaklarıma çarpıyor

ağız açık bir şekilde düşmeden önce hafif bir sprey sıkıyor.

"Hayır! Anne!"

"Yakalayın onları!" Hunter emrediyor.

Anneme ulaşmaya çalışıyorum. Tek istediğim onu kollarımın arasına almak, omzundan akan kanı durdurmak. Orada, çok yakınım. Yeniden bir ebeveynim olabilirdi. Birinin kolları büyük çelik tren rayları gibi etrafımı sardığında, zalimce sürükleniyorum.

"Özür dilerim prenses."

Dövüşmeyi bırakmamı emrederken Seven'ın dudakları kulağıma değiyor. Annem ona tekrar zarar vermeden önce Hudson'ın Phoenix'in topal bedenini bir bebek gibi kaldırdığını görebiliyorum. Yere uzanmış, omzunu tutuyor ve gözlerini dikmiş bana bakıyor.

Seven beni omzunun üzerinden fırlatıyor, kaçmama fırsat vermiyor. Tek yapabildiğim yumruklarımı sırtına vurmak ve beni yere bırakması için bağlamak. Ona ulaşmak zorundayım. Eğer onu burada bırakırsak, annemi bir daha asla göremeyeceğim. Bancroft onun erişebildiği anılarını yok edecek.

"İndirin beni! Dur!" Uluyorum.

Kolları sıkılaşıyor, beni ona sabitliyor. "O benim kız kardeşimi öldürdü. Senin için onun hayatını bağışlayacağım ama onun için ölmene izin vermeyeceğim."

"Hayır!"

"Gidiyoruz, Sekiz."

"ANNE! ANNE!"

Kaçarken perişan çığlıklarım etrafımızı saran beton duvarlarda yankılanıyor. Sadie'nin ölü bedeni ve Phoenix'in kanlı formunun ötesinde tek gördüğüm, bizi izleyen canavarın kasvetli ve umutsuz bakışları. Peşimizden gelmemeyi seçiyor, onun yerine yatıyor ve cezasını bekliyor.

O anda Lazlo'nun boş makinesini görmüyorum. Tek gördüğüm kalan son ebeveynim.

Kaçmamıza izin vermek bana verebileceği tek şey.

BÖLÜM 20

KADE

BENİ SIFIRLA - HIRSIZLARDAN BAŞKA BİR ŞEY YOK

Kollarımı kavuşturmuş, pencereden özel hastane odasına bakıyorum. Phoenix hâlâ kendinde değil, birkaç damla antibiyotik ve ağrı kesici yüzükoyun yatan bedenine veriliyor. Eli bandajlar içinde yan tarafında duruyor.

Eli yanımda duruyor, dudaklarını büzmüş. Phoenix'i geri aldığımızdan bu yana geçen birkaç gün içinde, kesilen parmaklarının kalıntılarını ameliyat ettiklerinde bile bu noktadan neredeyse hiç hareket etmedi. Bir enfeksiyonun kök salmasıyla her şey yolunda gitti ama sonunda durumu stabil hale geldi.

Eli, gün doğumundan gün batımına kadar Phoenix'in gözlerinin açılacağı günü bekliyor. O zamana kadar onu da kaybettik.

"Eli." Bir elimi omzuna koyuyorum. "Anma töreni yarım saat içinde başlayacak. Brooke'un sana orada ihtiyacı olacağından eminim."

Elimi omuz silkerek kenara çekti. "Hayır."

"Hayır" da ne demek? Yarın ifade vermeye başlayacağız.

Herkes gergin. Şu anda birbirimize destek olmalıyız." "Birlikte mi?" diye hırılıyor kekelemeden.

Öfkeli, yeşil gözlü bakışlarını bana çeviren Eli'nin yüzü öfkeyle değişti. Her zamanki sessiz halini böylesine öfkeli ve bana yeni bir pislik atmaya niyetli görmek sinir bozucu.

"Güvendeydik." Phoenix'i işaret ediyor. "Buraya gelmek... hata."

"Bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Burada hayatlarımızdan bahsediyoruz." "Ne hayatı?! Her şeyi aldı... bak... o!"

Takım elbisemin ceketini giyerken "Ve hepsini geri alıyoruz" diye bağıyorum. "Dünya sonunda bizi dinliyor. Onların dikkatini çektik. Bunların hepsi yakında sona erecek."

"Ne maliyeti?"

Basit ve keskin sorusu beni derinden yaralıyor. Birkaç ay önce, biz kaçmadan önce Phoenix'in bana yönelttiği sorunun aynısı. Her zaman zor seçimleri yapan ilk kişi ben oldum. Bazen en karanlık kötülükleri yenmek için kendi ahlak kurallarınızdan ödün vermeniz ve onları eğip bükmeniz gerekir.

Kaçmak için kötü adam olmak zorundaydık.

Ancak bu savaşı kazanmak için kendimizi yeniden bulmalıyız.

Onu yatıştıramadığım için Eli'ı sessiz nöbetiyle baş başa bırakıyorum. Phoenix'e bakmaya devam ediyor, çenesi sert ve acımasız bir çizgi halinde. Ona istediğini veremem. Her geçen gün daha fazla kayıp verirken, barış ihtimali her zamanki kadar uzak görünüyor.

Sabre'in tıbbi kanadı binanın on dördüncü katında yer alırken, Sadie'nin anma töreni özel, yerel bir kilisede gerçekleştiriliyor. Incendia, Harrowdean'daki performansımız ve medyada geniş yer bulmasının ardından Hunter'a Sadie'yi küçük bir törenle onurlandırması için güven verdi.

Asansörden çıkıp pırıl pırıl fuayeye giriyorum. Merkezin girişinde küçük bir grup toplanmış, siyahlara bürünmüş ve etrafları yeni geliştirilmiş güvenlik görevlileriyle çevrilmiş. Bir çift koyu renk güneş gözlüğünün arkasına saklanan Hunter'la göz teması kuramıyorum. Kambur omuzları bana yeterince şey anlatıyor.

"Bu tarafa." Hudson beni yanına çağırdı.

Diğerlerine katıldığımda Brooklyn'i köşede tek başına durmuş, dışarıya bakarken buluyorum. Hiçbirimizle konuşmak için dönmüyor, yüzü gevşek ve gözleri kızarmış. Sadie'nin son anlarına tanık olduğundan beri uyuduğundan emin değilim.

"Neyi bekliyorsun?" Konuyu değiştirmek için balık tutuyorum.

Koyu renk tişörtü ve kot pantolonuyla korkutucu derecede normal görünen Seven'in çenesindeki sinir boşluğa bakarken titriyor. Hatta saçlarını arkadan bağlamış ve tıraş olmuş, cildindeki tüm koyu halkaları ve izleri ortaya çıkarmış. Zavallı orospu çocuğu bitkin ve tamamen tükenmiş görünüyor.

"Görünüşe göre Incendia haberimizi Harrowdean'ın mini isyanıyla aynı anda ateşleyememiş." Hudson dışarıyı işaret ediyor. "Bunlar bir süre önce toplandı ve hareket etmiyorlar."

Sabre'in mahremiyetini koruyan renkli camların ve güvenlik kontrollerinin arasından dışarı bakarken bir grup muhabir görüyorum. Kameralar ve haber minibüsleri Londra'nın işlek caddesine hakim. Güvenlik onları zapt etmeye çalışıyor, içeride ne olduğuna dair tek bir görüntü için savaşıırken bir çevre oluşturuyor.

"Burada güvende miyiz?"

Hudson'ın sorusu karşısında omuz silktim. "Bize geçici koruma verildi. Hunter'ın hükümetteki bağlantısı, Lazlo ve kızlar gibi bizim de tanıklığımız karşılığında af talebinde bulunmayı planlıyor."

"Bunun başka bir oyun olmadığını nereden biliyoruz?" "Bilmiyoruz," diyor Seven kesin bir ifadeyle.

"Incendia her yerde." Theo ve Enzo'nun uyumlu siyah takım elbiseler içinde gelişini izliyorum. "Onları ifşa etmek için dumanı tüten bir silah lazım. Bu ifadelerle hayatlarımız için pazarlık yapma kozunu elimizde tutuyoruz."

"Bilgilerimizi onlara verdiğimizde, hükümet bizi infaz için Incendia'ya teslim edecek." Hudson ikimizle de alay ediyor. "Katliama götürülüyoruz."

"Anlaşma siyah beyaz olarak imzalanacak." "Aptalca davranıyorsun."

"Alternatif ne? Hayatımızı saklanarak geçirmek mi?" Ona ateş ettim.

Hudson ellerini yumruk yapıp hışımla uzaklaşıyor, onun yerine Brooklyn'e yaklaşmaya çalışıyor. Hepimiz gergin ve sinirliyiz. Hunter'ın ekibine ve tamamen yabancılarla dolu bir odaya kanıt verme düşüncesi çok rahatsız edici.

Lucia ve İki dün geldiklerinde taş kesilmişlerdi. Hunter onları İskoçya'dan özel bir uçakla getirtti ve karşı dairemize yerleştirdi. Şimdi onları da bu kargaşanın içine çekti. Umarım hayatlarını pazarlık konusu yaptığımıza pişman olmayız.

"Bu boku kilit altına alın!" Enzo iki ajanına bağılıyor ve dışarıdaki çılgınlığı işaret ediyor.

Harrowdean'daki kazada uyluk atardamarını kıl payı sıyırdıktan sonra sağ bacağını tutuyor. Biraz daha yaklaşıp, doktor çok daha kötü durumda olacağını itiraf etti.

"Bu bir emirdir. Hikaye peşinde koşan bir grup vampir tarafından takip edilmeyeceğiz!"

"Enzo." Hunter yaklaşırken boğazı düğümleniyor.

"Hayır! Başka kimsenin güvenliğini riske atmayacağım."

Kalabalığı kontrol altına almak için dışarıya birkaç ajan daha gönderildi. Geniş güvenlik ekibinin geri kalanı bizi her taraftan kuşatmak için sıraya giriyor. Brooklyn, Hudson'ın koluna girme girişimini omuz silkerek savuşturuyor ve tek başına durmakta ısrar ediyor. Hâlâ gözlerime bakmıyor.

Yüzümüzü gizlemek için kalın, siyah şemsiyeler kullanarak şiddetli yağmura doğru yola çıkıyoruz. Sabre'nin piyadeleri konvoyun yüksek hızda ilerlemesini sağlıyor. Enzo bir talim çavuşu gibi emir yağıdırıyor ve tam anlamıyla korkutucu lider moduna geçiyor. Onun nazik ve şefkatli yönünü tanıdıktan sonra bu sinir bozucu.

Zırhlı bir SUV'a doluşarak medya sirkinden kaçmayı başardık. Kilometreler geçtikçe kimse ne diyeceğini bilemiyor. Vitrayları ve karmaşık kireçtaşı oymaları olan şirin bir şapelin önünde durduğumuzda Brooklyn'in elini tutmayı başarıyorum. Dudağını o kadar sert çığnıyor ki kanadığını görebiliyorum.

"İyi misin?" Yumuşakça sordum.

"İyiyim."

"Yine şu yalan söyleme olayını mı yapıyoruz, aşkım?"

"Siktir, Kade. Bu konuda hiçbir şey yolunda değil. Sadie öldü." "Biliyorum. Bu asla olmamalıydı."

"Ona söylediğim son şey çok acımasızcaydı. Bunu asla geri alamam. Phoenix neredeyse ölüyordu ve üç parmağını kaybetti." Gözleri Seven'ın eline kayıyor. "Hepimiz çok acı çektik. Peki ne için?"

Parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Özgürlüğümüz."

"Annem hala hapisteyken ben nasıl özgür olabilirim?"

Seven ona bakamıyor, dışarıda sağanak yağmura bakıyor. Onu Harrowdean'da o şekilde sürüklemenin onu öldürdüğünü biliyorum. Kız kardeşinin katili ile sevdiği kız arasında bir seçim yapmak zorundaydı. Brooklyn şu anda bunu göremese de, annesini sağ bırakmanın bir merhamet olması gerekiyordu.

"Artık o değil." Hudson onun sözleri karşısında irkilir. "Üzgünüm kara kuş, ama tanıdığın kişi öldü. Kurtarılamayacak kadar kötü durumda. Phoenix'e ne yaptığına bir bak."

"Peki ya ben de artık Brooklyn değilsem? Ya kaderimde tıpkı onun gibi olmak varsa?" Örölmüş kaşlarının arasındaki bir noktayı ovuşturuyor. "Onun hastalığı benim içimde. Ben de onun gibiyim."

"Sen annene hiç benzemiyorsun," diyorum hararetle. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

İri yarı eskortlarımızdan biri cama sertçe vuruyor. Ağır renkli camı indiriyorum ve devam etmeleri için havlıyorum. Brooklyn tekrar göz göze gelene kadar bu lanet arabadan ayrılmayacağım. Bu şüpheyeye ve kendimden nefret etmeye bir saniye daha tahammöl edemeyeceğim.

Elini çekerek Brooklyn'i kucağıma sürüklüyorum. Sonunda geniş arabada bana sarıldı. Hudson ve Seven'ın ilgisini görmezden gelerek

tek parmağımı çenesinin altına koyarak başını yukarı kaldırıyorum.

"Beni dinleyeceksin ve iyi dinleyeceksin," diyorum ateş püskürerek. "Bunu sana son kez açıklayacağım."

"Kade-"

"Beni dinle, Brooklyn West. Sen tanıdığım en sinir bozucu kadınsın. Kafayı yemişsin, çok fazla içiyorsun, Nix'in deli ninesinden daha beter küfrediyorsun ve şiddete çok çabuk başvuruyorsun."

Dudakları neredeyse bir gülümsemeye ulaşacak şekilde ayrılıyor.

"Kafadaki saçmalıkları nasıl düzelteceğimize dair hiçbir fikrim yok." Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Berbat durumdasın, dengesizsin ve bazen beni çok korkutuyorsun. Kimsenin sana söylemek istemediği gerçek bu."

Gözlerinde yaşlar parlıyor. "Sana beni bırakmanı söylemiştim. Hâlâ bırakabilirsin." "Kapa çenenin. Daha bitirmedim."

Kendime engel olamayıp avucumun çıplak bacağından yukarı kaymasına izin verdim. Kısa siyah bir elbise giyiyor ve elbise yukarı kalktıkça krem rengi kalçaları ortaya çıkıyor. Yolun karşısındaki cenaze törenine rağmen, sikim onun altında sertleşiyor.

"Sen hayatıma girdiğinden beri hayatım aynı değil." Dudaklarımı onunkilere sürüyorum. "Kurtarılmaktansa kendini öldürmeye çalışmakta ısrar ettin. O zamandan beri seni kaybetmekten korkuyorum. Her birimiz senin parmağına sarılmış durumdayız. Seni iliklerimize kadar seviyoruz."

"Aynen öyle," diye yineliyor Hudson.

Seven sessiz, bizi çok yakından izliyor.

"Ne pahasına olursa olsun, seni şimdi ve gelecekte her zaman kurtaracağız," diye bitiriyorum, kendi sesim titreyerek. "Eğer Hasta Sekiz olman gerekiyorsa, seni yine de seveceğiz, çünkü sen bir ve aynısın. İyi ve kötü. İşte benim sevdiğim kız bu."

"Benim gibi birini nasıl sevebilirsin?" diye fısıldıyor. "Çok fazla insanı incittim."

Hudson onun yedek elini tutar. "Eli'ye insan gibi davranan ilk kişi sendin. Geçen yıl ayıklığını kaybettiğinde Phoenix'i sen kurtardın."

"Kardeşimi bana geri getirdin ve babamın bana yaptırdığı şeyden sonra nasıl hayatta kalacağımı gösterdin." Hatırladıkça ürperiyorum. "Ne olursa olsun seni kendimden uzaklaştırmama izin vermedin."

Hudson utançla, "Bir insanın sevdiği birine yapabileceği en kötü, en iğrenç şey için beni affettin," diye ekliyor. "Her şeye rağmen,

bize bir gelecek vermeyi seçtiniz. Birlikte."

Kilisenin dışındaki kaldırımında, kendi özel baloncuğumuzda gizlenmiş, kafir ruhlarımızı yargıya sunuyoruz. Brooklyn ikimize de bakamıyor, nefes almakta zorlanırken gözyaşları ütülü beyaz gömleğime çarpıyor.

"Bana... nasıl tekrar insan olunacağını öğrettin."

Seven'in sesi o kadar kısık ki neredeyse duymuyorum. Dışarıdaki sağanak yağmura bakıyor ve kendi çarpık yansımasına kaşlarını çatıyor. Brooklyn'in kafası nihayet onu aramak için kalkıyor.

"Seninle tanışmadan önce ölmüştüm." Gözlerinin çarpışmasına izin veriyor. "Beni o bodrumda çürümeye terk edebilirdin. Bunu herkesten çok hak ediyorum. Masum insanları incittim, onlara işkence ettim ve canlarını aldım."

"Sev..."

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Kefareti en az hak eden kişi benim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Hudson küçük bir gülümseme bulur.

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Her birimizi aksi yönde ikna ettin. İnsanları incittin, Brooke. Tıpkı geri kalanımız gibi. Ama hayatım üzerine bahse girerim ki bir o kadarını da kurtardın."

Beklediğim gülümseme dudaklarında çiçek açıyor. Böyle çok güzel görünüyor, utangaç ve kaçamak, bir şey için övülmeyi nasıl idare edeceğinden emin değil.

"Yani soru, aşk, senin gibi birini nasıl sevebileceğimiz değil. Nasıl sevemeyiz?"

Kısa saçlarını tararken, her zaman çok fazla acı barındıran o gümüşü, tunç gözlerle karşılaşıyorum. Her şey onun cevabına bağlı.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor Brooklyn bir süre sonra. "İtiraf ettiğimden daha uzun süredir."

Beyanı göğsümü yumrukluyor. Sanki tüm hayatım boyunca bu sözleri duymak için beklemişim gibi hissediyorum.

"Ben de aşkım. Korkunun hayatımı yönetmesine izin vermekten bıktım." Diğer ikisinin arasına bakıyorum. "Bununla birlikte yüzleşeceğiz. Bu ailede kimse yalnız yas tutmaz."

Kucağında kıvranan Brooklyn arabadan çıkmaya çalıştı. Kalçalarını tutup onu yerinde tutuyorum. Gitmesine izin vermeliyim ama çok bencilim. Kokusu ağzımı sulandıran, büyüleyici bir sis gibi üzerime çöküyor. O, bozulmuş ruhumu ebedi lanetlenmeye çağıran bir siren.

"Kade," diye nefes alıyor.

Elim elbisesinde daha da yukarı kayıyor, bir parmağım külotunun lastiğinin altına takılıyor. Hudson'ın gözleriyle omzunun üzerinden yavaşça buluşuyorum.

onları aşığı sürüklüyor. Ona şehvetle bakıyor. Pencereler o kadar renkli ki, dışarıdan kimse ne yaptığımızı göremiyor.

Brooklyn kucağımdan kalkarak külotunu çıkarmam için bana izin veriyor. Külotunu Seven'a doğru fırlattığımda biraz nefes nefese kalıyor, utançtan yanakları renkleniyor. Onun içindeki ürkek ama şehvetli meleğın seviştiğimizde ortaya çıkmasını seviyorum.

Bir an tereddüt eden Seven, külotunu burnuna götürür ve derin derin içine çeker. "Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum," diyor çarpık bir gülümsemeyle. "İnsanların seni izlemesinden hoşlanıyor musun?"

Kemerimi çözüp pantolonumun fermuarına saldıran Brooklyn, onun sorusu karşısında bocalıyor. Hepimiz onun grup aktivitelerine düşkün olduğunu biliyoruz. Günde en az bir kez Blackwood'un yüzme havuzunda yaptıklarımızı düşünüyorum.

"Bizi izlemek zorunda değilsin," diye homurdanıyor.

Seven arkasına yaslanıp bakıyor. "Merak ediyorum."

Karşımızda Hudson kendine dokunmaya başladı. "Ben de."

Brooklyn sikimi eline alarak aşığı yukarı pompalamaya başladı. Bu fırsatı değerlendirip onu tutkulu bir öpücüğe hapsediyorum ve dar elbisenin açığa çıkardığı vücudunun her santimini keşfediyorum. Eğer böyle görünüyorsa daha sık ödünç aldığı kıyafetleri giymeli.

Klitorisini buldum, çoktan ıslanmış ve damlıyordu. Bulduğumuz ortamın uygunsuzluğuna rağmen onunla oynuyorum - caddenin ortasında, bir kilisenin karşısında. İnsanlar sık sık karartılmış arabamızın önünden geçiyor, içeriği görmeden camlara bakıyorlar. Kuralları çiğnediğimizi bilmek çok sıcak.

"Al, aşkım," diye fısıldıyorum ona. "Seni doldurmak istiyorum."

Bir iniltiyle kendini benim uzunluğumun üzerine bıraktı. Bu açıyla onun içine o kadar derin giriyorum ki, neredeyse başlamadan bitiriyorum. Sımsıkı oturuyor, sıcaklık aletimi hoş bir kucaklamayla sarıyor. Yaptığımız şeyin yanlış olması umurumda bile değil.

Bu gezegende yaşamaya değer tek şey o. Onsuz hiçbir şeyimiz yok.

Yavaşça, ikna edici bir şekilde hareket etmeye başlayan Brooklyn acele etmiyor. Omuzlarıma yerleştirdiğı iki sabitleyici eliyle, içinde derinlere doğru itmeme izin veriyor. Dudaklarımız tekrar birbirini buluyor. Dilindeki kalp ağrısını tadabiliyorum. Burada olmamalıydık, başka bir kaybın yasını tutmamalıydık.

"Durmak zorundayız," diye inliyor.

Kalçalarını kaldırarak onun hareketlerine karşılık verdim. "Hiç şansın yok, aşkım. Buna sen karar veremezsin. Ruhunun her santimi bize ait. Seni ne zaman ve nerede becermek istediğime ben karar veririm."

"Ama, Seven-"

Boğazını sıkıp onu ona bakmaya zorladığımda donup kalıyor. Seven performansımızı izliyor ve sikini okşuyor, gözlerinde lezzetli bir karanlık dönüyor. En ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor.

"O bize ait," diye yalvarıyorum ona. "Ona bir baksana. Hiçbirimiz senin yanında doğru düzgün düşünemiyoruz. Hepimiz üzerinde sahip olduğun güç bu."

Sözlerimden cesaret alan Brooklyn sikimi daha hızlı sürüyor. Üstümde bir tanrıça gibi görünüyor, ona sunmam gereken zevkin her son damlasını alıyor. Duvarlarının etrafında sıkılaştığını, parçalanmaya hazırlandığını hissedebiliyorum. Başparmağımı memesinin üzerinde döndürdüğümde, daha fazla tutamıyor.

"Adımı söyle, Brooke. Bırak duysunlar."

"Siktir, Kade!"

Boğazını kavıyorum ve yukarı doğru itmeye devam ediyorum, kendimi onun içine dökmeye hazırım. İzlediğimizi ve takdir edildiğimizi bilmek kendimi tutmamı engelliyor. O kiliseye girdiğimizde içimde olduğunu bilerek, bacağından ağağı akan döllerimi görmek istiyorum.

Brooklyn, salınımlarımız çakıştığında göğsüme doğru yığılıyor. Vücudumdaki her kas geriliyor, güçlü bir saf his dalgası içinde boğuluyorum. Parmaklarım dağınık saçlarında geziniyor, tamamen benim olduğunu kanıtlamak için her bir parçasına dokunmam gerekiyor.

Daha nefesini toparlayamadan kucağımdan koptu. Hudson koyu renk kot pantolonunun düğmelerini çoktan açmış ve hiç vakit kaybetmeden onu gururlu uzunluğuyla mızraklıyor. Brooklyn yüksek sesle soluyor, daha orgazmdan inmeye fırsat bulamadan tekrar doluyor.

"Benim sıram," diye homurdanıyor. "Benim de sana ihtiyacım var."

Cipin arkasında çılgınca sevişiyorlar, cama bir kez daha vurulduğunda bile durmuyorlar. Hudson, Seven'ın tüm bu süre boyunca onu izlediğinden emin olmak için sahipliğini ona vurmakla çok meşgul. Kendini boşaltıyor, sessiz bir yoğunlukla Brooklyn'i inceliyor.

Gözlerini ayıramıyor.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin, o zaten bizden biri.

Brooklyn'i deri koltukların üzerine yatıran Hudson, elbisesini beline kadar sıyrıp tekrar içeri dalıyor. Bacaklarını daha geniş açarak

arabanın boşluğu ona tam ve sınırsız erişim sağlıyor. Hudson onu tekrar uçuşuma sürüklerken ikimiz de gösteriyi hayranlıkla izliyoruz.

"Gel, kara kuş. Sikimi sularınla kapla," diye kışkırtıyor.

Çıkardığı coşku çığlığı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. İkisi de bitiyor, Hudson'ın başı onun göğüs kemiğine dayanıyor. Kısa bir süre nefes nefese kaldıktan sonra şamatalı kahkahalar atmaya başlıyorlar. Kendimizi bir kez daha ahlaki açıdan berbat bir durumun içinde buluyoruz.

Brooklyn'in atılmış ceketinin cebinden bir paket mendil çıkarıp onlara fırlatıyorum. "Temizlenin, sizi deliler. Eğer onu daha fazla bekletirsek Hunter buraya gelecek ve pencereyi kırıp açacak."

"Buna değer." Brooklyn Seven'a da bir mendil uzatır. Fırtınalı yüzlü adam gerçekten de başını sallıyor. "Anlaştık."

BÖLÜM 21

BROOKLYN

CEHENNEM GIBI ACIYOR - FLEURIE

KADE arabanın dışında elimi bırakıyor. Derin bir nefes alıp elbisemi aşağı çekerek başımı gökyüzüne çeviriyorum. Yağmur damlaları tatlı bir patlamayla dilime çarpıyor ve her birinin tadını çıkarıyorum. Her şey bunun içindi; yeniden yaşamaya başlamak.

Şimdi daha da fazla sebebim var. Burada olmayan insanlar için hayatta kalmak zorundayız.

Seven grubumuzun en arkasında duruyor, başı öne eğik ve yenilginin ağırlığı omuzlarına çökmüş. Kade ve Hudson'ın önden gitmesine izin vererek onun yanına kayıyorum. Boş elini tutmama izin verdi.

"Kade haklı," diyorum ona. "Yalnız değilsin."

Derin bir nefes alarak başını sallıyor. "Sanırım."

"Gel hadi. Seni bırakmayacağım, söz veriyorum."

Takım elbiselerinde gizli kılıflar taşıyan iki boş yüzlü ajanımızla birlikte küçük kiliseye giriyoruz. Kireçtaşı levhalardan oyulmuş ve titrek alevlerle aydınlatılmış güzel bir orta yüzyıl klasiği. İçeride düzinelerce mum yakılmış, gece yarısı gökyüzünün takımyıldızları gibi görünüyor.

Dar koridorda, ön taraftaki boş koltuklara oturuyoruz. Hunter, Theo ve Enzo pahalı siyah takım elbiseleri içinde sağ tarafta duruyorlar ve kendi güvenlikleri tarafından çevrelenmiş durumdalar. Bir tanesi bile bize bakamadı. Sadie hayatlarımızı kurtarıken, onların da sevdikleri kadını korudukları çok açıktı.

Ayrıntılı bir tören yok. Kutsal yazılar ve duygular geride kalanlar için hiçbir şey ifade etmiyor. Üç adam teker teker sırayla tabutun üzerine uzun saplı tek bir gül bırakıyor. Enzo'nun soğuk maskesi düşmüyor. Terk edilmiş bir dağ silsilesi gibi donmuş ve ıssız duruyor.

"Seni seviyorum güzelim. Bunu unutma."

Sırada Theo var; tabutun yüzeyine bir öpücük kondururken yanakları gözyaşlarıyla lekelenmiş. Aralarında en duygusal olanı o, ama çenesinin sert duruşu, içinden gelen öfkeli seli ele veriyor.

"Çok üzgünüm, Lys."

Hunter en son gidiyor, koridorda Theo'yu geçiyor. Adımları tereddütlü ve korkak, ilk günden beri yansıttığı hesaba katılması gereken güçten çok farklı. Bu, ona ya da ekibine karşı yöneltilen herhangi bir tehditten çok daha korkutucu. Gülü bıraktıktan sonra yazıya bakar.

"Seni güvende tutamadım. Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim. Aptallığının bedelini sen ödedin."

Hunter birkaç uzun saniye düşündükten sonra kadının kalıntılarına sırtını döner. Bakışları kilisenin parke taşlarına sabitlenmiş, acısını kimseye göstermek istememektedir. Enzo onu hızla kendine çekip sarılıyor.

"Benim hatam," diye mırıldanıyor Hunter.

Enzo onu daha sıkı tutuyor. "Kes şunu, Hunt. Bu senin suçun değil."

"Onu dışarı çıkarmalıydık. Cevaplar için o kadar çaresizdim ki onu riske attım."

Theo gözlerini silerek, "Kararı birlikte verdik," diye konuşuyor. "Alyssa kendi halinde biriydi. Gerçeği öğrenmeyi her şeyden çok istiyordu."

Hunter yüzünü ovalıyor. "Hiçbir sonuç buna değmez. Ekibin bir üyesini tehlikeye attım. Bu benim suçum."

"Kes şunu," diyor Enzo. "Alyssa'nın ölümü bizim suçumuz değil. Bunu ödemesi gerekenler o kötü, yozlaşmış piçler."

Birkaç derin nefes alan Hunter sonunda başını kaldırmayı başarıyor ve bakışlarımız çarpışıyor. Mükemmel bir resme benzeyen sakallı yüz hatları acıyla oyulmuş. Boğazındaki yumruyu yutup bakışlarını kaçırıyorum.

Sadie'nin neden öldüğünü hepimiz biliyoruz.

Sonuçta şeytanlarımız o kadar da farklı değil.

"Kahretsin," diye kekeliyor Theo. "İnanamıyorum... bu bir veda. O... ben... lanet olsun."

Enzo ikisini de çılgınca kucaklıyor, üç adam da birbirine sokuluyor. Birbirlerine sarıldıklarını, ailelerinden kaybolan tek kişinin yasını birlikte tuttuklarını görmek yürek parçalayıcı. Adamlarımdan birini kaybetmeyi ve bunun getireceği acıyı hayal bile edemiyorum. Ruhlarından bir parça sonsuza dek eksik kalacak.

"Devam edin," diye talimat verdi Kade.

Sakin bir nefes alan Seven yanımdan geçip gidiyor. Onu bekleyen tabuta kadar takip ediyorum. Bana o kadar sıkı sarılıyor ki kemiklerimin kırılmasından korkuyorum. Duygularını kontrol altında tutmak için savaşıırken minyatür sarsıntılar tüm bedenini sarsıyor.

Tabutun yanında duruyoruz.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ediyor.

Kolumu onun sert pazusuna doladım. "O hâlâ burada, Sev. Ne söylemen gerekiyorsa söyle."

"Bizi duyamaz." "Sadece göğsünden çıkar."

Seven iç çekerek elimi bırakıyor ve parmağıyla kız kardeşinin adını işaret ediyor. "Depoda yaptığım şeyi söylememeliydim. Siz her zaman benim ailem olacaksınız. Jude gitmiş olabilir ama ben hâlâ senin düşündüğün kişi olabilirim."

Uzun saplı gülünü onun için tutuyorum. Kasvetli gözleri benimkilerle buluşunca bir kez başını sallıyor. Yaklaşıyorum ve gülü tabutun üzerine yerleştiriyorum, anın ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyorum. Arkadaşım ölmüştü. Benim yanımda olan, ördüğüm kalın duvarların ötesini gören ilk kişi oydu.

Sadie iyi bir insandı.

Kusurlu, kusurlu ama inkar edilemez derecede iyi.

"Umarım seni gururlandırırız." Ceketimin koluyla gözlerimin altını siliyorum. "Benden çok daha iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Bundan daha fazlasını hak ediyordun."

Biz zar zor yapmak o geri için bizim Koltuklar. Bu sombre ruh haliboğucu geliyor. Tek istediğim kaçmak ve özel olarak yas tutmak, kimsenin göremeyeceği bir yerde duygularımın beni ele geçirmesine izin vermek. Bazı şeylere yalnız katlanmak gerekir. Dışarı çıkmak için sıraya girdiğimizde, tiz bir zil sesi havayı deliyor. Gürültü karşısında şaşırılmış görünen Hunter, kaşlarını çatarak ekranına bakıyor. Cevap verdiğinde, alçak sesle yaptığı selamlama çoğu arayanı korkutur.

"Anlıyorum," diye kestirip atıyor. "Bu numarayı nasıl buldunuz?" Hepimiz endişeyle izliyoruz.

"Eğer bu bizi davadan korkutmaya yönelik bir girişimse, tamamen yanlış yönlendirilmiş demektir." "Av mı?" Enzo endişeyle soruyor.

En iyi arkadaşının iri gözleriyle karşılaşan Hunter, telefonu hoparlöre verir. Kilisenin içindeki herkes ışıkla birlikte kaskatı kesilir,

Bancroft'un sesindeki konuşma tonu. Sesi çok mutlu geliyor. "Bu üzücü ilişkiyi böldüğüm için özür dilerim."

"Ne istiyorsun?" Enzo blusters.

"Görünüşe göre bu mahkûmlarla iş birliği yaparak firmanızın zor kazanılmış itibarını yok etmeye niyetlisiniz. Size kenara çekilmeniz için son bir şans vermeye hazırım."

Hunter acı acı alay eder. "Bizden birini öldürdün. Bu artık profesyonel bir çaba değil. İnanın bana, organizasyonunuzu bir gecede yerle bir etmekten büyük zevk alacağım."

"En azından kendine güvenin eğlenceli." Bancroft sadistçe güler. "Madem hepiniz yastasınız, size bir hediye vereyim dedim. Hasta Delta günahları için cezalandırıldı."

Vücudumdan ısı sızıyor, beni soğuk ve boş bırakıyor.

"Kaçmamıza izin verdiğiniz için cezalandırıldınız demek istiyorsunuz," diye suçluyorum.

"Ah, Brooklyn. İtaatsizliğin sana ne kazandıracağını herkesten daha iyi biliyorsun."

"Ne istiyorsun?" Kade önüme geçti.

"Bay Knight! Sesinizi tanıdığımı sandım. Uzun zaman oldu. Burada sizinle konuşmak isteyen biri var."

Karıştıran bir sesle, derin bir boğaz temizlemesi kalbimin takla atmasına neden oluyor. Hudson bir elini kardeşinin omzuna koymuş, korkuyla telefona bakıyor. Leroy Knight'ın sesini nerede olsa tanırım.

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra senden daha fazla sadakat beklerdim oğlum." "Baba," diye homurdanıyor. "Ben doğru olanı yapıyorum."

"Acaba yetkililer sizi birinci derece cinayetle suçladıklarında aynı fikirde olacaklar mı? Zavallı Stephanie, soğukkanlılıkla öldürüldü. Evlatlık oğlum nasıl? Kısa süren kederini atlattı mı?"

"Siktir git," diye bağırır Hudson.

"Merhaba Hudson. Doğrusunu söylemek gerekirse, o bir fahişeydi. Dünya annenden kurtuldu."

Ayağı birkaç sandalyeye çarparak onları tahta parçacıkları halinde kilisenin dört bir yanına savuruyor. Ona yaklaşmaya çalışıyorum ama Hudson beni uyarmak için tıslıyor.

"Peki ya annem?" Kade araya girer. "Bu insan avını uzun süre devam ettiremezsin. O artık seni korumayacak. Tüm bu şirketle birlikte sen de batacaksın."

"Duygu," diye mırıldandı Leroy. "Bu seni uyardığım bir şey. Sevdğin herkes öldüğünde bu konuşmayı tekrar yapacağız. Belki o zaman dersini alırsın."

"Bunu göreceğiz, yaşlı adam."

"Suçlamalar listenize müşterilerimi taciz etmeyi de ekleyeyim mi?" Hunter yumuşak bir şekilde araya girer. "İşkence, yasadışı hapis, yasadışı deney ve milyonlarca insan hakları ihlali ile birlikte mi?"

"Sanırım yasaların bu konuda bizden yana olduğunu göreceksiniz, Bay Rodriguez." Bancroft yetkiyi Kade'in babasından alır. "Kaçakları teslim edin yoksa bundan sonraki hareketlerimden sorumlu tutulmayacağım."

Önünde Sadie'nin tabutuna bakan Hunter'ın yüzü korkunç bir kararlılık maskesine dönüşür. Savaşa gitmeye hazır görünüyor, kazansa da kaybetse de.

"Cehenneme gidin, *efendim*."

"Kötü seçim, Bay Rodriguez. Bakalım bundan sonra size kim inanacak?"

Hat kesildi.

"Az önce ne oldu lan?" Enzo haykırıyor.

Hunter'ın ağzı konuşmak için açıldığı anda, küçük kilisenin dışından iki el silah sesi duyulur. Büyük, kemerli kapılar çarparak açılır ve iki buruşuk beden içeriye doğru yığılır. Adamlar mükemmel, yakın mesafeden ateş edilmiş kurşun deliklerinden kanlar içinde kalmıştır.

Çok mükemmel. Burada

şeytani bir şey var.

Her şey çok hızlı geliyor. Hunter ve Enzo silahlarını pratik bir kolaylıkla çekiyorlar. Bizi sıkıştıran diğer iki ajanla birlikte kapı kırana nişan alıyorlar. Kade beni kabaca arkasına itti.

"Kimsin sen?" Hunter bağılıyor.

Kalın bir parka, düz siyah bir giysi ve kirli bir beyzbol şapkası giymiş olan sessiz, kahverengi saçlı adam kiliseye girer. Çökmüş yüzü kirli sakallarla kaplı, bu da pürüzlü dış görünüşüne katkıda bulunuyor. Evsiz gibi görünüyor. Gözlerinde hiçbir duygu okunmuyor.

Enzo topallayarak koridora girdi. "Orada dur."

Karşısındaki silahlara aldırmandan yürümeye devam ediyor. Her adım ölüm sertifikalarımızı damgalıyor. Adam elini cebinden çıkardığında, hepimiz küçük siyah patlayıcıyı görüyoruz. Her saniye hızlı ateş gelişmelerinin döner kapısı.

Kurşunlar göğsünü delip geçiyor.

Enzo'nun silahı patlamalardan geri

tepiyor.

Patlatıcı endişe verici bir saniyeliğine kayıyor.

Bancroft'un canavarı ödülünü tekrar ele geçirir.

"Sen de kimsin lan?" Enzo tekrarlıyor.

Başını eğerek gülümsüyor. "Hasta Beta."

Başparmağı fünüye çarpıyor. Hayatta kalma içgüdüleri devreye girerken gök gürültüsünü andıran bir patlama kilisede yankılanır. Adam kör edici bir ışık selinin içinde patlar. Tuğlalar, sütunlar ve taş levhalar ateş ve sıcak külün etkisiyle etrafa savrulur.

Gerçeklik keskin, acı verici parçalar halinde gelir.

Tek duyabildiğim grubumuzun panik içindeki bağırışları ve çığlıkları. Kade'in ağırlığıyla ayaklarım yerden kesildi. Patlamanın tüm gücünü üzerine alıyor, vücudu beni zarar görmekten koruyor. Taş zemine çarptığımda acı hâlâ içimde cızırdıyor.

Kulaklarım çınılıyor, sersemlemiş hislerimi gizliyor. Seven'in adımı haykırdığını duyabiliyorum.

Karanlık görüşümü yutuyor.

Hatırladığım son şey, sonunda ona onu sevdiğimi söylediğimde Kade'in yüzündeki ifadeydi. Hayatımın geri kalanında her gün o gülümsemeyi görmek istiyorum. Sadece onda değil, hepsinde. Bunu yapmak için ölmem ve gerçekliği terk etmem gerekse bile.

BÖLÜM 22

BROOKLYN

TERESA - YUNGBLUD

İşte böyle zamanlarda Blackwood'u özlüyorum. Beni yanlış anlamayın, berbat bir cehennem çukuruydu. Ama en azından dehşet tahmin edilebilirdi. Kendimi daha fazla işkenceye hazırlayabilir ve hayatta kalmak için zayıf noktalarımı gömebilirdim. Burada bunu yapamam.

Darbeler gelmeye devam ediyor.

Gerçek hayat acımasız bir orospu çocuğudur.

Yüzümdeki şişmiş yaraları silerken, acıya rağmen dişlerimi sıkıyorum. Arkamda fısıldayan gölgeleri kararlılıkla görmezden geliyorum. Korku ve acı, travma geçirmiş beynimin en kötü yanlarını ortaya çıkarıyor.

Nöbetçi doktor birkaç saat önce beni sardıklarında vücudumdaki yaralardan şarapnel parçalarını çıkarmıştı bile. Kade'i kırık kolunu düzeltmek için ameliyata alana kadar burada kaldım.

Hudson ve Seven da tedavi görmeye devam ederken, Hunter ve Enzo personeliyle acil bir toplantı yapıyor. Sabre tam tecrit altında. Herkes varlığımızdan haberdar edildi ve tek bir öncelik için görevlendirildi - daha fazla başarısızlık yok. Kilisede dört ajanlarını kaybettiler.

Banyonun kapısı arkamdan gıcırdayarak açılıyor ve bir baş dolusu koyu renk saç ve araştıran iki göz içeri giriyor. Eli beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, elleri pamuklu çubuğu avuçlarımdan almak için havaya kalkmış.

"Ben iyiyim," diye itiraz ediyorum

onu çalarken. "Hayır."

"Sadece birkaç sıyrık ve çürük. Kade beni korudu."

Beni kapalı tuvalete oturmaya iten Eli, pis yaraları silmeye devam ederken gözleri kısılıyor. Yeterince dürttükten sonra doktora hemen siktir olup gitmesini söyledim. Klinisyenlere karşı sabrım çok azdır.

"Diğerleri mi?" Endişeyle sordum.

"Sarsıntılar."

"İkisi de mi? Kırık kemik yok mu?" "Git...
gör."

Phoenix'in giymek için eşyalarından çaldığım yumuşak eşofmanlara ve mavi tişörtlere bakıyorum. Onları çoktan giymiş olmalı, çünkü sıcak ve davetkâr kokusu kumaşa sinmiş. Derin nefes alarak Phoenix'in özünün beni sarmasına izin veriyorum.

"Oradan çıkmam gerekiyordu. Çok fazla doktor ve hemşire vardı, düşünemiyordum. Hunter'ın bizimle konuşması için bir psikiyatrist gönderdiğini biliyor musun? Doktor Richards adında bir pislik."

Başını sallayan Eli dudağını ısırır.

"Başka kimsenin kafamı kurcalamasını istemiyorum."

"Yardım et... sana."

Bakışlarımı kaçırıyorum. "Bana yardım edemezsin."

Parmağını çene çizgimde, elmacık kemiğimde, burnumda, göz çukurumda gezdirirken gözlerim geri çekiliyor. Yüzümün her santimini kataloglarken, gülümsemesi bilerek. İçimde dönen gölgeleri görebiliyor. İntikam isteyen, beni sonsuza dek geçmişe hapseden hastalık ve öfke.

Bırakamıyorum.

İstesem bile, zihnim buna izin vermez.

"Burada güvende olmamız gerekiyordu." Eli'nin ellerini itiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Açık alanda bize nasıl böyle saldırabilirler?"

"Sana göstereyim."

Kanlı pamuklu çubuğu yere bırakan Eli elimi tutuyor. Beni oturma odasına geri götürüyor ve televizyonda haber kanallarından birini açıyor. Dünya baş aşağı dönerken kendimi sabitlemek için onun kolunu tutmak zorunda kalıyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın."

Muhabir, kilisedeki patlamanın basit bir kaza olmadığını iddia eden polis açıklamasını okuyor. Blackwood Enstitüsü'nden yeni kaçmış, akli dengesi yerinde olmayan altı suçludan başkası tarafından gerçekleştirilmemiş bir saldırıydı. Polis soruşturması devam ediyor, ancak henüz tutuklama yapılmadı.

"Bu gerçekleşiyor olamaz."

Ateşli kilise kalıntılarının görüntüleri gösteriliyor. Bunun altında, yakalanmamızı sağlayacak bilgi için yapılan çağrı tekrarlanıyor. Hikaye, şirkete karşı tıbbi ihmal söylentilerine kısaca değiniyor, ancak hızla reddediliyor ve ana hikaye tarafından gölgede bırakılıyor.

"Anlatılarına uyması için olayı çarpıtıyorlar, Harrowdean hakkındaki hikayeyi bu çılgınlıkla gömüyorlar."

"Evet," diye kesin bir ifadeyle onaylıyor Eli.

Artık doğru düzgün göremeyene kadar haberleri izledim. Genelde hayatını oldukça sınırlı geçiren biri olarak, öfkeden kuduruyorum. Bu bir oyun değil. Bu bir karakter suikastı, her seferinde bir hamle. Bize boyun eğdirmek için dövecekler.

"O muhabirler hâlâ dışarıda mı?" Eli kararsızca başını sallar.

"Güzel. Incendia'ya kendi ilaçlarının tadına baktıracağız."

Ağır yaralı kollarımı örtmek için deri ceketimi üzerime geçirerek Eli'nin elini tekrar tutuyorum. Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor ama durup bunun kötü bir fikir olup olmadığını düşünmemeye izin vermiyorum. Tek bildiğim, bu lanet olası adaletsizliğe daha fazla dayanamayacağım.

Saatler önce ayrıldığımız büyük fuaye, çılgin bir enerji cümbüşüne dönüşmüş durumda. Her giriş ve çıkışı kapatan, çalışanların yaka kartlarını ve parmak izlerini kontrol eden, öncekinden çok daha yoğun bir güvenlik önlemi var. İşlerini şansa bırakmıyorlar.

Cam giriş kapılarından birinde, çatık kaşlı, kel kafalı bir ajan resepsiyonu inceliyor. Bir terminatör gibi görünüyor, eli kılıfındaki görünür bir silahın üzerinde duruyor. Beni tanımasını ve geçmemize izin vermesini bekliyorum ama yerinden kıpırdamayı reddediyor.

"Carl, kenara çekil."

Theo yanımda beliriyor, üzerinde kan lekeli bir eşofman ve dar bir kas tişörtü var. Kahretsin, her zamanki aptal kıyafetlerinin altında sıkı göğüs kasları saklıyor. Yüzünde bir dizi dikiş var ve burkulan kolu askıda.

"Theo?"

Gözlerimle buluştuğunda, yorgunluk ve keder Antarktika mavisinin tonlarında bana bakıyor. İçindeki nazik, şefkatli ruh kırılmış ve bir kafese hapsedilmiş. Dünyayla ve içindeki her şeyle işi bitmiş görünüyor.

"Alyssa bu şekilde ölmemeliydi," diyor kasvetli bir şekilde. "Onu hayal kırıklığına uğrattık. Şimdi yas tutacak bir bedenimiz bile yok. Bunu da elimizden aldılar."

"Çok üzgünüm, Theo."

"Gerçeğin onlar için bir önemi yok ama dünya için var."

"Bizden ne yapmamızı istiyorsunuz?"

Theo'nun yüz ifadesi sertleşir. "Anlat."

Onun emriyle isteksiz ajan parmak izini okutuyor ve dışarı çıkmamız için büyük cam kapıyı açıyor. Eli çekingen bir şekilde hareket ediyor, eli deri ceketimin kumaşına dolanıyor. Basamakları iniyoruz, ta ki topuklarını göğsündeki görünmez bir ağrıya sürtünceye kadar.

"Ne oldu?"

"B-benden nefret edemezsin..."

Kollarımı titreyen bedenine doladığımda, yüzünün boynumun kıvrımlarına gömüldüğünü hissediyorum. Soğuk rüzgârda kucaklaşıyoruz, güvenlik ve hayatlarımızı geri almak arasında sıkışıp kaldık. Tek bir yanlış adımda bizi yutmak için bekleyen ölüm uçurumuna düşeceğiz.

"Kimse senden nefret edemez Eli," diye fısıldıyorum yumuşak, limon şampuanı kokulu buklelerine. "Dünya bizim gibi insanları anlamıyor. Yine de seni güvende tutacağım."

"Söz mü?" Eli kekeliyor.

"Söz veriyorum. Sadece benimle konuşmaya devam et."

Dudakları kulağımı okşuyor. "Senin için her şeyi yaparım... bebeğim."

Ham sesinin her gün daha fazla geri döndüğünü duymak asla eskimeyecek. Küçük tatlı gülümsemesi beni tam kalbimden vuruyor. El ele, birbirimizin gücüne ve kararlılığına sarılarak muhabir sürüsüne yaklaşıyoruz. Bizi fark ettikleri anda dikkat çekmek için bağarmaya başlıyorlar.

Son olaylardan sonra kimliklerimizin gizli kalması pek mümkün değil. Hayatlarımızın her karanlık ve iğrenç detayı tüm ülkenin okuması için basıldı. Bizler Blackwood Enstitüsü'nü yakan canavarlarız. Dünyanın bize baktığında göreceği tek şey bu.

Ama bugün değil.

Bu, kontrolü geri almak için bir şans.

Gazeteci kalabalığını geride tutan bariyerden metrelerce uzakta durduğumuzda Eli'nin elimi tutuşu ezici bir hal alıyor. Bağırışlar ve ilgi çağrıları daha da çılgınlaşırken yanıp sönen kameralar bizi kör ediyor. Uzun zamandır ilk kez güç bizde. Sesimizi duymak istiyorlar.

"Brooklyn West!"

"Kiliseyi bombaladın mı?"

"Blackwood Enstitüsü'nde ne oldu?"

Eli'yi yanımda tutarak en yakın mikrofona yaklaşıyorum. Herkes sessizleşiyor, sayılamayacak kadar çok meraklı bakış dikkatlerini yaralı yüzüme yöneltiyor.

Muhabir "Dünyaya ne anlatmak istiyorsun Brooklyn?" diye soruyor.

Kameralar yanıp söner.
Bağrışmalar sessizleşir.
Dünya tek bir kelime bekliyor.

"Arkadaşlarım ve ben son haftalarda pek çok spekülasyona maruz kaldık." Derin ve sakin bir nefes alıyorum. "Hikâyelerimiz kolay okunmuyor. Buraya masumiyetimizi dünyaya ilan etmek için gelmedim. Kimse aklı başında olduğu için Blackwood Enstitüsü'ne kapatılmaz."

Eli'nin eli benimkini sıkıyor ve bir güç mesajı gönderiyor.

"Tedavi ve rehabilitasyon için Blackwood'a girdik." Büyük kalabalığı inceliyorum. "Bunun yerine, aldığımız tek şey istismar, yanlış uygulama ve sömürü oldu. Bu enstitüler insanlara yardım etmek için tasarlanmadı. Gerçek çok daha korkunç."

"Burası hastaların ve personelin ölümüne yol açan bir isyanı kışkırttığınız aynı enstitü mü?" diye bağılıyor bir başkası şok olmuş fısıltıların arasından.

Onlara odaklanıp göz temasını kesmiyorum. "Burası, klinisyenlerin toplumun en savunmasız insanlarını gönülsüz denekleri olarak kullanarak yasadışı deneyler ve psikolojik işkence yaptıkları enstitüdür."

Gürültü beni neredeyse deviriyor. İkimize de sayılamayacak kadar çok soru fırlatılıyor. Eli dişlerini sıkarak birkaç adım geri çekiliyor. Üzerinden dalga dalga sızan paniğin tadını alabiliyorum.

"Sana neden inanalım?" "Kanıt nerede?"

"Yetkililere teslim olacak mısınız?" "Hayır," diye yanıtlıyor dehşet dolu bir ses.

Eli ilk kez önüne bakarken her yeri titriyor. Benim yanıma dönüyor. Fırtınalı yüzünü ve kollarını kaplayan parlak yara dokusunun kalın çizgilerini yakalayan daha fazla kamera yanıp sönüyor. Dışarı çıkmadan önce örtünmemişti. Bütün çocuklar bile tenini görmemişti ama o burada.

Özür dilemeden yaşamak.

Bu Eli... hala korkuyor.

Ama artık bunun geleceğini belirlemesine izin vermiyor.

Kolunun beni sımsıcak sarmasına izin vererek tişörtünün kumaşını avuçluyorum ve kameralara kararlılıkla bakıyorum. Bizi böyle görmelerini istiyorum. Birlikte. Birlikte. Kırılmamış. Bana bir gülümsemeyle bakıyor, gözlerinin inişli çıkışlı, çimenli tepelerinde duygu parlıyor.

Mikrofona "Her bir hasta Incendia'nın pençesinden kurtulana kadar mücadele edeceğiz" diye sesleniyorum. "Dünyanın bizim gibi insanlara karşı kayıtsızlığı bu istismara çok uzun süre olanak sağladı."

"Ne yapacaksın?" diye bağıyor bir başkası.

"Bizler insanız. Biz önemliyiz ve toplum umursamaya karar verene kadar haklarımızı savunacağız. Bu iş daha bitmedi."

Cevaplanmamış sorular tsunamisinin peşimizi bırakmamasına rağmen Eli'nin beni alıp götürmesine izin verdim. Sessiz ama çelik gibi bir ajan bize güvenli bir yere kadar eşlik ediyor ve Sabre'ın giriş kapısı sıkıca kapanırken bağırırları kesiyor.

İçeride, tıklım tıklım dolu fuaye ürkütücü bir sessizlik içinde. Tüm devasa ekranlar yerel haberlere ayarlanmış durumda. Hepsi bizi konuşurken gördü. Bizimle kesin ölüm arasında duran her bir kişi.

Hunter çalışanları, Theo'nun önderliğinde teker teker alkışlamaya başlar. Yavaş yavaş başlıyor, tıpkı gökleri kaplayan bir fırtına gibi, her şeyi tüketen bir tsunamiye dönüşüyor. Başım dönüyor, beni ayakta tutması için sadece Eli'nin kucaklamasına güveniyorum. Alkışlar durmuyor.

"Neden alkışlıyorlar?" Ona fısıldıyorum.

"Gururlu," diye mırıldanıyor.

Yarın Bancroft'un ellerinde ölürsem, yaptığım her şeye rağmen birilerini gururlandırdığımı bilerek rahatlayacağım. Altı suçlunun anlattığı karanlık bir hikâyeden ilham alan bir oda dolusu yabancıyı. Yanımdaki güzel, kırık adama gelince... Tek istediğim onun gururu.

Üst kata kaçıyoruz, asansöre binip şaşkın bir sessizlik içinde geri dönüyoruz. Hunter haberleri gördüğünde beni azarlamak için peşime düşecektir şüphesiz ama umurumda bile değil. Tek istediğim yumuşak, sıcak bir yatak ve Eli'nin dudaklarının dudaklarımda olması. İç çekerek ödünç aldığımız daireye giriyorum.

"Yatak?" Eli öneriyor.

Kolları arkamdan dolanıyor ve beni kendine yakın tutuyor.

"Peki ya diğerleri?"

"Onlar... bizi bulurlar."

"O zaman yatalım," diye karar verdim.

Ayaklarım yerden kesiliyor ve Eli beni kollarına almadan önce baş döndürücü bir dairenin içinde döndürülüyorum. Yattığımız yatak odalarından birine doğru götürülürken dudaklarım içgüdüsel olarak onunkilere ulaşıyor. Öpüşmemiz yavaşça, nazikçe, bastırılmış duygular ve vaatlerle başlıyor.

Dili ağzımın içine girdiğinde bir hırıltıyı bastırıyorum. Eli beni hararetle öpüyor, dokunuşuyla beni yutmaya çalışıyor. Her yerde onun

Tenim yanıyormuş gibi hissediyorum. Ayağıyla yatak odasının kapısını sabırsızca tekmeleyerek açıyor ve keskin bir gıcirtıyla birbirimizden ayrılıyoruz.

"Aman Tanrım, Nix?"

Phoenix'in kafası, çıkarmak için mücadele ettiği bol beyaz tişörtün içine sıkışmış durumda. Renkli bir şekilde küfrederek ağır bandajlı eliyle manevra yapıyor.

"Firecracker? Eli?"

Birlikte Phoenix'e koşuyoruz, ikimiz de kabul edilmiş bir dua gibi onun adını haykırıyoruz. Kollarım sıkı ve umutsuz bir sarılmayla boynuna dolanırken, Eli arkadan beline sarılıyor ve böylece gözyaşlarıyla dolu bir sandviç gibi sarılıyoruz. Phoenix acı içinde homurdanıyor ama bizi itmiyor.

"Nix," diye tekrarlıyorum, hıçkırarak ağlamanın eşiğindeyim. "Ben buradayım, çocuklar."

"Acıdı mı?" Eli kekeliyor.

"Her şey yolunda. İyileşiyorum."

Çürümemiş ya da rengi solmamış tek bir parçası bile yok. Yüzünü hafif öpücüklerle kaplarken, rahatlamış gözyaşlarının aktığını hissediyorum. Gözleriyle beni açgözlülükle içine çekiyor. Tişörtü başından çektiğimizde, gövdesi daha fazla istismar ve acıyı ortaya çıkarıyor. Eli'nin küfrettiğini duymak bunun açık bir göstergesi.

Koyu şerit izleri, ağır morluklarla ve bir bıçağın açtığı sonsuz kabuk bağlamış yaralarla buluşuyor. Ellerim ağzımı kapatıyor, bulantı boğazımı sıkıyor. Bu yaralara hangi aletlerin ve kötü niyetin neden olduğunu bilmek bir şeydir. Kendi acımla başa çıkabilirim. Peki ya sevdiğim insanlar? Bu mümkün değil.

Phoenix zayıf bir sesle, "Sorun değil," dedi. "Lütfen ağlama." "Hayır... değil."

Tek sağlam eliyle saçlarımı okşuyor. "Artık döndüm. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Özür dilerim, kız kardeşin... o... ben..."

"Onun hakkında konuşamam," diye mırıldanarak sözümü kesti. "Sadece ikinize de sarılmak istiyorum."

Onu dikkatle dün gece Kade ve Hudson'la birlikte uyuduğum dağınık yatağa götürüyorum. Eli yastıkları kabartıyor ve yorganı Phoenix'in etrafına sarıyor, ona öyle bir hayranlıkla bakıyor ki, bu beni daha da çok ağlatıyor. Lanet olsun, son zamanlarda aşırı duygusal yüklenme konusunda ödül kazanabilirim.

Phoenix yanındaki boşluğa vuruyor. "Gel hadi."

"İkinizi de bırakabilirim-"

"Brooke," diye araya giriyor Eli sert bir fısıltıyla. "Gel."

Diğer tarafa geçerek Phoenix'in bıçaklamadan dolayı kötü durumda olan bacağından uzak durmaya dikkat ediyor. Sıkıca sarılmış eliyle birlikte hala sargılı ve sert. Çaldığım eşofmanları çıkarıp, kendimle ilgili aptalca şüphelerimi zihnimin gerisine itiyorum ve Phoenix'in yanına kayıyorum.

Hastane antiseptiği ve ucuz şampuan gibi kokuyor ama umurumda değil. Bunun altında, o hala benim mavi saçlı manyağım. Onun yanına kıvrılmak, rahat kulübemizin kapılarını açıp kollarımı açarak içeri koşmak gibi hissettiriyor. Onun yanında, sonunda evimdeyim.

"Seni kaybettiğimizi sanmıştım," diye boğuldum.

"Komplolar, suikastçılar ve parmak kesen piçler bir yana, bu hayatta ve öbür dünyada seni takip edeceğime söz verdim. Bunu yapmak için hala sağlam bir elim var."

Parmakları saçlarıma gömülüyor ve beni yukarı bakmaya teşvik ediyor. Ben daha nefes alamadan Phoenix beni gün ışığında öpmeye başlıyor. Yumuşak dudakları tutkulu bir dansla benimkilere doğru hareket ediyor ve vermek zorunda kaldığım tüm teslimiyetimi talep ediyor.

Kendimi onun tarafından tüketilmesine seve seve izin veririm. Ölüm beni korkutmuyor ama onu kaybetmek korkutuyor.

Phoenix'in dişleri her zamanki şakacılığıyla dudağımı ısıyor, gözyaşlarım tuzlu bir akışla aramıza sızarken bile. Nefes nefese kalıyoruz ve birlikte gülüyoruz. Bununla ilgili her şey çok boktan. Yeniden bir araya geldiğimiz için duyduğumuz mutluluk, bunca trajedi karşısında beyhude geliyor.

"Yani," diye fısıldıyor Phoenix. "Vücudunda eksik parçalar olan başka bir erkek arkadaş aldırılmazsın, değil mi?"

Ağzının köşesini öpüyorum. "Eğer bir gemiyi batıracak kadar yükü olan bir kız arkadaş ve dört erkek arkadaşı senin için sorun değilse, o zaman hayır. Başa çıkabilirim."

"Bu boktan gösteride yedi kişi sayıyoruz, öyle mi?" "Grup oylaması. Benimle ilgisi yok."

Boğazımı sıkıyor. "Lanet olsun. Tüm önemli şeyleri kaçırıyorum."

Yorgun başını Phoenix'in göğsüne yaslayan Eli memnun bir iç geçiriyor. Daha sıkı kıvrılıyorum, parmaklarıma başını hafifçe masaj yapmak için saçlarına gömülmesine izin veriyorum. Günlerdir ilk kez uyuyabiliyor, Phoenix'in tam olarak ait olduğu yere döndüğünü biliyor.

İkimiz de birbirimize sımsıkı sarılmışken, Phoenix'in vücudundaki gerginliğin azaldığını hissediyorum.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı? Daha fazla ağrı kesici? Ya da başka bir yatağa geçip sana biraz yer açabiliriz."

"Olduğun yerde kalıyorsun," diyor kararlı bir şekilde. "İhtiyacım olan her şey bu odada."

Orada uzanmış yüzüne bakarken, sayamayacağım kadar çok kelime dudaklarımdan dökülmek için yalvarıyor. Yüz ifadesi çelişkili. Eli'nin hafif horultuları odayı doldurduğunda, ilk hıçkırıkla birlikte Phoenix'in göğsünün titrediğini hissediyorum. Ağlamasını sessiz tutmak için dudağını ısırıyor.

"Çok özür dilerim," diye tekrarlıyorum, kendi yanaklarım ıslanıyor.

"Onu güvende tutamadım. Charlie benim yüzümden öldü."

"Hayır, ölmedi. Bunu onlar yaptı. Bu senin suçun değil."

Gözyaşlarıyla dolu, çikolata rengi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Veda etme şansım olmadı. Ben gittiğimde o sadece bir çocuktü. Şimdi onu bir daha asla göremeyeceğim."

"Yapacaksın. Bu dünyada değil ama bir gün. Buna inanıyorum."

"Bu işleri kolaylaştırıyor mu?" diye soruyor acıyla. "İnanmak mı?"

Sağlam elini bacağımdan çekip parmaklarımızı birleştiriyorum. Kız kardeşi öldü. Sadie gitti, muhteşem küllerin içinde kayboldu. Geleceğimizi kaybettik. Hayatlarımızı. Bizi Blackwood'un zalim pençesinden kurtulmaya iten özgürlüğümüzü.

Pazarlık ettiğimizden çok daha fazlası. Ama hayatta kim hak ettiğini alır ki? Hiçbiri bunu istemedi. Geldiğim gün hayatlarına karanlığı getirdim ama beni bir kez bile suçlamadılar. En azından Phoenix'in acısını paylaşabilir ve tıpkı onun benim için yaptığı gibi kırık parçalarını bir araya getirebilirim.

"Hiçbir şey bunu kolaylaştıramaz. Yine de buradayız,

Nix." "Bu gece benimle kalır mısın? Lütfen?"

"Hiçbir yere gitmiyorum. Uyu, ben yanıdayım."

Düşmesi uzun zaman alıyor, gözyaşları başının altındaki soluk gri yastık kılıfını lekeliyor. Son gözyaşı damlasına kadar sıkıca tutunuyorum, acısının yağın yağmurunun ortasında onu ayakta tutmaya kararlıyım. Şu anda yapabileceğim tek şey bu. Başka hiçbir şey bu işkenceyi sona erdiremez.

Ben de uykuya daldığımda, Kade'in önceki sözleri kafamda yankılanıyor. Başından beri haklıydı. Bir aile olarak her şeyin üstesinden geliyoruz. Birlikte, ayrı değil.

Bu dünyada elimizde kalan tek şey birbirimiz ve sadece bu bile tüm bu acılara ve kalp kırıklıklarına katlanmaya değer.

BÖLÜM 23

BROOKLYN

FOURTH OF JULY (REMIX) - FALL OUT BOY

Tatsız bekleme alanında otururken etrafım rahat koltuklar, sahte ofis bitkileri ve genel sanat eserleriyle çevrili. Bilmediğim bir ortamda olmak beni çok tedirgin ediyor ama Enzo ve Hunter'ın yan odada Hasta İki'nin ifadesini aldıklarını bilmek bana biraz güven veriyor.

Çağrılan ilk tanık o olduğu için ben de gelmeye gönüllü oldum. Çok korkmuş görünüyordu, son saniyeye kadar elimi tuttu. Uzun süre birbirlerini koruduktan sonra Lucia'dan ayrılmak onun için çok zor oldu.

Geldiklerinden beri dairelerine kapandılar ama dün gece planı açıklamak için onlarla kısa bir sohbet yaptım. Bir şans karşılığında dürüstlük, ama sadece dünyayı bunun gerçek olduğuna ikna edebilirsek.

Dört taş suratlı hükümet ajanı, şık takım elbiseleri, parlak evrak çantaları ve göz kamaştırıcı kimlik rozetleriyle bir saat önce içeri girdiler. Başlangıçta tarafsız bir yerde buluşmak için ısrar ettiler - Londra'nın merkezinde bir ofis alanına dönüştürülmüş güvenli bir ev.

"Selam." Hudson elinde iki fincanla içeri girdi. "Sana kahve getirdim. Yiyecek bir şey ister misin? Sokağın aşağısında bir dükkan var. Sana fıstık ezmeli sandviç getirebilirim. En sevdiğinden."

Dumanı tüten içeceği kabul ediyorum. "Bunu nasıl hatırlıyorsun?"

"Gecenin bir yarısı yeterince yaptım. Belli ki Bayan Dane sana yemek vermeyi reddettiğinde dersini almamışsın. Ama yine de cevap vermeye devam ettin."

"Bana vurmanın ve beni aç bırakmanın işe yaramadığını hiç öğrenemedi. Diğerleri nasıl?"

"Kade mesaj attı. Karargâha dönmüşler. Eli ikisine de bakıcılık yaparken Phoenix dinleniyor. Seven dışarıda, önünden geçen herkese ters ters bakıyor.

Bina. Buraya geldiğimizden beri hareket etmedi." "O zaman sıra dışı bir şey yok," diye homurdandım.

"Tipik psikotik davranışlar. Bu Seven, değil mi?"

Fincanımın kenarından Hudson'ın yüzünün sert hatlarını incelerken, orada hiçbir kızgınlık bulamıyorum. En başından beri Seven'dan şiddetle nefret ediyor, inatçı tavırlarını değiştirmeyi reddediyor. Bu kâbus hepimizi pek çok yönden değiştirdi.

"Peki ya sen?" "Ben mi?" diye yankılanıyor. "Sen iyi misin?"

Hudson bana kaşlarını çatı. "Neden olmayayım ki?"

"Geçmişimiz hakkında yemin altında ifade vermek zorunda kalacağız. Incendia ifşa edildiğinde tüm dünyanın duyması ve yargılaması için her kanlı, pis ayrıntı ortaya dökülecek. Bu sizi tedirgin etmiyor mu?"

Fincanını boşaltan Hudson, onu yaralı yumruğuyla kolayca eziyor. Ayağa kalkıp saati kontrol ettiğinde, tipik bir pislik tepkisi vermesini bekliyorum.

"Orada ne kadar kalacak?" diye soruyor dalgın dalgın.

"Muhtemelen birkaç saat."

"Biraz hava alalım."

Dövmeli kolunu uzatıp bana elini uzattı. "Hadi, karatavuk. Isırmam."

"Belki sen yapsan sorun olmazdı."

Dudaklarımı usulca öperken parmaklarımız yapboz parçaları gibi birbirine geçiyor. Bana fıstık ezmeli sandviç yapan asık suratlı çocuğun o kısa, şefkatli anları içimi eritmekte asla başarısız olmuyor. Kimse fark etmeden gizlice dışarı çıkıyoruz, Hudson'ın ayakları garip bir heyecan duygusuyla merdivenlerden aşağı atlıyor.

Dışarı çıktığımızda Seven sertleşti. "Sorun mu var?"

"Sakin ol, bekçi köpeği." Hudson alaycı bir şekilde onu selamlıyor. "Son baktığımda hâlâ özgür vatandaşlardık. Hadi gidip biraz eğlenelim. Bütün sabah o bekleme alanında oturmayacağım."

"Etrafta dolaşmak güvenli değil." "Hunter bizi teker teker öldürecek," diye ekliyorum.

"Siktir et onu," diye tersliyor Hudson. "Bizler yetişkiniz. Biraz yaşayalım."

Onu düşünen Seven başını sallıyor. "Aklında ne var, güzel çocuk? Bizi öldürmeseler iyi olur."

Hudson gözlerini devirerek cebinden bir bere çıkarıyor. Ceketimin kapüşonunu yukarı doğru çekip yüzümü örtmeden önce onu aşırı büyümüş siyah paspasının üzerine kaydırıyor. Seven bir beyzbol şapkası takıyor ve örtmek için aşağı doğru eğiyor.

"Beni takip edin." Hudson sırtıyor.

Şehrin çılgınlığına doğru ilerlerken, onun yön duygusuna güvenmekten başka seçeneğimiz yok. Kade'in ailesi tarafından evlat edinildikten sonra burayı avucunun içi gibi biliyor. Malikanenin boğuculuğundan uzakta geçirdikleri çılgın, sarhoş hafta sonlarının hikayelerini duymuştum.

Adımlarında bir sıçrayışla yürüyen Hudson, hevesle etrafı seyrediyor.

"İçki falan mı içti?" Seven sahnede fısıltıyla konuşuyor. "Sana bunu düşündüren ne?"

"O çok mutlu. Onu tanıyamıyorum."

"Duydum," diye karşılık verir Hudson. "Gözlerini kızımдан ayırma ve fikirlerini kendine sakla, sık kafalı. Varlığına tahammül ediyorum ama bu yakında değişebilir."

"Büyüleyici," diye yanıtlıyor Seven soğukkanlılıkla.

Merkez şeride yeniden girdiğimizde daha fazla insan görünmeye başlıyor. Londra bir hareketlilik ve sonsuz çeşitlilik cümbüşü. Burada geçirdiğim süre boyunca, hayatımızdan endişe ettiğim için saklansam bile, birbirine benzeyen iki insan görmedim. Kaosu seviyorum.

Seven kolunu omuzlarıma doluyor. Kesik elini kot pantolonunun cebine sokmuş, dünyadan saklıyor. Kesiklerimiz ve sıyrıklarımız gizlendiğinde, üç normal, sıradan insan olabiliriz. Bir an için bu hayalin içinde yaşamak istiyorum.

"Yemek alabilir miyiz?"

Hudson bir sigara yakar. "Her şeyi yapabiliriz ama önce bizi görmek isteyen biri var."

Ana caddelerdeki insan kalabalığından kaçınmak için ara sokaklara saparak bizi daha sakin bir mahalleye götürüyor. Seven gergin görünüyor, yanımızdan geçen her yüzün farkında.

Bir çift polis memuru devriye arabalarından bizi izlerken onu fiziksel olarak tutmak zorunda kalıyorum. Umarım haberlere yansıyan aptal suratlarımızı görmemeleri için yeterince uzaktayızdır.

"Bizi tanımıyorlar."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye hırlıyor. "Güvende olmak için onları öldüremez miyim?" "Kısa bir süre önce daha iyi bir adam olacağına söz verdiğini hatırlıyor gibiyim." Omuzları çöküyor. "Evet."

Sadie'nin ölümüyle herkes farklı şekilde başa çıkıyor. Ölen yüzü o günden beri rüyalarından çıkmazken, Seven'in neredeyse hiç uyumadığını biliyorum. Onu birkaç saatliğine yatağa sokmaya çalıştığımda bile, geceleri gözlerini kırpmadan ve sessiz bir şekilde dışarıya bakıyor. Sanki onun dönmesini ve kendisine bir şans daha vermesini bekliyor.

"Benimle konuşabilirsin," diye hatırlatıyorum ona. "Tartışacak bir şey yok."

"Eskiden gece geç saatlerde konuşurduk. Hiçbir konu yasak değildi." Seven iç geçirdi. "Hatırlıyorum prenses."

"Hiçbir şey değişmedi. Ben hala... ne olmamı istiyorsan oyum." "Ya neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsam? Her şey değişti."

"Duygularım değişmedi."

Karamel gözleri erimiş lav gibi üzerimde geziniyor. Soğuk ve nefretin buz gibi ateşiyle dolu olduğu günlerde bile onun bakışlarında kendimi kaybedebilirim. Seven, Augustus'un bizi yaptığı şeyden duyduğum utanç ve nefretin altında, dünyadan sakladığım bir parçamı görüyor.

"Ne istediğini öğrenene kadar burada olacağım," diye söz veriyorum. "Her şey bittiğinde, gideceksin."

Sözleri beni olduğum yerde durdurdu. Hudson bir an yaşadığımızı fark ediyor ve sigarasını bitirmek için yolun karşısına geçiyor. Yüzündeki anlaşılma ifadeyi okumaya çalışarak Seven'a bakıyorum.

"Neden?"

"Elimizdeki şey gerçek dünyaya uygun değil," diyor gerçekçi bir tonda. "Daha önce de söyledin. Hayatta kalmak ve yaşamak birbirinden çok farklı şeyler. Seni hayatta tuttum ama bu yaşamana yardım edebileceğim anlamına gelmiyor."

"Yaşadığımız onca şeyden sonra cidden çekip gideceğimi mi düşünüyorsun?"

Seven dağınık saçlarını kulaklarının arkasına itiyor. "Seni suçlayamam. Bu dünyada benim için bir gelecek yok, bunu ikimiz de biliyoruz. İyileşme yeteneğim yok. Beni kilitleyip anahtarı atacaklar."

Derin olmayan bir nefes alıyorum. "Sen tam olarak olman gereken kişisin. Jude, Seven, lanet olası Noel Baba. Ne olduğun ya da buraya nasıl geldiğin umurumda değil. Senin hakkında ne hissettiğimi bilmiyor musun?"

Alt dudağını ısırırken, yüz ifadesinde bir arzu parıltısı beliriyor. Seven bu dünyanın acımasızlığından kurtulmak için kendini dikenli tellere ve şiddete sarıyor. Acınızı bir silah olarak kullandığınızda, yaklaşmaya cesaret eden herkesi kestiğinizde hayat daha kolaydır. Hayatta kalmanın eziyeti bu şekilde daha kolay.

"Korkuyorsun." Düz tişörtünü avuçluyorum. "Senin için önemli olan her şeyi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bir söz verdiğimde, onu tutarım. Beni asla kaybetmek zorunda kalmayacaksın."

Çok savunmasız görünüyor, kararsızlık içinde kıvranıyor.

"Kimseye yük olmak istemiyorum, sana bile," diye itiraf ediyor sonunda.

"Kahretsin, Sev. Augustus beni ele geçirmeden çok önce enkaz halindeydim.

I

Şu anda ağlamadan tek bir gün bile geçiremiyorum. Gerçek olmayan şeyler görüyorum, hak etmeyen insanları incitiyorum ve sadece ayaklarımın üzerinde durabilmek için beş adamın gücüne ihtiyaç duyuyorum. Burada yük olan biri varsa o da benim."

"Onlar seni seviyor. Arada fark var."

Yanağını okşuyorum. "Ne fark eder? Benim de seni sevdiğimi göremeyecek kadar kalın kafalı mısın? Sana aşığım, Sev. O lanet bodrumdan beri öyleyim."

İnsanlığını kapatarak geçirdiği uzun zamandan sonra gözbebeklerinde duygular çalkalanıyor. O artık eskiden korktuğum cılız, cansız adam değil. Aşılmaz kalkanı düşüyor ve içindeki başka birini ortaya çıkarıyor.

"Aşkın ne anlama geldiğinden emin değilim." Seven'ın kaşları çatılır. "Ama... sanırım böyle hissettiriyor. Senin yanındayken nefes alamıyorum. Tek istediğim ciğerlerindeki oksijeni içmek. Senin gücünün yanımda olmadığı bir dünyada yaşamak artık bir seçenek değil. Tek başıma bir adım daha atamam."

Dudaklarımı onunkilere değdirerek, mutlu bir yenilgi iç çekişiyle öpücüğü mühürlüyorum. Bu kazanmak istediğim bir savaş değil. Silahlarımı teslim edeceğim ve kendimi Seven'ın kılıcına bırakacağım. Kalbimin kalan son parçasını da alabilir ve onunla istediğini yapabilir... yeter ki ben burada, onun kollarında kalabileyim.

"İşte aşk bu," diyorum dudaklarına karşı. "Bir daha asla yalnız kalmak zorunda değilsin." Onun güçlü, yaralı kollarına sarıldığımda kendimi çökmüş hissediyorum. Bir yaz gününde dağılan yağmur gibi birbirimizin içinde eriyip gidiyoruz. Arabalar ve yayalar yanımızdan geçiyor, ama dünya önemsiz. O benim hem başlangıcım hem de sonum.

bu değerli anda var olmak.

"Hey, muhabbet kuşları!" Hudson bizimle dalga geçiyor. "Acele edin lan."

Seven'ın kıkırdaması üzerimden geçti. "Onu şimdi gerçekten öldüremem, değil mi?" "Korkarım biz bir paket anlaşılmayız. Ona alışsın."

"Sanırım çoktan yaptım."

Hoşnutsuz üçüncü üyemize katılmak için caddeyi birlikte geçiyoruz.

Hudson önce beni, sonra Seven'ı inceledikten sonra abartılı bir iç çekti. "Bu göt herif buralarda takılıyor demek, ha?"

Seven'ın gülümsemesi kendini beğenmiş. "Güneşli kişiliğimi çok özlersin, tatlı çocuk."

Hudson ona kafa kilidi takıyor ve ikili caddede güreşiyor. Bana da izlemek ve gülmek kalıyor, zihnimde kimin kazanacağına dair bahisler oynuyorum. Hudson galip geldiğinde Seven kafatasını kırmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve yanıma dönüyor.

"Hud? Nereye gidiyoruz? Acıkmaya başladım."

"Neredeyse geldik, karatavuk."

Kalabalık, canlı bir pazar bölgesinin ortasında durmadan önce bir on beş dakika daha geçti. Sayısız tezgâh ve yiyecek kamyoneti hizmetlerini haykırıyor, lezzetli bir koku karmaşası bize doğru süzülüyor. Müşteriler sokak yemeklerini ve taze çörekleri mideye indirirken, işadamları paralarını vermeleri için müşterileri işaret ediyor.

Trafiğin arasından geçerek iki ikinci el dükkânının arasına sıkışmış küçük bir kahve barına gidiyoruz. İçerideki sıcak ortam rahatlığa davet ediyor. Taze çekilmiş kahvenin kokusu Seven'ı hemen canlandırıyor.

Renkli Tiffany lambalar ve zengin kadifeye batırılmış koltuklar, eski tarz bir Viktorya dönemi çay ocağını andıran kahve dükkanını ısıtıyor. Hudson beresini çıkarıyor ve en uzak köşeye sıkışmış, iki figürün kapuçinolarının üzerine çömelmiş olduğu bir masaya doğru yürüyor.

"Janet?" Hudson endişeyle sorar.

Kade'in annesi bir avuç dolusu tertemiz sarı saçı ve derin, nazik ela gözleriyle orta sınıf cazibesinin resmidir. Onu son gördüğümüzde, boşanmasını sonuçlandırıp kaçmaya giderkenki halinden çok farklı görünüyor. Lekesiz elbisesi ve pahalı topuklu ayakkabıları gitmiş, yerine yıpranmış bir kot pantolon ve çiçekli bir bluz gelmiş.

"Oh, Hudson," diye haykırıyor.

Sarılmanın gücüyle neredeyse ayakları yerden kesiliyor. Yüksek sesle hıçkırıyor, gözyaşlarıyla onu ıslatıyor. Arkalarında, Kade'in küçük kız kardeşi ıslak yanaklarıyla onu izliyor. Cece de annesi gibi sarışın ve klasik bir güzelliğe sahip, yumuşak hatları ve parlak gülümsemeleriyle.

"Sakin ol," diye homurdanıyor Hudson. "Olay çıkarıyorsun."

"Sen sessiz ol. Bir annenin bebeğine sarılma ve onu öpme hakkı vardır."

Böyle bir kötülükten bu kadar saf bir şey çıktığını görmek göğsümü ısıtıyor. Hudson gizliden gizliye onun ilgisini seviyor; gözlerindeki yaşların parıltısını inkar etmek mümkün değil. Koşulsuz sevgi onun çok fazla deneyimlediği bir şey değil.

Seven içecek siparişi vermek için ortadan kayboluyor. Geniş kahve menüsüne ağız sulanarak bakmasına gülüyorum. İskoçya'dan ayrıldığıımızda Kade'in dağıttığı paradan kalan iyi bir zulamız var. Janet, Hudson'ın omzunun üzerinden beni fark ettiğinde, gözyaşları yoğunlaşıyor.

"Brooke. Çok daha iyi görünüyorsun, canım."

Garip bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Teşekkür ederim, Bayan Knight. Oraya geliyorum."

Parfüm kokulu kucağına sarılıp kısa saçlarımı öpüyor. "Lütfen bana Janet de. Artık bu tür formaliteleri aştık. Gel, otur. Fazla zamanımız yok."

Küçük masanın etrafında toplanan Cece, yerine oturmadan önce bana hızlıca sarılıyor. Janet, Hudson'ın elini bırakmayı reddediyor. Cece'nin yanağını gagalarken gözlerini deviriyor. Onu Cece'nin yanında görmek dayanamayacağım kadar tatlı. Onun acımasız, sertleşmiş kabuğunun içindeki yumuşak ruha bayılıyorum.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Daha fazla para?" Janet endişeleniyor. "Senin için daha fazlasını bulabilirim."

"Biz iyiyiz," diye yanıtlıyor Hudson. "Herkes güvende. Kade'in size bahsettiğı güvenlik firmasında kalıyoruz."

"Güzel, güzel. Ayrılmadan önce bunu bilmem gerekiyordu." "Bir sorun mu var?"

Janet yüzünü buruşturur. "Havaalanına gidiyoruz. Kız kardeşimin Güney İspanya'da bir villası var. Leroy boşanma davasıyla ilgili olarak bize baskı yapıyor ve burada daha fazla saklanamayız. Tehditleri fiziksel bir hal aldı. Kalırsak hayatımızdan endişe ediyorum."

"Ülkeden nasıl çıkıyorsun?" Hudson kaşlarını çatır.

"Bizim için endişelenmeyin. Tüm doğru belgelere sahibiz. Doğru yerlerde dostları olan tek kişi kocam değıl." Hüzünlü bakışlarını Hudson'a kaldırdı. "Veda etmeye geldik."

Adem elması sallanırken elini sıkıca kavırıyor. "Güvende olduğun sürece sorun yok. Gerçek ortaya çıktıkça burada işler daha da karışacak. Aramızda ne kadar mesafe olursa o kadar iyi."

Seven üçüncü espressosunu da içmiş olarak geri döner. Kendini duvara yaslamış, kafein dolu bakışlarını ön girişe dikmiş.

"Peki ya Kade?" Gergin bir şekilde soruyorum.

"Bu çocuk sekiz yaşından beri dünya için endişeleniyor," diyor Janet hüzünlü bir gülümsemeyle. "ok nazik bir çocuk, çok sevgi dolu. O bir

Ailemizin günahlarının sorumluluğunu çok uzun zamandır taşıyorum. Bu endişeyi sadece ve sadece ben taşıyabilirim."

"Anne," diye yalvarıyor Cece.

Janet saçlarını kulağının arkasına sıkıştırır. "Onu tekrar göreceksin, Hudson'ı da.

Tüm bunlar sona erdiğinde, yeniden bir aile olabiliriz."

"Düşündüğünden daha erken olabilir." Hudson ona sırtıyor.

Dükkanın ziline tıngırtısı konuşmamızı böldü. Seven hareket etmiyor ya da silahını çekmiyor, ben de kendimi rahat bırakıyorum. Hudson kafeye giren en yeni müşteriyi selamlamak için ayağa kalktı.

Kırık kolu alçıda ve yüzü düzinelerce kesikle kaplı olan Kade beceriksizce masaya doğru ilerliyor. Ailesiyle yüzleşmeden önce Hudson'a minnettar bir bakış atıyor.

"Anne. Cece."

"Aman Tanrım." Janet ağzını kapattı. "Sana ne yaptılar?"

Kade homurdanarak ona çarpıyor ve vücudunun her santiminde daha fazla yara arıyor. Cece tekrar ağlamaya başlıyor, köşesinde kaybolmuş gibi görünüyor. Boğazımı temizleyerek Hudson'ın onu kucaklamasını sağlıyorum. Şu anda ağabeyine her şeyden daha çok ihtiyacı var.

"Sorun yok, hepimizle ilgileniliyor," diye ikisini de rahatlatıyor Kade. "Sadece birkaç sıyrık ve çizik var. Veda etmeden gideceğinize inanamıyorum."

Janet hâlâ telaşla alçıyı tutan askıyı düzeltiyor. "Uzun zamandır herkesle ilgileniyorsun. Bir kez olsun seni endişelenmekten korumak istedim. Bu bir annenin işi."

Oturan Kade solgun ve normalden daha da bitkin görünüyor. Kolundaki kırık oldukça ciddi, patlamanın ardından iki yerden kırılmış. İyileşmesi biraz zaman alacak.

"Patlama mı? Sen yapmadın mı?" Janet bir tahminde bulunur.

"Hepsi onlardı," diye onaylıyor Kade üzüntüyle. "Bize komplo kuruluyor."

Janet çantasından bir zarf çıkarır ve Kade'e uzatır. "Bunu kardeşine verecektim. İkimizin de yeminli ifadeleri var."

"Ne?" Hudson zarfı çalarak haykırır.

"Pek bir şey bilmiyorum. Onun iş ilişkilerini benden daha fazla gördün, Kade. Gördüğüm her şey orada. Bağış toplayanlar, iş ortakları, yatırım yemekleri. Hiçbir şey olmasa bile, bu Leroy'un son itibarını da mahvedecek."

Kade sıkı bir gülümsemeyle idare eder. "Doğru kişilere ulaştıracağım."

Zarfl bir kenara koyan Janet yine duygusallaşır. Saat ilerliyor. Bir taksinin kafenin önüne yanaşıp korna çalmasını izliyorum. İki oğluna sarılıyor, sonra Cece'nin de sıkışmasına izin veriyor. Yaklaştığı son kişi benim.

"Brooke." Janet omuzlarımı sıkıyor. "Başka bir şey daha var. Seninle tanışana kadar emin değildim ama ona çok benziyorsun. Gözlerin hariç."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Gülümsemesi gergin ve acılı. "Evliliğimin başlarında Leroy bir yatırım bankasında çalışıyordu. Bir psikiyatri enstitüsünü genişletmek için milyonlarca sterlinlik bir krediye aracılık ediyordu. Doksanlar için gerçekten son teknoloji bir işti. O gün o kadar gururlanmıştım ki gözlerimi ondan alamıyordum."

"Anne," diye uyarıyor Kade.

"Klinisyeni onu izlerken gülümsedi ve kocamın sıkı çalışması için bana teşekkür etti." Janet onun kasıtlı bakışlarını görmezden geliyor. "O sırada Kade'e hamileydim. Çok eski bir anı ama bilmeyi hak ediyorsun."

"Annemle tanıştın mı?"

Taksi şoförü tekrar kornaya bastığında Janet bana üzgün bir bakış attı. "Tek istediğim mutlu bir evlilik ve hayatımızda anlayamadığım boşluğu dolduracak çocuklardı. Onun katılımının neye dönüşeceğini bilmiyordum."

"Bilemezdin," diye mırıldandı Hudson.

"Keşke hepimize onun her zaman böyle bir canavar olmadığını söyleyebilseydim. Kendimi kandırarak hayatımı boşa harcadım." Gözleri önce çocuklarına, sonra da Cece'ye kayıyor. "Evliliğim bana hayatımın en büyük armağanlarını getirdi. Bunun için minnettarım."

Son bir kez sıkarak Cece'nin elini tutuyor ve bekleyen taksiye doğru ilerliyor. Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor. Kade bana doğru uzandığında kendimi tutamayıp geri çekiliyorum. Ona baktığımda gördüğüm tek şey babasının o otel odasındaki soğuk, ölümcül bakışları.

"Özür dilerim," diye aceleyle çıktım. "Sorun sen değilsin."

"Hayır, özür dilerim. Sana söylemem gerekirdi. Babamın pek çok sırrı var. Incendia çok uzun zamandır bunlardan biriydi. O bok parçasına babam dediğim için utanıyorum."

Onun endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Baban olsun ya da olmasın, bu iş bittiğinde geriye sadece bir ebeveynin kalacak. Buna söz veriyorum."

BÖLÜM 24

ELI

GÜNDELİK SABOTAJ - YUNGBLUD

"Zimbardo koğuşuna ilk hasta ne zaman kabul edildi?" Hunter'ın keskin, iş bitirici ses tonu hiç esir almıyor. Bir süredir Profesör Lazlo son bir saattir durmaksızın her ayrıntıyı tespit etmeye çalışıyor. Dört hükümet ajanı da dinliyor ve titiz notlar alıyor, sırayla sorgulama yapıyorlar.

İçeriği midemi bulandırsa da Lazlo'nun tümüyle lanetleyici itirafının daha sonra kullanılmak üzere kaydedildiğini görmek tatmin edici. İkinci Hasta'nın açılış kanıtından sonra ajanların tavrı aniden değişti. Onlara verdiğimiz bilgilerin zenginliği inkâr edilemez ve en kötüsü henüz gelmedi.

"Bu adam tam bir pislik," diye yakınıyor Phoenix, eli bacağımda bir aşağı bir yukarı gezinirken. "Zor sorulardan kaçıyor ve suçlamaktan kaçınmaya çalışıyor. Bizi aptal mı sanıyor?"

Ona daha da sokularak, dudaklarımın açıkta kalan köprücük kemiğinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Gömlek giymiyor, yontulmuş göğsünü ve iyileşmekte olan birçok çürüğünü ortaya çıkarıyor. Yatak odasından çaldığımız yorganın altındaki devasa seksiyonel kanepeye yayılmışız, aramızda kocaman bir kase patlamış mısır var.

Tıbbi bölümden döndüğünden beri hiç ayrılmadık. Tüm grup için gece geç saatlere kadar süren tanıklıklar ve çabuk sinirlenmelerle dolu bir hafta oldu. Bir saat önce Brooklyn ve Hudson'ı akşam yemeği ve tartışmalı pizza malzemeleri hakkında tartışmaları için bıraktık ve canlı yayını izlemek için oturma odasına çekildik.

İzlemeyi reddediyor ve ben de onu suçlamıyorum. Tek yapmamız gereken burada oturup dinlemek.
Bu boku yaşadı.

Kanıt vermenin Brooklyn'in kırılğan akıl sağlığına ne yapacağını hiçbirimiz bilmiyoruz. Gelecek haftaya kadar kştşleşen ruh hali ve çabuk şşkelenmesi bir şey ifade ediyorsa, inişli şıkışlı bir yolculuk bizi bekliyor demektir. Listede sırada o ve Seven var. Belli ki Hunter en patlayıcı olanı sona saklıyor.

"Ananas saçmalığını kıcına sok, Hudson! Pizzaya ait değil!"

Bir kapının şfkeyle şarpılması beni şşkştşyor. Phoenix nefes almam işin mırıldanıyor, kolu beni çıplak gřđsřne hapsediyor. Geşmesini bekliyorum, zihnimdeki rahatsız edici tatları kabul ediyorum. Acı duman ve sert kimyasalların yerini keskin, meyveli portakallar ve yeni toplanmış nane yapraklarının tatlı tadı alıyor.

Buna karşı savaşmak yerine, yeni bir şey deniyorum, endişenin ve tatların işine dalmadan beni yıkamasına izin veriyorum. şu anda hayatlarımız şzerinde şok az kontrolşmşz var. Değiştirebileceğim tek şey bu ve olaylarla farklı şekilde başa çıkmayı řđreniyorum.

Sanırım iyileşmenin bşyle hissettirmesi gerekiyor.

Yıllarca savaştıktan sonra, bırakıp gitmek iyi hissettiriyor.

"Siz ikiniz biraz sessiz olmak ister misiniz?" Phoenix sesleniyor. "Bu sadece pizza, havai fişek."

"Hayır! Onu tutmak istemiyorum!"

Odaya fırtına gibi giren Brooklyn'in elleri yumruk şeklinde kıvrılmış. Patlamaya hazır gşrşnşyor, platin pixie kesimi her yşnde duruyor. Atletinin ortaya şıkardığı kollarının iş kısmındaki gşrşnşr kesiklerden bahsetmiyorum bile. Nasıl başa şıkacağına karar verecek son kişi benim.

"Bu kibirli, her şeyi bilen, boğucu pisliğin tepemde dolaşmasından bıktım!" diye şşkelenerek duvara dekoratif bir minder fırlattı. "Eğer bir kez daha ifademini şzerinden geçmeyi teklif ederse, gşzlerini kokteyl şubuklarına yapıştırıp akşam yemeğinde servis edeceğim."

"Yanına bir de patates kızartması alabilir miyiz?" Phoenix gşlşmsemeden konuşuyor. "Belki biraz da sos, biraz da mayonez. Gerçek bir yayılma olsun. Eli? Ne dersin?"

Heyecanla başımı sallıyorum.

Elleri kalçalarında, Brooklyn bıkkın bir kaş şatmayla ikimizi de şiviliyor. Phoenix şatlıyor ve şyle sert gşlşyor ki, aramızdaki bōřluktan dolayı vşcudumda titreşiyor. Ben bile kısık bir kıkırdamayı başarıyorum.

"Lanet olası beş ergenle yaşamak gibi!"

Phoenix hâlâ gülerken, "Patlamadan önce gel otur," diye emrediyor.

Brooklyn canlı yayını fark edemedi televizyonu kapatır. Hafta başında sadece otuz saniyelik bir kanıt izlediğinde tam bir sinir krizi geçirmişti.

Onu yine Augustus'la konuşurken yakaladık. Daha doğrusu, kafasında var olan hasta, görünmez versiyonuyla. Kendisini yalnız bırakması için ince havaya bağırırken mutfak bıçağıyla kendini kestiğinde Enzo müdahale etti.

Hunter'ın fazla para alan psikiyatristi Doktor Richards, Brooklyn'i sakinleştirmek zorunda kaldı. Haftalarca ilaçsız hayatta kaldıktan sonra hepimize ilaç vermekle uğraşıyor. Phoenix de ruh hali dengeleyicilerine geri döndü. O zamandan beri çok daha sakin.

"Bebeğim," diye derin, hırıltılı bir sesle yalvarıyorum.

Öfkeli sisini delmek için tek gereken bu. Berbat sesimi toparlayacak gücü bulduğumda kızım asla reddedemez. Son bir kızgınlıkla yanımdaki kanepeye uzanıyor.

"Kade ve Lucia neden hala dönmedi?"

"Sadece birkaç saat oldu," diye gerekçelendiriyor Phoenix. "Hepimiz orada olamayız.

Bunu nöbetleşe yapmak doğru bir karardı. Kade bunu atlatmasını sağlayacaktır." "Ona destek olan ben olmalıyım."

"Sen... yeterince acı çektin," diye kekeliyorum. "Ben iyiyim! Aman Tanrım."

Phoenix'in eli gömleğimin altından geçerek karnımın derisini alaycı bir okşayışla okşuyor. "Bu saçmalığa inanıyor muyuz, Eli?"

Başımı sallıyorum.

Brooklyn inliyor. "Beni psikanaliz etmeyi bırak. Bunu diğerleriyle yeterince yaşıyorum."

Phoenix'in teni benimkine değince yüzünü bana doğru eğiyorum. Avuç içimi hiç düşünmeden yanağına kabul ediyor, kara kirpikleri gözlerinde bulacağımı bildiğim ıstırabı saklıyor. Dudaklarımız buluştuğunda, dilimin her bir darbesiyle ruhundan gerçeği koparıyorum.

Endişesini ve korkusunu tadabiliyor, içgüdüsel dehşetin onu yiyip bitirdiğini hissedebiliyorum. Başından geçenleri bize anlatmak yeterince korkutucuydu; bunları büyük, ulusal bir soruşturmanın ve aslında tüm dünyanın duyması için ortaya dökmek ise bambaşka bir hikaye.

"Sen buna öpücük mü diyorsun?" Phoenix alay ediyor, parmakları bel kemerimi çekiştiriyor. "Bunu kendim yapmak için oraya gidemem. Ona gerçek bir öpücük göster,

Elijah."

Alaylarını görmezden gelerek, dilimin Brooklyn'inkine dolanmasına izin veriyorum. Her sıcak, baş döndürücü saniyede öpücüğün içinde rahatlıyor, ruhu üzerinde sahip olduğumuz iddiaya teslim oluyor. Isırdığımda, kanının kaygan tadını ararken, bir miyavlamayla vücudunu bana bastırıyor.

"Hala iyi misin, havai fişek?"

"Siktir git, Nix," diye homurdanıyor öpücükler arasında.

"Oradan olmaz, yapamazsın. Bunu yatak odasına götürelim mi?"

"Birinin bizi görmesi umurumda mı sanıyorsun?"

Brooklyn'in meydan okuması seksi bir özgüvenle dolu ve sikimi boxer'ımın içinde titretiyor. Son zamanlarda daha cesur oldu, artık istediğini almaktan korkmuyor. Tedbirli olmak için ölüme çok yaklaştık. Geçen gece uyandığımda dudakları sikimin etrafındaydı, amı ıslaktı ve dokunmam için yalvarıyordu.

Durumun kontrolünü eline alan Brooklyn, Phoenix'in kucağına oturmak için üzerime tırmanıyor. Bacağımı kaydırıyorum, böylece oturup performanslarını izleyebiliyorum. Dudakları cızırtılı bir çarpışmada buluşuyor, adamın bandajsız eli kızın ince boğazını sarıyor.

Hakimiyet için savaşırken ona karşı öğütüyor, tutuşu sürekli artıyor gibi görünüyor. İki karşıt gücün karşılaşmasını izlerken, elimi eşofmanımın içine daldırıp uzunluğumu okşuyorum. Phoenix yaptığım kısırmaya saldırırken Brooklyn'in çenesinden kan damlıyor, ama o bunu coşkuyla yalıyor.

Phoenix, "Eli'nin sikinde kanının tadı nasıl olurdu acaba?" diye düşünerek omurgamdan aşağı elektrik şimşekleri gönderiyor.

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Bizimle bir oyun oynamak ister misin,

Nix?" "Ödülün ne olduğuna bağlı."

Brooklyn sehpadan bir bozuk para alır. "Yazı ya da tura. Benim seçimim ya da senin. Eli bizim gönüllü kurbanımızı oynayacak."

Lanet olsun, onun pis ağzını dinlerken bile boşalacağım.

"Ödül?" Phoenix soruyor.

"Hâlâ küçük fahişen olmamı istiyor musun, Nix? Bunu ve daha fazlasını yapacağım.

Nasıl istersen. Bizi itaatkâr sevdiğini biliyorum."

Muzaffer görünerek başını sallıyor. "Anlaştık."

Brooklyn parayı havaya atmadan önce bana hararetli bir bakış fırlatıyor. Para elinin arkasına düşüyor ve cevap gözlerden saklanıyor.

"Tura gelirse onun sikinde senin kanının tadına bakarım," diye açıkladı.

"O zaman yazı gelir ve Eli'nin suratına binişini izlerim."

Elini kaldırdığında, Phoenix duyulabilir bir şekilde inliyor. Baş tarafı yukarı bakıyor, zaferini işaret ediyor, ama kesinlikle umursuyormuş gibi görünmüyor.

"Bıçağın var mı,
Eli?" "C-Ceket."

Brooklyn ayağa kalkıyor ve bir sandalyenin üzerinde asılı duran deri ceketimin cebini karıştırıyor. Bize geri dönerken, bol atletini başının üzerinden yırtıyor ve çıplak, mükemmel göğüslerini ortaya çıkarıyor. Rahat yoga pantolonundan çıktığında üzerinde sırlıklam bir pamuk parçasından başka bir şey yoktu.

Phoenix'in kucağına döndüğünde, aylar önce kalçasındaki yaraları açmak için kullandığım çakıyı elinde döndürerek sikimi ovmaya devam ediyorum. Aynı çelik bıçak Phoenix'in bileğini öpüyor, Phoenix bileğini isteyerek ona uzatırken alt dudağı dişlerinin arasına sıkışıyor.

"Hiç kendini kestini mi?" Brooklyn merakla soruyor.

Phoenix sırtıyor. "Ben kendime A sınıfı uyuşturucularla işkence etmeyi tercih ediyorum. İkinizin paylaştığı acıya karşı sabrım yok."

"Acıtmak zorunda değil." Çakıyı bileğine bastıran Brooklyn, bıçağı derine itiyor. "O keskin acıyı hissediyor musun?" Bıçağı sürükleyerek adamın etini ayırmaya başlıyor. "Yakıyor, değil mi?"

Kadın bileğini ustalıkla keserken Phoenix hem tahrik olmuş hem de rahatsız olmuş görünüyor, kan dirseğine kadar inecek kadar derin. Bıçağı kolundan çektiğinde Phoenix'in ağzından nefes fışkırıyor.

"Peki ya şimdi?" Brooklyn bir kaşını kaldırır.

"Bitiş çizgisine doğru koşmak ve ilk muhteşem nefesini almak gibi hissettiriyor" diye merak ediyor. "Kahretsin, bundan gerçekten tahrik oldum."

"Sana söylemiştim. Hadi tadına bakalım, olur mu?"

Brooklyn bıçağını ağzına götürüyor, özünü tatmak için dilini tırtıklı çelik boyunca kaydırıyor. İçimde yanan açlığı dindirmeye çalışarak sikimi daha sıkı yumrukluyorum. Hiç bu kadar güçlü görünmemişti ve Phoenix onun sadist yöntemlerine tapınırken mükemmel görünüyor.

İğrenç dersi, adamın kanını elinin her tarafına bulaştırırken devam ediyor. Tenini kırmızı kayganlaştırıcıyla kaplayarak bana geri döndü. Ağrıyan uzunluğumu bırakıp sıcak, yapışkan maddeyle köpürtmesine izin veriyorum.

Dudakları ucun etrafını sarıyor ve onu ağzının davetkâr hapishanesinin derinliklerine kaydırıyor. Başımın kanepenin arkasına çarpmasına izin veriyorum, kısa saçlarını boştaki elimle kavırıyorum. Uzunluğumun üzerinde sallanıyor, birkaç kez tabanından ucuna kadar alıyor, her biri boğazının daha derinlerine itiyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Phoenix. "Benim tadıma bakabilir misin, bebeğim?"

Hava almak için ayağa kalkan Brooklyn, ağzının her tarafına bulaşmış olan kanını yalıyor. Sikimin üzerinde biriken döl damlasını fark ediyor ve onun için de geri dönüyor, dili ucun etrafında dönüyor.

"Neden kendin öğrenmiyorsun?" diye meydan okuyor.

Brooklyn beni tişörtümden tutup sürükleyerek kanepenin üzerinden Phoenix'e doğru itiyor. Yaraları iyileşirken yürümekte hâlâ zorlanıyor ama bakışlarının beni yiyip bitirmesi tereddüde yer bırakmıyor. İkimize de cennet ve cehennem bir aradaymışız ve onu ruhu için cehennemi bir savaşa hapsediyormuşuz gibi bakıyor.

Sikimi dudaklarına dayamadan önce göğsüne yaslanıyorum. Phoenix Kent'in bana teslim olduğunu görmek mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şeydi. Aramızdaki tuhaf dinamikte baskın olan o, ama onun hevesle uzunluğumu ağzına almasını izlemek yepyeni bir olasılıklar aleminin kapılarını açıyor. Kalçalarımı hareket ettiriyorum, dilinin uzunluğumun üzerinde kayma hissinin tadını çıkarıyorum.

"Neden tadının nasıl olduğunu görmesine izin vermiyorsun Eli?" Brooklyn öneriyor. "Ağzını boşalmanla doldurmanı ve Phoenix'in son damlasına kadar içmesine izin vermeni izlemek istiyorum. Onun da bizim kurallarımıza göre oynamayı öğrenmesi gerekiyor."

"Evet, bebeğim," diyorum itaatkâr bir şekilde.

Hızımı artırarak, Phoenix'in boğazını bana defalarca yaptığı gibi kabaca taciz ediyorum. Onun kredisine göre, bir kez bile duraksamaz. Brooklyn tekrar uzanıyor ve iç çamaşırını zarifçe çıkarıyor. Bacaklarını açtığı anda, iki parmağı amının derinliklerine giriyor. Ben Phoenix'in ağzını sikerken onun kendini tatmin edişini izlemek çok fazla.

Kendimi sabitlemek için kabaca bir avuç mavi saç tutuyorum, Phoenix'i itişlerimin hızlı temposuyla cezalandırıyorum. Boğuk bir çığlık attığımda eli çıplak kıcımlı avuçlamak için uzanıyor. Dudakları rahat durmuyor, sıcak tohumumu doğrudan boğazından aşağı akıtana kadar salıverilmemi sağlıyor.

Çıkardığımda Phoenix'in ağzında kan ve sperm vardı. Artık umurumda değil. Geriye doğru kayarak, ağzım baskın bir öpücükle onunkine doğru eğiliyor ve kontrolü ele geçirmeye yönelik yeni bulduğum sapkınlığımı pekiştiriyor. Kendimi onun üzerinde tadabiliyorum, kanıyla karışıyor ve ruhlarımızı birbirine kaynaştırıyor.

Brooklyn'in zevk iniltisi bizi gerçekliğe geri getiriyor. Kendini çılgınca çalıştırırken başı geriye atılıyor, parmakları kaygan sığağına girip çıkıyor. Phoenix'in üzerinden tırmanarak, ikisinin de üzerinde güçlü bir pozisyonda duruyorum.

Artık kararları ben veriyorum. Bu gece ikisi de bana boyun eğecek.

"Hayır," diye emrediyorum doruğa ulaşmadan önce.

Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkarırken bile hareketleri anında duruyor. Phoenix'in eşofmanına yapışmış sert yumruyu işaret ederek beklenti dolu bir kaş kaldırıyorum.

"İzle... onu becer."

Emrime boyun eğiyor, elleri ve dizleri üzerinde Phoenix'e doğru sürünüyor. Kendini onun üzerinde konumlandırırken, uyarılmışlığının tatlı kokusunu içine çekerken, atılmış külotunu yerden alıyorum. Aletini serbest bırakıp üzerine çökerken Phoenix şaşkın görünüyor. Boyun eğmekten başka bir şey yapmasına izin yok.

Brooklyn hareket etmeye başlıyor, kendinden emin vuruşlarla ona sürtünüyor. Onları birlikte izlerken ereksiyonum yeniden güçleniyor, ama bu benimle ilgili değil. Bu Phoenix'in ilk kez kendi ilacını almayı öğrenmesi. Brooklyn hızını artırırken, ben de arkasında durmak için hareket ediyorum.

Parmaklarım görünen omurgasının uzunluğunda dans ederken titriyor. Sırtının alt kısmına öpücükler konduruyorum ve kıcının kıvrımına ulaşıyorum. Dilim yavaşça içine girmeden önce göt deliğinin çatlağını izlediğinde şok içinde nefesini tutuyor.

"Siktir, Eli!"

Dilimi çıkararak bir başparmağımı nemlenmiş arka girişine sokuyorum. İçeri girdiğimde tekrar inliyor, ikinci parmağımı nazikçe içeri kaydırduğimde yavaşça gevşiyor. Kıvranışını izlemeye bayılıyorum.

"Bize katılmak ister misin?" Phoenix boğuk bir nefes verir.

Parmaklarım onu arkadan sikerken bile, Brooklyn rahatlamayı reddediyor. Onları bu pozisyonda izlemek çok ateşli. Phoenix'in parlayan kılıfının doğrudan amına kaydığını görebiliyorum. Şişmiş sikimin zonklamasını hissederek, tekrar katılmaya hazır olduğumu biliyorum. Bu şey kaçırılmayacak kadar ateşli.

Tükürüğümü onun dar, davetkâr göt deliğine aktararak, küçük kızımın içine itmeye hazırlanıyorum. Şimdiden aramızda parçalanmanın eşiğinde, Phoenix bizi izlerken kendini onun üzerinde dengeliyor. İçine rahatça girmeye başladığım an, sert ve hızlı bir salıvermeyle çığlık atıyor.

Onu kalçalarından tutuyorum, bir ecstasy inlemesini ısııyorum. O kadar dar ki, Phoenix'in amını sikerken aynı anda benimkine doğru bastırdığını hissedebiliyorum. Onun içindeki her boşluğu dolduruyoruz. Aklıma bir fikir geldi, çakımı tekrar elime aldım.

"Kıpırdama güzelim," diye fısıldıyorum kulağına.

Phoenix'e bakarken Brooklyn'in yüzünü hafif bir ter tabakası kaplıyor, tam olarak söyleneni yapıyor. Bir kolumu arkadan ona dolayarak lekeli bıçağı şah damarına doğru bastırıyorum. Sulu ve dökülmeyi bekleyen kanla zonkluyor.

"Eli," diye uyarıyor Phoenix, bizi izlerken.

Sırf onu cezalandırmak için bıçağı Brooklyn'in boynunun derinliklerine itiyorum. Ağzı hemen kapanıyor. Artık statüko bu. Yetki bende ve onun hayatını avucumun içinde tutmak istiyorum. Tek bir kayma ya da anlık bir hata, ve onun sikini sürerken kan kaybından ölecek.

"Bunu hissettin mi?"

"Evet," diyor Brooklyn susarak.

Kalçalarımı hareket ettirerek içine doğru itiyorum ve duvarları sikimi kucaklıyor. Nefes nefese kalıyor ve hareket etmemeye çalışıyor, boynundan aşağı ince bir kan akıyor ve göğüslerinde ölümcül lekeler oluşuyor. Phoenix'in genişleyen gözleriyle karşılaşıyorum.

"Yala," diyorum.

Bana itaat etmesini izlemek heyecan verici. Brooklyn ona binmeye devam ederken o da dilini sol meme ucuna götürüyor ve porselen teninde kıvrılan kan izlerini temizliyor. Bıçağı boğazından alıp Phoenix'e uzattığımda bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor.

Kızım biliyor ama.

Kırık zihnimin en karanlık köşelerini gördü. "Lütfen,"

diye yalvarıyor Brooklyn.

Yaralı ve kesik kolunu incelemesi için ona uzatan Phoenix, far ışıklarına yakalanmış bir geyik gibi görünüyor. Onu yatak odasında hiç kararsız ya da korkmuş görmemiştim. O genellikle alfa erkeğidir, aşağılamayı dağıtır. Onun rahatlık alanını paramparça ettik ve dağılan parçaları toplaması için onu bıraktık.

"Sen... seni kesmemi mi istiyorsun?"

"Korkuyorum, Nix. O görüşme odasına girip kim olduğumu unutmak istemiyorum."

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. Cesaretle başımı sallıyorum, hâlâ Brooklyn'in içine arkadan süzülüyorum. Başka bir orgazm oluşurken her tarafı titriyor. Phoenix derin bir nefes alıp bıçağı koluna götürerek dikkatlice bir deri parçasını kestiğinde Brooklyn ikinci kez orgazm oluyor.

Acı ve zevk.

Hastalık ve akıl
sağlığı. Aşk ve
saplantı.

Birliğimizle ilgili hiçbir şey kolayca kategorize edilemez. Normal bir insanın geçmeye cesaret edemeyeceği sınırları test eden uç noktalardan oluşuyoruz. Kendimi onun göt deliğine boşaltmadan önce kalçalarını daha sıkı kavıyorum, gecenin ikinci salınımından zaten bitkin düşmüştüm.

Phoenix bıçağı kanepenin üzerine atar, parmakları sevdiği kızda açtığı taze yaraları kavrar. Sızan kesiklerden sızan kanı başparmağıyla karıştırırken büyülenmiş gibi görünüyor. Lekeli parmağı, Brooklyn itiraz edemedi ağzına giriyor ve onu kendi kanını derisinden temizlemeye zorluyor.

"Çok güzel," diyor.

Açgözlülükle onun başparmağını emiyor, doruk dalgalarını sürüyor. Bu Phoenix'i sınırın ötesine iter. Gırtlaktan bir inilti çıkarıyor, alnı onu doldururken göğüs kafesine yaslanıyor. Dik duramıyoruz, hepimiz bir köpek yığını halinde çöküyoruz.

Kollar, bacaklar ve kanlar kanepeye yayıldı. Tekrar kahkahalara boğulmadan önce nefesimizi tutmak için mücadele ediyoruz. Oturma odası tam bir karmaşa. Minderler ve lekeli kumaşlar etrafımızı sarıyor, bu yüzden neyin peşinde olduğumuzu inkar etmek mümkün değil.

Tam zamanında, kapı taze hamur ve erimiş peynir kokusunu içeri almak için açılır. Hudson kocaman bir pizza kutusu yığını taşıyor ve üstüne birkaç kutu daha pişmiş kurabiye koyuyor. Hepimizi gördüğünde olduğu yerde durdu, çırılçıplaktı ve yüzündeki ifadeye gülüyordu.

"Ben, uh. Pepperoni pizza, ekstra peynirli. Ananas yok," diyor şaşkınlıkla.

Brooklyn çenesini elinin üzerine koyuyor. "Teşekkürler bebeğim. O kadar da zor değildi, değil mi?"

"Bilmiyorum," diye kıkırdıyor Phoenix. "Bana oldukça sert geldi."

Hudson'ın daha önce hiç kızardığını görmemiştim, ama beni nazikçe becer, pizzaları bırakıp doldurulmuş koltuklardan birine otururken yanakları parlak pembe. Kocaman bir dilim pizza alıp içine çekerken bir yandan da sergilenen tüm çıplak tenimize bakıyor.

"Bu pisliği temizlemeyeceğim," diyor bir lokma yemeğin etrafında. "Ve Hunter'a mahvolan kanepesinin parasını geri ödeyebilirsin."

BÖLÜM 25

BROOKLYN

DİE4U - BANA UFKU GETİR

Kameranın ölü gözlerine bakarken, tüyler ürpertici bir deja vu hissine kapılıyorum. Görüşme odası bomboş beyaz duvarları ve tahtayla kapatılmış iki penceresiyle donuk. Dünyanın eriyip gitmesi ve yeni bir deneyin başlaması için o bodruma geri dönmem ihtimaline karşı gözümü kırpmaya korkuyorum.

Gerçeklerden korkuyor musunuz, Bayan

West? Kaçmak size yardımcı olmaz.

Kaldığımız yerden devam edelim.

Boğazımı temizleyerek Augustus'un iğrenç alaylarını zihnimden uzaklaştırıyorum. Arkamdaki köşede Hunter dizüstü bilgisayarıyla oturuyor. Benimle tek bir kelime bile konuşmadı ama berrak gözlerinin altındaki neredeyse siyah halkaları görebiliyorum. Yas tutuyor ama yine de anlaşılmamızın kendisine düşen kısmını yerine getiriyor. Buna saygı duyabilirim.

"Al, su." Enzo plastik bir bardağı önüme bırakıyor.

"Teşekkürler."

Tereddüt ederek bana baktı. "Sadece doğruyu söyle, evlat. Mahkemede değilsin. Bu insanlar sana zor sorular soracaklar. Onlarla kavgaya etme. Bu sadece durumu daha da kötüleştirir."

"Henüz yargılanmıyorum... henüz."

Omzumu sıkan Enzo köşesine çekiliyor. Devasa kolları fıçı gibi göğsünü sarıyor, yüksek gövdesinin her santimi gözdağı veriyor. İkisi de içimdeki şeytanları defedemese bile beni güvende tutmak için burada olduğunu bilmek iyi hissettiriyor.

On dakika sonra, açılmadan önce kapıya sert bir şekilde vurulur. Ütülenmiş takım elbiseleri ve boş, kurumsal ifadeleriyle üç adam ve bir kadın içeri giriyor. Hunter ve Enzo'yu soğukkanlılıkla selamladıktan sonra ikisi önüme oturuyor. Diğerleri arkadaki sandalyelere oturup not defterlerini çıkardılar.

"Brooklyn West mi?" diye soruyor karşıdaki kadın. "Evet, benim."

"Benim adım Ajan Barlow, bu da Ajan Jonas." Yanındaki adama eliyle işaret ediyor. "Ağır Suçlar Birimi'ni temsil ediyoruz. Soruştırmaya devam etmek için gereken bilgileri toplamak üzere bu davaya atandık."

Soluk yeşil bakışları keskin ve dikkatlidir, mükemmel bir şekilde kurutulmuş sarı dalgalarla çerçevenlenmiştir. Tertemiz bir sanat eseri gibi görünüyor, şıklığı içinde kaygan ve cilalı. Yırtık kotum ve Hudson's *Badflower* tişörtümle kendimi garip ve tamamen önemsiz hissediyorum.

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum.

Defterlerini ve kalın dosyalar dolusu evrakı hazırladıktan sonra kamerayı tripoduna yerleştirip bana doğru bakacak şekilde ayarlıyorlar. Kayda başladığı anda ensemden aşağı ter damlamaya başlıyor. Titreyen ellerimi gözlerden saklamak için kucağımda tutuyorum.

"Profesör Lazlo ile konuştuk. Bu kişiyi tanıyor musunuz?" Ajan Barlow soruyor.

"Geçen yıl tedavim Doktor Warren Augustus'a devredilmeden önce terapistimdi. Daha sonra beni birkaç ay boyunca hapsedti ve uzun bir psikolojik işkence, istismar ve manipölasyon dönemine başladı."

Parlak bir fotoğrafı bana doğru kaydırırken, zalimimin buz gibi, zeki gözleriyle karşı karşıya kalıyorum. Augustus her zamanki takım elbisesini giymiş, kravatını takmış, şık ve bakımlı görünüyor. Incendia için düzenlenen gösterişli bir bağış toplama etkinliğinden ayrılıyor gibi görünüyor, süslü bir spor arabaya binerken yakalanmış.

"Bu adam mı?" Ajan Jonas ilk kez konuşuyor.

İnce, gümüş grisi saçlarının ve belirgin kırışıklıklarının altındaki çelik gibi kahverengi bakışlarıyla karşılaşıyorum. Daha yaşlı ve bir şekilde daha sert görünüyor, tüm duruşu saldırganlığa yönelik. Tüylerim hemen diken diken oluyor.

"Bu o."

"Diğer hastalar tarafından bu adama karşı çeşitli ciddi iddialar ortaya atılmıştır. Lucia Killmore ve Hasta İki ile konuştuk. İkisi de hapsedilmelerini Doktor Augustus'a bağlıyor."

"Onlara başka ne yaptığını söylediler mi?"

Ajan Barlow, "Bunları tartışmak için burada değiliz," diye araya giriyor. "Profesör Lazlo hücre cezası sırasında ilaçlarınızla oynadığını itiraf etti."

hapsedilmesi ve daha sonra uzun bir süre boyunca düzenlenmemiş deneysel ilaçlarla dozlanması."

"Beni öldürtmeye çalıştı." Birkaç elin notları karalamasını izliyorum. "Başka bir hasta Blackwood'da Incendia'nın maaş bordrosundaydı, klinisyenlerin gözlemlemesi ve belgelemesi için enstitüye sürekli kaçak mal tedarik etmekle görevlendirilmişti. Bu bir sosyal deneydi."

Ajan Barlow, dolup taşan defterindeki yeni bir kâğıda dönerek bana küçük bir gülümseme sunuyor. "En başından başlayın. Bize ne kadar çok şey anlatırsanız, size bir anlaşma önermek için o kadar donanımlı oluruz."

"Yapacağınıza nasıl güvenebilirim?"

"Gerçek için buradayız, Brooklyn."

Enzo'ya paniklemiş bir bakış attıktan sonra başını sallayarak beni rahatlatıyor. Ses tellerimi saran korkuyu hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. Ailemi daha yeni geri aldım; onları tekrar kaybedemem. Bir anlaşma yapıp yapılamayacağını bilmemize imkân yok. Bu takımlar adamlarımı benden alamayacaklar.

Ajan Barlow, "Bay Rodriguez ve şirketi sizi derhal hapse atılmaktan korudu," diye açıklıyor, her kelimesi bir yumruk gibi. "Elimizde doğrulanmamış düzinelerce ölüm raporu ve çok küçük bir şüpheli havuzu var. Eylemlerin sonuçları vardır."

"Ben... Ben baskı altındaydım."

"Hepsi için mi?" Ajan Jonas tedarik ediyor.

"Bize ne yaptıkları hakkında bir fikrin var mı?" Ben de hırladım.

Kollarını kavuşturmuş, etkilenmemiş görünüyor. Baştan çıkarıcı olmasına rağmen burnunu kırarsam davama yardımcı olacağından şüpheliyim. Bu pisliğin görüşleri ne olursa olsun, dışımızla tırnağımızla mücadele ederek hayatta kaldık. Karanlıkta neler yaşadığımızı asla bilemeyecekler.

"Brooklyn," diyor Ajan Barlow nazikçe. "Bu sürece kuşkuyla yaklaştım. Incendia'nın lekesiz bir itibarı ve eminim sizin de bildiğiniz gibi ülke çapında pek çok bağlantısı var. Bu davada görüldüğünden çok daha fazlası olduğunu fark ettim. Size yardım etmek istiyorum."

"Meslektaşınız da aynı şekilde mi düşünüyor?"

Ajan Jonas oflayıp puflayarak başını sallıyor. "Bu görev gücüne tek bir şeyi bulmak için atandık, gerçeği. Eğer bunu bize verebilirseniz, biz de üstlerimize geri götürebiliriz. Kendinize yardım etmenin tek yolu bu."

Dudağımı ısırarak aralarında bakışıyorum. "Ya ben ve arkadaşlarım ortadan kaybolursak?"

"Sizi mr boyu hapiste kalmanızı sağlayacak çok uzun bir suç listesiyle takip etmek ve suçlamak zorunda kalacağız. Aksini kanıtlayacak yeterli delil elde edene kadar hükümlü olarak kalacaksınız."

"Suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur sözüne ne oldu, ha?"

"Blackwood Enstitüsü'ne adım atmadan çok önce suluydunuz," diye açıkça belirtiyor. "Bu kadarı tartışılmaz. Burada fail değil, kurban olduğunu kanıtlamamıza yardım et."

Seeneklerim tükenince koltuğuma geri kyorum. Zihnim geçmişe, gece yarısı pcklerine, kırık kalpli kavuşmalara, mezarlıklarda kanlı sevişmelere ve çabucak snen gerçek, somut umutlara geri dönüyor. Hayatımın en iyi ve en kötü yılında zamanı geri alıyorum.

Clearview'e geri döndüm.

Ölümün gelmesi için dua eden bir başka istatistik.

Tüm bu iğrenç hikye saatler sürüyor, dehşetin her bir ifşası ileriye doğru sürükleniyor. Bitmek bilmeyen sorular, şok olmuş sessizliklerle karşılaşıyor. Defterler değiştiriliyor, yeni kalemler alınıyor ve litrelerce kahve tüketiliyor. Muayene altında yedinci saatimi doldurduğumda, kendimi toparlamakta zorlanıyorum.

"Bu kişiye tanıyor musunuz?"

Ajan Barlow bana başka bir parlak, basılı fotoğraf uzatıyor. Suçluluk ve utanç, zar zor nefes alana kadar içimi burkuyor. Teegan'ın parlak, canlı gülümseme kızıl saçlarının altından bana bakıyor ve onu son gördüğümden bir avuç daha fazla yüz piercingi var. Farklı görünüyor.

Yüzündeki bir avuç yara izini ve iyileşmiş burnunun hafifçe çarpık eğimini görmezden gelemiyorum. Dehşete kapılıyorum, fotoğrafta birkaç dişi de eksik. Parmak eklemlerimi kesen dişlerin hayali acısı beni yerimden sıratıyor. Sandalyem arkamdan yere çarpıyor.

"Bu ne zaman çekildi?"

"Geçen hafta," diye cevaplıyor Ajan Jonas. "Doktor Augustus'un onayladığı şekilde taburcu edildiğini doğrulamak için dosyalarını inceledik. Yaralarıyla ilgili kayıtlarda gzaltındayken bir hastanın saldırısına uğradığından bahsediliyor."

Gözlerimi yakan yaşlarla fotoğrafını göğsüme bastırıyorum. Neredeyse kollarının beni sardığını hissedebiliyorum, acı içinde gülerken sıkı ve umutsuz bir sarılma talep ediyor. Bir kez daha sarılmak için her şeyi yaparım. Sahip olduğum tek iki arkadaşımı kaybettim.

Bu çok acıtıyor.

"Teegan Lopez'e saldırdın mı?"

"O benim en iyi arkadaşımdı." İyileşmiş, mutlu yüzünü inceliyorum. "Bana yakın olan insanlar... incinirler. Ben onları incitiyorum. Dokunduğum her şey boka dönüyor."

Ağlamam şiddetlenirken Enzo'nun bana doğru adım attığını hissediyorum. Artık kendimi tutamayacak kadar bitkin ve duygusal olarak tükenmiş durumdayım. Arkadaşlığımızın izini sonsuza dek taşıyacak. Bunu ona ben yaptım. Bana sevgisini ve güvenini verdi. Karşılığında, neredeyse hayatını elinden alıyordum.

"Brooke," diye yatıştırıyor Enzo. "Sadece derin bir nefes al."

"Bu hiç bitmeyecek, değil mi? Bir şansım olduğunu düşünmüştüm. Tek istediğim yaşamak için bir şanstı."

Ajan Barlow ayağa kalkar, ellerini sakinleştirici bir tavırla kaldırır. "Bayan West, burada işimiz bitmedi. Lütfen oturun ve sorularımızı yanıtlayın yoksa işler sizin için çok daha karmaşık bir hal alacak."

"Unutmama asla izin vermeyecekler," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Augustus haklıydı. Blackwood'dan kaçamam. Geçmişim her zaman beni takip edecek. Bana yardım edemezsin."

"Bu senin hapse girmemek için bir şansın. Bunu hak etmelisin."

Kalbimi dilim dilim doğrayan fotoğrafı hâlâ elimde tutarken seslerini duymazdan geliyorum. Duvarlar optik bir yanılsama gibi üzerime geliyor. Suçlamalarının ağırlığı altında ezilerek öleceğim. Elimi kapının koluna doladığım anda Enzo'nun kolları beni yakalamaya çalışıyor.

"Hayır! Çek ellerini üzerimden!"

"Brooke," diye tekrarlıyor. "Sakin ol. Yardım etmeye çalışıyoruz."

Dirseğimi göğüs kafesine saplayarak dikkatini dağıtıyorum ve kapıyı açıyorum. Hunter takip etmeye çalışıyor ama patlamadan dolayı hâlâ ağrıyor ve yavaş hareket ediyor. Hükümet ajanları kılını bile kıpırdatmıyor. Tek umursadıkları kayıt yapmak, deliliğimi yakalamak. Bana karşı bir puan daha.

"Brooklyn, dur-"

Hunter'ın hırıltılı sesini duymazdan gelerek bekleme alanına koşuyorum. Sert bir ifadeyle kapının önünde volta atan Seven, son sürat koştuğumu fark edince duruyor.

"Sekiz mi?"

Kendimi ona doğru attım. "Nefes alamıyorum!"

Beni sert göğsüne yaslayarak başımın arkasını okşuyor. "Seni tuttum prenses."

Görüşme odasından beni takip eden Hunter ve Enzo ile hararetli bir tartışmanın ortasında kaldı. Ona asılırken tek kelime bile duyamıyorum. Kulaklarım yüksek sesle çınlıyor, sanki elektrikli suda boğuluyormuşum gibi. Her vuruş, vücuduma vuran bir su borusu ya da tenime çarpan bir kırbacın keskin acısı gibi geliyor.

Seven beni ayağımdan tutup kaldırıyor, sanki beni eve getirmesi için ona güvenen kayıp bir çocukmuşum gibi kucaklıyor. Yüzümü boynuna gömüp hıçkırıkların beni yıkamasına izin veriyorum. Güçsüzdüm. Sürücü koltuğunda kalmak için savaşıırken çevremdekilerin hiçbir anlamı yok.

"Dayan, Sekiz. Seni buradan çıkaracağım."

Karanlığın içinde, tenini tenimde hissetmeye çalışıyorum. Hızla boşalttığı fincandan taze çekilmiş kahve ve Hudson'ın tıraş losyonu gibi kokuyor. Benzer boyutlarda oldukları için kıyafetlerini paylaşıyorlar. Parmaklarım onun yumuşak saçlarına dolanıyor. Sıkıca kavriyorum, ellerimde gerçek bir şey hissetmeye ihtiyacım var.

Seven binadan ve beynimi daha fazla parçalamak isteyenlerden hızla uzaklaşırken tek kelime etmiyor. Ayaklarım yere çarpıyor ve soğuk hava üzerime çöküyor. Bir duvara yaslanmış, kocaman eli beni uyandırmaya çalışmak için omzumu sarsıyor. Zar zor dayanıyorum.

"Sekiz mi? Konuş benimle. Bana o güzel gözlerini göster."

"Yaşamama izin vermeyecekler," diye boğuluyorum. "Çok fazla şey yaptım. Hapse gireceğim."

"Bunun olmasına asla izin vermeyeceğimizi biliyorsun." "İkimiz de düşüyoruz! Bunu kazanamayız!"

Bana bakan acı dolu, karamel gözlerine bakarak daha da histerikleşiyorum. Uzun zamandır Seven'in ölü ruhunda umut uyandırmaya çalışıyordum. Artık kendimde bile bulamıyorum. Yıllar boyunca halüsinasyonlarımın bana attığı her çarpık, nefret dolu alay gerçek oluyor.

"İçeri geri dönmeyeceğim." Sertçe yutkundum. "Ölmeyi tercih ederim." "Bu bir seçenek değil, Sekiz. Sen bundan daha iyisin."

"Öyle miyim? Ne yaptığımı biliyorsun! Bu işi bir an önce bitirmeliyim."

Çenemi kavriyor, alını doğrudan benimkine çarpıyor. Ruhlarımız kaçınılmaz bir hapisanede birbirine hapsolmuş durumda. Nefesindeki sigara ve kahve kokusunu alabiliyorum, aramızda çatırdayan elle tutulur duyguları hissedebiliyorum. Hayata tutunarak geçirdiğimiz günler geride kaldı. Şimdi ölümü bekliyoruz.

"Eğer affedilmeye ihtiyacın varsa, bunu sana vereceğim," diyor Seven şiddetle. "Affedildin, Hasta Sekiz. Dünya bizi bir kez kırdı. Geleceğimizi de almasına izin verme."

"Kaçamam... Beni takip edecekler. Sensiz bir dünyada yaşamak istemiyorum."

"Ne olmuş yani? Hiç yaşamıyor musun? Bu saçmalık, Sekiz!"

Yüzü şeytani bir öfkeyle oyulmuş, öfke dalgası yüzeyin altında kaynıyor. Eli bileğime dolandığında, neredeyse kemiklerimi birbirine geçirecek. Mücadele ediyorum ve kıvranıyorum ama Seven gitmeme izin vermiyor.

"Senin için yaşamamı mı istiyorsun? Ben de aynı lanet şeyi bekliyorum," diye tıslıyor.

"Ben... Ben yapamam. Bu şekilde olmaz." "Bunu kabul etmeyi reddediyorum."

Ara sokakta sürüklenirken, ona her türlü hakareti savuruyorum. Tek istediğim şehir dışına giden ilk kamyonu binmek ve kaçınılmaz olandan saklanmak. Augustus'un bize yaptıkları ajanların umurunda bile değil. Ben onlar için bir canavarım. Hapse atılmayı hak eden biri.

Seven beni rutubetli sokağın en arka tarafına çekiyor, burada yarım yamalak bir yangın merdiveni uzun, köhne kule bloğunun etrafını sarıyor. Beni omzunun üzerinden atıp bacaklarımı koluyla hapsederken biraz daha çığlık atıyorum. Yangın merdivenine tırmanmaya başladığında gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Dünya baş aşağı eğilmiş, gittikçe yükseliyor. Yumruklarım Seven'ın sırtını dövüyor ama sonuç vermiyor. Binanın tepesine ulaşana kadar beni hapsediyor. Zorlu tırmanıştan sonra nefes nefese kalıyor. Burası terk edilmiş, parçalanmış paletler ve birkaç güvercinden başka bir şey yok.

"İşte geldik," diye duyurdu Seven karanlık bir sesle. "Güzel yüksek bir bina, seni durduran bir şey yok. Pes edip ölmek mi istiyorsun? Buyurun. Gidebilirsin."

Dengesiz bacaklarımın üzerine tekrar oturdum. Çatı katının en ucundayız, her yöne doğru uzanan tanıdık olmayan bir Londra banliyösüyle. En az iki yüz metre yüksekliğinde olmalı. Bulutların tadını neredeyse dilimde hissedebiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Çığlık atıyorum.

Seven pazumu kavırıyor ve beni kenara daha da yaklaştırıyor. Onun muazzam gücü karşısında hırpalanmış Chucks'larım istemsizce yukarı kalkıyor. Düşmeme ve bir madde birikintisine dönüşmeme sadece birkaç santim kaldı. Bir adım ya da en ufak bir kayma, her şey biter.

"İstediğin buydu, değil mi?" diye bağıyor. "Adamların bana Blackwood'da olanları anlattı. Onların yaptığı gibi seni durdurmayacağım. Eğer bunu yapmak istiyorsan, sahip çık."

"BEN... BEN..."

"Ne oldu, Hasta Sekiz? Bunu yapacak cesaretin yok mu?"

"Siktir git, Sev!"

Dengeleyici eli kolumdan kayboluyor. Soğuk havada yalpalıyorum, sonbahar yağmurunun ilk pırtıtlarının yüzüme vurduğunu hissediyorum. Üstten gelen bir uçağın gürültüsü aramızdaki dayanılmaz sessizliği dolduruyor. Seven orada duruyor, bekliyor ve izliyor.

"Saat işliyor."

"Bunu neden yapıyorsun?" Ona bağıyorum.

"Çünkü bir korkak gibi davranıyorsun! Bana yaşamamı söyledin, lanet olsun." Eli sıkı bir yumruk, sanki beni yere sermek istiyor. "Bana bir aile verdin ve ait olmanın nasıl bir his olduğunu gösterdin. Şimdi de kaçmak istiyorsun!"

"Korkuyorum amına koyayım! Hepsi bu!"

"Bahanelerini bir kenara bırak. Korkmadığımı mı sanıyorsun? O lanet odada oturup, altı yıllık travmayı sürüklemek? Bu benim için de korkunç! Bunu senin için, ailemiz için yapıyorum. Bana verdiğin aile için."

Havada sallanırken ona bakıyorum. Kurtarıcıma. Canavarıma. En kötü yanlarımın koruyucusu. Gerçek ne olursa olsun, dünya bizi diri diri gömmek istiyor. İkimiz de cehenneme gönderiliyoruz.

"Onlar için asla önemli olmayacağız," diye heceliyorum. "Hayatlarımız kaybedildi."

Eli bir şimşek gibi hareket ediyor. Bir an, ölümden bir nefes uzaktayım. Sonra, beni bekleyen kollarına düşüyorum ve ayaklarım yerden kesiliyor. Seven bana ölü ya da diri tüm dünyası benmişim gibi bakıyor. Sahiplenmesinin yoğunluğundan zor nefes alıyorum.

"Hayatın benim için asla kaybedilmeyecek," diye fısıldıyor kabaca. "Ve kesinlikle diğerleri için de değil. O tabutun yanında durdun ve asla yalnız kalmayacağıma söz verdin. Ciddi miydin?"

Parmak ucumla alnındaki parlak yara izini takip ediyorum. Çığlıklarını hâlâ duyabiliyorum. Augustus o gün bizi birlikte cezalandırmıştı. Tutsaklığımızın sonlarına doğru, aramızdaki sınırlar eriyip gitmişti. Seven bana doğru gelen darbenin önüne geçti ve kırbağı doğrudan yüzüne indirdi.

"Ciddiydim," diye mırıldandım.

"Kanıtla. Benimle kal."

"Neden?!"

"Çünkü sensiz yaşayamam!"

"Ya bizi birbirimizden ayırırlarsa?" Gözyaşlarımın arasından bağıyorum.

Cevap vermek yerine dudakları benimkilere çarpıyor, morartıcı bir sertlikte. Ben de onu öpemiyorum. Bu bir sevgi gösterisi değil. Şefkat ya da romantizm yok. Bu, kırılgan kalbini bir kenara atmaya cüret ettiğim için bir ceza. Nefesimi çalıyor ve dudağımı ısırtıyor, ihtiyacı olan her kanıtı alıyor.

"Hayatımdan geriye kalanlar üzerine yemin ederim ki seni her zaman bulacağım," diye yemin ediyor Seven ve beni daha yumuşak bir şekilde öpüyor.

"Seni seviyorum, Sekiz."

"Öyle mi?"

"Tabii ki biliyorum, seni sinir bozucu yaratık. Kalbinin son parçası benim. Hiç kimse bu ayrıcalığı benden alamaz."

Şiddetli bir yağmur bulutunun içinde, rüzgârın ve kaderin kontrol edilemez gücünün tuzağına düşerek sözümüzü mühürledik. Seven beni eğip çatıda sikerken bir kez bile şikâyet etmedim, ikimiz de iliklerimize kadar ıslanmıştık ama umursamıyorduk. Tüm şehir çarpışmamızı izliyor ve bize kısa bir saniyelik yalnızlık bahşediyor.

Beni sevdiğini tekrarlıyor.

Tekrar ve tekrar.

Ben de ona fısıldıyorum, ihtiyacı olan gücü bulması için sessizce dua ediyorum. Bu yolculuğun sonuna yaklaştığımızı hissedebiliyorum. Çok yol kat ettik, akıl sağlığımızın ve aidiyetimizin her saniyesi için savaştık ama yine de bir uçurumun kenarına doğru sürükleniyoruz. Artık bunu değiştiremem.

Aşkımızdan kurtulmanın tek yolu ölüm.

Trajik sonları hep sevmişimdir.

BÖLÜM 26

HUDSON

GENÇ - CLEOPATRICK

Kade'le birlikte asansöre binip daireye dönerken ikimiz de kendimizden fazlasıyla memnunuz. Brooklyn'in sürprizi hazır. Biz hazırlanırken diğerleri tüm öğleden sonra onun dikkatini dağıttı.

Brooklyn'in dünkü çöküşünden sonra günün geri kalanında ifade vermemize izin verildi. Grubumuzdan çağrılacak son kişi Eli. Ondan sonra, sonraki adımları bekleyeceğiz. Her geçen gün daha fazla soru soruluyor, bu yüzden kaygı tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

"Sence bundan hoşlanacak mı?" Kade yüksek sesle endişeleniyor. Sesi beni fazla düşünmekten alıkoyuyor. "Kim bilir. Şu anda kendinde değil."
"Herhangi birimiz öyle miyiz? Bütün bu durum berbat."

Yorgunluk çizgilerini fark ederek ona bakıyorum. "Çok uyumuyor musun?"

Başını iki yana sallıyor. "Her şey hakkında konuşmak zordu. Babamın tüm dosyalarını teslim ettim, hepsini. O piç için dört ay çalışmak bana birkaç şey öğretti ama artık bir suç ortağıyım."

"Bu saçmalık. Bizi sen çıkardın."

Kade alay ediyor. "Kaçakçılık yaptım, uyuşturucu sattım, bir isyanı kışkırttım ve hüküm giymiş katillere silah sağladım. Burayı yakıp yıkmamdan ve birkaç mahkûmun kaçmasına yardım etmemden bahsetmiyorum bile. Kellemi istiyorlar."

"Her şey yoluna girecek."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Bir ding sesiyle katımıza varıyoruz ve asansörden çıkıyoruz. Geçici evimize doğru ilerlerken Kade'i omzundan alkışlıyorum, sesindeki belirsizlikten nefret ediyorum. Kendinden şüphe etmeye başlayacak son kişi o.

"Başka seçenek yok, o yüzden," diye cevap veriyorum kolayca. "Daha önce imkansızı başardık. Yine yapacağız."

"Blackwood'da benimle tek bir öğün yemek yemen için sana yalvarmak zorunda kaldığım zamanı hatırlıyor musun?" Kade rastgele sorar. "Sadece bir konuşma için haftalarca yalvarmıştım. Sen pes etmiştin."

"İnsanlar değişir." İçimi kemiren utanç duygusundan sıyrılıyorum. "Ben büyüdüm. Brooklyn'i geri almak benim için her şeyi değiştirdi. Eğer bu mümkün olsaydı, her şeyi yapabilirdim. Kendimle yaşamayı bile öğrenebilirim."

İçeri girmeden önce Kade'in eli gömleğimin kolunu kavradı. "Hud... ne olursa olsun, kardeşimi geri kazandığım için mutluyum."

Tanrım, bu duygusal saçmalıklarla beni öldürmeye kararlı. Burada hepimiz deliriyoruz.

"Evet, ben de seni seviyorum, ahmak." Onu kafasından tutup sarı saçlarını karıştırdım. "Artık devam edebilir miyiz? Seni öpmeyeceğim."

"Senden hâlâ nefret ediyorum, kardeşim. Başımın belasısın." "Ve sonsuza dek öyle olacağım. Senin sayende."

Daireye birlikte girdiğimizde, diğerlerini oturma odasındaki kanepeye yayılmış halde buluyoruz. Phoenix ve Eli pazarlığın kendilerine düşen kısmını yerine getiriyor, Brooklyn'i aralarında sandviç yaparken bir yandan da film oynuyorlar. Brooklyn dikkatini vermiş gibi görünmüyor, endişeyle tırnaklarını karıştırıyor.

"Tamam o zaman." Kade ellerini çırpıyor. "Kim biraz eğlenmeye hazır?" "Eğlence mi?" Brooklyn burnunu kırıstırır.

Mutfaktan bir şişe su alıp ona sırtıyorum. "Eğlence nedir bilir misin? O lanet olası koltuktan kalkıp yaşayanların arasına katıldığın zaman. Belki bir gülücük bile atarsın. Kulağa çılgınca geliyor, değil mi?"

"Bu eğlence alkol içeriyor mu?" Phoenix yaramazca sırtıyor.

Eli'a elini kaldırmasını teklif eden Kade, Brooklyn'i yakalamak için harekete geçiyor. Havaya kaldırılıp bana doğru itilirken ciyaklıyor. Yapmaya alıştığı gibi yatağa geri sürünüp saklanamadan önce onu kollarıma hapsediyorum.

"Gelin ve öğrenin."

"Yedi nerede?" Brooklyn kaşlarını çatar.

"O... dışarıda," diye cevap veriyorum. "Meşgul."

"Sizinle birlikte olduğumu sanıyordum. Nereye gitti?"

Sorularını bir öpücükle susturarak, Phoenix kurt ısılığı çalmaya başlayana kadar ağzını yağmalıyorum. İkimiz de zor nefes alarak ayrıldık. Eli'a asılıyor, yürümek için hâlâ desteğe ihtiyacı var.

Kız kardeşini kaybettikten sonra onu ilk kez kendisi gibi görüyorum. Son depresif dönemi ilaç tedavisine rağmen zor geçti. Bu yoğun ve acımasız döngülerden her zaman muzdarip olacak.

Kade Brooklyn'in diğer elini tutuyor, böylece ikimiz de onu kavırıyoruz. Dairenin sıcak baloncuğunu geride bırakarak isteksizce yanımıza çekiliyor. Kendinden geçmiş bir puslu havaya geri dönmesine izin vermeyeceğim. Zaten yeterince sorunumuz var. Seven dün her ne yaptıysa, onu bize geri getirdi.

Asansörle Hunter'ın bizim için eğitim odasını boşalttığı ikinci kata iniyoruz. Dışarı adımımızı atar atmaz Brooklyn'in gözlerini kapatarak kör olmasını engelliyorum. Phoenix ve Eli, Kade'i dev pencerelerle aydınlatılmış odaya kadar takip ediyor.

Merkezde profesyonel bir boks ringi yer almaktadır. Çevresinde çeşitli makineler ve ağırlıkların yanı sıra banklar ve beyaz tahtalar bulunuyor. Üst katta bir süre önce bulduğum bir spor salonu var, ancak burası egzersiz yapmaktan çok grup eğitimi için. Burası Enzo'nun ajanlarını çalıştırdığı yer.

"Beni psikiyatriste götürmesen iyi edersin, Hud."

"Gerçekten sana bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Kıkırdıyorum.

"Kim bilir. Kade beni onunla konuşmaya ikna etmek için bir saat uğraştı."

"Bu gece çılgınca konuşmak yok."

Odanın üst köşesinde müthiş bir parti düzenledik. Atıştırmalıklar, biralar ve içki şişeleriyle dolu katlanabilir masalar bizi bekliyordu. Kade sürprizi tamamlamak için duvarlara flamalar ve afişler asarak sevimsiz doğum günü süsleri bile bulmayı başardı. Kendinden çok memnun görünüyor.

Phoenix etrafına bakınır. "Güzel. Siz ikiniz parti planlayıcısı olmalısınız." "Kapa çeneni," diye emrediyor Kade gülümseyerek.

"Pekâlâ, şimdi bakabilir."

Brooklyn'in yumuşak boynunu öperken ellerimi gözlerinden çekiyorum. Etrafına bakarken birkaç kez gözlerini kırıştırıyor ve her ayrıntıyı inceliyor. Her şeyden çok kafası karışmış görünüyor.

"Doğum günü partisi mi veriyoruz? Kimin için?" "Hepimiz için," diye fısıldıyorum kulağına.

Kade bol, beyaz tişörtünü düzeltiyor, gergin görünüyor. "Geçen gece konuşuyorduk ve doğum günlerimizi hiç kutlamadığımızı fark ettik. Blackwood'da kutlamadığımız kesin. Bu yüzden ortak bir parti veriyoruz."

Kade ona bağırmadan bir bira alan Phoenix, bir hayvan gibi dişleriyle kapağını açıyor. "Ahh, alkol. Benim eski dostum. Mutlu yıllar çocuklar."

Uzun bir tereddüt anından sonra Brooklyn'in yüzünde geniş, parlak bir gülümseme beliriyor. Nefesimi kesiyor. Bir an için benim karatavuğum gibi görünüyor. Şimdi tanıdığım bıkkın kadına değil, eskiden tanıdığım masum, hayat dolu çocuğa. Bazen kendimi o kişiyi özlerken yakalıyorum. Onu öldürmüş olsam bile.

"Hunter buna gerçekten izin verdi mi?" diye soruyor heyecanla.

Sorusuna cevap vermek için eğitim odasının kapısı tekrar açılır. Enzo kollarında kocaman bir karton kutu taşıyarak yüksek sesle içeri giriyor. Onu hiç siyah kargo pantolonu ve formda bir tişört dışında bir şey giyerken görmemiştim, sanki sürekli birilerini pataklamaya hazırmış gibi.

Arkasında Hunter, rahat bir kot pantolon ve polo tişört giymiş, biraz daha sakın görünüyor. Genelde düzgün olan saçları kırıışmış ve dağılmış, kısık gözlerini çerçevesiyor. Kederi hâlâ acı verici bir şekilde ortada, ama bu planı çok az tartışmayla kabul etti. İçten içe çok önemsiyor.

"Biri parti mi dedi?" Enzo sırtıyor.

Karton kutuyu bırakıp açtığında kocaman, pırıl pırıl bir çikolatalı pasta görür. Her biri şekerleme kreması ve beyaz çikolata çiselemesiyle övünen birkaç kattan oluşuyor. Enzo'nun yüzündeki gülümseme, üstünden bir trüf çalıp ağzına atarken genişliyor.

Hunter dikkatle boğazını temizler.

"Ne?" Enzo omuz silkiyor. "Lezzetli görünüyordu."

Brooklyn ikisine de yaklaşmak için kucağından ayrılıyor. Enzo, kollarını boynuna dolayıp sakallı yanağına bir öpücük kondurduğunda biraz şaşırmış görünüyor. Sanki bir dağ aslanını kucaklıyor gibiydi.

"Bunun için teşekkür ederim."

Yanakları pembeleşti. "Ben bir bok yapmadım, orman yangını. Sadece maiyetin için odayı temizledim."

Onu terk eden Brooklyn, Hunter'a yaklaşır. Hunter, Brooklyn'in ona sarılma ihtimalinden oldukça rahatsız görünüyor. Ekip üyelerine bile şefkat gösterdiğini hiç görmedim. Pek çok insanın onun profesyonel zırhının ötesini görebildiğinden şüpheliyim.

Onu kucaklıyor ve yanağına bir öpücük konduruyor. "Teşekkürler Hunter. Bu tam da ihtiyacımız olan şeydi."

"Rica ederim," diyor huysuzca. "Sadece sessiz ol, tamam mı?"

Herkes içki masasının etrafında toplanmış, plastik bardakları her türlü sert içkiyle doldurmaktadır. Phoenix içkisini bitirirken Kade itiraz bile etmiyor.

ilk iki fincanı coşkuyla içti. Theo o anı gizlice içeri girmek için seçiyor, bir dizi hoparlör ve dizüstü bilgisayarlarıyla arkadan dolaşıyor.

Müziğin ağır ritmi odayı doldurduğunda herkes ona bakar. Theo tüm bu ilgiden ürkmüş görünüyor, doğru çalma listesini bulurken utangaç bir şekilde ensesini ovuşturuyor.

"Müziksiz parti mi olur?"

Zaten biraz cam gibi görünen Phoenix, Eli'nin aşırı korumacılığından sıyrılır ve garip bir dansa başlar. Bacağı hâlâ serttir ve iyileşme sürecindedir ama bu, herkes bu manzaraya gülerken onun kışını sallamasına engel olmaz. Brooklyn'e parmağını salladığında, o da başını sallar.

"Oyunbozanlık yapma, fişek. Gel bana şu hareketleri göster." "Sen tam bir aptalsın."

"Ve çok iyi bir dansçı."

Kız itiraz edemeden Eli, gözlerinde sinsi bir parıltıyla onu Phoenix'e doğru iter. O da onu takip ediyor ve üçlü müzik eşliğinde aptallar gibi dans ediyor, devasa eğitim odasını şehir merkezinde bir gece kulübü sanıyorlar. Enzo retro dans figürlerini sergileyerek dansa katıldığında neredeyse ağzındaki votka limonatayla boğulacaktım.

"Gülümsüyor." Kade onları hissedilir bir mutlulukla izliyor. Kadeh kaldırmak için fincanlarımızı birbirine vuruyorum. "İyi karar, kardeşim."

Theo köşede bize katılıyor, sessizce kendine bir içki alıyor. Kendini duvara yaslamış, gözlerinde hüznle diğer herkesi izliyor. Hunter gibi o da düz, bitkin, tanıştığımız tatlı ve sosyal açıdan beceriksiz kişinin gölgesi gibi görünüyor.

Incendia her şeylerini ellerinden aldı. Yine de bizim için geldiler.

"Bugün daha iyi görünüyor," diye gözlemliyor Hunter.

Ona bir bira uzattım. "Görünüşe göre onu epey sıkıştırmışlar." "Tam yedi saat. Daha önce iptal etmeliydim."

"Bize yardım etmeye çalışıyorsunuz," diye cevap veriyor Kade. "Bu zaten isteyebileğimizden çok daha fazlası."

Hunter düşünceli bir ifadeyle Enzo'nun diğer üçüyle dans edip içmesini izliyor. Yanında en iyi arkadaşın varken böyle bir başarıya ulaşmak çok güzel bir şey olmalı. Yedi yıldır Sabre'ı yönetiyorlar ve kendi başlarına yapamayanlara yardım etme kararlılıklarından başka hiçbir şey yapmadan onu sıfırdan büyütüyorlar.

"Siz çocuklar hiç deneyiminizi iyi bir şekilde kullanmayı düşündünüz mü?" Hunter'ın sorusunu değerlendiriyorum. "Ne düşünüyordun ki?"

Birasından bir yudum daha alıyor. "Buralarda biraz yeni kan kullanabilirim. Kendilerini nasıl idare edeceklerini bilen ve kolay korkmayan insanlar. Sık sık kirli geçmişli olan acemileri işe alıyoruz."

Kade meraklanmış görünüyor. "Bize iş mi teklif ediyorsun?"

"Düşünecek bir şey var. Hayatlarınızla ilgili bir şeyler yapmalısınız, değil mi?"

Bununla birlikte Hunter birasını yere bıraktı ve odadan kayboldu. Parti ruhu uzun sürmedi ama yine de yüzünü göstermek için çaba sarf etti. Bu, söyleyebileceği boş sözlerden çok daha anlamlı. Onun gidişini izliyoruz ve Kade'in büyük beynindeki çarkların döndüğünü şimdiden görebiliyorum.

"Önce şu başımıza gelen bok fırtınasını atlatalım," diye söze giriyorum. "Kayıtlara geçmek zorunda kaldığımız şeylerle birlikte, bundan kurtulursak şanslı sayılırız."

Kade'in gülümsemesi kararır. "Hâlâ bir şansımız var Hud. Bunu hak etmiyor muyuz?"

"Kim bilir, dostum. Dünya bu kadar adil değil."

Grubumuzun geri kalanının derme çatma partinin tadını çıkarmasını izliyoruz. Brooklyn giydiği büyük boy süveterden kurtulmuş, Enzo'nun usta kollarında dönerek onu yere indiriyor. Phoenix ve Eli vals yapıyor, vücutları birbirlerine aşık yıldızlar gibi kenetlenmiş.

Ailemi izliyorum, bütün ve mutlu. Kade haklı.

İkinci şansımızı hak ediyoruz.

Birkaç saat sonra, müzik yumuşak, ikna edici gitar vuruşlarına ve mırıldanan vokallere dönüşmüştür. Kade, Theo ve Eli ile bir egzersiz bankında kâğıt oynarken, Phoenix sekizinci votka shot'ını güç uykusuyla atıyor. Enzo vücut ağırlığınca atıştırmalık yiyor, kimsenin bakmadığını düşündüğü anlarda daha fazla kek çalışıyor.

Brooklyn boks ringinin kenarında, kollarını bungee kordonlarına dayamış tek başına duruyor. Yüksek tavanlı pencerelerden parlayan aya bakıyor. Yanında duruyorum, onca kargaşadan sonra huzur içinde görünmesini izlemekten memnunum.

"Sence gelecek yıl bir parti daha verir miyiz?"

Onu göğsüme doğru çekerek kısa saçlarını okşuyorum. "Her lanet yıl, karatavuk. Telafi etmemiz gereken çok şey var. On yedinci yaşını hatırlıyor musun? Bakıcı temiz halısına kustuğun için sana bağırıyordu."

Bir kahkaha attı. "O zamanlar seni tanıımıyordum bile."

"Yollarımız keşişmeden önce koruyucu ailede haftalarca birlikte yaşadık. O hemşire odasında bana tek bir kelime bile söylemeden çok önce seni tanıyordum."

"Hiç şansım yoktu, değil mi?"

"Benimle bir ilgisi varsa hayır. İlk öğleden sonramda seni tokatladığını gördüm. Küçük çocuklardan birinin yarasını sarmak için ev işlerinden kaçmıştın. Sana sertçe vurdu ve sen bir kez bile irkilmedin."

Brooklyn başını salları. "O kaltaktan çok nefret ederdim."

"İşte o zaman seninle konuşmam gerektiğini anladım. Hiç böyle bir cesaret görmemiştim, özellikle de annemin o kadar uzun süre dayak yemesini izledikten sonra. Kimse senden bunu istemezken sen küçük çocuklar için ayağa kalktın."

Kollarımda dönen Brooklyn, gümüşü gözleriyle bana bakıyor. Bu büyüleyici takımyıldızında kendimi kaybedebilirim. Yıllarca her santimini ezberledikten sonra bile, her gün hala yeni keşifler getiriyor. Ona aşık olmaktan asla vazgeçeceğimi sanmıyorum.

Uzun süre boyunca sahip olduğum tek şey mahvolmuş anılarımla ve ömür boyu sürecek pişmanlığımdı. Onu tekrar kollarıma almak asla hak etmediğim bir şeydi. Hiçbir şey olmasa bile, dünya bana bir mucize bahşetti. İhtiyacım olan tek şey bu.

"Fırsatım varken seni takip etmeliydim," diye fısıldıyor hüzünle. "Gittiğin günü hâlâ hatırlıyorum. Bir şey söylemem için bana yalvarmıştın, herhangi bir şey. Tek hissedebildiğim kırık kalbimin güm güm atmasıydı."

Acı göğsüme saplanıyor. Korkunç anılarla dolu bir kutunun kapağını zorla kapatmak zorunda kalıyorum. Zamanda geriye gidip genç halimi bu kadar korkak olduğu için öldürebilseydim, bunu tereddüt etmeden yapardım.

"Sen gittiğinde hayatım ters gitti."

"İşleri berbat eden bendim," diye hatırlatıyorum ona. "Yaptığım şeyden sonra senden sevgi talep etmeye hakkım yoktu. Kaçmak daha basit, daha kolay geldi. Sana bakmak aynaya bakmak gibiydi."

Eli çene çizgimi kaplayan kaba kirli sakalımı okşuyor. Uzun zamandır kabul ettiğim nefretinin acımasız kırbacından çok farklı olan nazık, sevgi dolu dokunuşuna doğru eğildim.

"Geri dönüp farklı bir karar verme şansım olduğu için mutluyum." Brooklyn'in gülümsemesi yürek parçalayıcı. "Sanırım tekrar bir araya gelmek için ayrılmanız gerekiyordu. İçinde sen olmayan bir dünya görmeye ihtiyacım vardı."

"Nasıldı?"

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Bomboştu."

Elini tutup omzuma bırakıyorum. Ellerim kalçalarını buluyor ve onu kendime çekiyorum. Odayı ve tüm sakinlerini görmezden gelerek hafif müzik eşliğinde sallanmaya başlıyoruz. Etrafımızdaki her şey kayboluyor. Uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra güneşe bakan, aşık ve saplantılı bir gencim yine.

Omzunun üzerinden kapının açıldığını görüyorum ve nazik dansımızı sona erdiriyorum. Blackwood'dan ayrıldığımızdan beri beklediğim an bu. Brooklyn'in yüzünü o bakamadan kavrayarak gözlerinin sadece bende olmasını sağlıyorum.

"Doğum gününü kaçırdığımı biliyorum ama işte hediyen. Seni seviyorum, karatavuk. Geçmiş geride bırakmanın zamanı geldi ve umarım bu yardımcı olur."

Kafası karışmış gibi görünüyor, dönüp bakmadan önce dudaklarımı öpüyor. Seven geldi, beyzbol şapkasını çekiştirerek asi kestane rengi saçlarını serbest bıraktı. Uyum sağlamak için kapüşonlu bir tişört ve bol bir kot pantolon giymişti. Ondan özellikle misafirimizi almasını istemiştim. O pisliğin insanları korumakta iyi olduğunu ben bile kabul ediyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Brooklyn.

Seven'ın arkasında onur konuğumuz geliyor. Teegan odaya bariz bir endişeyle giriyor. Yavaş ve tereddütlü adımlarla yürüyor, çevresini ve tanıdık yüzleri minik bir gülümsemeyle süzüyor. Yırtık kot pantolon ve ipeksi, siyah bir gömlek giymiş, parlak kırmızı saçları pirinç pudralı teninde göze çarpıyor.

İyi ve sağlıklı görünüyor.

Yaşıyor. "Tee?"

Hepimiz ağır çekimde izliyoruz. Brooklyn'in adımları korkuyla dolu, ama uzun zamandır kayıp olan en iyi arkadaşına yaklaşımdan kendini alamıyor. Teegan onu bir aşağı bir yukarı süzüyor, bu da bir an paniklememe neden oluyor. Telefonda oyun oynuyor gibiydi.

"Brooke," diye karşılık veriyor, yüzünde bir gülümseme belirliyor.

Hepsi bu kadar. Arkadaşlık, en usta insanlar için bile tuhaf bir kavramdır. Pek çok kez kırılabilir ve bükülebilir, ancak bazı bağlar zamanın testinden sağ çıkar. İki kız antrenman salonunun ortasında karşılaşır ve birbirlerine öyle sert çarparlar ki canları yanar.

Brooklyn'in ağladığını buradan duyabiliyorum ama her zamanki üzüntüsü yok. Uzun zamandır ilk kez sesi mutlu geliyor. Teegan onu hayal edilebilecek en sıkı şekilde kucaklamış, kısa saçlarını okşuyor ve ona bir şeyler fısıldıyor. Seven yanıma geliyor, kaymağı yiyen kedi gibi bakıyor.

"Bunun için tüm övgüyü sen alamazsın," diye belirttim.

"Elbette, tatlı çocuk. Bakalım bu gece kimin yatağına girecek."

"Cesedini benimkinin altına koyacağım. Sorun çözüldü."

Brooklyn ve Teegan'ın etrafında dönerken onlara biraz alan bırakıyoruz. Eli'nin kolu Phoenix'in beline sarılmış, ikisi de gülümseyerek yeniden bir araya gelmelerini izliyorlar. Kade iki kızın yeniden bir araya geldiğini görünce duygulanıyor. Herkes sonunda grubu tekrar bir araya getirdiği için mutlu.

"Kızım, saçın nereye gitti?" Teegan gülüyor.

Yüzü gözyaşlarıyla sırlıklam, Brooklyn ışıldıyor. "Senin sinirli tarzını çalabileceğimi düşündüm."

"Sana yakışıyor." Teegan ona bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Kahretsin, sesini özlemişim. Beni hiç geri aramadın." Bana dikkatle bakıyor. "Sana bir sürü mesaj bıraktım."

Brooklyn gülümseyerek ayaklarına bakar. "Ben... ne diyeceğimi bilemedim. Bir özür yeterli gelmedi. Özür dilerim, Tee. Kaçtıktan sonra aramalıydım."

"Bunun yerine kanlı detayları bu çekici pislikten duymak zorunda kaldım."

"Hey," diye şiddetle itiraz ediyorum. "Sözümü tuttum, değil mi? Sen istedin yeniden birleşme."

"Sen mi yaptın?" Brooklyn ağzından kaçırır.

Teegan onu hâlâ sıkı sıkı tutuyor. "Şimdi kırıldım. Seni altı aydan fazladır görmedim. Bu bir arkadaş için çok uzun bir süre. Çok farklı görünüyorsun."

"Beni görmek isteyeceğini düşünmemiştim..."

Sözünü yarıda kesip ayaklarına bakıyor.

"Brooke-"

"Bunu konuşmamıza gerek yok."

Teegan, Brooklyn'in yüzüne düşen deklanşörü görmezden gelerek, "Senin hatan değildi," diye ısrar ediyor. "Yaptığın şey için seni asla suçlamadım. Bir kere bile."

"Yapmalısın. Seni incittim."

"Blackwood ikimizi de incitti."

Omuzlarını kavrayan Teegan, Brooklyn'i başını kaldırıp gözleriyle buluşmaya zorluyor. Utanç onu bütünüyle yutuyor ve arkasında acıdan başka bir şey bırakmıyor.

"İlk tanıştığımızda, başka bir yerde oturmanın daha iyi olacağını söyledim. Durumumu açıkladığımda bile hareket etmeyi reddettin."

Brooklyn küçük bir gülümsemeyi başarıyor.

"Hiç kimse beni bu kadar koşulsuz kabul etmemişti," diye kararlılıkla devam ediyor Teegan. "Ailem bile. Deniyorlar ama hala benim bu halimden utanıyorlar."

takıntılar."

"Lütfen," diye mırıldanıyor. "Beni affetme."

"Neden affetmeyeyim ki?"

"Çünkü ben bunu hak etmiyorum."

Teegan başını sallar. "Hepimiz affedilmeyi hak ediyoruz, Brooke. Canavarlar bile. Bu hayatı güzel kılan da bu. Ne olursa olsun sevebilme yeteneği."

Taştan bir heykele sarılır gibi sarılan Teegan, Brooklyn'in affından kaçmasına izin vermeyi reddediyor. Elini tutuyor ve konuşmaya devam etmek için onu daha sessiz bir köşeye sürüklüyor.

Teegan'ı Blackwood'da hiç iyi tanıımıyordum. Aylar boyunca Brooklyn ve bizim nerede olduğumuz konusunda onu bilgilendirmem onunla arkadaş olmamı sağladı. Her şeyden öte, iyi bir kalbi var.

Bu, Brooklyn'in affedilebileceğini ilk ve son kez kanıtlayacak. İş bitene kadar ona eziyet eden her bir iblisi öldüreceğim.

BÖLÜM 27

BROOKLYN

SICAK HAVA DALGALARI - SON GECEMİZ

AJAN BARLOW koltuğuna geri oturur, hafifçe sersemlemiş görünmektedir. Diğer tarafta Ajan Jonas kaşlarını çatmış, not defterine bakıyor. İkisi de hikâye tamamlandığına göre bana ne diyeceklerini bilemiyor gibi görünüyor. Aşama aşama anlatılsa bile, insan ıstırabının derinliklerine yapılan acımasız ve korkunç bir yolculuk.

"Jefferson'ı ben öldürdüm," diye tekrarlıyorum, ikisinin arasına bakarak. "Bunu inkâr etmeyeceğim. Bana ve Seven'a aylarca işkence etti. Augustus'u da ben öldürdüm. O bizden her şeyimizi aldı."

"Bancroft'un bundan haberi var mı?" Ajan Jonas onaylıyor.

"Evet. Oğlunun ölümünün ve Incendia'nın itibarına verdiğimiz zararın intikamını almak istiyor. Blackwood Enstitüsü onların baş tacıydı. Tüm operasyon oradan büyüdü."

"Lazlo dümendeyken."

Suyumdan bir yudum alıp başımı sallıyorum. "O tüm Z Kanadı programının mimarıydı. Geriye sadece ben, Yedi, İki ve Lucia kaldık. Bir, Üç, Dört ve Altı'nın hepsi öldü. Bunu erkenden öğrendim."

"İsimleriniz var mı?"

"Tek bir tane bile yok. Hasta İki eski kimliğini tamamen unutmuş."

Kalemini tıklayan Ajan Barlow düşünceli görünüyor. "Biraz araştırmayla bu bilginin izini sürebiliriz. Eminim ailesi onun hayatta olduğunu bilmekten memnun olacaktır."

"Onda olduğunu sanmıyorum. Incendia yarım kalmış işleri sevmez."

Batan güneş renkli camdan içeri süzülüyor. Bütün gün buradaydım, kanlı hikâyemin geri kalanına katlanmak zorunda kaldım. Her nasılsa, garip bir şekilde hafiflemiş hissediyorum.

Her şeyi yüksek sesle anlattım, en ince ayrıntısına kadar, hatta çocuklara itiraf etmediklerimi bile. Siyah beyaz yazıldığına göre gerçek olmalı.

"Annenizden bahsettiniz." Ajan Jonas'ın çenesi sıkıştı. "Profesör Lazlo, annenizin de kurban olduğu Z Kanadı'na yeni katılanların ilk turunu oluşturduğunu itiraf etti. Alpha, Beta, Gamma, Delta ve Kappa hastalarının doksanlı yılların sonlarında Blackwood'a girdikleri doğrulandı."

"Hasta Beta kiliseye saldırdı. O öldü."

Yeni bilgiyi işleyerek bunu not ederler.

"Elimizde Melanie West'in on iki yıl önce öldüğünü doğrulayan bir ölüm belgesi var," diye vurguluyor Ajan Barlow. "Tek kurtulanan siz olduğu bir araba kazası."

"Delta Hasta olarak hayatta." Ellerimi kucagımda sıkıyorum. "Bana inanmak zorunda değilsiniz. Hunter ve Enzo gibi ben de bizzat gördüm. Phoenix'i bıçakladı ve başka bir Sabre ajanı olan Alyssa Farlow'u öldürdü."

Hunter odanın arkasından hızla uzaklaşırken ben taş gibi hareketsiz oturuyorum. Onun adını duymak buz gibi soğukkanlılığına fazla gelmişti. Onun gidişini izlerken Enzo'nun kaşları çatılıyor. Ona başımı sallayarak onun da gidebileceğini işaret ediyorum ama o olduğu yerde kalıyor.

"Brooke... anneni bulursak ona merhamet gösterilmeyeceğini anlıyorsun." Ajan Jonas ilk kez yumuşamış görünüyor. "Ağdan kaçmasına izin veremeyeceğimiz kadar değerli."

"Bana ne anlatıyorsun?"

Görüşme odasına göz gezdiren Ajan Barlow, duyulabilir bir iç çekişle kamerayı kapatır. Herkes not almayı bırakır.

"Bu iş kolunda, bazen en nazik davranış işleri erkenden bitirmektir. SCU tarafından parçalara ayrılacak, zihni belgelenecek ve hükümet psikiyatristleri tarafından incelenecek. Onun gibisini daha önce hiç görmedik."

"O hasta," diyorum çığ bir fısıltıyla.

"Bunu biliyorum ama diğerlerinin umurunda olmayacak. Öğrenebilecekleri her şeyi öğrendikten sonra, hızlı ve sessiz bir şekilde ondan kurtulacaklar. Onu tutabilecek ne bir hapisane ne de bir hastane var."

"Ben... Anlıyorum."

Enzo'nun etli avucu omzuma kondu. "Brooklyn sana her şeyi verdi. Şimdi ne olacak? Geçen her gün buradaki risklerini artırıyor. Incendia sabrını kaybedecek ve onlar için gelecek."

"Hasta Yedi ve Elijah Woods ile görüşmelerimizi sabah tamamlayacağız." Ajan Barlow not defterini kapatıyor. "Rapor vermemiz gerekiyor"

Cuma günü üstlerimize geri döneceğiz. O zaman bir karar verilecektir." "Sabre ile korumamız ne olacak?" Dudağımı ısırdım.

"Şimdilik bu durum devam ediyor. Bir anlaşma yapılmasını sağlamak için elimizden geleni yapacağız."

Beni boş beyaz duvara bakarken bırakarak malzemelerini toplamaya başladılar. Hâlâ elim boş dönüyorum. Ruhlarımızı döktük ve karşılığında boş sözlerden başka bir şey almadık.

"Hey," diyor Enzo nefesinin altından. "Her şey yoluna girecek, Brooke. Seni ve diğerlerini her zaman güvende tutacağız. Bu değişmeyecek."

"Ta ki kelepçeler ve deli gömlekleriyle kapımızı çalana kadar."

Gülümsemesi gergin ve mutsuz. Burada saklandığımız yorucu haftalar boyunca arkadaş edinmeyi hiç beklemiyordum. Özellikle de bir zamanlar tehdit olarak gördüğümüz insanlarla. Bizi evlerinde ağırladılar ve bize umut verdiler. Yeniden girdiğimiz bu yeni dünya aynı ölçüde hem yıkıcı hem de şaşırtıcı oldu.

Ajanlar evraklarını toplamayı bitiremeden, toplantımız bangır bangır çalan bir alarmla kesildi. Incendia'dan gelen tehdit görev gücü için netleştğinde, oturumlarımız geçen hafta Sabre Karargahına taşındı. Çabucak fikir değiştirdiler ve Hunter'ın ekibinin güvencesini istediler.

"O da ne?" Kulaklarımı siper ediyorum.

Enzo kulağındaki telsize basar ve hattın ucunda konuşan birini dinler. Yüzü değişiyor, endişe ve aciliyetle dolup taşıyor. Ajanlara dönmeden önce kısa bir süre bana bakıyor.

"Bir güvenlik ihlali var. Yanlış alarm olabilir ama Incendia'nın varlığınıza haberdar olması riskini almak istemiyorum. Bu soruşturmadan asla haberleri olmamalı."

Ajan Barlow ve Ajan Jonas'ın arkasında oturan iki adam bir adım öne çıkarak, tertemiz gri takım elbiselerinin altından kılıflarını çıkarır. Sessiz dikkatleri bir saniye içinde kararlılığa dönüşür. Toparlandıktan sonra dört ajan da çıkışa doğru alıştırılmış bir düzende ilerler.

"Burada kal," diye emrediyor Enzo.

"Burada öylece oturamam! Bırak yardım edeyim."

"Eğer Incendia buradaysa, senin için buradadırlar. Sakın kımıldama. Hunter'a seni alması için bir ekip göndermesini söyleyeceğim."

İtirazlarıma aldırmadan kendi silahını çıkarıyor ve diğerlerinin takip etmesi için yolu gösteriyor. Hunter çoktan kapının dışında kayboldu. Görüşme odasının ortasında limon gibi kalakaldım. Burada oturup kurtarılmayı beklemeyeceğim.

Koridorda ters yöne doğru ilerleyerek merdiven boşluğuna açılan çıkış kapısını buluyorum. Floresan ışıkların hepsi acil durum alarmını gösteren koyu kırmızıya dönüşmüş. Blaring kafamın içine giriyor, ama kolayca ayarlıyorum. Aylarca süren beyaz gürültü işkencesinden sonra, aptal bir alarm beni yavaşlatmayacak.

Bacaklarım beton kaplı merdiven boşluğunda, geçici dairelerin bulunduğu kata kadar yarışıyor. En tepeye ulaştığımda zor nefes alıyorum. Alarma rağmen koridor rahatsız edilmemiş görünüyor. Lucia ve İki'nin kapısına ulaştığımda ellerim ağrıyana kadar iki yumruğumla kapıyı yumrukluyorum.

Açıldığında neredeyse içeri düşüyordum.

"Sekiz mi?" Lucia'nın gözleri kapıdan içeri bakar. "Benim. İkiniz de iyi misiniz?"

Rahatladığı için sarkıyor. "İkimiz de buradayız. İki çıldırıyor. Neler oluyor? Saldırı altında mıyız?"

"Bilmiyorum. Kapıyı kilitli tut ve küvete gir. Kimseye açma. Hudson'ın senin için çaldığı silah hâlâ sende mi?"

Lucia telaşla başını sallar.

"Güzel. Güvenli olduğumu anladığım zaman gelip seni bulacağım."

Kapıyı suratıma çarpmasına izin verdikten sonra bizim daireye geçiyorum. Çocuklara bağırırken sesim duvarlarda yankılanıyor, her boş oda arasında cehennemden çıkmış bir yarasa gibi uçuyorum. Burada kimse yok. Sanırım Kade bu akşam eğitim odasında yeni acemilerle yapılacak bir boks maçından bahsetmişti.

Kısa saçlarımı yumruklayarak, sarmal halindeki korkumu kontrol altına almaya çalışıyorum. Incendia'nın bu kaleye girmesinin imkânı yok. Hunter'ın önlemlerini ve hepsi de bizi korumaya yemin etmiş sayısız çalışanını aşmak için bir ordu gerekir. İyi maaşlı haydutlardan oluşan bir ekibin hiç şansı olmaz.

Ama tek bir kişi? Bu da bir olasılık.

Bu düşünceyle kalbim sıkışıyor. Farkına varmadan hızla ilerliyorum. İçgüdülerim beni gözaltı hücrelerinin bulunduğu sekizinci kata doğru sürüklüyor. İlk kez böyle bir hapishanede uyandım. Bugünlerde, en sevdiğimiz psikopatın, nazik Profesör Lazlo'nun evi.

Buz gibi merdivenlerden tökezleyerek iniyorum, gözaltı bloğuna geldiğimde ter içindeyim ve nefes nefeseyim. Bu kat ürkütücü bir şekilde sessiz, ofisler boşaltılmış ve terk edilmiş. Buraya kimse gelmiyor. Birkaç kıvrımlı köşeyi döndükten sonra hücrelerin bulunduğu uzun koridora ulaşıyorum.

Onu da rahatsız edilmemiş bulduğumda bir nefes bırakıyorum. Sırayla her hücrenin kapısını kontrol ediyorum, yanlış bir şey görünmüyor. Ancak son bir avuç hücreye ulaştığımda dehşet kendini gösteriyor. Bir kapı kırılarak açılmış, menteşeleri kararmış ve dönen bir testerenin pervaneleri yüzünden bükülmüş.

"Lazlo?" İçeriye bağıyorum. "Göster kendini!"

Kırık çelik levhayı sonuna kadar kaldırıp açarak odaya giriyorum. Acil durum aydınlatması görüşümü kırmızıya boyuyor ama bu beton duvarın üzerine dev harflerle yazılmış mesajı gizleyemiyor. Havadaki kanın metalik tadını alabiliyorum.

EVE GEL, BROOKE.

TEKRAR BİR AİLE OLABİLİRİZ.

Odanın diğer tarafında, köşeye sıkıştırılmış küçük bir yatak var. Taze, yapışkan bir kan okyanusu mekânı ayırıyor. Her yerde kan var. Dünyayı dolduracak ve bir ölüm portresinde taşıyacak kadar.

Testerenin iki amacı vardı. Bu bir cinayet değil.

Bu bir infaz.

Lazlo kendi ölümünün havuzunda parçalanmış halde yatıyor. Yırtılmış deri, kas ve doku parçaları daha fazla kan akıtarak genişleyen dökülmeye katkıda bulunuyor. Kolları ve bacakları gövdesinden acımasızca ayrılmış, kemikleri paramparça ve pürüzlü.

Soğuyan sıvının içinde kayarken bir çılgılığı bastırıyorum ve yanlışlıkla sol bacağının kalıntılarına dokunuyorum. Et gibi kesilmiş ve metodik olarak parçalara ayrılmış. Sanki sanat eseri gibi. Cam gibi gözlerini inceleyecek kadar yaklaştığımda, sonsuz bir ıstırap gösterisine hapsolmuşlardı. Garip bir şekilde rahatlamış hissediyorum.

Hiçbir şey bana bakmıyor.

Yarattığı canavarlar kadar boş biri.

Katledilmiş bedeninin kalıntılarının üzerinde, aynı dökülen kanla yazılmış başka bir mesaj beklemektedir. Uygun, gerçekten. Şiirsel adaleti severim.

ÇOCUKLARIMI BENDEN ALDIN. BEDEL

ÖDENDİ.

Bu mesaj benim için değil. Lazlo'nun cesedi, hayattan yoksun gözlerle damlayan kelimelere bakıyor. Zavallı hayatı çalınırken gördüğü son şey bu olacaktı, tıpkı birçoğumuzun çocukluğunu ve geleceğini çaldığı gibi.

Kör bir içgüdü beni parmaklıklı pencereye yönlendirdi. Hunter, camın üzerindeki ağır demir kafese rağmen ona biraz gün ışığı verdi, bu da herhangi bir nafîle kaçma girişimini engelleyecekti. Lazlo işbirliğinin karşılığında hâlâ gün ışığından yararlanma ayrıcalığına sahipti ki bu hak ettiğinden çok daha fazlasıydı.

Gökyüzünde yükseklerdeyiz, akşam ufkuna karanlık çöküyor. Altımızdaki zemini araştırıyorum, işlerine devam eden insanlardan başka bir şey görmüyorum. Bizimki durma noktasına gelirken dünya dönmeye devam ediyor. Sabre'in canavarının karşısındaki daha küçük kuleye bakıyorum, boş çatı cırılçıplak.

Biri bekliyor, beni izliyor.

Kan lekeli bir el yavaşça el sallıyor. "Anne," diye fısıldıyorum cama karşı.

Gözlerini dikmiş bana bakıyor, tüm dikkatini pencereye vermiş.

-Sanki gelip onu bulmamı bekliyormuş gibiydi. Bir robot gibi sağ elimi salladım. Elimde değil. Onun hastalıklı, çarpık gülümsemesini izlemek, sonunda eve dönmek gibi hissettiriyor.

Onun varlığı ailemin gerçek olduğunun kanıtı.

Onları ya da bir zamanlar sahip olduğum mutluluğu hayal etmedim.

Uzattığı eliyle sol tarafımı işaret ediyor. Gözlerimin, benim için bıraktığı mesajın ıslak kan yayıldıkça giderek belirsizleştiği duvara kaymasına izin veriyorum.

Eve gel, Brooke.

Tanıdık, ikna edici sesi zihnime fısıldıyor. Ama bu sefer gerçek. Arkama baktığımda gitmişti. Boş çatıya bakıyorum, sesi kulaklarımda.

Tekrar bir aile olabiliriz.

BÖLÜM 28

YEDİ

BAŞKA BİRİ - DALGALAR CIVARI

YUMRUĞUM, Hudson eğilip kaçamadan doğrudan suratına iniyor. Boks ringinde dizlerinin üzerine çöküşünü izlerken acı dolu çığlıklarının tadını çıkarıyorum. Başlık takmamaya karar verdik, bu yüzden morarmış gözü için sadece kendini suçlayabilir. Yumruklarımı çekmeyi asla kabul etmedim.

"Kahretsin, Sev!"

"Çok yavaşsın," dedim. "Reflekslerin berbat."

Minderin üzerine kan tükürerek tekrar ayağa kalktı. "Ben psikopat eğitilmiş bir katil değilim, bu yüzden darbe aldığım için kusura bakmayın. Bana biraz daha yumuşak davranabilirsin."

"Başka kimse yapmayacak. Seni gerçek dünyaya hazırlıyorum, tatlı çocuk. Hasta Delta o pisliği burnumuzun dibinde öldürdü. Savaşmaya hazır olmalısın."

"Onun bir adı var. Bahsettiğiniz kişi Brooklyn'in annesi."

"Hayır," diye hırlıyorum ona. "Kız kardeşimi öldüren pislik bu. Onu bir daha gördüğümde, kızımızı götürsen iyi edersin, çünkü onun lanet kafasını oyacağım. Duygulara lanet olsun."

"Brooke'un kalbini kırmada iyi şanslar, seni moron."

"Parçaları toplayacak yeterince insanı var."

Hudson bir lanetle tekrar yerine çömeldi. Bu kez boks eldiveni karnıma saplanmayı başarıyor. Acı patlamasını zar zor hissediyorum. Birkaç saattir birbirimizi dövüyoruz; yumruklarından morarmamış bir yerim olduğundan şüpheliyim.

"İçeri nasıl girebildi ki?" Hudson alnını siler.

Kaburgalarına vurmaya başladım. "Uyum sağlamak için eğitildik. Görünmez, gölgelerin içinden geçen hayaletler gibi. Biz yoktuk. Sadece Augustus'un makinelerinin bu dünyada yürümesine izin verildi."

"Kimse o kadar iyi değil, Lazlo'nun değerli hastası bile."

"Çok ukalasın. Dışarıda ölümün olacak."

Bir hırıltıyla alnı benimkine çarpıyor. Bir an için yıldızları görüyorum, bulanıklığı gidermek için başımı sallıyorum. Kendini beğenmiş orospu çocuğu kafa darbesinden fazlasıyla memnun görünüyordu. Misilleme olarak, orta kısmına yuvarlak bir tekme atıyorum.

"Orospu çocuğu! Bir molaya ihtiyacım var," diye hırılıyor Hudson.

"Diğerleri gibi oturup haber mi beklemek istiyorsun?"

Ben tepki veremeden ayağı dışarı fırlıyor ve ayak bileklerimi yakalıyor. Sert ve hızlı bir şekilde yere düşüyorum, sırtım yere çarpıyor. Kendini beğenmiş sırtışına bakarken nefes almakta zorlanıyorum.

"Hiç şansın yok," diye karşılık veriyor. "Seni eşek sudan gelinceye kadar dövmeyi tercih ederim."

Bana elini uzatarak, kısır dövüşümüze geri dönüyoruz. Yalnızlığımız bozulmadan önce terli ve morarmış bir saat daha geçti. Eight antrenman odasına giriyor, üzerinde egzersiz kıyafetleri var - bir çift yoga pantolonu ve dar, açık bir spor sütyeni. Hudson'ın dikkati dağılınca kulağını çekiyorum.

"Siktir git!" diye bağııyor.

"Dikkatinizi verin. Burada oyun oynamıyorum."

Sekiz ellerini sarma ya da eldiven giyme zahmetine girmeden bungee kordonlarından kayana kadar birbirimize vuruyoruz. İkimize de şiddetli bir beklentiyle bakıyor, vücudunun her yeri titriyor gibi görünüyor. Lazlo'nun cesedi bulunduğundan beri tek kelime ettiğini duymadım.

"Size yardımcı olabilir miyiz?" Hudson zeki.

Kollarını başının üzerine uzatır. "Hunter, Enzo ve Theo SCU ile bir toplantıdalar. Phoenix ve Eli bir şişe romu bitirirken Kade takıntılı temizlik işini yapıyor. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var."

"Olanlar hakkında konuşmayı içermeyen bir şey olduğunu tahmin ediyorum." "Kesinlikle hayır," diye karşılık verir Sekiz.

Eldivenimin cırt cırtını dişlerimle açıp kenara fırlatıyorum. "Gel bizimle dövüş. Ama bu ringe adımını atarsan, buradan ayrılamazsın prenses. Sana yumuşak davranmamızı bekleme."

"Başka türlü olmasını istemezdim."

Hudson ikimize de kaşlarını çatı. "Bir kıza vuramam, özellikle de ona."

Sekiz, boğazına indirdiği bir karate darbesiyle onu hazırlıksız yakalar. Öksürürken ve bağırsaklarını dışarı atmamaya çalışırken dizleri ikinci kez yerle buluşuyor. Tam bir vahşi, özellikle de sinirliyken.

"Oturmakta özgürsünüz," diyor Eight.

En çekilmez erkek arkadaşı iyileşirken, ben de yumruğumu havaya kaldırarak onu sıkıştırıyorum. Tek elim olduğu için bana farklı davranmadığı için mutluyum. Eight'in en iyi yanı, hepimizin dağınık ve kusurlu yönlerini kucaklaması. Özellikle de karanlık taraflarımızı.

"İlk pes eden kaybeder mi?"

Onun önerisi üzerine başımı salladım. "Umarım aşağı inmeye hazırsındır."

Buna karşılık, hafif ayaklarıyla bana doğru dans ediyor. Kana susamış bir balerinin umutsuz avını kuşatmasını izlemek gibi. Eğilip kıvrılarak gövdesine birkaç hızlı darbe indiriyorum. Başka bir tekme için bacağımı kaldırdığımda, biri beni arkamdan iterek yüzüstü düşmeme neden oluyor.

"Kimse kirli oynamamakla ilgili bir şey söylemedi," diye alay ediyor Hudson. Sırt üstü yuvarlandım. "Siktiğimin piçi."

"Arkadaşlığımızın karşılıklı olduğunu bilmek güzel, pislik."

"Siz ikiniz flört etmeyi bırakacak mısınız?" Sekiz şikayet ediyor. "Ya birbirinizi becerin ya da dalga geçmeyi bırakın. Bu saçmalığı izleyip de aklıma fikir gelmemesini bekleyemezsiniz."

Gözlerindeki umutlu parıltıyı yakaladım. İkimize de sanki akşam yemeğiymişiz gibi bakıyor. Hudson tekrar kalkmama yardım ediyor ama bu sefer eli sırtımda kalıyor. Birkaç saat önce tişörtümü kaybetmişim ve parmak uçları kısa bir an için deltoidlerimin sert kaslarını okşuyor gibi görünüyor.

"Ateşle oynuyorsun, karatavuk."

Eight nefes almak için ringin kenarına yaslanıyor. "Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Arkadaşlıkmış, hadi oradan. Merak etmiyormuş gibi davranma, Hud."

"Ben heteroseksüelim," diye kekeliyor.

"Bu neden işin içine girmek zorunda? Eminim Eli da aynı şeyi düşünmüştür. Bazen insanların enerjileri birleşir. Bu etiketlenmesi ya da bir yere bağlanması gerektiği anlamına gelmez."

Bize doğru yürüyen Eight, bir elini Hudson'ın mavi atletinin terli kumaşının açıkta bıraktığı belirgin göğsünde gezdiriyor. Boğazının düğümlenmesini izliyorum. Buna karşı savaşırken gözleri bana doğru kaymaya çalışıyor.

"Küçük bir tat bile istemiyor musun?" diye alay ediyor. "Brooke..."

"Ya ben yardım etseydim?"

Eğildi, ağzı Hudson'ınkiyle acımadan buluştu. Kıpırdamadan duruyorum, başparmağı sırtıma küçük daireler çiziyor. Bunu bildiğini sanmıyorum.

O yapıyor. Sekiz öpüşmelerini güvenle kontrol ediyor, tek bir parça bile geri vermeden kontrolün her zerresini alıyor.

Ayrıldıklarında Hudson'ın dudakları ayrılmıştı ve zor nefes alıyordu. Üstünden bir avuç tutuyor ve onu bana doğru çekmek için kullanıyor. Heyecanlı gözleri ikimizin arasında gezinirken göğüs göğüse duruyoruz. Başımı onunkine yaklaştırıp tatlı dudaklarından kendi öpücüğümü çalıyorum.

Hudson dillerimizin düellosunu izliyor, bakışlarına sıcaklık giriyor. Eight benden uzaklaştığında, korkusu yakıcı bir ihtiyaç tarafından yok edildi. Bana doğru gelmesine izin veriyorum, dudaklarının tereddütlü fısıltısını dudaklarımda hissetmeden önce burunlarımız birbirine değiyor. Bitiş çizgisini geçmemi bekliyor.

"Onu geri öp," diye emrediyor Eight.

Hiçbir zaman onun karanlık arzularını inkar eden biri olmadım.

Ağzım öfkeli bir çılgınlıkla Hudson'inkine saldırıyor. Son bariyerin de ortaya çıkmasıyla, aldığı kadar iyi vermekten çekinmiyor. İlk öpüşmemizde nazik ya da hassas hiçbir şey yok. Şiddetli ve saldırgan, bizi birbirimize bağlayan bağa duyduğumuz sevgi dolu nefretin bir kanıtı.

Eight'in eli kolumu okşuyor, tanıdık kokusu ikimizin arasında dolaşiyor. Bu hâlâ onunla ilgili. Hudson'ın şişmiş dudaklarını serbest bırakarak onu kabaca aramıza çekiyorum, böylece sıkı kıcı tam sikime doğru bastırılıyor. Yerinde sıkışıp kalmış, kıvranan vücudunun üzerinde tekrar öpüşürken itiraz etmiyor.

Eğer hareket etmeyi bırakmazsa, amına gömülmeden çok önce yükümü boşaltacağım. Hudson'ın eli saçlarıma dolanıyor, uzun telleri kabaca çekeştiriyor. Kısık bir tıslama çıkarıyorum, misilleme olarak alt dudağını ısıriyorum. Ağzımdaki kanının tadı beni daha da tahrik ediyor.

Bir eli kalçamın üzerinden geçip eşofmanımın yumuşak kumaşına iniyor. Sekiz çok tehlikeli bir oyun oynuyor, boxer'ımın içine kayıyor ve ereksiyon halindeki uzunluğumu tutuyor. Vuruşları hafif ve alaycı bir şekilde başlıyor, daha sonra şaftımı tabandan uca doğru çalıştırıyor.

Hudson hava almak için öpüşmeyi keser. "Ben hiç... bilirsin işte. Bir adamla beraberdim."

Çenesinden sızan kanı işaret parmağımla silerek, kıpkırmızı damlacıkları dilimle temizliyorum. Her hareketimi izliyor, kendi dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor.

Elimi Sekiz'in başının üzerinde gezdiriyorum. "Dizlerinin üzerine çok prenses. Buradaki güzel çocuk utangaç."

Sekiz kıkırdar. "Hudson, utangaç mı? Ha. Bunu göreceğiz."

İkimizin önünde eğiliyor, dizleri boks ringinin zeminiyle buluşuyor. Hudson, antrenman şortunun bağını çözüp aşağı çekerken ve boksör pantolonundaki çıkıntıyı serbest bırakırken yutkunuyor. Hudson açgözlülükle aletin tamamını ağzına alırken aleti ağzının içinde kayboluyor.

"Siktir, karatavuk."

Elim hâlâ Eight'in kafasındayken, hareketlerini kontrol altına alıyorum. Adamın sikini emiyor ama kontrol bende. Ağzının her pompalanışı benim şartlarımla oluyor. Biraz tıkanıldığında, onu daha da zorluyorum, her santimini yutmaya zorluyorum. Hudson'ın zevkten titremesine bayılıyorum.

Ağzının içinde bitiremeden, Eight'i pixie kesiminden geri çekiyorum. Gözlerinden akan yaşları siliyor, dudaklarında sperm öncesi bir sırta hâlâ mükemmel görünmeyi başarıyor. Kızımızın yapabildiği bir şey varsa, o da müthiş bir sakso çekmektir.

Hudson ellerini omuzlarıma koymadan önce bana bir bakış attı. "Aşağı. Şimdi sen al."

Sadece bu seferlik, ona istediğini vereceğim. Kalan kıyafetlerimi utanmadan tekmeleyerek boks ringinin süngerimsi zeminine oturuyorum. Sekiz, yoga pantolonunu sıyırıp iç çamaşırsız halini ortaya çıkarırken boyumu okşamamı izliyor.

Lanet olsun, o çok tehlikeli. Bizim gibi bir çift asabi için mükemmel.

Spor sütyenini bir kenara atarak kızarmış dizlerinin üzerinde sürünüyor. Hudson kalan kıyafetlerini çıkarıyor ve onu öne doğru yönlendirmeye yardım ediyor, böylece yüzü sikime birkaç santim yakın olacak şekilde diz çöküyor.

"Onun sikini yala, bebeğim. Onu tatmin edişini izlemek istiyorum."

"Evet, baba," diye yineliyor Sekiz, ilk kez olamayacak kadar hızlı.

Aralarına bakıyorum. Bu bir şey mi? Eğer öyleyse, çok ateşli. Hudson sırtıyor, ukala orospu çocuğu. Tam ona hakaret etmek üzereydim ki Eight'in ağzı uzunluğumun etrafını sarıyor ve tüm hislerim aklımı terk ediyor. Beni çıldırtmaya kararlı bir şekilde işine devam ederken taşaklarımı avuçluyor.

Arkasında diz çöken Hudson, yüzünü arkadan bacaklarının arasına gömüyor. Sekiz'in omurgası, onun çıplak amcığını bulduğunda kavisleniyor. Bana hizmet ederken dikkatinin dağılmaması için çok uğraşıyor ama Hudson'ın şehvetli saldırısı sınırlarını zorluyor. Hava almak için kalktığında parlayan dudaklarını yalıyor.

"Kızımız tatlı mı?" Sırıtıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, meydan okumadan geri adım atmadı.

"Tadına bakmak ister misin, Sev? Sadece sorman yeterli."

Sekiz'in sallanan başının üzerine eğilerek beni bir başka sert öpücük için geri çekiyor. Ağzımın içinde gezinen dilindeki tuzlu suların tadını alabiliyorum. Hudson'un daha önceki utangaçlığı çoktan binayı terk etmişti. Ayrılıyoruz ve o göz kırpmıyor, olayların bu şekilde gelişmesinden fazlasıyla memnun görünüyor.

"Şimdi kızımızı sikerken beni izlemelisin."

Arkama yaslanıp meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Devam et."

Hudson içine girerken Eight'in dudakları sikimin etrafında geriliyor. Bir iniltiyi zar zor bastırıyor, elleri kaslı kalçalarımı tırnak izleri bırakacak kadar derinden kavriyor. Aralarındaki dinamiği izlemek ilginç. Hudson kızımızı tıpkı benim yaptığım gibi beceriyor, her hamle onun teninde geri dönüşü olmayan bir iz bırakıyor.

Aletim boğazının arkasına çarpıyor ve elimde olmadan hırlıyorum. Hudson ona her vurduğunda, hafifçe ısıyor. Dişlerinin hassas etime hafifçe sürtünmesi tatlı bir işkence. Kalçalarımı onun hareketlerine göre hareket ettiriyor, daha fazla itaat etmesini istiyorum.

Daha fazla tutamayarak, doruk noktamın yükseldiğini hissediyorum. Onun sıkı duvarları etrafımda kenetlenirken bitirmek istiyorum, ama bu inatçı pisliğin önünde hak iddia etmeye razı olacağım. Ağzında bitirmeden hemen önce, Eight'i saçlarından geri çekiyorum ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

Sikimi yumruklayarak, tüm dünyanın görmesi için onu tohumumla kaplayarak yüzünün her yerinde bitiriyorum. Yanaklarından ve dudaklarından aşağıya parlayan damlacıklar damlıyor. Hala nefes nefese, ağzı hafifçe ayrılmış, sularımın ağzına akmasına izin veriyor. Dudaklarını yalayıp temizlemesini memnuniyetle izliyorum.

"Tanrım." Hudson ikimizi de izliyor. "Bu berbattı." Bir kaşımı çattım. "Kıskandın mı?"

Bana ulaşamıyor, bu yüzden onun yerine Eight'in kıkına cezalandırıcı bir şaplak atıyor. Sekiz ciyaklıyor ve bana kızgın bir bakış fırlatıyor. Koca ağzım şimdi başını ciddi bir belaya sokacak. Elimde değil ama geçen gün yaptığı pislik için onu daha fazla cezalandırmak istiyorum.

"Kız arkadaşın sana geçen hafta çatı katından bahsetti mi?"

"Yedi," diye uyarıyor.

"Ne?" Masum gibi davranıyorum.

Hudson hala ona çarpıyor, tutuşu yaralı kalçalarını zedeliyor. Bu boktan oyunumuzu kazanmaya kararlı bir şekilde arkama yaslanıyorum, çırilçıplak ve en ufak bir utanç duymadan.

"Ona atlamak istiyorsa devam edebileceğini söyledim."

Bu da hareketlerinin durmasına neden oluyor, tam bitirmek üzereyken. Sekiz acı ve hüsrân içinde soluyor, tırnakları kalçalarından kan çekiyor. Yüzü öfkeyle kararırken onu kenarda asılı bırakıyor.

"Ne?" Hudson söylüyor.

Kendimden fazlasıyla memnun bir şekilde onları izliyorum. "Aldırma ona," diye ısrar ediyor Sekiz.

"Neden bahsediyor bu Brooke?!"

Kucağımdan koparıldı ve adamın sert elleri tarafından ters çevrildi. Eight'in başı çıplak kucağıma düştü. Açılmış, savunmasız bacaklarının arasına yerleşen Hudson, doğrudan onun geniş gözlerine bakmakta özgür.

"Devam et," diye teşvik ediyorum sırtarak. "Erkek arkadaşına nasıl vazgeçmek istediğini anlat. Seni bir çatının kenarına götürdüğümü ve aslında atlamayı düşündüğünü söyle."

"Ben yapmadım!"

"Yalan söylemeyi bırak, Sekiz."

Bana ters ters bakıyor. "Kapa çeneni, Seven. Son uyarı."

Adamın çenesini kavramasıyla bakışları Hudson'a geri dönüyor. Orada gerçek bir öfke var, yavaş ve yıkıcı bir kor halinde yanıyor. Yaptığım işten oldukça memnunum. Öfkeliyken daha da ateşli. İkisi de öyle.

"Bu boku yine mi yapıyoruz?" Hudson ona tıslıyor. "Seni bir kez çatıdan aşağı sürükledim. Bir daha yapmayacağım. Hayatımızı senin ölümün için yeterince endişelenerek geçirdik."

"Asla atlamayacaktım." Eight dudağını ısırıyor ama gerçek gibi geliyor. "Ben sadece... bilinmeyen bir şey bu. Daha önce hiç korkmamıştım. Şimdi kaybedecek bir şeyim var. Geleceği bilmemekten korkuyorum."

Alınlarını birbirine yaklaştıran Hudson'ın elleri kadının açıkta kalan boğazına doğru ilerliyor. Kızın aldığı her nefesi içine çekerken burunları birbirine değiyor. Oksijenin ciğerlerine girmeyi bıraktığı anı tespit ediyorum. Boğulmasına rağmen sakın kalmak için mücadele eden Eight'in elleri yumruk haline geliyor.

"Tanıştığımız günden beri geleceğim benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye homurdanıyor Hudson onun yüzüne. "Senden başka hiçbir şey umurumda değildi. Bu dünyada ve öbür dünyada birbirimize aitiz. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

Sekiz, onun ezici ellerini pençelemeye başlar. İnsan içgüdüğü kırılması zor bir cevizdir. Hudson onu daha fazla cezalandırmak için kaygan amcığının içine geri iter. Sekiz, uyarı yapılmadığı için tekrar belini bükerek. Hudson morartıcı bir tempo tutturur, sanki onun malıymış, canını acıtacak ve acınası parçalara ayıracakmış gibi içine süzülür.

"Sence ölüm bizi ayıracak mı?"

Sekiz cevap veremiyor, tırnakları ellerini paramparça ediyor.

"Bundan kaçış yok, karatavuk. Şeytan ruhun üzerindeki hak iddiama karşı çıkmaya cesaret edemez. Cehennem seni tükürecek ve ait olduğun yere, kollarıma geri döneceksin."

Çıplak tenimizin temas ettiği yerlerde kaslarının gerilmeye başladığını hissedebiliyorum. Tüm içgüdüleri kaçıp nefes alacak hava bulması için bağırsa da parçalanmanın eşiğinde. Hudson ödeme yapmadan bunu ona vermeyecek. Onun iradesine tamamen boyun eğmesi, serbest kalmasının bedeli.

"Gelmek mi istiyorsun, küçük fahişe?" diye alay ediyor onunla. "O zaman şunu bir kez ve herkes için açıklığa kavuşturalım. Eğer biz lanet olası bir aileysek, bu birlikte yaşayıp birlikte öleceğimiz anlamına gelir. Kolay çıkış yok. Kestirme yok."

Elleri titrerken göz kapakları çırpınmaya başlar. Eğer dikkatli olmazsa bayılacak. Hudson son anda ellerini Sekiz'in boynundan çeker. Bir sonraki nefesi, su altında nefes almak gibi dayanılmaz geliyor. Cildi çoktan kararmış, morun iğrenç bir tonuna dönüşmüştür.

"Gel," diyor son bir pompayla.

Dudaklarından çıkan ses rahatlama ve acı arasında gidip geliyor. Hudson'ın başı göğüslerine yaslanıyor, sırtındaki her gergin kas hızlı nefes alış verişiyle birlikte hareket ediyor. İkisi de doruk noktalarının dalgalarını atlatırken hareket edemiyor gibi görünüyor.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedik. Bedenlerimiz birbirlerine sarılmış, boks ringinin iki yanına yayılmış durumda. Sekiz tavana bakıyor, ağrıyan boynunu ovuşturuyor ve acıdan yüzünü buruşturuyor. Hudson'ın özür dileme zahmetine girmediğini ya da bunu talep etmediğini fark ediyorum.

Bir boğaz temizleme sesi seks sonrası balonumuzu bozuyor.

"Ah, çocuklar?" Theo kapı aralığında duruyor, gözlerini bizden kaçırıyor.

Hırlamaya karşı dişlerimi sıkarak Sekiz'i hemen arkama itiyorum.

Eğer Theo onun çıplak teninin bir santimini bile görseydi, akşam yemeği için gözlerini seve seve barbekü yapardım.

"Ne?" Hudson aynı derecede sinirli bir şekilde homurdanıyor.

"Yukarı gelmen gerek." Theo beceriksizce ensesini ovuşturuyor. "Hunter hepinizle konuşmak istiyor. Acil bir durum. Giysiler iyi bir fikir olabilir."

BÖLÜM 29

BROOKLYN

KORKMAK NORMALDİR - SAINT SLUMBER

Eli'nin büyük boy kapüşonlarından birini başıma geçirerek boğazımdaki morluk kolyesini kapattım. Banyodaki aynada onları gördüğümde, elimde olmadan ağrıyan etimi hastalıklı bir tatmin duygusuyla okşadım.

Ailemin sevgisinin ve çarpık bağlılığının fiziksel kanıtı varken, kafamdaki sesler beni başka türlü ikna edemez.

Hunter'ın ofisine doğru yürürken gergin, aşılmaz bir sessizlik vardı. Hudson ve Seven benim ve Theo'nun arkasından geliyorlar, ikisi de sevişme şenliğimizden sonra aceleyle yeni kıyafetler giymişlerdi. Bu zehirli fiyasko için başka bir kelime yok.

"Haberler ne?" Törpüledim.

Theo bana endişeli bir bakış attı. "SCU kararını verdi."

"Ne olduğunu biliyor musun?"

Cevap vermek yerine büyük cam kapıyı iterek açıyor ve içeri girmemizi işaret ediyor. Cellat bize kendimizi asmamız için güzel ve uygun bir ilmik sunuyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Hunter'ın ofisine girerken, Hudson ve Seven'in ellerini tutarak kendimi yere bırakıyorum.

Diğerleri içeride bekliyor, hepsi gergin görünüyor. Kade köşede oturmuş, ayağıyla kesik kesik ritim tutuyor. Eli ve Phoenix yan yana oturmuş, birbirine dolanmış elleri konferans masasının üzerinde duruyor. Geçerken ikisinin de yanaklarından öpüyorum ve kendi koltuklarımızı buluyoruz.

Hunter masanın başında duruyor, kollarını mükemmel ütülenmiş mavi gömleğinin üzerinde kavuşturmuş. Saçlarına bakıyorum. Yine gevşemiş ve çözülmüş. Bunun onun ruhsal durumu hakkında oldukça iyi bir gösterge olduğunu fark ettim. Şu anda tüm dünyayı yakıp yıkmaya hazır görünüyor. Dehşet verici.

"Artık hepimiz burada olduğumuza göre, soruma cevap verecek misiniz?"

Kade iç geçirir.

"Evet, karar yukarıdan geldi," diye kabul ediyor Hunter. "Görev gücü Ağır Suçlar Birimi içinde daha yüksek bir makama bağlı. Müdürü tanımıyorum ama oldukça zorlu biri olduğunu duydum."

"Benim sorum bu değildi. Incendia'nın cebinde SCU var mı?!" "Ne oldu?"

Kalbim ağzımda araya giriyorum.

Hunter kendi iç çekişini serbest bırakarak Theo ve Enzo'nun arasındaki boş koltuğa oturuyor. Hiçbiri bize bakamıyor, onun yerine masayı inceliyorlar. Göğsümdeki umut balonunun muhteşem parçalara ayrıldığını hissediyorum.

"SCU şu anda bir soruşturma yürütmemeye karar verdi." Hunter'ın sesi yenilgiyle yüklü. "Ajan Barlow, Ajan Jonas ile birlikte bu kararı protesto etmek için istifasını verdi."

"İstifa mı ediyorlar?" Hudson haykırıyor. "Ne oluyor lan?"

"Anladığım kadarıyla, amirleri toplanan kanıtları kabul etmemiş. Bu kararı vermek onlara düşmezdi. Sizinle üç hafta geçirdikten sonra, her ikisi de acil bir soruşturma yapılması gerektiğini çok güçlü bir şekilde hissetti."

"Peki neden yapmıyorlar?" Bağırıyorum.

"Dava açmak niyetindeler." Hunter tiksintiyle başını sallar. "Sadece Incendia'yı değil."

Bu bomba karşısında hepimiz sessizliğe gömüldük.

"Brooklyn'de Brittany Matthews, Jack Potter, Memur Jefferson ve Doktor Augustus'un da aralarında bulunduğu çok sayıda birinci derece cinayetle ilgili suç duyurusunda bulunuldu. Bu dört aylık cinayet çılgınlığı için geçerli değil. Rio Gonzalez'in ölümü hala tartışmalı."

"Benimkini bilmek istiyor muyum?" Yedi dron.

"Liste sayılamayacak kadar uzun."

"Doğal olarak. Özeti atlayacağım, teşekkürler."

"Kade çok sayıda narkotik suçlamasıyla karşı karşıya," diye devam ediyor Hunter. "Özel mülke zarar verme ve isyanı kışkırtma suçlamalarının yanı sıra. Hudson, Phoenix ve Eli gözaltından kaçmak ve isyana katılmakla suçlanıyor. Eğer gardiyan ya da hasta ölümlerini siz altınaza bağlarsanız daha fazlası da olabilir."

Ofisteki herkesin ağzı açık kaldı. Yaşadığımız onca şeyden sonra bile herkesi hiç bu kadar eşit derecede dehşete düşmüş ve sessizliğe gömülmüş görmemiştim. Enzo ellerini masaya vurdu, yüzü buruştu. Hudson'ın daha önce olduğundan daha parlak bir kırmızı tonuna dönüyor.

"Bu geceden itibaren korumamız yasadışı hale gelecek ve adaleti engelleme olarak sınıflandırılacak." Hunter, sandalyesini duvara çarpan Enzo'yu görmezden geliyor. "Binadan zorla çıkarılacak, SCU tarafından tutuklanacak ve kanunlar çerçevesinde yargılanacaksınız."

Sesini ilk bulan Kade oluyor, titrek ve kararsız. "Bu ne anlama geliyor?"

"En iyi ihtimalle? Hapis cezası. Tahliye ya da şartlı tahliye söz konusu olmayacaktır. Bazılarınız için psikiyatrik bir ceza daha faydalı olabilir. Hayatınızın geri kalanında Incendia'nın bakımına geri döneceksiniz."

"Duruşmamız var mı?" Hudson soruyor.

Hunter başını sallar. "SCU, hükümet tarafından verilen acil durum yetkilerine sahip. Yüksek profilli suçlular, halkın müdahalesi olmadan kendi takdirlerine göre ele alınabilir. Kayıtlar aksini gösterecek ama kelepçeleri taktıkları anda kaderiniz mühürlenmiş olacak."

Kade, "Bu yasadışı," diyor.

Dizüstü bilgisayarını kapatan Theo, gözlerini ovuşturmak için gözlüklerini çıkarıyor. "Akli dengesi yerinde olmayanlar üzerinde deney yapmak ve onlara işkence etmek için özel olarak finanse edilen bir komplo yürütmek de öyle. Bu, Incendia'nın politikacıların parasını almasını ve mali desteklerini kanun yapıcılarımıza geri vermesini engellemiyor."

"SCU'nun ele geçirildiğini söylüyorsun," diye özetliyorum. Hunter gözlerime bakıyor. "Yapılacak başka bir şey olmadığını söylüyorum."

"Söz vermiştin."

"Hepimiz yaptık," diye bağıyor Enzo, en iyi arkadaşının üzerine yürürken. "Bu tam bir saçmalık Hunt. SCU'nun buraya gönderdiği her türlü ahmağı haklayacak kaynaklara sahibiz, arama emirlerinin canı cehenneme. Bu çocukların savaşımadan gitmelerine izin vermeyeceğim."

"O zaman kendimizi onlarla aynı hücrelerde buluruz." "Öyle olsun! Bu doğru değil!"

Theo ekip üyelerinin tartışmasını izliyor, yüz ifadesi kasvetten de öte. Bu savaşta önemseydiği tek şeyi, hayatına anlam katan ve yüzüne bir gülümseme yerleştiren kişiyi kaybetmişti. Hepsi bir hiç uğrunaydı.

"Sekiz," diye mırıldanıyor Seven arkamdan. "Hemen gitmemiz gerekiyor."

"Peki nereye gideceğiz?" Phoenix benden önce cevap veriyor. "Bizi takip edecekler"

Her yerde. Kaçamayız, bu sefer olmaz. Yolun sonuna geldik." "Bu kadar kolay mı pes ediyorsun?" Seven tartışıyor.

"Bundan yumrukla kurtulamazsın!"

Yere çarpan bir sandalyenin gürültüsü tartışmalarını böler. Eli bir köşeye çekilmiş, ellerini kulaklarının üzerine kapatmıştır. Yeşil gözleri bulanık ve son zamanlarda dönüştüğü güçlü adamdan çok uzak - korkusuzca yaşayacak, nefes alacak ve konuşacak kadar cesur biri.

"Eli?" Usulca fısıldıyorum.

"Dönmeyeceğim... dönmeyeceğim... dönmeyeceğim..."

Duvarдан aşağı kayarak yüzünü dizlerine gömüyor. Geçen yıl o mezarlıkta kendini keserken bulduğum korkmuş küçük çocuk gibi titreyen bir enkaza dönüşmesini durduracak gücüm yok. Bu çok yıkıcı.

"Nix," diye zorladım. "Yapamam..."

Benden görevi devralan Phoenix, Eli'nın önünde çömeliyor. Fısıltıyla yaptıkları konuşmadan gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Eli'yi deliliğin sınırından geri çekmeye çalışmasını izlemek çok fazla acı veriyor. Bunun yerine, Hunter'la tekrar yüzleşirken öfkenin omurgamı çelikleştirmesine izin veriyorum.

"Bize ne yapacağımızı söyle. Bize bir şey ver."

Ellerini masaya dayayan Hunter tereddüt ediyor. Birkaç saniye boyunca birbirimize bakıyoruz, kendi özel konuşmamıza kilitlenmişiz. Tüm duygularımı açığa vuruyorum. Dehşet. Umut. Yenilgi. Bitkinlik. Çaresizlik. Öfke. Keder. Nefret. Beni sarsan güçleri zar zor görebiliyorum.

"Hunter," diyor Theo kararsızca.

"Hayır," diye karşılık verdi. "Bu bir intihar görevi."

Theo ilk kez dik durarak gözlüklerini değiştirir. Onu hiç patronuyla ters düşerken görmemiştim. Her zaman itaatkâr bir kucak köpeği idi, ama bugün değil. Bu bardağı taşıran son damla. Artık canına tak etti.

"SCU'nun gözetimine girdikleri anda ölmüş sayılırlar," diyor Theo basitçe. "Bu bir intihar görevi. Onların her birini ölüme gönderiyorsunuz."

"Başka ne yapmamı istiyorsun?" Hunter ellerini havaya kaldırır.

Theo geri adım atmayı reddediyor. "Bir kez olsun kendi kaderlerini seçmelerine izin verin."

Gırtlığı titreyen Hunter'ın başını sallaması yenilgisini işaret ediyor. Takım elbise ceketinin içine uzanarak parlak, kabartmalı bir kâğıt dilimi çıkarır. Lüks altın mürekkebi ve kaligrafiye batırılmış bir davetiye benziyor.

"Bu bir hafta önce geldi."

Almam için masaya fırlatıyor. Davetiyeye bakarak işaret parmağımla kelimelerin izini sürüyorum, her harf uyuşukluğumda bir delik açıyor. El yazısı mürekkeple bana hitaben yazılmış.

Incendia Corporation Sizi Blackwood Enstitüsü'nün Büyük Açılışını Kutlamaya Davet Ediyor - Yatırımcılar ve Sponsorlar İçin Özel Bir Etkinlik.

İşlediğim suçların ağırlığının, volkanik bir patlamadan sonra oluşan kül bulutu gibi üzerime çöktüğünü hissedebiliyorum. Görkemli bildirinin altında, aynı el yazısı sadece benim için özel bir mesaj bırakmış. Bancroft yazmış olmalı, ama Augustus'un ölü sesi kelimeleri okuyor.

Brooklyn.

Eve dönme vakti geldi.

Annen küçük kızını bekliyor.

En yakın çöp kutusuna koşup göğsüm yanana kadar kusarken kimse şikâyet etmiyor. Ellerimi plastik kenarlara dayayarak gözyaşlarımın çöpe damlamasını izliyorum. Arkamı döndüğümde Augustus'un beni beklediğini göreceğimi biliyorum. Kırık zihnimin kenarlarında onun varlığını hissedebiliyorum.

"Seni açığa çıkarmak istiyor." Hunter yanımda durdu, elinde bir mendil vardı. "Eminim basılmaya hazır bir kapak haberleri vardır, SCU'nun kana susamış bir suçluyu durdurmak için gösterdiği kahramanca çabalar övülür. Halk senin ölümünü ve bunun onlara getirdiği güvenliği kutlayacak."

"Ama biz doğruyu söyledik!" Ağzımı sildikten sonra bağıríyorum. "Onlara söyledik amına koyayım. Hepsi yalan, yazdıkları her bir zehirli kelime."

"Para, Bancroft gibi insanlar için gerçektir." "O zaman ne?"

Yanıma yaklaşan Seven'ın yüzü sertleşti. "Bu işi kendi yöntemimizle bitireceğiz."

Diğerlerinin sıcaklığını arkamda hissediyorum. Kade elimi tutuyor ve anlaşmasını sıkıyor. Hudson'ın nefesinin boynumu nazikçe okşaması ondan istediğim tek şey. Phoenix ve Eli en son geliyor, yara bere içindeki grubumuzu tamamlamak için tökezliyorlar.

Eli zar zor ayakta durabiliyor ama zümrüt gözlerinde hâlâ şiddetli bir kararlılık var. Kararımızı mühürleyen tek bir sarsıntılı baş sallamayı başarıyor. Hepimiz temel bir gerçek üzerinde hemfikiriz.

Hayatlarımız şu anda kaybedilmiş durumda.

Hiçbirimiz isteyerek teslim olmuyoruz.

Incendia ölüm belgelerimizi çoktan imzaladı; bu sadece ruhlarımız için ebedi playoff'ta fazladan zaman. Hudson bir konuda haklıydı: Birlikte yaşıyor ve ölüyoruz, parçalara ayrılp celladın ilmiğini beklemek üzere hücrelere kapatılmıyoruz.

"Bizi Galler'e götürebilir misin?" Sorumu Hunter'a yöneltiyorum.

Onun yerine Enzo odanın diğer ucundan cevap veriyor.

"Sana lanet kapıları kendim göstereceğim. Ben de seninle geliyorum." Hunter'ın itirazlarını başlamadan susturdu. "Bir söz verdik ve ben asla ama asla sözümden dönmem."

Hunter ara verene kadar iki adam birbirlerine bakar. Bitkin yüzünü birkaç kez ovalayarak derin, güçlendirici bir nefesin tadını çıkarıyor. Yüzünü tekrar açtığı anda, yenilgi yerini kararlılığa bırakmıştır.

"Alyssa sistemle savaşırken öldü. O gerçeğe inanıyordu."

Sırada Theo var, omuzları dik. "Doğru olan için savaşarak onun isteklerini onurlandırıyoruz. Kötülüğün kazandığı bir dünyada yaşamayı reddediyorum. Eğer Bancroft düşerse, Incendia zayıflar."

Hunter, "Öldürücü darbeyi vurmak için elimizde saatler süren görüşmeler ve kanıtlar var," diye ekliyor. "SCU'nun kendi kameralarımızın kayıta olduğundan haberi yok. Bunu hemen şimdi tüm dünyaya açıklayalım."

Üç haftalık kanıtların kamuya açıklanması fikri tüm bedenimi saran bir ürperti yaratıyor. Muhabirlerin, doktorların, uzmanların ve siyasi yorumcuların hayatımın en karanlık kısımlarını duyacakları düşüncesi beni hasta ediyor.

"Başka bir yolu var mı?" Yenilmiş bir halde soruyorum.

Hunter başını sallar. "Şimdi onları zorlamalıyız. Üzgünüm, Brooke."

Diğerleri de gözlerime bakıyor. Onların da hayatları o kasetlerde yazılı ama kararı bana bırakıyorlar. Bunu yaptıktan sonra bir daha huzuru tadabilir miyiz bilmiyorum. Ama eğer yapmazsak, hayatlarımız hayal edilebilecek en acımasız şekilde sona erecek. Incendia kazanacak. Bunun olmasına izin veremem.

"Yap," diye emrediyorum.

Theo bir kez başını sallar ve odadan kaybolur.

"Daha önce bize inanmadılar." Phoenix korkmuş görünüyor. "Ne değişti?"

"Bir akıl hastasının saçmalıklarına ve bazı bulanık iPhone görüntülerine kim inanır ki?" Enzo acı acı gülüyor. "Ama iki eski SCU çalışanı tarafından desteklenen ve halkın yasaları savunmak için güvendiği insanlar tarafından gömülen birkaç yetişkinin yeminli ifadesine?"

"Kimse bunu görmezden gelemez," diye onaylıyorum kendimi rahatlatmaya çalışarak.

Hunter gerçekten gülümsüyor. "Tek ihtiyacımız olan bir kafanın dönmesi. Gerisi onu takip edecektir. Hükümette iyi insanlar da var. Bu görüntülerle SCU'nun üstüne gidiyoruz ve bu onları paramparça edecek."

İki ay önce tanımadığım bir adamın ofisinde, bildiğimiz tek yolla bir anlaşma imzalıyoruz. Herkes avucunun içine tükürüyor, tıpkı ateşkesi kabul eden suçlular gibi. Her el sıkışma sırayla gerçekleşiyor. Enzo'ya ulaştığımda beni ayı gibi kucaklıyor.

"İkinci bir şansın olacak, orman yangını," diye mırıldanıyor saçlarıma. "Bir zamanlar bir kız kardeşim vardı. Hayat doluydu ve bana bir an bile rahat vermedi. Organlarını yiyip bitiren kanseri durduramadım ama senin için gelen her orospu çocuğunu öldürmek için son nefesime kadar savaşabilirim."

Gözlerim yaşardı. "Bizim için her şeyden vazgeçemezsin."

Beni kol mesafesinde tutuyor ve kaşlarını çatıyor. "Eğer bir kişinin hayatı her şeyi riske atmaya değmiyorsa, o zaman bunların hiçbirinin önemi yok. Sabre'ı açtığımız gün adalet için savaşmaya yemin etmiştik. Ben de tam olarak bunu yapıyorum."

Bir başka kemik kıran sarılmayla beni çocuklara doğru geri itiyor. Boğazını nasıl temizlediğini ve gözlerinin altını nasıl sildiğini fark etmemiş gibi yapıyorum. Bu aslan yürekli kas yığınının altın gibi bir kalbi var ve ben onu bu yüzden seviyorum. Hepsi bizim için ellerinden geleni yaptı.

Yönümü bekleyen beş adama -kalbimin her bir parçasına, lanet olası aileme-bakarak, yüksek sesle söylemeyi asla hayal etmediğim sözleri söylüyorum.

"Blackwood Enstitüsü'ne dönme zamanı."

BÖLÜM 30

BROOKLYN

WONDERFUL LIFE - BRING ME THE HORIZON & DANI FILTH

Blackwood'un otoparkına normal, yasalara saygılı vatandaşlar gibi girmenin çok yanlış bir yanı var. Bu sefer gizlice girmek ya da zekice kılık değiştirmek yok. Saklanmanın bir anlamı yok. SCU'nun son teslim tarihi geçti ve Theo on iki saat önce hayatlarımızı medyadaki akbabalara sundu.

Artık adil bir oyunuz.

Artık saklanacak karanlık köşeler yok.

Hudson karanlık, renkli cipin el frenini çekti. Ben yolcu koltuğunda oturuyorum, diğer dördü ise arkada tıkkış tıkkış. Hunter, Enzo ve Theo zırhlı bir şirket arabasıyla yanımıza yanaşıyor ve bize son birkaç bilgelik sözünü paylaşmamız için bir an veriyor.

Aynada Kade'in gözleriyle karşılaşıyorum. "İyi görünüyorsun."

Elini, gömleğini ve pantolonunu tamamlayan mükemmel düğümlü kravatının üzerinde gezdiriyor. Kırık kolu hâlâ göğsünde sarılı. Cehenneme son yolculuğumuz için tiki köklerine döneceği anlaşılıyor. Bu sefer kendisinden başka kimseyi etkilemek için burada değil.

Geri kalanımız savaş zırhımız olan yırtık kot pantolonlarımızı, grup tişörtlerimizi, deri ceketlerimizi ve kötü tavırlarımızı giyiyoruz. İçerideki yüksek sosyete vampirlerine uyum sağlamış gibi davranmanın bir anlamı yok. Onlar için burada değiliz.

Blackwood'a kendim olarak girdim.

Aynı şekilde geri dönmek niyetindeyim.

"Biliyorsun, buraya ilk olarak kendimi kanıtlamak için geldim." Kade kendisiyle alay ediyor. "Hudson'ın kıcını kemiğe sarılmış bir köpek gibi kovalıyordum. Tek istediğim babamın yüzüme vurduğu her kusuru telafi etmekte."

"Hepimizi kurtardın, Kade. Bunu sakın unutma."

"Bizi ölümümüze geri getirdim. Bu benim en büyük başarısızlığım."

"Bizi hayatta tuttu," diye homurdanıyor Hudson sürücü koltuğundan. "Buradan ayrıldığımızdan beri kaydettiğimiz ilerlemeyi ikinci kez değerlendirmeyeceğiz. Duygusallaşmak gibi olmasın ama hepimizle gurur duyuyorum."

Phoenix pencereden son bir sigaranın tadını çıkarıyor. "Blackwood moralimizi bozdu ama ailemizi bozmadı. İki yıl önce, uyuşturucu olmadan yaşamaya değer bir hayat bulmayı hiç beklemiyordum."

Hudson homurdanıyor. "Üç yıllık program olsun ya da olmasın, buradan ayrılmaya hiç niyetim yoktu. Dünyada uğruna yaşamaya değer hiçbir şey yoktu." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ya da ben öyle sanıyordum."

Uzaktaki Blackwood'a bakan Seven'ın sesi, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir sıcaklıkla doluydu. "Jude buraya hayatının amacını aramaya geldi. Yol boyunca kendimi kaybettim ama altı yıl sonra sanırım sonunda buldum."

Grubumuzun son üyesi düşünceli bir sessizlik içinde bizi dinliyor. Eli ilk tanıştığımızda giydiği *Bring Me The Horizon* kapüşonlu sweatshirt'e sarınmış. O zaman yüzünü dünyadan ve onun tüm dehşetinden koruyordu. Şimdi kapüşonu arkada. Kulaklık takmıyor. Bakışları net, kararlı ve korkusuz.

"On iki yıl," diye kekeliyor, sesi kısılıyor. "Buraya geldiğimde konuşamıyordum. Mükemmel değilim ama... artık dış dünyayı görüyorum." Kendi kendine gülümsüyor. "Korkutucu... ama güzel."

Ellerimiz konsolun üzerinde birleşiyor. Her birinin gözleriyle tanışmak için bir an ayırıyorum. Benim adamlarım. Benim ailem. Bir zamanlar onlardan çok ama çok uzağa kaçmaya kararlıyım. Korku ve nefret hayatıma hükmediyor, umuda yer bırakmıyordu.

"Buraya ölmeye geldim," diyorum başımı sallayarak. "Blackwood'un benim çıkış yolum olması gerekiyordu. Bırakın beş nedeni, yaşamak için bir neden bulmayı bile beklemiyordum."

Başka bir el benimkinin üzerine uzanıyor, sonra bir başkası. Teker teker, hepimiz isyankâr umudun son kırıntısına tutunarak birbirimize bağlanıyoruz. Hiçbirimiz buradan kelepçeli olarak ayrılmayacağız. Bizim için her zaman ya bin ya öl olmuştur; tren seni ezip geçmeden önce trene bin. Başka türlü sevemem.

Bu bizim son direnişimiz, birlikte.

Altı uyumsuz tüm dünyaya karşı.

Ne olursa olsun, nasıl bir hikaye olacak.

"Kimse ayrılmayacak," diye hatırlatıyorum hepsine. "Birlikte giriyoruz ve birlikte çıkıyoruz, ceset torbaları içinde olsa bile. Hiçbirinizi parmaklıklar ardında görmeyeceğim."

Ne olursa olsun Bancroft'u çıkaracağız."

Silahlarımızı kontrol edip gündelik kıyafetlerimizi düzelttikten sonra karar anı geliyor. Hunter, Enzo ve Theo siyahlar içinde dışarıda bekliyor, durmaksızın eğittikleri ajanlara fazlasıyla benziyorlar. Dikkat çekeceğiz ama hiçbirimizin umurunda değil.

"Bekle," diye geveliyor Phoenix. "Ben, uh. Lafı dolandırmayacağım. Sizi çok seviyorum çocuklar." Sırıtsı beni ilk karşılayan ukala piç kurusuna o kadar benziyor ki. "Hepsi bu kadar. Artık gidebiliriz."

Hudson bir kolunu onun boynuna doluyor ve parlak mavi saçlarını karıştırıyor. "Hayır, Nix gittikçe yumuşuyor ve ağlamaya başlıyor. Önce onu Incendia'ya yedirelim mi? Bu işi bitirelim mi?"

"Kahretsin," diye küfreder Seven. "Bunu senin için planlıyordum, tatlı çocuk. Fikirlerimi çalmayı bırak."

Hudson'ın ona gönderdiği bakış meydan okuyan bir ateşle doludur.

Gözlerimi deviriyorum. "Hadi, azgın pislikler. Gidip şık bir şekilde ölelim."

Otopark pahalı spor arabalarla ve ayakta duramayacağım kadar çok parayla dolu. Modaya uygun olarak geç geldik, bu yüzden etkinlik çoktan tüm hızıyla devam ediyor olmalıydı. Blackwood'un kapısına doğru uzun bir yürüyüşe başladığımızda kendimi biraz hasta hissetmekten alamıyorum. Buraya geri döneceğimi hiç düşünmemiştim.

Kalın sarmaşıklarla örtülü ve tepemizde asılı duran dolunayın aydınlattığı görkemli resepsiyon binasına ulaştığımızda mide bulantım yerini taş gibi bir öfkeye bıraktı. Hunter davetiyeyi gösteriyor ve güvenlik görevlileri bize ikinci bir bakış bile atmıyor.

Bizi beklemeleri için bilgilendirildiler.

Bancroft mücevherlerini geri istiyor.

İçeride, tanıdık resepsiyon alanına göz gezdiriyorum. Yakın zamanda yeniden inşa edilen binanın havasına taze boya kokusu sinmiş. Yeni brokar duvar kâğıtları, eski girişteki maun kaplamaların aynısıyla buluşuyor. Zevkli sanat eserleri, antika vazolar ve yaldızlı aynalar bir zamanlar midemi bulandıran zenginliğe katkıda bulunuyor.

Şimdi de farklı hissetmiyorum.

Her şeyin yeniden yanışını izlemek benim için bir zevk olacak.

Kade'in bakışları kapalı bir panjurun ardındaki karanlık resepsiyon masasına kilitlenmiş. Parmaklarımızın birbirine dolanması için yumruğunu açıyorum. Anılar yüzeye o kadar yakın ki, ela gözlerinde fokurdadığını görebiliyorum.

"Geldiğin gün çok kaybolmuş görünüyordun," diye fısıldıyor. "Tek istediğim sana sarılmaktı."

"Tutunduğuna ve bırakmadığına sevindim." Bana çarpık bir gülümseme sunuyor. "Seni seviyorum."

"Ben de Bay Knight."

Hiçbirimiz alçak ışıklı koridorun aşağısındaki onarılmış ofislere ve tedavi odalarına bakmaya dayanamıyoruz. Altımızda yatanları düşünmekten nefret ediyorum. İçten içe yanan harabeler yeni bir ahlaksızlık vizyonuyla yeniden doğdu. Ne olursa olsun, bu kutsal salonlarda daha fazla hayatın mahvolmasına izin vermeyeceğim.

"Görünüşe göre parti dışarıda." Hunter silah kılıfını kontrol eder. "Plana sadık kal derdim ama bu noktada bir plan olduğundan emin değilim. O yüzden şunu söyleyeceğim. Sakın canlı yakalanma."

Enzo kıkırdıyor. "Neşeli."

Omuzları birbirine çarpıyor.

"Biz de mahvolduk, eski dostum." Hunter başını sallar. "Alyssa'yı bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"SCU bizi burada takip edebilir ve neye olanak sağladıklarını kendi gözleriyle görebilir," diye kabul ediyor Theo, kabarık buklelerini düzelterek. "Gidip biraz yozlaşmış kış tekmeleyelim ve bu aptal planın işe yaramasını umalım."

Varlığımızı fark eden ve kulaklıklarına bir şeyler mırıldanan iki gardiyanın daha yanından geçiyoruz. İkinci bir bakış atmadan bize kapıları açtıkları anda, sonumuzun geldiğini anlıyorum. Dışarıda parlak ışıklar partinin tüm hızıyla devam ettiğini gösteriyor. Bir zamanların sessiz, huzurlu avlusu hareketlilikle dolup taşıyor.

Banklar ve piknik masaları iki büyük çadıra yer açmak için kaldırılmış, saf beyaz kumaş serin esintide hışırıyor. Parıldayan ışıklar, cilalı altın tabaklarda şampanya ve aperatiflerin dolaşımı için sıcak bir ortam sağlamak üzere dizilmiştir.

Hatta bir yaylı çalgılar dörtlüsü bile var; kemanların nazik mırıltısı kahkaha ve sohbet uğultusuna eşlik ediyor. Konuklar yere kadar uzanan elbiseleri ve özel dikim smokinleriyle etrafta dolanıyor, görkemli mimariye ve etkileyici çevreye hayranlıkla bakıyorlar. Yangından en ufak bir iz yok.

"Bir arada kalın." Hunter kalabalığa bakıyor. "Burayı kontrol edeceğiz, büyük balık var mı diye bakacağız. Incendia'nın ne kadar çok rüşvetçi memurunu belgelersek işimiz o kadar kolaylaşır."

"Dikkatli olun," diye yalvarıyorum onlara.

Enzo bana göz kamaştırıcı bir gülümseme sunuyor. "Biz olmadan başını belaya sokma." Theo, "Her nasılsa, sanırım öyle olacak," diye şaka yapıyor.

Kas yığınları ve meydan okumalar arasında sıkışmış bir halde onlardan ayrılıp sosyetenin üst tabakalarına doğru ilerliyoruz. Çok geçmeden arbededeki insanları tanımaya başlıyorum. Birkaç tanıdık yüz sırayla beni fark ediyor. Augustus'un bağış gecesinde beni tanıştırdığı orta yaşlı, göbekli adamları hatırlıyorum.

"Yatırımcılar," diye mırıldandı Kade. "Birkaçını tanıyorum." "Ben de. Devam edin."

En yakındaki garsondan bir kadeh şampanya alıp üç yudumda içiyorum. En yakın çadıra girdiğimizde etrafımızda bir fısıltı uğultusu var, sert ifadelerimiz ve rahat kıyafetlerimiz bizi Bancroft'un güç gezisine katılan kendini beğenmiş serserilere ele veriyor.

Kade bizi arkadaki pop-up bara doğru yönlendiriyor ve görevli daha bir şey söylemeden bir şişe viski alıyor. Birkaç kristal kadeh dolduruyor ve biz de sıvı cesaretine ihtiyacımız olduğu için kadehleri geri deviriyoruz. Birinin bizi bulması uzun sürmez.

Beklediğimizden bile daha kısa süre bekliyoruz. Tüm bu zenginlik ve güç geçidi bizim yararımıza hazırlandı. Kasıtlı bir gırtlak temizliğiyle Kade'in kararsız eli bardağının üzerinde tereddüt ediyor. Kendini beğenmiş, kaba sesi daha o bir şey söylemeden tanıyorum.

"Babana bir içki doldurmak ister misin, evlat?" Şişe bir gümbürtüyle bara çarptı.

Kade soğukkanlılıkla, "Senin taleplerini yerine getirme günlerim sona erdi," diye karşılık veriyor. "Gerçek dünyada geçirdiğin zaman sana bir omurga kazandırdı, değil mi?"

Güç toplamak için birbirimize sokulduk ve meşhur Leroy Knight'la yüzleşmek için birleşik bir cephe olarak döndük. Kusursuz bir takım elbise giymiş, kan kırmızısı papyonuyla birkaç metre ötede duruyor. Tuzlu ve biberli saçları, yakışıklı ve yaşlı yüzünü vurgulamak için geriye doğru taranmış.

Kolundan sarkan sarışın bir kadın var, konuşmamızı dinleyemeyecek kadar garsona bakmakla meşgul. Saten elbisesi ve tasarım el çantası onun sığ güdülerini ele veriyor. O sadece başka bir istismar, kontrol edilmesi gereken uzun bir insan silsilesinden biri.

"Hudson," diye gülümseyerek selamlıyor Leroy. "Uzun zaman oldu." "Yeterince uzun değil," diye homurdanıyor.

"Oğlumu diken üstünde tutuyorsun, değil mi? Ama şimdi, senin için bahane üretmesi için para almıyor."

"Yeter," diye gürlledi Kade, öne doğru bir adım atarak. "Bu benimle senin aranda."

Leroy onun yüzüne gülüyor, o kadar yüksek sesle ki gerçekten sinir bozucu. Sevgilisi yeni bir içki kapıp aceleyle çıkmadan önce hepimize kaşlarını çatıyor. Muhtemelen bu bok çuvalından hoşlanıyormuş gibi yaptığı için para almadan önce tuvalette biraz kokain çekmeye gitmiştir.

"Artık büyük bir adam olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Kade sinmeyi reddediyor. "Bana olmayı öğrettiğin kişiden daha fazlasıyım."

Tanıdığım ahlaksız adam, Leroy'un parlak, paparazzi gibi mükemmel dış görünüşünün arkasından bakmaya başlar. Kendini süslüyor ve yalanlar söylüyor ama

onu içten dışa çürüten canavar.

"Tek bir işin vardı," diye oğlunu küçümsedi. "Sokak faresinin itibarımı daha fazla tehlikeye atmadığından emin olmak. Hepsi bu kadar. On sekiz ay daha çalışsaydın istediğini yapmakta özgür olacaktın."

Hudson kardeşinin yanında durmak için hareket eder. "Planlarınızı bozduğumuz için özür dileriz. Ne kadar düşüncesiziz. İstersen kışını öpebilir ve boğazını kesmek istemiyormuş gibi davranabilirim. O zamanlar bunu yeterince yaptım."

"Buna gerek kalmayacak. Çabalarımın yanlış yönlendirildiğini fark ettim. Neyse ki bir çocuğum daha var. Hain annenin izini bulduğumda, kız kardeşinin senin hatalarını tekrarlamamasını sağlayacağım."

Kade'in dişleri tehditkâr bir hırıltıyla açılmış. Yardımımız olsa da olmasa da babasının boynunu kırmaya hazır görünüyor. Ahlaki olsun ya da olmasın, bu pisliğin canını almakta tereddüt edeceğinden şüpheliyim.

"Cece senin zehrini deneyimlemek zorunda kalmayacak," diye açıklıyor Kade. "Buraya asla geri gelmeyecekler. Tam da olman gerektiği gibi öleceksin - aşığılanmış ve yalnız. O zaman buradaki işim bitmiş olacak."

Bir avuç gri yüzlü, ağır silahlı muhafız giriş yaparken kalabalık dağılır. Leroy gizli kulaklığına neşeyle vuruyor. Eminim bu pandomimdeki rolü için iyi bir ücret alıyordur. Etrafımız sarıldı ama hiçbirimiz saldırganlık karşısında sinmiyoruz.

En yakındaki gardiyan silahını Kade'in yüzüne doğrultuyor. Şok tabancası ya da cop yok, hepsi ölümcül silahlarını çekip adamlarımın her birine doğrultuyor. Üzerimde hedef olmayan bir tek ben kaldım, o yüzden öne çıkıyorum.

"Neden gelip bana düzgün bir merhaba demiyorsun, Hasta Sekiz?" Leroy bana ilgiyle baktı. "Seni son gördüğümünden biraz daha temiz görünüyorsun."

"Bugünlerde asi çalışanları infaz etmek gibi bir alışkanlığım yok." "Ah, konuşuyor! Augustus senin asitli dilini şansı vardı. Hadi gelin, çocukça oyunlarınızdan bıktım."

Kade ve Hudson'a bakarak ikisi de başlarını hafifçe sallar. En yakındaki silahlı muhafız bunu fark ediyor ve ileri atılarak silahının namlusunu Hudson'ın şakağına dayıyor. Tetiğin üzerindeki parmağına bakıyorum, ayaklarım beni daha da ileri götürüyor.

"İşte böyle," diye mırıldanıyor Leroy. "O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Zihinsel olarak kontrol ederek kendimi doğrudan onun açık kollarına bırakıyorum.

Dudakları yanağımlı okşarken nefesindeki likör ve puro kokusunu alabiliyorum. "Dans etmek ister misin, canım? Ne de olsa bu bir parti."

Sesimi alçaltıp şehvetli bir şekilde mırıldanıyorum. "Aletini paslı bir bıçakla kesip sana yutturmayı tercih ederim."

"Ne kadar ateşlisin, Hasta Sekiz. Kıvılcımınızın sönmemiş olmasına sevindim."

Eli bileğime kenetlendi. Bana veda etme şansı bile vermiyor. Dairesel masalara doğru sürükleniyorum ve diğerlerinden uzaklaşıyorum. Karşı koymak sadece onların ölümünü garantileyecek. Zihnimin eskiden olduğu gibi tamamen boşalmasına izin veriyorum, hissizliğin güvenliğine geri kayıyorum.

Dans pistinin cılalı parkesine ulaştığımızda Leroy beni yerine çekti. Kayanın içine yerleştirilmiş bir avizenin ışığı altında dönüyoruz. Tıraş losyonunun hayali kanla karışık kokusu midemde şampanya ve viski ekşimesi yaratıyor.

Çocuklara baktığımda, onları kayıtsız buluyorum.

İşte o zaman Seven'in onlarla olmadığını fark ettim.

"Seni şimdiden sıkıyor muyum?" Leroy çenemi kavradı. "Daha iyi dans partnerlerim oldu."

Bizi diğer tarafa bakacak şekilde döndürüyor. Benim boyun eğmeyişim onun sinirlerini bozmaya başlıyor; gözlerindeki öfke alevlerini görebiliyorum. Bancroft hâlâ ortaya çıkmadı ve ben de huzursuz hissetmeye başladım.

"Biliyorsun, düşüncesizlik senin en büyük zayıflığın. Pek çok insan kendi ölümüne yapılan bir daveti kabul etmez, Hasta Sekiz. Bunu bir ay önce yapsaydık işler çok daha az karmaşık olurdu."

Ona karşı dudağımlı kıvırıyorum. "Buraya Bancroft için geldim, senin adi kığın için değil."

Leroy yüzüme bir tokat atarken homurdanıyor, başımı yana savuracak kadar sert. Dudağımdaki bir damla kanı yalayarak ona meydan okurcasına bakıyorum.

"Hepsi bu mu, ihtiyar?"

"Oh, daha çok var. Yine de uslu bir çocuk olmam için kesin emirler var."

"Büyük, güçlü Leroy Knight tasmalı mı?" Kıkırdıyorum. "Ne kadar da güçlüsün."

Sadece omuz silkiyor. "Tüm iyi planlarda olduğu gibi, hazırlık anahtardır. Ödülünüz için hazır mısınız? Ödül olmadan hazine avı yapamayız."

Leroy beni kabaca çeviriyor. Adamların bıraktığım yerde olduğunu görünce rahatladım ama Seven hâlâ kayıp. Nerede lan o? Enzo, Hunter ya da Theo'yu da göremiyorum. Leroy bileğimi tekrar kavrayıp beni çadırın dışına çekerken kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor.

Silah zoruyla götürülürken kimse gözünü kırpmadı. Hepsi hastalıklı bir memnuniyetle izliyor. Sanki paralel bir gerçekliğe hapsolmuşlar, yüzlerine tokat gibi çarpan gerçek dünyayı görmezden geliyorlar. Buradaki pek çok insan Incendia'nın karanlık işlerinden milyonlar kazanacak, buna Z Wing programı ve onun değerli elemanları da dahil.

İnsanlıktan yoksun insanlar.

Bu ölüm tiyatrosunda gerçekten tek başımızayız.

Partiden uzaklaştığımızda, karanlık çevremizi işgal ediyor. Sınıfların içinde hiç ışık yanmıyor. Ürkütücü, boş gibi görünen binalar dört bir yanımızı sarıyor. Leroy'un tırnakları derime batarken nereye gittiğimizi fark ediyorum. Oakridge yurtları taş döşeli bir yolun sonunda bizi bekliyor.

Her şey burada başladı.

Bu bizim sonumuz olmalı.

Projektörler yanıyor ve beni bir anlığına kör ediyor. Görüşüm açıldığında beni bekleyen manzara dehşet vericiydi. Bir zamanlar halüsinasyonlarımdan beni kovaladığı oyma taş basamakların önüne dev bir ahşap sahne dikilmiş. Büyük kirişler yukarıya doğru uzanıyor ve birkaç metre havaya kaldırılmış platforma paralel uzanıyor.

Kirişten sarkan beş ilmik saydım. Mükemmel bir şekilde bağlanmış ve kurbanlık bir boyun bekliyorlar.

Korkunç yapısının yanında duran Bancroft, gelişimizi gözle görülür bir sevinçle izliyor. Lacivert bir takım elbise giymiş ve kadife papyonunu takmış. Sert ışıktaki yüz hatlarında Augustus'u görebiliyorum. Keskin ve acımasız, tüm kişiliğinden zekâ ve otorite damlıyor.

"İyi iş, Leroy. Acele bir çıkış yapmak isteyebilirsin. Takviye kuvvetlerinin yakında geleceğinden hiç şüphem yok. Bu işi çabucak bitirmek niyetindeyim."

Leroy kıkırdarak, "Gerçekten de öyle," dedi. "Yakında görüşeceğiz, eski dostum. Kazanmamız gereken bir seçim daha var."

Bancroft genişçe gülümsüyor. "Bu mahkumları ölüme götüren adama kim oy vermez ki?"

Sıcak, yapışkan nefesi kulağıma değdiğinde Leroy'un beni kavrayışı gevşiyor. "Cehennemde iyi eğlenceler, sevgilim. Seni parçalara ayıracak. Benim için bir zevkti."

"Kaç," dedim akıllıca. "Bir korkak gibi."

Son darbesini indiren Leroy, beni sertçe iterken gözleri kısıldı. Tökezledim ve Bancroft'un tam önünde yere düştüm. Dizlerimin üzerine çöktüğümde, Kade'in babası zavallı bir solucan gibi sıvışıp gitmişti ve meraklı yatırımcılar bu dramı izlemek için etrafıma toplanmıştı.

"Brooklyn West," diye selamlıyor Bancroft. "Yoksa Hasta Sekiz mi demeliydim? Bir bedeninin iki kişiyi taşıyabildiği olağanüstü zamanlarda yaşıyoruz. Oldukça büyüleyici."

Bir silahın kabzası kafama çarpıyor ve beni hak etmediğim gücün yüce sunağında sinmeye zorluyor. Bancroft'a bakmak yerine, adamlarımın merdivenlerden tahta platforma kadar eşlik edilmesini izliyorum. Hiçbiri ölüm karşısında korku belirtisi göstermiyor.

"Bu da ne böyle?" Homurdanıyorum.

"Muhtemelen davetimi hayatıma son vermek gibi belirsiz bir düşünceyle kabul ettiniz. Telefonun ucundaki bir adamı öldüremezsin, değil mi? Anlıyorum. İntikam güçlü bir motivasyon kaynağıdır."

Her zaman korkusuz lider olan Kade ilk ilmeği alır. Muhafız ilmeği boynuna geçiriyor ve kapana kısılana kadar kalın ipi sıkıyor. Her ilmik kurbanıyla dolduğunda dehşetim artıyor. Buraya gelme riskini hiç küçümsememiştım ama

Bancroft'un deliliği tahmin ettiğimden çok daha büyük. "Aranan beş suçluyu yüzlerce insanın önünde mi öldüreceksin?

Tanıklar mı?" Paniğimi bastırmaya çalışarak soruyorum. "Senin için bile bu bir kumar. Sadakatler değişir. İnsanlar konuşur. Pervasız davranıyorsun."

"Pervasızca mı?" Bancroft yüksek sesle güler. "Ben her zaman kumarbaz bir adam oldum."

"Oğlun da öyleydi." Nefretim tüm gücünün küçük, tatmin olmuş gülümsememde parlamasına izin verdim. "Oynadığı kumar sonunda işe yaramadı. Bıçağı karnına saplarken akan kanı izlemek hoşuma gitti."

Bancroft bana vuramadan elim havaya kalkıyor ve onu hareketinin ortasında yakalıyor. Onu korkutmak yerine, eğlenerek tenime bakıyor. Sırıltısı cidden dengesiz.

"Yine de onun mirası yaşamaya devam ediyor," diyor inançla. "Siz onun en büyük eserisiniz. Başladığı işi bitirerek oğlumun sıkı çalışmasını onurlandırıyorum. Bu da hayatınızdan tüm ayartmaları çıkarmakla başlar."

En yakındaki muhafız elini, tüm dikkatimi üzerinde toplayan yerleşik bir kola dayıyor. Bancroft kaşlarını çatmış boş beşinci ilmeğe bakarken başka bir sık kafalı piyadenin sert havlaması dikkatini dağıtıyor. Seven her neredeyse, umarım bizi bu durumdan kurtaracak bir planı vardır.

"Ah, bulmacanın son parçası." Bancroft sahte bir heyecanla ellerini birbirine vurur. "Sanırım ikiniz yeniden tanıştınız. Harrowdean'da özensiz çalıştınız Bayan West. En iyi zamanınız değildi."

Şakağına dayanan bir silahla eşlik edilen Bancroft'un son satışması geldiğinde dünyamın yıkıldığını hissediyorum. Kel kafası ve çelimsiz yüzü, kan lekeli mesajlar ve uzak dalgalar aracılığıyla yaptığımız sessiz konuşmadan bu yana hiç değişmemiş. Annem Bancroft'un yanına sürüklenirken bana bakmıyor.

"Ah, Hasta Delta. Suç ortaklarını buldunuz mu?"

"Hayır efendim," dedi donuk sesi.

"Tabii ki hayır. Lazlo'nun etkileyici çalışmasını takdir etsem de, her şey ölmelidir. Eskinin yerini yenisi alır. Artık sana ihtiyacım yok, Hasta Delta, çünkü kızın artık yanımda."

İşte tam o anda annemin gözleri benimkilerle buluşuyor. Bakışları, araba kazasında tenime çarpan hava yastıkları gibi yanıyor. Yine de tanımadığını belli etmiyor. Kendimi sardığım zırhın aynısının bana baktığını görebiliyorum. Onun bu zırhın içinde yaşadığının kanıtını görüyorum; parlamaya kararlı, küçük, titrek bir alev.

"O senin yerini alacak."

Sesi düz ve kayıtsız. "Anlıyorum, efendim."

Onu orada bırakan Bancroft bana döndü. Şimdi elinde başka bir silah var. Bir kolunu belime doladığında, nefesi tenimi yaladığında bir asit kabarcığını yutuyorum.

"Oyunlardan hoşlanır mısınız, Bayan West?" Cevap vermeyi reddediyorum.

Bancroft, "Ben biliyorum," diye devam ediyor. "İşte size bir tane. Oldukça basit. Bu silahı eline vereceğim. Gördün mü? İşte başlıyoruz. Şimdi hazır ol."

Parmaklarımı zorla açarak silahı elime yerleştiriyor.

"Seçiminiz oldukça basit. Üç kadar sayınca bir kol çekilecek. Dört hayat sona erecek. Sevdiklerinizin bir ilmiğin ucunda sallanışını izleyeceksiniz. Kulağa heyecan verici geliyor, değil mi?"

Gözlerim Eli'ninkilerle birleşiyor.
Söyleyemediği kelimeleri ağzı şekillendiriyor.
Ölüm bizi ayırana kadar.

"Onların hayatını kurtarmak için bir şansın var." Bancroft silahı anneme doğrultana kadar elimi kaldırıyor. "Hasta Delta'yı öldür, ben de onların zarar görmeden gitmelerine izin vereyim. Sen benim yanımda onun yerini alacaksın ama onlar yaşayacak. Onlara karşı tüm suçlamaları düşüreceğim."

Sözleri kalbimin durmasına neden oldu.

"Cezbedici, ha?" diye mırıldanıyor kulağıma. "Onu öldürmeyi başaramazsan seve seve onların canını alırım. Annen yaşamaya devam edecek. Buna bir aile buluşması diyebilirsin. Yeniden bir ebeveynin olacak ama bedelini ödemedenden değil."

Hudson'ın arkasında duran gardiyan, Bancroft'un tehdidini göstermek için sol bacağını tekmeliyor. Hudson kısa, dehşet verici bir an için kayıyor, ilmik korkunç bir boğulma sesiyle boynunu sıkıyor. Bir çırpınıştan sonra tekrar ayağa kalkmayı başarıyor, yüzü mosmor görünüyor.

"Ne olacak Brooklyn? Annen mi yoksa hayatını kurtaran adamlar mı?"

Bancroft'un elleri benimkileri bıraktı. Silahı tek başıma tutuyorum. Havada sallanıyor ama indirmiyorum. Gözlerinin arasına bir el ateş edersem, kalan son ebeveynim on iki yıl önce yaşaması gereken mezara geri dönecek. Onu tekrar kaybedeceğim.

Eğer yapmazsam, ailem ölür.

Her iki durumda da, seçim benim omuzlarımda.

"Tik tak, tik tak," diyor Bancroft.

Çocuklara bakıyorum. Ruhlarımızı birbirine bağlayan geçen zamana rağmen yine o çatının uçurumundayım. Her şey buna geri dönüyor-ölüm bizi ayırıyor. Benim bu dünyaya sunacak bir şeyim yok ama onların var. Onların hayatlarını kurtarmak, verebileceğim tek iyi şey.

Parmağım tetiğin üzerinde duruyor.

İşte o zaman annemin ağzı açılıyor.

"Sorun yok," diyor usulca.

Sesi beni kirli geçmişe geri sürüklüyor, ama artık tekmeleyip çılgılık atmıyorum. Yıllar bizi ayıran uçurumda eriyip gidiyor. İngiltere'nin kırsal kesimindeki berbat banliyö evimizin çatısına geri döndük. Her sabah, kırılmaması için dua ederek kafese birlikte tırmanıyorduk.

İşte güneş geliyor, bebeğim.

Gözlerinizi kapatın ve iyi bir şey için dua edin.

Neden dua ederiz, anne?

Bu hayatta iyilik yapma gücü için, Brooke. Bu yüzden kendimizi güzelliğin yoluna koyuyoruz.

Yanaklarımda gözyaşlarının sıcak sızısını hissedebiliyorum. Yıllarca süren işkence, şartlandırma, istismar ve ihmale rağmen annemin çökmüş yanakları da ıslak. Gözyaşlarına merakla dokunuyor, kendi tepkisine şaşırılmış görünüyor.

Duyguları var.

Hissedebiliyor.

O ölmedi.

Dudaklarının hafifçe yukarı kalkışı kalbimin son tellerini de koparıyor. "Haydi!" Bancroft arkamdan kükrüyor.

Bir an için silahı kendi kafama doğrultmayı düşündüm. Annemin yanında beliren tanıdık gölgeler bu düşüncemi durduruyor. Geniş omuzlar, uzun bacaklar ve çocuksu bir sırıtiş halüsinasyonumda şekilleniyor. Sarı saçlarını kenara fırçalayan Logan, katilinin yanında duruyor.

Kız onu görmese bile ona bakıyor. "Hayır," diye nefes alıyorum.

Logan tek kelime etmeden gözlerime bakıyor. Onun gücü ve bağlılığı içime akıyor, göğsümdeki sıcaklık genişliyor ve karanlığı kovuyor. Annemizin yanında dururken, onun yalnız olmadığını bilmek beni rahatlatıyor. Onu diğer tarafta, huzurun beklediği yerde yakalamak için bekliyor.

"Özür dilerim, anne."

Dudakları sessiz bir mesajla hareket ediyor.

Oğlumu tekrar görmek

istiyorum. Bırak, Brooke.

Bancroft bana bağılıyor ama ben onu duyamıyorum. Tehditler okyanusun dalgaları gibi üzerime geliyor. Küçük ayrıntılar farkındalığıma giriyor ve tekrar uzaklaşıyor. Geri sayım başlarken gardiyanın eli kolu küçük, uyarıcı bir santim itiyor.

Zalim destekçilerimiz gösteriyi izlerken uzaktan gelen sesler ve kahkahalar yankılanıyor, sanki paralarının yarattıklarını sergileyen çarpık bir performansmış gibi. Kestane rengi bir saç parıltısı, karanlık gölgelere geri sıçrayarak kaybolmadan önce çevreme giriyor.

"Lütfen," diye inliyor annem sessizce.

İşte o zaman planını anladım. Annemin boş kabuğu bu gece gelmemi istiyordu. Yeniden aile olmanın tek yolunun bu olduğunu biliyordu. Bu acımasız dünya bize mutlu sonumuzu vermeyecek, ama belki de bir sonraki vaat verecek. Yıllar süren işkenceden sonra, kaçmak için bir şansı var.

Hakkını vermeliyim.

Onu özgür bırakabilecek tek kişi benim.

Kurşun ışık hızından daha hızlı hareket eder. Ölüm, kalıcı bir son için çok hızlı bir eylemdir. Atışım titreyen elimden kusurlu çıkıyor ama onu tam alnından yakalıyor. Sonucu görmemek için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Logan, annem benim elimde öldüğü anda gözden kayboluyor.

Kollarını açmış bir yerde bekliyor. Umarım ona sarılır ve asla bırakmaz.

Kulakları hâlâ çınlayan Bancroft'un delice kahkahasının duyulması biraz zaman alıyor. Ölen oğlunun katıksız deliliğini yansıtan derin, manyakça bir kıkırdamaydı bu. Silahın haznesini kontrol ettim ve boş olduğunu gördüm. Hasta piç bana sadece tek bir atış hakkı verdi. Bunu kendim yapmak zorundayım.

Başka bir kurşunun vızıltısı kutlamasını kesiyor, ölümcül bir hassasiyetle havayı yarıyor. Kafatasımı gıcırdatan kahkahalar, elinde dört can tutan muhafız vurulup kanlar içinde yere düşmeden önce havada sallanırken kesiliyor.

Gerçeklik bir anda paramparça olur ve yeniden şekillenir. Oakridge'in kapıları çarparak açılır ve bir mermi püskürür. İki muhafız daha yakalanıyor ve düşüyor. Hunter ve Enzo savaş çığlıklarıyla ortaya çıkıp Theo tarafından yakından takip edilince içimde bir umut ışığı beliriyor. Yedi çok geride değil, yakındaki bir meşe ağacından düşüyor.

Aniden hızlanan rüzgârda yapraklar ve dallar kıpırdanıyor. Duyularım bir helikopterin ağır ritmiyle çalkalanıyor, neredeyse çadırları uçuracak. Parlak harflerle adı yazıyor: *SCU*. İşte o zaman Bancroft tamamen mahvolduğunu anlıyor.

İki el boynuma dolanıyor ve kemiği kırmaya çalışıyor. Hasta Sekiz'in sıcak kollarına geri kayarak, Bancroft'un tutuşundan pratik bir kolaylıkla kurtuluyorum. Tökezliyor, kendini toparlamaya çalışıyor ama ben çoktan onun etrafını sarmıştım. Zamanı tükenmişti.

Dehşete düşmüş gözler benimkilerle buluştu.

Augustus bakışlarının arasından bana bakıyor.

"Oyun bitti," diyorum ona.

Darbem keskin ve acımasız. Bancroft'un dizleri çimlere çarpıyor, başını tutuyor ve sersemlemiş görünüyor. Şu anda çekip gidebilirdim. Hayatını bağışlayabilirim. Bu benim gelecekteki beklentilerime çok iyi gelecektir. Ama Augustus, Allison Brunel'in Z Kanadı'nda öldürülmesini emrettiğinde bana değerli bir ders verdi.

Ahlaki üstünlüğü siktir et. Asla
bir işi yarım bırakma.

Yardım gelirken Hunter'ın helikopterden gelen derin sesini duyabiliyorum ama daha işim bitmedi. Hepsini görmezden gelerek dişlerimi Bancroft'un açıkta kalan boynuna geçiriyorum. Beni itecek gücü yoktu. Boğazını parçalamak için on yıllık bir nefret ve öfke gerekiyor, ağızım sıcak, bakırımsı kanla doluyor.

Hasta 8 ürkmüyor.

Sessiz ve sakin bir şekilde çalışıyor.

Bir gümbürtüyle önüme düşüyor, atardamar spreyi tüm vücudumla birlikte çimleri de boyarken sarsılıyor. Gösteriyi çenemden aşağı akan sıcaklıkla izliyorum. Lazlo, Augustus, Jefferson ve Bancroft tek bir bedende birlikte ölüyor. Birçok yüzü olan bir canavar, çökmekte olan imparatorluğunun huzurunda kan kaybından ölüyor.

Sesler üzerime çöken şiddetli sisi dağıtmaya çalışıyor. Enzo zafer kazanmış bir ifadeyle Bancroft'un cesedine bakarken, figürler helikopterden atlayıp üzerimize üşüşüyor. Beynim Ajan Barlow ve Jonas'ı ait oldukları yerde, üniformalarının içinde tanıyor.

Kesinlikle hiçbir şey hissetmiyorum. Bir el benimkini tutana kadar, kana aldırmadan.

"Brooklyn mi?" Seven temkinli bir şekilde soruyor.

Bu isim göğsüme saplanan sıcak bir demir çubuk gibi. Boğucu kalkanlarımda bir delik açıyor, sevgi ve ışığın içeri akmasına izin veriyor; o kadar ki dizlerim bükülüyor ve beni yakalamaktan başka çaresi kalmıyor. Onun kahve kokusuyla sarmalanıyorum.

"Brooklyn," diye tekrarlıyor. "Geri dön, Brooke. İş tamamlandı. Hasta Sekiz artık dinlenebilir. Son işini de bitirdi."

Dünya, yüksek sesler ve çılgınca bağırışlarla tekrar içeri süzülüyor. Sırtlarında parlak sarı SCU harfleri olan hükümet ajanları da dahil olmak üzere sayılamayacak kadar çok insan karınca gibi kaynıyor.

Bizi tutuklamıyorlar.

Yatıştırılmıyoruz ya da kelepçelenmiyoruz.

Sponsorlar ve yatırımcılar koşabildikleri yere kadar koşmaya çalışıyorlar ama çok uzağa gidemiyorlar. Tasarım topuklu ayakkabılar bir kenara atılıyor ve mükemmel elbiseler yukarı çekiliyor. Augustus'un bağış kampanyasından birkaç adamın yere yatırıldığını görüyorum. Gözlerimiz kısa süreliğine çarpışıyor. Korkuları ağızımı sulandırıyor.

Silahlar çekilir ve panikle telefon görüşmeleri yapılır, ancak kaçınılmaz olanı önlemek için hiçbir şey yapmazlar. Ajan Barlow bir adama kelepçe takan ilk kişi oluyor ve göğsüne bağlı telsizden bağırıyor. Tutukladığı beyaz saçlı sik kafalıyı tanıyorum. O gece masada Augustus'un yeni kazancıyla övündüğü zaman oradaydı.

Patron kelimesinin iyi bir ölçü için atıldığını yakaladım.

Patronunu tutuklamanın her saniyesinin tadını çıkarıyor.

"Aşkım!"

"Firecracker!"

"Blackbird!"

Sesleri o son, yapışkan hastalık dalını ait olduğu yere geri itiyor. Gözlerimi kırıştırıp derin bir nefes alıyorum ve kendi ayaklarımın üzerinde duruyorum. Seven bana sırtıyor, başparmağı alt dudağımdaki kanı siliyor.

"Güzel boğaz yırtma becerileri, prenses."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, intikamımızı tatmasına izin veriyorum.

"En iyisinden öğrendim."

Ailemizin geri kalanı bir savaş bölgesinin ortasında bir araya gelirken o benim elimi tutuyor. Helikopterin ışığında ve mükemmel kaosun içinde, yeniden bir araya gelişimiz neredeyse çılgıncaydı. Elden ele dolaştırıldım, sarıldım, öpüldüm, dokunuldum ve tapıldım. Dört adam tepemizde asılı duran çatıda hayatımı kurtardı.

Onlara olan borcum ödendi.

Seven intikamını aldı, soğuk ve kanlı bir şekilde.

Bu sefer ateş ve ölüm yok. Incendia'nın yıkımı gerçek, somut adalet şeklinde geliyor. Hayatımızda ilk kez dünya bizim yanımızda yer aldı. Gerçek, pek çok kişinin göze alabileceği bir şey değildir, ancak her şeyden mahrum kaldığınızda, bazen elinizde kalan tek şey budur.

Bizimkilere söyledik.

Dünyanın nefretine ve yargısına göğüs gerdik.

Kazandık.

BÖLÜM 31

ELI

KÜÇÜMSENEREN GENÇLİK İÇİN UMUT - YUNGBLUD

Blackwood'a girerken tek bir şeyden emindim; o kapıdan içeri adımımı attıktan sonra bir daha asla çıkmayacaktım. Yıllar boyunca kaldığım her psikiyatri birimi, babamın bana yaptıklarından sonra iyileşme ve umut vaat ediyordu. Tekrar diğer insanların yanına gidebilecek cesareti bulmam bile yıllarımı aldı.

Blackwood'un son şansım olması gerekiyordu, rehabilitasyon için son bir şans. Yorulmuştum. Kırılmıştım. Yaralıydım. Yenilmiştim. Kayıp, yalnız, geçmişe hapsolmuş ve elimde kalan hayatıma devam edemeyen küçük bir çocuktum.

Yeni bir aile bulmak gündemimizde yoktu. Ailelerin insana neler yaptığını bilirim. Bunu kanıtlamak için hala yara izleri taşıyorum. Bizi sevmeye ve korumaya yemin edenler, genellikle bizi parça parça etmeye en donanımlı olanlardır.

Tekrar inşa edilmeyi asla beklemezsiniz.

En karanlık zamanlarda, ışık tekrar içeri girmenin yolunu bulur.

Kameralar haftanın üçüncü basın toplantısını gösterirken tek bir cephe olarak duruyoruz. Brooklyn'in eli benimkini sıkıca kavıyor. Bancroft'un ölümünün dünyayı ateşe vermesinden bu yana geçen bir ay içinde özel hayatlarımız kamu malı haline geldi; en mahrem ayrıntılar bile ortaya çıkarıldı ve tüm dünyanın okuması için basıldı.

Yeminli ifadelerimizi dünyaya göndermek cesur bir hareketti. Hepimizi kızartma tavaından ateşin içine fırlattı. Yine de, bu son hamleye cesaret edemeseydik, ölmüş olacaktık. Hükümeti harekete geçmeye ve SCU'nun başından beri kirli olduğunu anlamaya zorlayan gerçek buydu.

Hunter gazetecilere "Bu kamuoyunun karşısına son çıkışımız olacak" dedi. "Müvekkillerim geçtiğimiz ayı kolluk kuvvetleriyle işbirliği yaparak geçirdiler. Müfettişlere yeni yeminli ifadeler verdiler. SCU'ya pozisyonlarını yeniden gözden geçirdikleri için minnettarız."

"Yeni servis Őefi olacağınız doğru mu?" diye soruyor bir kadın.

Göz devirmesini bastırır. "Bu yanlış. Sabre, yöneticisinin kısa süre önce tutuklanması ve yargılanmasının ardından SCU ile yakın işbirliği içinde çalışacak. Incendia'nın yolsuzluk ve kara para aklama açısından derinlemesine araştırılması gereken pek çok varlığı var."

"Bu soruşturmayı yürütmek için gönüllü olacak mısınız?"

"Sabre benim önceliğim olmaya devam ediyor. Hükümetin uygun bir halef seçeceğinden eminim. Önümüzdeki yıllarda onlarla birlikte çalışmayı dört gözle bekliyoruz."

Yanında oturan ajanlar Barlow ve Jonas ciddi görünüyorlar. Hikâyelerimiz hızla yayılınca istifaları hemen durduruldu. Alarmı yükseltenler ve müdürleri tarafından alınan genel kararın üzerine çıkanlar onlardı. Şimdi, kahraman olarak övülüyorlar.

Bancroft kendi yordakçısını nereye yerleştireceğini çok iyi biliyordu. Yönetmenin eski bir aile dostu olduğu ortaya çıktı.

Aşırı güçlü pozisyonlardaki pek çok kişiden biri.

"Incendia ve altı enstitüyü ortadan kaldırma çalışmaları devam ederken, ekibim tüm kaynaklarını kurbanlar için adalet aramaya adayacaktır." Hunter hepimize bir bakış attı. "Müvekkillerimin dinlenmesi ve iyileşmesi için mahremiyet talep ediyorum. Hepsi bu kadar."

Phoenix diğer elimi vahşice sıkıyor. Hepimiz birbirimize bağlıyız, birbirimizin dokunuşunun verdiği güvenceye ihtiyacımız var. Enzo yan tarafta duruyor, güçlü kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış. Kimse bize ulaşmak için onu geçmeye cesaret edemez.

Yanıp sönen kameraların gözleri önünde konferans salonundan çıkarıldık. Sahne arkasında gözden kaybolur kaybolmaz mikrofonu tişörtümden çıkardım. Bu basınla son soru turumuzdu. SCU, Sabre'dan görevi resmen devraldıkları için gelecekteki tüm talepleri iptal etti.

Zaman alacak ama Incendia yanıyor.

Kederin mirası artık yok.

Her geçen gün yolsuzluğun yeni boyutları ortaya çıkıyor - siyasetçiler, polis memurları, parlamento üyeleri, gizli servis ve SCU içindeki diğer döneşler. Domino taşları gibi, biri düştüğünde diğerleri de hızla onu takip ediyordu. Bancroft'un başarısız infazını izleyen çok sayıda tanınmış kişi ve yatırımcının görüntüleri güçlü bir kınamaydı.

Enzo, "Theo'nun ofisine gidin," diye talimat verdi.

Üst kattaki dağınık ve düzensiz alanda toplandık. Theo masasında oturmuş, bir fincan ramenı h  p  rdeterek yiyor ve meraklı g  zlerden uzakta canlı yayını izliyor. İ eri girdi imizde irkiliyor ve neredeyse bir fincan kahveyi deviriyor.

" ok yava ." Hudson barda ı kolayca yakalıyor.

Theo y  z  n   buru turarak ondan alır. "Uzun bir hafta oldu. Kamuoyuna yapt  mız bilgi  a ırısı, eski hastalar ve tutukluların soru turmaya yardımcı olmak i in  ne  ıkmalarıyla dolup ta tı."

"Blackwood'dan mı?" Brooklyn masasına yaslanır.

" imdiye kadar Harrowdean Malikanesi, Compton Hall ve Priory Lane." Elindeki k   it par asına ka larını  atıyor. "Daha fazlası da gelecek. Incendia otuz yıldır ayrıcalıklarını k   ye kullanıyor. Artık ger ek ortaya  ıkt   ına g  re, insanlar konu maktan korkmuyor."

Phoenix homurdanıyor. "Kartopu etkisi."

"Doksanlı yılların sonlarında hizmet dı ı bırakılan di er     tesisten bahsetmiyorum bile. Incendia kesenin a zını a tı ama bu kanıtları ortadan kaldırmadı. Kayıtlara ge meye hazır y  zlerce tanı ımız var."

Hunter arkasında iki gururlu ajanla i eri giriyor ve sonunda muhabirlerden ka ıyor. A zında  ok garip bir  ey var. Sanırım g  l  msemeye  alı ıyor. Bunu yapabildi ini hi  bilmiyordum. Uzun zamandır t  m benli ini kaplayan keder bug n yok.

Ajan Barlow evrak  antasını Theo'nun dağınık masalarından birine bırakıyor. Kalın k   it y   ınları ve birkaç halka ciltli paket  ıkarırken hepimiz etrafta toplanıyoruz. Her birini anlamlı bir bakı la  n  m  ze koyuyor. Toplamda altı yasal paket sayıyorum.

"Andy, bunları Lucia ve Hasta İki'ye imzalamaları i in g  t  rebilir misin?"

Evrakları kabul eden Ajan Jonas hepimize son bir g  l  mseme sunuyor. Sarsılmaz h  k  met robotu son birkaç haftanın mutlak kaosunda en g   l   destek ilerimizden biri haline geldi. İ imizi d  kerek ge irdi imiz onca zaman bize bir  ey kazandırdı - sadakat ve say ı. Tek gereken do ruyu s  ylemekti.

Kızları dairelerinde ziyaret etmeye gitti inde, Ajan Barlow dikkatini hepimize geri verir. "Hazır mıyız?"

"Herkes burada," diye onaylıyor Hunter.

Teker teker her birimize bir paket evrak ve bir kalem veriliyor. Kade aramıza bakıyor, dudaklarında bir g  l  mseme belirliyor. Hepimizde bir tane var, Seven'da bile. Sanki elini ısırp koparmaya hazır bir yılanmış gibi kaleme ka larını  atarak bakıyor.

"SCU, bizzat başbakan tarafından tam ve koşulsuz bir kamu özrü yayınlamak üzere yetkilendirilmiştir." Ajan Barlow gözlerimizle buluşuyor. "Hepiniz hayatınızın yıllarını kaybettiniz ve telafisi mümkün olmayan zararlara uğradınız. Bunun için hükümet tüm sorumluluğu üstleniyor."

Hudson paketini tararken nefesi kesiliyor. "Tüm suçlamaları düşürüyor musun?" "Her birini. Size karşı herhangi bir kovuşturma başlatılmayacaktır. Hiçbiri

Incendia'nın gözetiminde ve son haftalarda işlenen tüm suçlar baskı altında işlenmiş olarak sınıflandırılmaktadır. Kimse hapse girmeyecek."

Kade ve kardeşi hemen kollarını birbirlerine doladılar. Phoenix tarafından ayaklarını yerden kesildi, onun rahatlama çılgılığı şoku kırdı. Başardık. Bu kabus sona erdi. Hayatlarımız bize geri verildi. Hiç böyle bir umut hissetmemiştim.

Ama ikimiz kutlama yapmıyoruz.

Seven ve Brooklyn birbirlerine bakıyor, ellerinde aynı evraklar var.

"Brooke?" Kade kaşlarını çatarak onlara bakar. "Ne oldu?"

Heyecanımız azalırken Enzo'nun başı düşüyor. Ne o bize bakabiliyor ne de Theo. Önüne bakan tek kişi Hunter, sanki bunun olacağını biliyormuş gibi. Gerilim ondan dalga dalga yayılıyor.

"Augustus'un ikinize de yaptığı şey insan haklarının iğrenç bir ihlali olarak tarihe geçecek." Ajan Barlow'un gülümsemesi gergin. "Brooklyn, Seven, size yöneltilen suçlamalar çok acımasız. Incendia'nın eylemlerinizi oynadığı rolü kabul ediyoruz. Sizler kurbanınız, fail değil."

"Ne zaman?" Brooklyn araya giriyor.

Hepimiz şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz.

"Kırk sekiz saat. SCU annenin cesedini bırakacak. Gitmeden önce onu gömebilirsiniz."

"Ne... h-oluyor?!" Talep ediyorum.

Sesimin sert kırbacıyla herkes irkiliyor. Brooklyn'in gözleri kapanıyor, sanki kendini bu odadan atmaya çalışıyor. Soruma cevap veren Seven oluyor, bir elinde kağıtlar.

"Clearview'e gönderiliyoruz."

Hudson avazı çıktığı kadar bağırırken Enzo onu tutmak zorunda kalıyor, yumruklar havada uçuşuyor. Diğerleri öfke ve şok ifadeleri arasında süzülüyor. Onlar dönerken ben Brooklyn'e yaklaşıyorum ve gözleri açılana kadar yanaklarını avuçluyorum.

"Kız bebek mi?"

"Sorun yok," diye fısıldıyor bana. "Dışarıda güvende değiliz."

"Bu bir hapis cezası değil," diye araya giriyor Hunter. "İkiniz de cehenneme gidip geldiniz. Bu iyileşmek için bir şans. Doktor Richards klinik operasyonların yeni başkanı olarak görevi devralıyor. Size yardım etmek istiyor."

Brooklyn bakışlarını benimkilerden ayırdı. "Peki ya Zimmerman?"

"On yılı aşkın bir süredir Z Kanadı programına yardım ve yataklık ettiği için ömür boyu hapis cezasına çarptırılmak üzere. Clearview'den Augustus'un gözetimine, onun yönlendirmesi altında, insan deneyleri amacıyla otuzdan fazla transfer yaptık."

"Ve sen onu o lanet yere geri mi göndermek istiyorsun?" Hudson öfkeleniyor.

"Tesis, Incendia'nın enstitülerinin kurbanlarını desteklemek için yeniden tasarlanıyor. Son teknoloji ürünü, gerçek psikiyatrik bakım alacaklar."

Phoenix öfkeyle, "Hepimizin aldığı satış konuşması tam olarak buydu," diye ekliyor. "Bunların hepsini daha önce de duyduk."

Hararetili bir tartışma patlak verir. Hiçbiri Brooklyn'in yüzünde fırtına bulutları gibi beliren kararlılığa dikkat etmiyor. Ellerini benimkilerin üzerine koyuyor, sahip olabileceğimiz hayatlara dair küçük bir anın tadını çıkarıyor. Yine uçup gidiyor ama gözden kaybolmuyor.

"Hepinizin hak ettiği kadın olabilmem için önce kendime çeki düzen vermem gerekiyor." Gözleri anlamam için yalvarıyor. "İçimde hâlâ çok fazla öfke var. Çok fazla acı. Kırılan şeyleri onarmadan yeni bir hayata başlayamam."

Ben itiraz etmeye kalkışmadan elimden kayıp gidiyor. Yine de bağırıp çağırmama gerek yok. Bu onun kararı, kendi şartlarına göre, hayatı boyunca ilk kez. Bu hastalıkla yüzleşmeyi seçiyor. Bence bu çok cesurca.

Brooklyn, "Ben yaparım," diyor.

Ajan Barlow başını sallayarak ona kâğıtları tekrar uzatıyor. "Clearview, Incendia'nın Z Kanadı programından etkilenenlere yardım edecek. Orada mahkûm değilsin. Bu insanlar sana yardım etmek istiyor. Onlara izin vermenizi öneririm."

Devam eden bağırışları duymazdan gelen Brooklyn, içini çekerek hayatını devlete geri devrediyor. Özgürlük ertelendi ve ayrılığımız artık kesinleşti. Hudson birine zarar vermeden önce arkasını dönüyor ve siyah saçlarını yumrukluyor. Brooklyn ona yaklaşmıyor, onun yerine Seven'a bakıyor.

"Seni tek başına bırakmayacağım," diye boyun eğiyor. "Gerçek dünyada bu şekilde yaşayamayız. Alyssa'nın ararken öldüğü adam olmak istiyorum. Sadece... Hasta Yedi değil."

Brooklyn onun koluna dokunur. "Bunu birlikte yapacağız. Ailemiz bizi bekleyecek."

Seven başını sallayarak kalemi alır ve noktalı yeri imzalar. İşte o zaman tartışmalar ve bağırışlar kesilir. Kade kasvetli bir kabullenişle bakıyor, bu kararı onlardan alamayacağını anlamış gibi görünüyor. Phoenix güç vermesi için elimi tutuyor, bakışları Brooklyn'in yüzünde takılı kalıyor.

Hudson arkasını dönen son kişi. "Bunu yapamazsın."

"Yapmak zorundayım," diye nazıkçe karşılık verir Brooklyn.

"Bizim için."

Uzak duramayan Hudson, doğruca onun kollarına yürüyor. Umutsuzluğunu bizden saklamak için yüzünü onun boynuna gömüyor. Kade ve Phoenix büyük bir grup kucaklaşmasıyla onların etrafında dönüyor, beni geride bırakıyorlar.

Seven'ın siyah beyaz imzaladığı ve bugünü görmeyi hak eden tek kişiye verdiği sonsuz sözü mühürlediği isme bakmakla meşgulüm. Bana küçük, umut dolu bir gülümseme sunmadan önce gözleri benimkilerle birleşiyor.

Jude Farlow.

BÖLÜM 32

BROOKLYN

KASIRGA - RÜYADA HAYALPEREST

BU YOLCULUK, başladığı yerde, Kuzey İskoçya'da, dünyadan uzakta, kumlu bir tepede sona eriyor.

Sonbahar günbatımının parlak ışınlarına bakıyorum. Işık rahatlatıcı bir bulut gibi üzerime çöküyor, pembe ve turuncu tonlar mükemmel bir resim çiziyor. Özgürlüğümün son gecesinde burada durmuş, annemin yapmamı isteyeceği şeyi yapıyorum.

Derinlerde bir yerde, onun da burada olduğunu biliyorum. Hepsi burada. Ölü ailem.

Yanımda, kumun içine bir metre derinliğinde bir çukur kazılmıştı. Hudson bunu benim için yapmakta ısrar etti. Onu aylar önce Logan'ın hayaletini gömdüğüm yerin yanına gömmek istedim. O zaman polaroid fotoğrafları bırakamamıştım. Acı, ölüm ve kargaşa dolu yıllar boyunca beni takip ettiler.

Annemin huzurlu mezarının başında dururken, şimdi o fotoğrafları ellerimle kavriyorum. Gözyaşlarım geçmişten bana bakan soluk, buruşuk yüzlere sıcıyor. Clearview, Blackwood, Sabre, burada. Hepsini benimle birlikte yaşadılar.

Kalıcı mürekkeple yakalanan güzel, trajik anı beni uzun süre rahatsız etti. Kumsal yaz güneşi altında uzanıyordu. Logan samimi fotoğraflar çekerken küçük bedenim annemle babamın arasında sallanıyordu. Gülümsemeleri parlak ve sevgi doluydu. Gözlerimde karanlık gölgeler yoktu.

Mutluyduk. Özgürdük. Hastalık ve kötülükle lekelenmemiştik.

Kederimi yutarak önce babamın yüzünü öpüyorum. Yumuşak, gri gözleri bana sevgi saçıyor. Ailesi kollarındayken en mutlu anlarını yaşıyordu.

Sonunda bu onun felaketi olsa bile.

"Seni affediyorum, baba. Artık dinlenebilirsin."

Bir kolu kocasının boynuna asılı olan annemin kırılmamış hali, öldürdüğüm kişiden çok farklı görünüyor. O zamanlar parçalanmaya başlamıştı ama bana geri dönen kabuğu gerçekten kırılmıştı.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum ona. "O tetiği çekmek hayatımda yaptığım en zor şeydi. Dinlenmeni istedim anne. Dinlenmeyi hak ediyorsun."

"Brooklyn? Hazır mısın?" Hudson soruyor.

Gözyaşlarımın arasından başımı sallayarak yüzünü öpüyorum. "Ailem için artık iyileşmeliyim. Bana ihtiyaçları var anne. Sana katılamam. Yaşamak için bir yol bulmalıyım. Bir gün hepinizi tekrar göreceğim."

Bu kadar olmalı ama veda etmem gereken bir kişi daha var. Son bir ceset daha toprağa verilmeden tüm acılarımın dinmesine izin veremem. Anne babasının arasında sallanan küçük sarışın kızın başına geleceklerden haberi yoktu. O da öldü.

"Çok fazla insan seni incitti," diye itiraf ediyorum, çocukluk halimi inceleyerek. "Kimse bizi güvende tutmadı. Kendimi öldürmek için o kadar çok yıl harcadım ki yaşamayı unuttum. Eskiden olduğum kişi olmayabilirim ama artık ikimiz için de yaşayacağıma söz veriyorum."

Son vedamı tamamladıktan sonra polaroidlerin havada uçuşmasını izliyorum. Kumlu çukura batarak, Kade'nin yerel kasabadan temin ettiği ahşap tabuta çarpıyorlar.

Güçlendirici bir nefesle, karanlıkta bulduğum ailemle yüzleşmek için dönüyorum. Sevdiğim insanları kaybettim. Herkes ait olmak için ikinci bir şansa sahip olacak kadar şanslı değildir, ama ben öyleyim. Beşi de bana bunu verdi.

Hudson elinde bir kürekle mezarın yanında durmaktadır. Arkasında Phoenix ve Eli birbirlerine sarılmışlar. Onların varlığının verdiği güveni içime çekiyorum. Son olarak, Kade ve Teegan arkada duruyorlar. Teegan bana cesaret verici bir gülümseme sunarken Kade onun kolunu tutuyor.

Hepsi burada. Geçici huzurumuzu bulduğumuz kiralık kulübeye döndüğümüzde Hunter, Enzo ve Theo bizi bekliyordu. Mahremiyetime gösterdikleri saygı için minnettarım. Şu anda tüm zayıflıklarım sergileniyor.

"Brooke?"

Seven'in elinin benimkine kaydığını hissettim. Uçurumun kenarında durmuş, şiddetli denizi inceliyordu. O yanımdayken, ben tamamlanmışım. Değer verdiğim her bir kişi burada. Güvende. Sağlıklı. Bütün. Özgürüm.

"Ben hazırım," diyorum sakince.

Saçlarıma bir öpücük konduran Seven, Hudson'a katılarak bir eliyle çukura kum atıyor. Tamamen dolana kadar mezarın kenarında duruyorum. Kumu birlikte düzeltiyorlar ve annemin boş bedenini sahil şeridinin engebeli güzelliği içinde gizliyorlar.

Karanlık bir figürün ortaya çıkmasına hazırdım ama zihnim böyle bir dehşeti çağrıştırmadı. Hunter'ın iyi para kazanan psikiyatristi bana tekrar ilaç vermeye başladı. Doktor Richards aslında çok nazik ve dost canlısı, ben konuşmaya hazır olana kadar saatlerce sessizce oturmaktan memnun.

Yarın sabah Clearview'a varışımız için hazırlık yapıyor. Sonra, iyileşmeye giden uzun yolumuz başlayacak. Oldukça inişli çıkışlı bir yolculuk olacağı benziyor.

Boğazını temizleyen Teegan sonra bana yaklaşıyor. Kollarının, onun imzası olan sıkı sarılmalarından biriyle beni sarmasına izin verdim. Tuhaflıkları ve garip cazibesıyla ilk günden itibaren yalnız baloncuğuma nüfuz etti. En iyi arkadaşım olarak onsuz bir dünya hayal edemezdim.

"Seni her zaman görmeye geleceğim," diye fısıldıyor kulağıma. "Sana eski plaklar ve grup tişörtleri getireceğim. Belki sütyenimin içine saklayabilirsem sigara da getirebilirim."

Gülüşüm ıslak ve ağlamaklı. "Senin de yaşaman gereken bir hayatın var."

"Arkadaşlar, içlerinden biri tımarhaneye kapatıldığında kefaletle çıkmazlar. Oradaydım, bunu yaptım. Siktiğimin tişörtünü aldım." Göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bana vurmak için geri çekildi. "Çıktığında bira içeriz ve tüm dünyanın hakkını veririz."

"Söz mü?"

Serçe parmağını uzatıyor. "Söz veriyorum, çılgın sürük. Size bir dakika vereceğim. İçeride görüşür müyüz?"

Parmaklarımız birleşiyor ve sözümüzü mühürlüyor. Son bir göz kırpmayla kulübeye doğru uzun bir yürüyüşe başlıyor. Beş kırık, meydan okuyan adamın yoğun bakışlarıyla baş başa kaldım. Dördü gitmemi istemiyor. Biri en az benim kadar deli. Bu dünyadaki en berbat aile biz olmalıyız.

"Size ne diyeceğimi bilemiyorum."

Her şeye rağmen, hepimiz nefes nefese kalıp gözyaşlarıyla savaşıma kadar onların boğuk kahkahaları benimkilerle eşleşiyor. Kade önden gidiyor ve dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle bana yaklaşıyor. Kırık kolundan kaçınarak mutlu bir şekilde kucağına yürüyorum.

"Sana söylemiştik, aşkım. Bu hayatta da öbür dünyada da bizimsin."

Hudson boğazını temizliyor, gözleri parlıyor. "Daima ve sonsuza dek, karatavuk."

Phoenix gururla, "Deneseniz bile bizden kurtulamazsınız," diyor.

Zümrüt gözleri benimkilerle buluşuyor, Eli kot pantolonunun kalçasını işaret ediyor. Dudakları sessizce hareket ediyor, ürkütücü sözümüzü sessizliğin mahremiyetine saklıyor. Bazı şeyler yüksek sesle söylenmemeli.

"Ölüm bizi ayırana dek," diye karşılık veriyorum. Nazik bir el omzuma konuyor.

"Bu bir süre için dışarıdaki son gecemiz," diye belirtiyor Seven. "Ne yapmak istiyorsun prenses?"

Hudson'ın ona yaklaşmasını izliyorum, omuzları birbirine değiyor. Her şeye rağmen hâlâ utangaç davranıyor. Seven gözlerini deviriyor ve elini omzumdan çekip Hudson'ın elini tutuyor. Kade onların maskaralıkları karşısında kahkahasını bastırıyor.

"Tutunacak mutlu bir anı istiyorum."

Phoenix'in yüzü sinsi bir fikirle aydınlanır. Dondurucu, neredeyse kış sıcaklığına rağmen eşofmanını başından yırtıp atıyor. Ardından ayakkabıları uçarken hepimiz şaşkınlıkla izliyoruz.

"Okyanusa son giren bulaşıkları yıkamak zorundadır."

Sonra gitti, dik kum setinden aşağı koşarak ve avazı çıktığı kadar bağırarak. Eli'ın onu takip etmesi bir saniye sürüyor, mavi saçlı ruh eşinden ayrılamıyor. İki salağın suya inerken daha da fazla kıyafet dökerek gidişini izliyorum.

Hudson, "Bulaşık yıkamaktan nefret ediyorum," diye geveliyor.

Beni ateşli bir ihtiyaçla öpmeden önce dudaklarını Seven'inkilere kısa bir süreliğine bastırıyor. Diğer ikisinin peşinden havalanıp siyah tişörtünü yakındaki bir çalılığa bıraktığında ikimiz de orada öylece kalakalıyoruz.

"Büyük ihtimalle bu gezegendeki en tembel insan," diye homurdanıyor Seven, ayakkabılarını çıkarırken. "Kazanmalarına izin veremeyiz prenses. Bu tehlikeli bir emsal teşkil eder."

Uzun saçları ve sivri dişleriyle bir bulanıklık içinde kovalamaya başlıyor. Hudson hızlıdır ama Seven bambaşka bir türdür. Kumsalın yarısında çarpışıyorlar ve sonunda dibe kadar güreşip buharlı bir karmaşanın içine düşüyorlar. Dört çıplak karartının dalgalara doğru ilerleyişini izliyorum.

Kade iç geçirir. "Kardeşimin çıplak kığını görmek bugün için öncelikler listemde yoktu."

"Görünüşe göre kaybedenler biziz."

Çenemi kavırıyor ve dudaklarımı dudaklarına değdiriyor. "Yıkanmak umurumda değil.

Hükmen mağlubiyeti kabul ediyorum. Buna değer, böylece bunu yapabilirim."

Ağzını benimkine dayıyor, öpücüğün içinde eriyorum. Kade diğerleri gibi beni tüketmek için savaşıyor; ruhum için verdiği savaş çoktan sona erdi. Bir insanın sahip olabileceği her şekilde ona aitim. Öpüşmeyi kesince ela gözleri benimkilere dikiliyor.

"Bize geri dön, aşkım. Senin için bu hastalığın kazanmasına izin veremeyeceğim kadar çok planım var."

Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Söz veriyorum, sana geri döneceğim. İçimizde gömülü olan karanlık yüzünden tüm ailemi kaybettim. Sen de kendi yöntemlerinle kaybettin. Bu şimdi sona eriyor."

"Ne kadar süreceği umurumda değil, Brooke. Bırak da boktan babamın izini sürmeyi ben düşüneyim. Sen dönene kadar kafasını bir kazığa geçirmiş olurum."

"Dikkatli ol, Kade. O tehlikeli biri."

"Ben de öyle. Onun hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. Bu bizim son gecemiz."

Ruhlarımız çarpışırken alınlarımız buluşuyor. Elimi kalp atışlarının üzerine koyuyorum ve Kade de aynısını yapıyor. Göğsündeki organ, her zaman yaydığı kesinlikte, istikrarlı bir şekilde atıyor.

Kade artık benim güvenli yerim olamaz.

Artık bunu kendi içimde bulmalıyım.

"Onlara iyi bak," diye mırıldandım. "Ailemi güvende tut."

"Son nefesime kadar. Hazır olduğunuzda burada bekliyor olacağız."

Parmaklarımız birbirine dolanmış, kayarak kumsaldan aşağı iniyoruz. Diğer moronlar çoktan çırılçıplak denize girmiş, soğuk sudan yakınıyorlardı. Önce Kade'in koşmasına izin veriyorum, alçılı kolunu ıslatmamak için sıg suya yapışıyor. Hudson'ın kafasını suyun altına sokma girişiminden zar zor kurtuldu.

Kıyı şeridinde, gece gökyüzüne bakıyorum. Güneş yerini kirlilikten ya da bulutlardan arınmış, berrak yıldızlara ve pırıl pırıl takımyıldızlarına bırakmış. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Bir, iki, üç kez. Bana hayatta kalmamın bir sebebi olduğunu hatırlatıyor.

"Onlara göz kulak ol Logan. Tanrı biliyor ya, buna ihtiyaçları var."

Bana cevap vermesi için hayaletine ihtiyacım yok. Kardeşim her zaman yanımdaydı, onu göremediğim zamanlarda bile. Brooklyn West bedeninde tek başına dönene kadar adamlarımı koruyacak.

BÖLÜM 33

HUDSON'UN MEKTUBU

Hey, karatavuk.

Sabırlı olun. Bu mektup yazma işinde yeniyim ama hepimize bunu yapacağımıza dair söz verdirdin. Ziyaretler ve telefon görüşmeleri dışında tutunacak bir şeyiniz olsun istiyorum. Bunu kulübeden yazıyorum. Yaklaşık on iki saattir yoksun. Daha fazla dayanmaya çalıştım ama sana yakın hissetmeye ihtiyacım var.

Bunu neden yapmak zorunda olduğunu biliyorum.

Çok acıyor ama mutlu ve sağlıklı olmanı istiyorum. Bunu yapmanın tek yolu bu.

Seninle tanıştığında hayatım kontrolden çıkmıştı. Çok yalnızdım, Brooke. On altı yaşındayken, evsizken ve seni koşulsuz sevmesi gerekenler tarafından terk edilmişken dünya büyük ve boştur. Sen de tıpkı benim gibiydin.

Ama sen bana hayatımı geri verdin.

Seni incittim, bebeğim. Seni çok incittim.

Yine de son saniyeye kadar kaldın, ta ki aşkımız bile ilişkimizin kalıntılarını bir arada tutamayana kadar. Gitmek zorundaydım, Brooke. Bu ikimizi de öldürdü, ama şimdi mutluyum. Sonunda neden olduğunu anladım. Kendin söyledin. Bir araya gelmek için ayrılmak zorundaydık.

İkinci bir şans istedim.

Blackwood bize bunu verdi.

Dünya artık farklı görünüyor. Umut aşına olduğum bir şey değil. Sen gittiğinden beri oturup bundan sonra ne olacağını konuşuyoruz. Bu soruya henüz bir cevabımız var mı bilmiyorum. Kade'in babası hâlâ dışarıda bir yerde. Dünya uzun bir süre hikâyelerimizi çiğneyip duracak. Sen gittin.

*Kesin olarak bildiğim tek şey? Ben
seninim.*

*Geri
dönülmez bir
şekilde.*

*Sonsuza
kadar.*

*Yerleş ve bana cevap yaz, bebeğim. Seni tekrar kucağıma almak için ilk
fırsatta orada olacağım.*

*Seni hayattan daha çok seviyorum. Sen benim karatavuğumsun,
ama bizim kızımızsın. Hud xx*

BÖLÜM 34

PHOENIX'İN MEKTUBU

FIRECRACKER.

İçeride mutlu altı aylar!

Bu kutlanacak bir şey olmamalı, ancak son zamanlarda sendeki değişimi gördükten sonra, bu olayı kutlamamız gerektiğini düşünmeye meyilliyim. Son ziyaretimde bana verdiğin kağıttan origami turna için teşekkürler. Şimdi yatak odamızın tavanında asılı duruyor. Seni sanat terapisi yaparken keşfetmenin şokunu atlatmaya çalışıyorum. Kalp krizi için teşekkürler.

Sabre'daki daire sensiz bomboş. Burada olmalıydın.

Gönüllü programıma geçen hafta başladım. Yeni keşfedilen şöhretimiz nedeniyle işleri yoluna koymak birkaç ay aldı ama rehabilitasyon müdürü iyi bir adam. Görünüşe göre çocuklarla çete bağlantılı suçlar ve bağımlılık hakkında konuşacağım. Uyuşturucunun kendisinden daha iyi bildiğim iki şey. İronik, değil mi?

Yaptığım yanlışları düzeltmeye çalışıyorum. Bu dünyada yeni bir amaca ihtiyacım var.

Eli, Londra'daki King's College'a uzaktan eğitim için kabul edildi. Havalara uçtu, Brooke. Keşke yüzünü görebilseydin. Yazdığı tüm o tarih denemeleri işe yaradı. Burs da oldukça cömert. O da konuşuyor. Orada burada küçük parçalar. Yeni konuşma terapisti tam bir aziz.

Başka ne var?

Nana'yı görmedim. Onu sevdiğimi biliyor ama oraya geri dönemem. Artık o hayatı istemiyorum. Görevden ayrılıp düzgün bir şekilde emekli olduğu gün, belki yeniden bir ilişkimiz olabilir. O zamana kadar, benim için yapılacak en doğru şey bu.

*Charlie'nin mezarı huzur
dolu. Bir elma ağacının
altında.*

Ölümüyle ilgili olarak hükümetten bir resmi özür daha geldi. Daha fazla bilgi sızdıkça özürler gelmeye devam ediyor. Dava altı ay sonra bile hala geliyor. Her hafta yeni bir tutuklama oluyor. Daha fazla kanıt. Kurbanlar ortaya çıkıyor. Hunter, Theo ve Enzo hala Alyssa'ya söz verdikleri adaleti sağlamak için gece gündüz çalışıyorlar.

Sanırım onlarla gurur duyardı.

Haftaya orada olacağım, fişek. O zamana kadar, bu mektuba bir öpücük ekliyorum.

*Sonsuza dek
seninim, Nix*

BÖLÜM 35

KADE'İN MEKTUBU

SELAM AŞKIM,

Mutlu yıllar, Brooklyn.

Umarım Seven bugün seni orada şımartıyordur. Ziyaret izni almaya çalıştık ama Richards kuralları esnetmemekte ısrarcı. On sekiz aydan sonra biraz yumuşayacağını düşünebilirsin. Biliyorum hastalığın nüksetti ve bir süre işler zordu ama yine de.

Bize bunları anlatmaktan korkmanıza gerek yok.

Yürüdüğünüz bu yol kolay değil.

Ama bu işte yalnız değilsiniz.

Sabre'da resmi olarak on aydır çalışıyoruz. Çok çabuk geçti. Hudson, Enzo'nun yeni bölümüne uyum sağladı. Priory Lane ve Compton Hall'daydı, yıkım başlamadan önce son kanıtları belgeliyordu. Sanırım bu ona bir amaç veriyor. Sen ve Seven gibi diğerlerini korumak.

Hâlâ babamı arıyorum.

Birkaç hafta önce offshore hesaplarından birine ulaştık. Annemin verdiği bilgiler saklanabileceği hiçbir karanlık köşe bırakmadı. Biraz zaman alacak ama onu bulacağız. Bu arada, tekrar çalışmaya başladı. Güneyde, taşındığı köyde bir sanat galerisi açtı. Sevgilerini yolladı.

Cece bir süre ara verdikten sonra üniversiteden mezun oldu. Önümüzdeki ay ABD'de hukuk fakültesine gidecek.

Hepimiz iyiyiz. Hala buradayız. Sensiz hiçbir şey aynı değil. Alışırız sanmıştım ama yokluğun bizi hiç bırakmıyor. Şehrin hemen dışındaki yeni eve taşındık. Hunter'ın çocuklarla kalesi

mil uzakta. Bir de köpekleri var. Sevimli küçük şey. Biz de bir tane alalım mı? Sanırım sen çıktığında alacağız.

Odan eve geldiğin zaman için hazır. Phoenix ve Eli odanı saçma sapan renklerle süslediler, sadece seni uyarıyorlar.

Seni aceleye getirmiyorum. İyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacınız olduğunu biliyorum ve bu bir gecede düzelecek bir şey değil. İkinizin de orada olması, ihtiyacınız olan yardımı almanız önemli. Yine de sana söz veriyorum.

Bize geri dön, aşkım.

Sen burada olmadan ailemiz tamamlanmış sayılmaz. Bir dahaki sefere kadar dudaklarımız buluşacak.

Seni

seviyorum.

Seninkiler,

Kade x

BÖLÜM 36

ELI'NIN MEKTUBU

BROOKE'A,

Bu sana yazdığım ilk mektup. Bu konuşmaktan daha korkutucu geliyor, kalemi kağıda dökmekten. Bir mektupta kapalı dudakların arkasına saklanamam. Ama bugün gidişinin üzerinden iki yıl geçti. Korkularımı bir kenara bırakıp bunu yapmanın zamanı geldi diye düşündüm.

Merhaba

bebeğim. Benim.

Senin Eli'n.

Seni çok özliyorum. En çok geceleri acıyor. Ben uyuyamadan uyanık kalırken Phoenix genellikle horluyor. Gökyüzüne baktığımda, senin de yıldızları izleyip izlemediğini merak ediyorum. Aynı takımyıldızlara baktığımızı bilmek beni sana yakın hissettiriyor.

Bulabildiğim her artığı alacağım.

Geçen hafta sınavımı geçtim. Üniversite kursu gerçekten iyi gidiyor. Tarihi seviyorum ama siyaset bilimi yan dalı favorim olmaya başladı. Biliyorum, üzücü.

Incendia'nın parçalara ayrılmasını ve yasadışı anatomisinin incelenmesini izlemek, etrafımdaki dünyayı anlamam için bana ilham verdi. Çok uzun zamandır görmemiştim. Bu, ne zamandan beri dışarıda olduğum en uzun süre... şey, ne zaman olduğunu biliyorsunuz.

Phoenix'in ya da sizin yazılarınız yerine kendi yazılarımı yazmak hâlâ tuhaf. Eski günlerin hatırına, ben çalışırken beni dürtmeyi ya da yüksek sesle müzik açmayı seviyor. Ama sensiz gülümsemelerimiz uzun sürmüyor. İlişkimiz sensiz bomboş.

Seni bu hafta arayacağım. Geçen yıl konuşma terapisine ilk başladığımda Karen bana bir hedef listesi yazdırmıştı. O zaman aptalca gelmişti. Aynı anda hem her şey hem de hiçbir şey hakkında uzun, anlamsız bir sohbet için seni aramak

zaman bir numaraydı. O zamandan beri lanet bir aptal gibi aynada pratik yapıyorum.

Sanırım artık hazırım.

Hazır ol, güzelim.

Birkaç hafta sonra seni tekrar görmek için geleceğiz. Geçen sefer çok yorgun görünüyordun. Biraz uyu, bebeğim. Bu iyileşme saçmalığının zor olduğunu biliyorum. Dış dünyadan seninle birlikte yaşıyorum. Yakında notlarımızı karşılaştırabiliriz.

İlk tanıştığımızda, ilginç bir beyne sahip olmanın kötü bir şey olmadığını söylemiştin.

Bunu unutma.

Bu korkmuş küçük çocuğu aldın ve onu yeniden bir bütün yaptın. Seni son nefesime kadar seveceğim ve bu bile beni durduramayacak. Donec mors nos separavit. Şimdi yaralarına dokun. Ben de yapacağım. Beni orada hissedebiliyor musun?

Seni hissedebiliyorum.

Siktir, Brooke. Çabuk dön. Seni seviyorum.

Senin Elijah'ın. X

EPILOG

JUDE - 3 YIL SONRA

Kötü Hayat - Sigrid & Bring Me The Horizon

Spor çantasını omzuma atarak küçük yatak odasına son bir kez bakıyorum. Düz duvarlar ve muşamba zemin, anti-ligatür yatak çarşafı ve çarpık, plastik bir aynayla buluşuyor. Bunca zaman sonra bile standart bir akıl hastanesinin önlemleri hâlâ duruyor. Buraya gelmek için çok uğraştım.

Bugün özel bir gün.

1095 gün sonra taburcu oluyorum.

Floresan tepe lambasını kapatarak, son üç yıldır korkularımı, umutlarımı, kâbuslarımı ve hıçkırıklarımı dinleyen dört duvara sırtımı dönüyorum. Vazgeçmek, havlu atmak ve ölümün beni sonunda huzura götürmesine izin vermek istediğim sonsuz geceler.

Pek çok kez, ikimizi de bunca zaman hayatta tutan kafamın içindeki kişiye yenik düşmek istedim. Kendi hayatımın sürücü koltuğunda kalmak sürekli bir savaştı. Kimse benim için kimliğimi yeniden inşa edemezdi. Her şeyi kendim yapmak zorundaydım, parça parça, özenle.

Hayatımı Hasta Yedi'ye borçluyum.

Ama Jude Farlow buradan dindik ve gururlu bir şekilde çıkıyor.

Clearview'in karma koğuşunun sessiz koridorunda ilerlerken hemşirelerin masasına doğru ilerliyorum. Diğer hastalar öğle yemeği yiyor, bize de vedalaşmak için biraz zaman kalıyor. Üç yıl boyunca aynı doktorlar, hemşireler ve hastabakıcılarla yaşamak insana belli bir bağ kazandırıyor.

"Jude!"

Masanın arkasında Hemşire Holly bana el sallıyor. Ayak parmaklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyor, elinde bir kağıt parçası tutuyor. Çantamı bırakıyorum.

ve ondan çalmak.

"Bu düşündüğüm şey mi?"

"Evet!" diye bağıyor. "Mülakatı geçtim. Tıp fakültesine gidiyorum."

Onay mektubunu tekrar tararken birbirimize beşlik çakıyoruz. On yıl önce aldığım ve beni o zamanlar asla inanamayacağım bir yola sokan mektuba çok benziyor. İşe yarar bir şey yaptığım için mutlu bir şekilde mülakata hazırlanmasına bile yardım ettim.

"Tebrikler. Sana söylemiştim!" Ona sırtıyorum.

Gülümsemesi hafifçe düşüyor. "Seni tekrar gördüğüme sevinmem gerektiğini biliyorum ama buralardaki yakışıklı yüzünü özleyeceğim. Uzun bir üç yıl oldu, değil mi?"

"Dikkat et," diye araya giriyor bir ses. "Sırada senin numaranı istemek var. Seni çalmaya çalıştığı için onu dövmek yerine sanat terapisine geri dönecek vaktim yok."

Brooklyn'in yaklaştığını anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Yağlı boya ve hastanenin boya fırçalarını yıkamak için verdiği ucuz sabun gibi kokuyor. Dudakları boynumu sıyrırken yaralı kolları beni arkamdan sarıyor.

"Kahretsin, yakalandım." Hemşire Holly kıs kıs gülüyor. "Onun annesi olacak kadar yaşlıyım, Brooke. Ama böyle çekici bir beyefendiyi çekebileceğimi düşünmen gururumu okşadı."

İki kadın kucaklaşıyor, birbirlerini sıkıca kavıyorlar. Tekrar ayrıldıklarında Brooklyn'in kurnazca gözlerini silmesini izliyorum. Hemşire Holly duygularını gizleme zahmetine girmiyor. İlk günden beri annelik rolünü oynuyor, koğuş başhemşiresi olarak bile. Kocaman kalbine rağmen, burada çok sıkı çalışıyor.

"Her şeyi aldınız mı çocuklar? Doktor Richards birazdan size eşlik etmek için burada olacak. Sadece taburcu belgelerini imzalıyor ve seyahat düzenlemelerinizi kontrol ediyor."

Brooklyn eski deri ceketini giymeden önce bavulunu iki kez kontrol ediyor. Hemşire Holly doktorun izini sürmek için koştururken bir an için yalnız kalabiliyoruz. Brooklyn yanıma sokularak, üç yıllık sıkıcı terapiyi ve acı dolu ayrılığı unutturan memnun bir iç geçiriyor.

"Ablan grup terapisinden önce şu otomatı yağmalamamıza izin verirdi." Koridorun sonundaki makineyi işaret ediyor. "En az rahatsızlık veren hasta seçtiği bir atıştırmalıkla ödüllendirilirdi."

"Bu şantaj değil mi?"

"Ya da iyi bir kalabalık yönetimi."

Her gece hastaların onaylanmış film seçkisini izlemek için toplandıkları boş dinlenme odasını tarıyorum. Oraya pek sık gitmezdik. Dışarıda, Blackwood'dan farklı olarak yüksek güvenli bir çitle korunan bir avlu var.

Projektörlerin ve yoğun bulut örtüsünün altında birçok geceyi geleceğimizi planlayarak geçirdik. Sadece benim ve Brooklyn'in değil. Bu örümcek ağına yakalanmış dört hayat daha var. Uzun bir ayrılıktan sonra, onların hayatları da başlamak üzere.

"Burayı özleyecek misin?" diye mırıldanıyor.

"Hayır," diye kolayca cevap veriyorum. "Clearview'i özlemeden hayatta kaldığım için minnettar olabilirim. Kalifiye olduğumda ilk görev yerim burasıydı. Bu duvarlar arasında yaşamayı hiç düşünmemiştim."

"Sakinleştiricileri özleyeceğim." Brooklyn onun boktan şakasına homurdanıyor. "Gerçek dünya buradan çok daha karmaşık bir yer. Bir akvaryumdan devasa bir okyanusa atlıyoruz."

Kimse bakmazken dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Boğulmana izin vermeyeceğim prenses. Geçmişten olabildiğince uzağa yüzeceğiz. Bu, hayatımızın geri kalanının başlangıcı."

"Benim koğuşumda öpmek yok, sizi holiganlar!"

Doktor Richards'ın sesiyle birbirimizden ayrılıyoruz. Kır saçlı, şişman, asitli bir dili olan ve işine şiddetle bağlı bir adam. Dünyanın en eklektik moda zevkinden bahsetmiyorum bile.

Bugün, pembe slip pantolonunu giyiyor - parlak, korkunç fuşya. Tüm taburcu emirleri pembe hastane kağıdına basılır. Kurtardığı her hayatı kutlamanın küçük bir yolu bu.

Doktor Richards ellerini çırpıyor. "Şu gösteriyi yola koyalım, olur mu? Otoparkımda kamp kurmuş dört sabırsız adam var. Gören de burada pansiyon işlettiğimi sanacak."

"Bir pansiyonda daha iyi yemekler olurdu," diye takılıyor Brooklyn.

Ona sırtıyor, yıpranmış gülümseme çizgilerini gerginleştiriyor. "Artık istediğin her şeyi yiyebilirsin, Brooke. Sen lüks içinde yaşarken biz zavallı, işkence görmüş ruhların ekmek arası fasulyeyle hayatta kaldığını düşün."

Doktor Richards, tuhaf kişiliğine uyan eksantrik bir süslemeyle, hayatlarımızı resmen geri devrediyor... bize. Taburcu belgesini tutuyorum.

Elimde kağıtlar, gerçek olduklarını doğrulamam gerekiyor. Gülümsemesi anlayışlıydı.

"Büyük, kötü dünyayla yüzleşmeye hazır mısın?"

İkimiz de eşyalarımızı toplayıp koğuşun karmaşık güvenlik sisteminden geçerek onu takip ediyoruz. Hemşire Holly bir fincan çay hazırlamakta olduğu arka ofisten el sallıyor, gözlerinde yaşlar parlıyor. Bizi uğurlamayacağını biliyordum. Veda etmek personel için de zor. Akıl sağlığı alanında çalışan insanların değeri bilinmiyor.

Pırıl pırıl koridorları ve tedavi odalarını geride bırakırken Brooklyn elimi sıkıca kavıyor. Çıkış bizi bekliyor, gerçek ve korkutucu. Hayat o kapıların diğer tarafında başlıyor.

"Anladığım kadarıyla bir seyahate çıkmışsınız." Doktor Richards gözlüklerinin üzerinden ikimizi de inceliyor. "Döndüğünüzde sizinle temasa geçeceğim. Düzenli kontroller ve devam eden terapi ile işleri sürdürmemiz önemli."

Brooklyn çantasını bırakıp kollarını ona doladığında şaşırmış görünüyor. Bir anlık tereddütten sonra, küçük bir kıkırdamayla ona sarılır. Bu adam son üç yıldır kelimenin tam anlamıyla onun hayatını kurtarmıştı. Benimkini de, her seferinde bir acı verici adımla.

"Bunu hizada tut, Brooke. Tam bir baş belası."

"Tutacağım, doktor. Yakında görüşürüz."

Zihinlerimizi tekrar bir araya getiren adamı arkamda bırakarak Brooklyn için kapıyı açık tutuyorum. Kolumun altına giriyor, gözyaşları yanaklarını ıslatmaya başlamış bile. Clearview Psikiyatri Ünitesi'ne çıkan geniş mermer basamakların dibinde bir grup uyumsuz sabırsızlıkla bekliyor.

Bizi ilk fark eden Eli oldu. Düzeltilmiş bukleli saçlarının altından güneş gözlüklerini çıkarıp akkor halindeki mutluluğunu ortaya çıkarıyor. Phoenix'in gömleğinin kolunu çekiştirerek bizi işaret ediyor. Onun güçlü, sarsılmaz haykırışı en büyük değişiklik.

"Brooke! Jude!"

Brooklyn'i şaşkınlıktan kurtarmak için tek gereken buydu. Merdivenlerden uçarak iner ve çılgınca bir bulanıklık içinde bavulunu düşürür. Phoenix o kadar hızlı hareket ediyor ki, çene hizasındaki yeşil saçları sonbahar havasında dalgalanıyor. Ortada bir yerde çarpışır, uzuvlar ve nefes nefese çığlıklar birbirine karışır.

Memnun bir gülümsemeyle onları izleyen Hudson, atılmış bavulunu alıyor. Onu mermer basamakların dibinde karşılıyorum, kalbim beklentiyle patlıyor. Gri tişörtümü avuçluyor ve göğüslerimiz çarpışana kadar beni kendine çekiyor.

"Benim için de çantamı alabilirdin," diyorum sırtarak.

"Hey, önce bayanlar. Ben sizin uşağınız değilim."

Sonra ağız benimkine çarpıyor. Aramızdaki yoğun bağı besleyen bastırılmaz susuzluğun körüklediği bir diş ve dil savaşında yeniden bir araya geliyoruz. Hudson'la olan ilişkim Phoenix ve Eli'nin yakın bağına benzemiyor. Birbirlerine tapıyorlar. Hudson benden nefret etmeyi seviyor. Bizi bir araya getiren aynı öfkeyle sikişiyor.

Kade grubumuza en son katılan kişi. Geçen yıl geçirdiği lazer göz ameliyatından sonra gözlükleri çoktan gitti. Sabre'da istihbarat departmanında çalışmak çok fazla kazaya yol açtı, özellikle de aktif bir operasyon sırasında kırılan lensler. Kulaktan kulağa sırtarak sırtımı tokatlıyor.

"Güzel saç kesimi, dostum."

Yeni kestirdiğim saçlarımın üzerinde utangaç bir el gezdiriyorum; Brooklyn'in gece geç saatlerde oynaması için birkaç tutam bırakarak yanlardan kestirmiştim. "Teşekkürler. Yeni bir başlangıç yapmanın zamanı geldi diye düşündüm."

Yanımızda, Brooklyn hala korkunç ikili tarafından boğuluyor. Phoenix'in ısrarlı öpücüğüne hepimize özür dileyen bir bakış atacak kadar uzun süre ara veriyor. Düzensiz ziyaret ve zorunlu mesafeyle en çok mücadele eden o oldu. Yakın zamanda onun gözünün önünden ayrılmasına izin vereceğinden şüpheliyim.

"Bugün çalıştığını sanıyordum?"

Anka kuşu platin rengi saçlarını okşuyor ve uzunluğuna hayran kalıyor. "Plan değişti, fişek. Çocuklar bir süre bensiz yaşayabilir. Bu kaçırılmayacak kadar güzeldi."

Sonunda onu yeniden bir araya gelmelerini bekleyen kardeşlere teslim eder. Hudson Brooklyn'i geniş, dövme kollarına alıyor ve etrafında döndürüyor. Darmadağınık ailemizin dört uzun yılında onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyor. Boğazını ve boynunu işaretleyen yeni dövmeleleri inceliyor, koyu mürekkebin izini sürüyor.

"Hunter'ın maaşı senin bağımlılığını mı besliyor, Hud?"

"Paramı bir şeye harcamalıyım, kara kuş." Hudson onu sırt üstü yatırıp tepeden tırnağa tarıyor. "Bunun çok olduğunu düşünüyorsanız, sırtımı görene kadar bekleyin."

"Tam bir haydut hayatı yaşıyor." Kade kollarını iki yana açtı. "Buraya gel, aşkım."

Neden hep sonradan düşünülen ben oluyorum?"

Kendini onun sıcak kucağına atıyor. "Çünkü beni yakalamak için her zaman burada olacağını biliyorum, Kade. Ne kadar uzun sürerse sürsün, her zaman sensin. İşte bu yüzden."

"Çok iyi hissediyorsun. Evine hoş geldin."

Yeniden bir araya gelmemiz tamamlandığında, Eli yakınlarda park etmiş bekleyen araca doğru ilerliyor. Kardeşlerin Sabre'dan çaldıkları gösterişli bir şirket arabası beklediğim yerde, tamamen başka bir şey bekliyor. Otoparkta kiraz kırmızısı bir VW karavan var. Özenle mükemmel bir şekilde restore edilmiş.

Brooklyn olduğu yerde durur.

"Bu da ne böyle?"

Hudson onu çaldı, dudakları yüksek sesle şapırdadı. "Önümüzdeki üç ay boyunca burası bizim evimiz."

Vinil kaplı kabinin içine uzanan Phoenix, gösterge panelinden dev bir kağıt harita çıkarır. Haritayı kaputun üzerine yayıyor ve kat kat kalem izleri, iğneler ve post-it notları ortaya çıkıyor. Avrupa'daki bütün bir rota saplantılı bir şekilde haritalanmış ve derinlemesine araştırılmıştır.

"Kade bunu en ince ayrıntısına kadar planlarken ereksiyon mu oldu?" Hudson'a fısıldıyorum.

Gözlerini devirerek başını sallıyor. "Hatta Theo'nun yeni gözetleme dronlarını kullanarak yerel pansiyonlarda kötü hisler olup olmadığını kontrol etti. Enzo gülmekten kendini alamasa da ona resmi bir uyarı vermek zorunda kaldı."

Çılgın haritanın etrafında toplanmış, hepimiz hayatımızın gelecek aylarına rehberlik edecek rotayı inceliyoruz. Phoenix rehabilitasyon merkezine ara verirken, kardeşler de Sabre'daki işlerinden izinli. Eli'nin üniversitedeki son yılı Noel sonrasına kadar başlamayacak ve o zaman diplomasını alacak.

Önümüzde açık yoldan başka bir şey yok.

Sonsuz olasılıklar ve bir kez olsun parlak bir gelecek.

Karavanı yüklerken Hudson ve Kade sürücü koltuğu için yazı tura atıyor. Bu yolculukta her lanet günde kafa kafaya geldiklerini şimdiden görebiliyorum. Phoenix ve Eli arkaya geçip eski evli çiftler gibi birbirlerine sokulup kulaklıklarını paylaşmaya başladılar bile.

Brooklyn'in yanında durup hareket etmesini

bekliyorum. Clearview'e bakmak için arkasını döndü.

"Sev?"

Eski lakabım beni incitmiyor. Zaman zaman ağzımdan kaçıyor ve hoş bir hatırlatma oluyor. Jude özgürlüğüne kavuşmuş olsa da, Yedi'nin parçalarını sonsuza dek kalbine aldığı için çok daha güçlü. Geçmişimi silemem ve dürüst olmak gerekirse silmek de istemiyorum. Onun sayesinde hayattayım.

"Evet, prenses?"

"Ya geri gelirse?" Sesi alçalır. "Sekiz mi?"

Onu göğsüme hapsederken dudaklarım kulağıyla buluşuyor. "Hasta Sekiz'i her zaman seveceğim. Seven da onu seviyor. Ama Brooklyn West benim geleceğim. Jude'un geleceği. Ailemiz yanımızdayken bununla birlikte yüzleşeceğiz."

Dudağını ısıırıyor, hâlâ emin değil.

"Beni seviyorsun. Gerçek mi değil mi?"

Bu aptalca bir başa çıkma stratejisi, Doktor Richards'ın terapide ikimize de öğrettiği bir şey. Anılarımız birbirine karışır, kafamız karışır, travma yüzünden bulanıklaşır. Paylaştığımız geçmiş ve katlandığımız acı önemlidir. Bizi buraya, özgürlüğe ve kurtuluşa götürdü. Bunu hatırlamalıyız. Her şeyin bir anlamı vardı.

"Gerçek," diye mırıldanıyorum. "Her zaman gerçek."

Brooklyn bana bakıyor, gri gözlerinde umut parlıyor.

"Evet, benim de. Hadi buradan siktir olup gidelim."

Son

Hunter, Theo ve Enzo geri dönecek...

CORPSE YOLLARI

BLACKWOOD ENSTİTÜSÜ İLE AYNI DÜNYADA GEÇEN KARANLIK, ÇAĞDAŞ BİR RH DÜETİ

Bir ön bakış için okumaya devam
edin.

En sevdiğiniz dinsizlerin birkaç cameosu olacak.

GÖZ ATIN

AVCI

Tek kullanımlık kahve fincanını elimde ufalayarak çöp kutusuna atıyorum ve deri koltuğuma geri yerleşiyorum. Gözlerimin arkasındaki sabit bir gümbürtü, dikkatimi bu aptal olay raporunu doldurmaktan uzaklaştırmakla tehdit ediyor.

"O kadar kötü, ha?" Enzo kıkırdar.

"Her zaman kendi lanet raporunu hazırlayabilirsin." "Patron sensin, benim alanım değil."

Kâğıtları üst üste yığıyorum ve boynumu kırıyorum. "Hepimizin o depoya baskın yaptığını hatırlıyor gibiyim, sık kafalı. Biraz evrak işi yapsanız ölür müsünüz?"

"Yeni ipuçlarımız olsaydı, evrak doldurmaktan daha önemli işler yapıyor olabilirdik."

Ellerimi açarak ofisimin olay yeri fotoğrafları, haritalar ve raporlarla kaplı duvarlarını gösterdim. "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun? Haftalardır çıkmazdayız. Başka bir kurban ortaya çıkana kadar sıçtık."

"Ne zamandan beri cesetlerin yığılmasını bekliyoruz?" Enzo kaşlarını çatıyor.

"Son altı aydır Britanya'nın en azılı seri katilinin üç adım gerisindeyiz ve hala görünürde bir son yok."

Koltuğumu terk ederek, hayal kırıklığımın bir kısmını dışarı atmak için uzun konferans masasının yanında volta atıyorum. Kravatımı gevşeterek bir elimi kaygan, kahverengi at kuyruğumun üzerinde gezdiriyor ve hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. Enzo benim en iyi arkadaşım ve ikinci adamım ama on yılı aşkın süredir birlikte çalışmamıza rağmen beni nasıl sinirlendireceğini çok iyi biliyor.

"İlgilenmemiz gereken başka müşterilerimiz var."

"Hiçbiri bundan daha acil değil," diye işaret ediyor, botlarını masaya dayamış. "SCU'nun hiçbir şeyden haberi yok Hunter. Bunu biz olmadan çözemezler."

"Bunu bizimle çözemezler, lanet olsun."

Bana katılan Enzo omzuma ağır bir el koydu. "Birlikte daha iyi bir şansımız var. Ayrıca, avukatlık ücreti şimdi vazgeçilemeyecek kadar iyi. Kanıtlara geri dönelim. Bir kez daha bakalım."

Ofisimin arka duvarına kurduğumuz ve organize bir kaosa dönüşen ana panoya geri dönüyorum. Son beş yıldaki her kurbanın kendi yeri var, tüm bilgiler ve otopsi raporları yayılmış durumda. Küçük kırmızı kablolar ilgili her şeyi birbirine bağlıyor.

"Beş yılda on sekiz kız." Enzo bir elini çenesindeki koyu renkli tüylerin üzerinde gezdiriyor.

Boyu 1.80'in üzerinde ve 90 kiloluk saf kas gücüyle benim strateji ve planlarımın uygulayıcısıdır. Enzo, onu en iyi tanıyanlar hariç herkes için korkutucu bir orospu çocuğudur - ekibim. İngiltere'nin en iyi dedektifleri ve en prestijli özel güvenlik firması olarak gururla tanınıyoruz.

Sektörde geçirdiğimiz çalkantılı on iki yılın ve son yıllardaki birçok yüksek profilli davanın ardından yeni zirvelere ulaştık. Ekibimiz iki katına çıktıktan sonra yeni bir binaya taşınmamız gerekti. Biz ana bölümleri yönetirken, güvendiğimiz astlarımız da firmanın yeni alanlarını inşa etmek için çalışıyorlar.

"Çok fazla hayat var," diyorum, omuzlarımda dayanılmaz bir ağırlık.

Bu davaya geçen yıl Ağır Suçlar Birimi tarafından sevk edildik. Tam bir yeniden yapılanma sürecinden geçmelerine ve yolsuzluğa karşı yeni kurum içi düzenlemelere rağmen, bu davada ciddi bir gevşeklik gösteriyorlar. Bizim onları yola getirme çalışmalarımızdan sonra bile, beceriksiz aptallar bir kez baktılar ve tüm sorumluluktan hızla vazgeçtiler.

İmkânsızla boğuşmaya devam etmektense fahiş çekleri imzalamayı tercih ediyorlar. Düzenli olarak devlet ihaleleri alıyoruz, ancak bu hayal ettiğimizden de öte bir şey oldu. Kurbanların hepsi aynı; işçi sınıfından gelen genç, kahverengi saçlı kızlar. Hepsi vahşice öldürülmüş, tecavüze uğramış ve dini ikonografiyle oyulmuş.

"Theo'dan trafik raporları hakkında bir şey duydun mu?" Enzo düşünüyor.

"Hâlâ üzerinde çalışıyor. Son kız yaklaşık iki ay önce kayboldu. Henüz cesedi yok. Belki de hâlâ hayattadır."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

Zeki kehribar gözlerine bakarak başımı sallıyorum. Bu adam düşünce süreçlerimi bazen benden daha iyi biliyor. Uzun süredir birlikte çalışıyoruz, zihinlerimiz ve bedenlerimiz tamamen uyum içinde. Sabre'yi

Bugün olduğu gibi saygın bir firma bizden kesinlikle her şeyi aldı. Sevdiklerimizi bile.

"O öldü. Ama neden cesedi yok?"

Daha yakından incelemek için duvardan bir resim indiriyor. "Bir şeyler değışmiş. Belki de katil korkmuştur? Ya da bu sefer işi uzatıyorlar. Kim bilir?"

"Eninde sonunda ortaya çıkacaktır. Hepsi öyle yapar."

Ölüm konusunu tartışırken takındığım umursamaz tavır beni rahatsız etmeli ama açıkçası bu noktada kendimi korumaya çalışıyorum. Birkaç yıl önce Incendia Corporation'ı dağıttığımızdan beri pek çok karmaşık vakayla ilgilendik, ancak hiçbirisi bu ölçekte değildi.

Asla unutamayacağım şeyler gördüm ve bunun için acı çektim ama yine de her gece dünyayı daha güvenli bir yer haline getirmek için elimizden gelenin en iyisini yaptığımızı bilerek uyuyorum.

Enzo, kayıp kadının fotoğrafını yerine koyarak, "Belki de son kurbanı tekrar ziyaret etmeliyiz; belki bir şeyleri gözden kaçırmışızdır," diyor.

"Olay yerini SCU ile birlikte didik didik ettik. Rapor edilecek bir şey yoktu, tertemizdi. Burada bir amatörle uğraşmıyoruz."

Çeşitli raporları inceleyerek ve yeni fikirler için beyin fırtınası yaparak gergin bir sessizliğe geri dönüyoruz. Ofisimin kapısı çarparak açılana kadar gerçek dünyaya geri dönmek için ırkılmıyoruz. İkimiz de kendimizi ölüm ve yıkım içinde kaybetmeye fazlasıyla alışmıştık.

Sarı bukleler ve parlak mavi bir fanila, teknisyenimiz ve ekibimizin üçüncü üyesi Theodore'u ortaya çıkarıyor. Dizüstü bilgisayarını masaya bırakıyor ve her zamanki grafik tişörtünü düzeltiyor, bu seferkinde baş ağrısını daha da kötüleştiren karmaşık bir matematiksel sembol var. Bugünlerde bilgisayar laboratuvarı dışında nadiren ortaya çıkıyor.

"Bu bir mucize." Enzo sırtıyor.

"Onun gerçek olduğundan ve bir serap olmadığından emin miyiz?"

Theo ikimize de kaşlarını çatarak telefonunu cebinden çıkarıp bana uzatıyor ve Sanderson kelimesini söylüyor. Harika, bu ihtiyacım olan son şey. SCU kendi bulamadığı sonuçlar için ensemizde soluyor. Şansım varken orayı ele geçirmeliydim.

"Rodriguez," diye selamlıyorum.

"İzini bulmak zor bir adamsın Hunter."

"Özür dileriz. Bir toplantıdaydık."

Sanderson sinir bozucu bir piç gibi homurdanıyor. Bu adam, ellerini temiz tutarken kirli işleri yapmaktan mutluluk duyan orta yaşlı bir kalem iticisinin tanımıdır.

"Senin için bir şeyim var."

Burnumun kenarını sıkarak biraz sabırlı olmaya zorluyorum. "Daha açık ol."

"Sıradaki kurban ortaya çıktı. Yarım saat sonra hastanede buluşalım."

"Aynı yöntem mi? Ceset atılmış ve parçalanmış mı?"

"Hayır," diye cevap verir Sanderson acımasızca. "O yaşıyor."

Hat kesildi. Theo'nun telefonunu ona geri atıyorum, zihnim olasılıklarla dönüyor. Bilgiyi diğerlerine aktardığımda ikisi de aynı derecede şaşkın görünüyor. Kravatımı yeniden bağlıyorum ve masadan arabamın anahtarlarını alıyorum, zaten zamana karşı yarışıyorum.

Bu lanet davayı geride bırakma konusundaki çaresizliğim, Sanderson gibi bir adamla çalışma konusundaki tüm şüphelerimi bastırıyor. Sonuçlara ihtiyacımız var. Kurbanların aileleriyle sıfır cevapla yüzleşmekten bıktım.

Theo'nun gözleri odada gezinirken Enzo deri ceketini kapıyor, sanki onu da sürüklememi bekliyormuş gibi. Saha çalışması onun uzmanlık alanı değil.

"Kamera kayıtları üzerinde çalışmaya devam edin. Biz SCU'nun icabına bakacağız." "Desteğe ihtiyacınız olursa beni arayın," diye öneriyor.

"İyi olacağız. Evde görüşür müyüz?"

Benimle aynı fikirde olmayı reddederek mırıldanıyor. Londra'nın dışında lüks bir şehir evi satın aldığımızda onun için hazırladığımız yatak odasına beş yıl sonra bile dokunulmamıştı, ancak sorunlarımız o zaman başlamamıştı. Theo var olma nedenini kaybettiği gün grubumuzdan uzaklaştı.

Garajda Enzo ile buluştuktan sonra, karartılmış SUV'umuza giderken bir avuç çalışanla selamlaşıyoruz. Herkes bize doğru eğiliyor, başlarını saygıyla öne eğiyorlar. Onları yolcu ettikten sonra araca biniyor ve navigasyonu hastaneye doğru ayarlıyoruz. Sabre'ın merkezinden oraya varmamız uzun sürmeyecek.

"Bu hasta piçi yakalayacağız," diyor Enzo, çoğunlukla kendi kendine. "Umarım haklısındır. Bu dava beni rahatsız etmeye başladı."

İkimiz de duygusuz maskeleri yumuşatarak zayıflığa yer bırakmıyoruz. Bu profesyonel bir gereklilik, her zaman en iyi olmadığımız bir şey. Enzo benden çok daha kötü, acıklı bir hikaye için tam bir enayi. Yıllar boyunca Sabre'ın saflarına pek çok başıboşu kabul etti.

Dışarı çıkarken, ilk canlı kurbanımızla yüzleşmeye hazırlanıyoruz. Ama bu sefer, umarım sonuncusu olur.

[Şimdi Ön Sipariş Verin](#)

OYUN LİSTESİ

[Listen Here](#)

Be Invited - The Twilight Singers
Died Enough For You - Blind Channel Out
Of The Black - Royal Blood
Give - You And Me At Six Crazy
- Echos
Time Changes Everything - The Plot In You Doomed
- Bring Me The Horizon
Yalnız Bırakılmak - Sıfır 9:36
You Are Everything - Holding Absence PSYCHO
- Aviva
Kayıp - Ollie
Gazyacı - Vanish
Lust - Saint JHN & Janelle Kroll Summer
Set Fire to the Rain - Thrice Birdcage -
Holding Absence
Kayıp - Hunna
Pretty Toxic Revolver - Machine Gun Kelly Me
& My Demons - Omido and Silent Child Lydia -
Highly Suspect
RIGGED - The Plot In You Reset
Me - Nothing But Thieves Hurts
Like Hell - Fleurie
Teresa - YUNGBLUD
Fourth of July (Remix) - Fall Out Boy

Casual Sabotage - YUNGBLUD
DiE4u - Bring Me The Horizon
Youth - Cleopatrick
Heat Waves - Our Last Night
Somebody Else - Circa Waves
Korkmak Sorun Değil - Saint Slumber
Harika Hayat - Bring Me The Horizon & Dani Filth Değeri
Bilinmeyen Gençler için Umut - YUNGBLUD
Hurricane - Dream on Dreamer
Kötü Hayat - Sigrid & Bring Me The Horizon

TEŞEKKÜRLER

Bu kelimeleri yazıyor olmak en hafif tabiriyle gerçeküstü. Sona geldik. Sonunda, son Blackwood Enstitüsü kitabı... bitti ve tozlandı. Ne çılgın bir yolculuktu ama.

İnsanlar her zaman yazarlara fikirlerini nereden aldıklarını sorarlar. Brooklyn'in hikâyesi benim ruh sağlığı ve çocukluk travmalarıyla mücadelemden doğdu. Onun karakterini bir acı telaşı içinde, iyileşmeye giden kendi yolumu anlamaya çalışarak yazdım.

O bana ilk geldiğinden beri geçen iki yıl içinde ben de kendi yolculuğumu yaşadım. Bu üç kitaptaki karakter gelişiminden gurur duyuyorum. Ama daha da fazlası mı? Onları yazarken içinde büyüdüğüm kişiyle gurur duyuyorum. Burası bunu kabul etmek için iyi bir yer gibi geliyor.

Brooklyn kendini affetmeyi öğrenirken, ben de onunla birlikte ağladım ve acı çektim, aynı karanlıkla savaştım. Sonunda ikimiz de bunu başardık.

Burası bana yardım eden insan ordusuna teşekkür ettiğim kısım. Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Bu insanlar inanılmaz ve bunu hak ediyorlar.

Her zamanki gibi, Kristen. Blackwood benim olduğu kadar senin de dünyanın. İlk kelimelerden beri, yolun her acı verici adımında burada olduğun için teşekkür ederim. Bebeklerimizle gurur duyuyorum. Donec mors nos separavit, karıcığım.

Lauren, başka bir kıtada en iyi arkadaşımı bulmayı hiç beklemiyordum. Sen benim önce okuyucum, sonra betam, düzeltmenim, editörüm, şimdi de ruh eşim oldun. Bunların hiçbirini sensiz yapamazdım.

Etraftaki en iyi asistan, anne ve en sadık arkadaş Julia'ya. Tanıştığımızdan bu yana çılgın bir iki yıl geçti. Birçok kitap, çılgın imza günleri, kucaklaşmalar ve gözyaşlarının ardından, hayatımda olduğun için çok minnettarım.

Mackenzie - editörüm ve çok yönlü yıldızım! Bu devasa, dağınık senaryoları alıp şarkı söylediğin için teşekkür ederim. Beynimdeki delilik tüm sıkı çalışmanızı takdir ediyor.

Ve tabii ki, olağanüstü beta okuyucum Kerrie. Sen olmasan ben de kaybolurdum! Beni ayakta tutan diğer inanılmaz yazarlar ve arkadaşlarımla birlikte: Dani, Lilith, Rosa, Zoe, Sam, Lola. Hepinize sahip olduğum için çok şanslıyım.

Muhteşem sokak ve ARC ekiplerimi de unutamayız, tüm hevesleri ve kelimelerime olan bağlılıkları için. Yardımlarınız yayıncılığımı sonsuza dek değıştirdi ve hepinizi çok seviyorum.

Son olarak, kitaplarımı satın alan herkese kocaman bir teşekkür etmem gerekiyor. Bu kitaplara akıttığım kan, ter ve gözyaşının her zerresi sizin için!

Yazma yolculuğumun sonraki adımlarının neler getireceğini görmek için çok heyecanlıyım.

Bizi izlemeye devam edin. Daha yeni başlıyoruz.

Her zaman

sevgiler, J

xxx

YAZAR HAKKINDA

J Rose, Birleşik Krallık'tan bağımsız bir kara romantizm yazarıdır. Hem çağdaş hem de paranormal türlerle uğraşmakta ve gerçek dünya sorunlarını ele alan duygusal olarak etkili hikayeler yazmaktadır.

Kafein bağımlılığı, küfür etme eğilimi ve kurgusal karakterlere sağlıksız bir bağlılığı olan, özünde içe dönük bir kitap kurdudur.

Sosyal medyadan ulaşımdan çekinmeyin, J Rose okuyucularıyl konuşmayı seviyor!

Özel bilgiler, güncellemeler ve genel kargaşa için Facebook'ta J Rose's Bleeding Thorns'a katılın. Ticari

sorular: j_roseauthor@yahoo.com

Gelin kaosa katılın. J Rose'u buradan takip edin.

HABER BÜLTENİ

İstemek daha fazla Çılgınlık mı? İşaret yukarı için J
Rose'un Bülten için aylık duyurular, özel içerikler, ön
gösterimler, çekilişler ve daha fazlası!

[Buradan Kaydolun](#)

AYRICA J ROSE TARAFINDAN

[Buradan Satın Alın](#)

Düştüğünde

Kırılırsan

Kurtarılırsın

Blackwood Enstitüsü

Sapkın Kâfirler Kurbanlık

Günahkârlar Kutsallıktan

Arındırılmış Azizler

Standalones

Departed Whispers

Forever Ago Drown

in You

Sabre Güvenlik

Ceset Yolları (26 Kasım) [Şimdi](#)

[Ön Sipariş Verin](#)

İskelet Kalpler (2023'te çıkacak)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

